

bir GECE AVCISI romanı

MEZARLA RAHİDEVU

Bazen yarı ölümlü
kalabilmek için
ölümsüzlerle
savaşman gerekir

"KEDİCİĞİN BİRİNİ KAZIKLAMASI EN ÇOK BEŞ SANİYE!"

Cheyenne McCray, USA Today çoksatarı yazar

JEANETTE FROST

AZRAİLLE FLÖRT

ATEŞLE Mİ OYNUYORSUN, KEDİCİK?

MEZARLA RANDEVU

Yarı vampir Kedicik, Catherine Crawford, kendini bildi bileli ölümsüz kan emicilerin peşinde. İntikam almak istiyor. Çünkü bu parazitlerden biri babası olabilir.

Babası... Annesinin hayatını mahveden adam. Ancak yolu bir gün vampirleri avlayan Bones'la çakışıyor. Ve kısa sürede 'tuhaf' bir ikili haline geliyorlar.

Kedicik, babasını bulmak için bu seksi kelle avcısıyla işbirliği yapıyor. Tabii ki kendini tek başına savaştıkça güçte hissedene kadar. Bu arada, Bones'un kendisini akşam yemeği ya da seks objesi olarak görmemesine de şaşmadan edemiyor. Demek ki iyi vampirler de varmış! Yarı ölü olmanın fena bir şey sayılmayacağı konusunda Kedicik'i ikna eden kişi de Bones aslında. Ama Cat Kedicik, tam bu yeni ve huzurlu halin tadına çıkaracakken bir grup katil peşlerine takılmasın mı? Artık bir taraf seçmenin vakti geldi. Fakat kolay olmayacak. Zira Bones, bir kalbi olan ve atan hoş bir ölümlü erkek kadar çekici gelmeye başladı Kedicik'e.

Esen şeyin adı ihtiras rüzgarları.

"BİR SOLUKTA OKUNAN, SEKSAPELİ YÜKSEK BİR GERİLİM."

-USA Today

ÖTEKİ KEDİCİK!

www.jeanienefrost.com

**VAMPIR MİTOSUNA YENİLİKÇİ BİR YAKLAŞIM.
JEANIENE FROST'UN BAŞARISINI
GÖRMEZDEN GELMEK İMKANSIZ**

Yasmine Galenorn, *USA Today*'in çoksatar yazarı

İşte karşımda...
Şeytanla anlaşacak mıyım?
Ya bedeli?
Beni izliyor.
Hem umutlu hem tehditkar.
Hayır demek çok zor.
Ama evet dersem
onunla işbirliği yapmış olacağım.

MEZARLA RAPDEVU

Bir Gece Avcısı Romanı

JEANIEPE FROST

İngilizce'den Çeviren: Mehmet Karaosmanoğlu

ARTEMİS YAYINLARI

AB/241

ABG/71

A/55

MEZARLA RANDEVU

JEANIENE FROST

Orijinal Adı : *Halfway To The Grave*

Genel Yayın Yönetmeni : İlgin Sönmez Toydemir

İngilizce Aslından Çeviren : Mehmet Karaosmanoğlu

Türkçe Düzenleme : Deniz Evliyagil

Son Denetim : Alkim Irkad

Kapak Posterini : Matt Finish

Yaratıcı Yönetim : photoRepublic

Grafik : Karen Yardımlı

Sayfa Tasarımı : Nurhan Sezgin

1. Basım : Mart 2010

ISBN : 978-605-4228-97-3

Sertifika No : 10905

Copyright © 2007 by Jeaniene Frost

Avon Books, Harper Collins Publishers

*Bu kitabın Türkçe yayım hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla,
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen
ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.*

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53

Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com

www.artemisyyayinlari.com

Genel Dağıtım: Alfa

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Tel: (212) 674 97 23

Faks: (212) 674 97 29

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

MEZARLA RAPDEVU

Bir Gece Avcısı Romanı

JEAN PIERRE FROST

ТЭСЭГЭЙН

**БЕГИМ БИЛЕ КӨНДИМЕ
ИПАПМАДИГИМ ЗАМАПЛАРДА
БАПА ИПАПАП АППЕМЕ**

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle bana bu tuhaf hayalgücü ve espri yeteneğini veren Tanrı'ya teşekkür ediyorum. Kendimi bildim bileli hayalgücüm ve espri yeteneğim hiç eksik olmadı.

Romanın ilk kaba taslağını okuduktan sonra “Güzel olmuş, şimdi daha iyisini yaz,” diyen muhteşem menajerim Rachel Vater'a en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Onun tükenmek bilmez enerjisi olmasa ve bana sürekli cesaret vermese, bu roman asla yazılamazdı.

Editörüm Erika Tsang'a da teşekkür ediyorum. İnanılmaz şevki ve desteğiyle bu sayfada isminin geçmesini hakediyor. Çok teşekkürler Erika, hayallerimi gerçek kıldın.

Hayatımda büyük bir yeri olan aileme de içten teşekkürler. Son olarak, burada tek tek sayamayacağım kadar çok yardımı dokunan eşime de teşekkür borçluyum.

BİR

ARKAMDA YAPIP SÖPEP KIRMIZI-MAVİ IŞIKLARI görünce kaskatı kesildim. Kamyonetimin arkasında sakladığım şeyi açıklamamın hiçbir yolu yoktu. Kenara çektim ve polis camıma yaklaşırken nefesimi tuttum.

“Selam. Bir sorun mu var?”

Ses tonumdan saf masumiyet akıyordu. Bu sırada içimden, gözlerimde hiçbir gariplik olmaması için dua ediyordum. *Kendini kontrol et. Kendini kontrol et. Sinirlenince ne olduğunu biliyorsun.*

“Stop lambanız patlamış. Ehliyet ve ruhsat lütfen.”

Kahretsin! Kamyoneti yüklerken kırılmış olmalı. O anda önemli olan tek şey hızlı olmaktı, nazik davranacak halim yoktu.

Polise gerçek ehliyetimi uzattım, sahte olanı değil. El fenerini önce ehliyetime, sonra yüzüme doğrulttu.

“Catherine Crawfield. Sen, Justina Crawfield’in kızı değil misin? Crawfield Kiraz Bahçesi’nden?”

“Evet efendim.” Kibar, neredeyse neşeli bir sesle konuşuyordum. Hiçbir tasam yokmuş gibi.

“Peki Catherine, saat neredeyse sabahın dördü. Bu saatte dışarıda ne yapıyorsun?”

Ona gerçekte ne yaptığımı anlatabilirdim; eğer başımı belaya sokmak isteseydim. Ayrıca, bir tımarhaneye kapatılmak, kendime zarar vermeyeyim diye duvarları yumuşak bir malzemeyle kaplanmış bir hücrede yıllar geçirmek de istemiyordum.

“Uyuyamadım, biraz gezeyim dedim.”

Korktuğum başıma geldi, sallana sallana kamyonetin arka tarafına doğru yürüdü ve fenerini doğrulttu.

“Arkada ne var?”

Hiç. Garip bir şey yok. Birkaç çuvalın altında bir ceset ve bir balta, hepsi bu.

“Büyükbabamların bahçesinden toplanan birkaç çuval kiraz.” Eğer nabzım biraz daha hızlanırsa, polisi sağır edecekti.

“Öyle mi?” Çuvalardan birini el feneriyle dürttü. “Bir tanesi akmış galiba.”

“Hiç önemli değil.” Sesim cırtlak bir fareninki gibi çıkıyordu. “Hep akarlar. O yüzden onları bu eski kamyonette taşıyorum. Arka tarafın zeminini kıpkırmızı yaptılar. Yeni bir kamyoneti mahvetmek istemem.”

Polis incelemesini bitirip yanıma döndüğünde içimi büyük bir rahatlama kapladı.

“Ve uyuyamadığın için mi bu kadar geç saatte arabayla dolaşıyorsun?” Adamın ağzının kenarında çokbilmiş bir kıvrım oluşmuştu. Dar bluzuma ve dağılmış saçlarıma baktı. “Buna inanacağımı mı sanıyorsun?”

Ne demek istediği açıktı. Birileriyle kırıştırdığımı düşünüyordu. Dile getirilmemiş bir suçlama havada asılı kaldı. Neredeyse yirmi üç yıldır bir kenarda hazır duran bir suçlama. *Tipki annen gibisin, değil mi?* Küçük bir kasabada gayrimeşru bir çocuk olmak kolay değildi. İnsanlar size, bu sizin suçunuzmuş gibi davranıyordu. Bugünün dünyasında bunun artık çok da önemli olmadığını düşünebilirsiniz. Ama Ohio’nun Licking Falls kasabasının kendi kuralları vardı. Arkaik dönemden kalma kurallar...

Büyük bir çaba harcayarak öfkemi dizginledim. Sinirlendiğimde, bir yılanın deri değiştirmesi gibi, insanlığımdan sıyrılıveriyordum. Şimdi hiç sırası değildi.

“Bu mesele bizim aramızda kalabilir mi Memur Bey?” Saf bir kız gibi gözlerimi kırıştırdım. Bu taktik, arkadaki ölü adam üzerinde işe yaramıştı en azından. “Söz veriyorum, bir daha olmayacak.”

Elini kemerine koyup durumu değerlendirdi. Büyük göbeği gömleğini iyice germişti. Kocaman göbeği ve adamdan yükselen bira kokusu hakkında yorum yapmadım. Sonunda, yamuk ön dişlerini göstererek gülümsedi.

“Evine dön Catherine Crawfield ve ilk fırsatta stop lambanı tamir ettir.”

“Peki efendim.”

Cezadan yırtmanın verdiği mutlulukla kamyoneti birinci vitese taktım ve yola çıktım. Kıl payı kurtulmuştum. Bir dahaki sefere daha dikkatli olmam gerekiyordu.

İnsanlar daima ortalıkta cenaze gibi dolaşan babalarından şikayet eder. Bu benim için kelimenin tam anlamıyla doğru. Yanlış anlamayın, ne olduğumu hep bilmiyordum. Bu sırrı bilen diğer tek insan annemdi ve bunu benden on altı yaşına kadar sakladı. Diğer çocuklarda olmayan bazı becerilerle doğmuştum. Anneme yeteneklerim hakkında sorular sorduğumda bana çok kızardı ve bu konudan bahsetmememi söylerdi. Böylece bazı şeyleri kendime saklamayı ve farklılıklarımı göstermemeyi öğrendim. Diğer herkese göre, ben sadece gariptim. Arkadaşsız. Yalnız. Tuhaf saatlerde dolaşmayı seven. Acayip soluk tenli. Büyükbabam ve büyükannem bile benim içimde ne olduğunu bilmiyordu. Şansıma, avladığım kişiler de bunu anlamıyordu.

Artık haftasonlarımın bir düzeni vardı. Biraz hareket için, arabayla en az üç saat uzaktaki kulüplerden birine gidiyordum. Polisin aklına gelen şey değil, başka cins bir hareket. Barda balık gibi içki içiyordum ve özel birinin beni tavlamasını bekliyordum. Arka bahçeye gömmeyi umduğum birinin. Tabii önce o beni öldürmezse. Bunu neredeyse altı yıldır yapıyordum. Belki de içten içe öldürülmek istiyordumdur. Komik, çünkü ben zaten yarı ölüyüm.

Sonuç olarak kanun tarafından neredeyse enselenecek olmam, bir sonraki cuma gecesi yine dışarı çıkmamı engellemedi. En azından bu şekilde bir insanı mutlu ettiğimi bi-

liyordum. Annemi. Eh, annem kin gütmekte sonuna kadar haklıydı. Ama keşke bu kini bana da bulaşmış olmasaydı.

İçeri girdiğimde, kulübün içindeki gürültülü müzik bir dalga gibi yüzüme vurdu ve nabzımı kendi ritmine çekti. Kalabalığın arasında yürürken o kolayca tanınan hissi arıyordum. Mekan tıklım tıklımdı. Tipik bir cuma gecesi. Bir saat kadar dolaştıktan sonra hayalkırıklığının ilk belirtilerini hissetmeye başladım. Bu gece burada sadece insanlar var gibiydi. Derin bir iç çekmeyle bara oturdum ve bir cin tonik ısmarladım. Beni öldürmeye çalışan ilk adam, o gece bana bir cin tonik ısmarlamıştı. O günden beri içki tercihim buydu. Kim demiş duygusal değilim diye?

Barda oturduğum sürece, yanıma birkaç erkek geldi tabii. Yalnız ve genç bir kadın gördüler mi, "Düzün beni," diye bir çığlık duymuş gibi oluyorlar. Israr düzeylerine göre kimini kibarca, bazısını pek de kibar sayılmayacak bir şekilde geri çevirdim. Buraya geliş sebebim birileriyle çıkmak değildi. İlk erkek arkadaşım Danny'den bu yana çıkmak istediğim biri olmadı. Canlı kanlı erkekler ilgimi çekmiyor. Bahsedecek bir aşk hayatım olmamasına şaşmamalı.

Üç cin tonikten sonra kulüpte bir tur daha atmaya karar verdim. Bar taburesine tünemiş bir 'yem' olarak bu gece şansım pek yaver gitmemişti. Neredeyse geceyarısı olmuştu ve şu ana kadar alkol, uyuşturucu ve dans dışında bir şeyle karşılaşmamıştım.

Kulübün diğer ucundaki localara doğru yürüdüm. Birinin önünden geçerken havada bir elektrik hissettim. Yakınlarda biri ya da bir şey vardı. Olduğum yerde durdum

ve yavaşça kendi etrafımda dönerek yerini belirlemeye çalıştım.

Gölgelerin altında, öne doğru eğilmiş bir adamın başının üstünü gördüm. Periyodik olarak kafasına vuran kulüp ışıkları altında saçları neredeyse bembeyaz görünüyordu ama teninde tek bir çizgi bile yoktu. Girintiler ve çıkıntılar yavaş yavaş yüz hatlarına dönüştü ve adam başını kaldırıp beni ona bakarken gördü. Saçları beyaz değil açık sarıydı, kaşlarıysa saçından bariz bir şekilde daha koyuydu. Koyu renk gözleri, bir bakışta rengini tahmin edemeyeceğim kadar derindi. Elmacık kemikleri mermerden oyulmuş gibiydi ve gömleğinin altından pürüzsüz, elmas pırlantılı krem rengi teni görünüyordu.

Tombala.

Yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırıp sarhoş gibi abartılı bir yürüyüşle yanına yaklaştım ve karşısındaki sandalyeye oturdum.

“Selam yakışıklı,” dedim en cilveli sesimle.

“Şimdi olmaz.”

Heceleri yutarak telaffuz ediyordu, bariz bir İngiliz aksanı vardı. Aptal gibi gözlerimi kırptırdım ve belki de *gerçekten* fazla içtiğimi, onu yanlış anladığımı düşündüm.

“Efendim?”

“İşim var.” Sesi sabırsızdı ve rahatsız olmuş gibiydi.

Kafam karıştı. Yanılmış olabilir miydim? Emin olmak için uzanıp bir parmağımı hafifçe elinin üzerinde gezdirdim. Gücü neredeyse teninden taşıyordu. İnsan değildi, orası kesin.

“Merak ettim, yalnızca, şey...” Kelimelerin üzerinden tökezleyerek ayartıcı bir cümle bulmaya çalıştım. İşin gerçeği, daha önce böyle bir şey hiç başıma gelmemişti. Bu cins genellikle çok kolay elde edilirdi. Nasıl davranmam gerektiğini, gerçek bir profesyonelin böyle bir durumda ne yapacağını bilmiyordum.

“Düzüşmek ister misin?”

Kelimeler ağzımdan dökülürmüşü. Ağzımdan çıkan kulağım duyduğu anda dehşete kapıldım, neredeyse elimle ağzımı kapatacaktım. Daha önce bu kelimeyi hiç kullanmamıştım.

İşi olduğunu söyledikten sonra başını çevirmişti, bu son cümlem üzerine tekrar bana döndü. Yüzünde, eğlendiğini gösteren hafif bir gülümseme vardı. O koyu renk gözler, değer biçer gibi beni baştan aşağı süzdü.

“Yanlış zaman tatlım. Beklemen gerek. Şimdi iyi bir kuş ol ve uç, ben seni bulurum.”

Elinin bir hareketiyle beni savuşturdu. Şaşkın bir şekilde sandalyeden kalkıp uzaklaşırken olanlara bir türlü inanamıyor, kafamı hayretle iki yana sallayıp duruyordum. *Şimdi* onu nasıl öldürecektim?

Sersemlemiştim, kendime bir göz atmak için hemen tuvalete gittim. Saçım iyi görünüyordu; elbette her zaman ki gibi göz alıcı bir kızıldı ama fena değildi. Ve üstümde şanslı bluzum vardı. Son iki herifi haklamamda bu bluzun bana bayağı yardımı olmuştu. Dudaklarımı aralayıp dişlerimi kontrol ettim. Aralarına bir şey sıkışmamıştı. Kolumu kaldırıp koltukaltımı kokladım. Hayır, kötü kokmu-

yordum. Sorun neydi o zaman? Aklıma tek bir mantıklı açıklama geldi. Adam gay olabilir miydi?

Bunu biraz düşündüm. Her şey mümkündü. Bunun en açık kanıtı da bendim sonuçta. Belki de onu izlemeliydim. Kadın ya da erkek, birini tavladığında onu takip ederdim. Bir karara varmış olmanın özgüveniyle kulübe geri döndüm.

Gitmişti. Üzerine eğildiği masa boştu ve havada ondan hiç iz kalmamıştı. Gözlerim aceleyle barı, dans pistini ve ayrılmış bölmeleri taradı. Hiçbir yerde yoktu. Tuvalette çok zaman geçirmiş olmalıydım. Kendime küfrederek bara döndüm ve yeni bir içki söyledim. Alkol, duyularımı köreltmeyi beceremese de bir şeyler içmek hiç yoktan iyiydi. Bu gece kendimi işe yaramaz hissediyordum.

“Güzel bir kadın asla yalnız içki içmemeli,” dedi hemen yanımda bir ses.

Karşılık vermek için döndüğümde, adamın en az Elvis kadar ölü olduğunu gördüm. Elimden kaçırdığım önceki avdan dört ton kadar daha koyu sarı saçlar, turkuvaz rengi gözler. Vay be, anlaşılın bu benim şanslı gecemdi.

“Yalnız içmeyi hiç sevmem aslında.”

Güzel dişlerini göstererek gülümsedi. *Seni daha iyi ısırabilmek için...*

“Yalnız mısınız?”

“Yalnız olmamı mı istersin?” Cilveli bir şekilde gözlerimi kırıştırdım. Bu seferkinin hiç kurtuluşu yoktu.

“Hem de çok isterim.” Sesi bir fısıltıya dönüşmüş, gülümsemesi derinleşmişti. Tanrım, hepsinin de diksiyonu ne

kadar güzeldi. Seks hatlarında çalışsalar büyük rağbet görürlerdi.

“Yalnızdım. Ama şimdi seninleyim.”

Başımı flört edercesine bir yana devirdim, böylece boy-numu açıkta bırakmış oldum. Gözleriyle hareketimi izledi ve dudaklarını yaladı. *Ah güzel, acıkmış bu.*

“İsmin ne, güzel bayan?”

“Cat Raven.” Cat, Catherine’in kısaltmasıydı. Raven ise ‘kuzguni’ demektir, beni ilk öldürmeye çalışan adamın saç rengi... Görüyorsunuz, duygusalım işte.

Gülümsemesi daha da genişledi. “Ne kadar değişik bir isim.”

Adamın ismi Kevin’di. Yirmi sekiz yaşındaydı ve mimardı ya da en azından öyle olduğunu iddia ediyordu. Kısa süre önce nişanlanmış ama nişanlısı onu terketmiş. Tek isteği, tatlı bir kız bulmak ve onunla mutlu bir yuva kurmuş. Bunları dinlerken o kadar eğlendim ki neredeyse içki mi adamın üstüne püskürtecektim. Bir yığın saçmalık. Birazdan beyaz çitli bir evin fotoğraflarını çıkarıp gösterecekti. Tabii ki bir taksi çağırmama gerek yoktu. Beni burada yalnız başıma bırakıp giden hayali arkadaşlarım ne kadar da düşüncesizdi. Beni arabayla eve bırakmayı teklif etmesi büyük incelikti. Ah, elbette bu arada bana göstermek istediği bir şey olacaktı. Eh, benim de ona göstermek istediğim bir şey vardı.

İçinde birinin öldürülmediği bir arabayı ortadan kaldırmanın daha kolay olduğu tecrübeyle sabittir. Bu yüzden üzerime hamle yaptığı anda, Volkswagen’in yolcu kapısı-

nı açıp çok korkmuş gibi çılgınlık atarak kaçmaya başladım. Issız bir yer seçmişti. Çoğu böyle yapardı. Bu yüzden iyi niyetli birinin çılgınlıklarımı duyup yardıma koşması ihtimali yoktu.

Beni kontrollü adımlarla takip etti, yalpalayarak yürümeyi onu hoşnut etmişti. Ayağım takılmış gibi yaptım ve gelip tepemde durduğunda ağlar gibi sesler çıkardım. Yüzü artık gerçek doğasını yansıtıyordu. Suratına yayılan kötü niyetli gülümseme, vampir dişlerini ortaya çıkarıyordu. Mavi gözleri şimdi korkunç bir yeşillikle parlıyordu.

Olduğum yerde debelenirken bir yandan da cebime soktuğum elimi gizliyordum. “Canımı yakma!”

Eğildi, boynumun arkasını tuttu.

“Sadece bir an için acıyacak.”

Tam o anda vuruşumu yaptım. Elim yılların tecrübesiyle harekete geçti ve tuttuğum silah, adamın kalbini deşti. Gözlerindeki ışık sönüp de çenesi düşene kadar elimdeki kazığı göğsünde tekrar tekrar çevirdim. Sonunda onu geri ittim ve kanlı ellerimi pantolonuma sildim.

“Haklıydın.” Nefes nefese kalmıştım. “Bak, acın sadece bir saniye sürdü.”

Çok sonra, sabaha karşı hayli geç bir saatte evime döndüğümde ıslık çalıyordum. Bu gece tam bir kayıp olmamıştı. Biri kaçmıştı ama karanlıkta sinsice dolaşıp avlananlardan bir kişi eksilmişti. Annem, paylaştığımız odada uyuyordu. Olanları ona sabah anlatırdım. Haftasonları bana ilk sorduğu şey buydu. *O şeylerden birini hakladın mı Catherine?*

Evet, hakladım! Hem de hırpalanmadan ve yolda polis tarafından durdurulmadan. İnsan başka ne ister?

Moralim o kadar iyiydi ki ertesi gece aynı kulübü tekrar denemeye karar verdim. Sonuçta o çevrede hala tehlikeli bir kan emici vardı ve onu durdurmam gerekiyordu, değil mi? Evdeki günlük işlerimi sabırsızlıkla yaptım. Annemle ben, büyükbabamla yaşıyorduk. Eskiden ahır olan, iki katlı, mütevazı bir evdi. Saat dokuzda evden çıkmıştım.

Cumartesi gecesi olduğu için, kulüp yine çok kalabalıktı. Müzik dün geceki kadar gürültülü, insanların yüzü dün geceki kadar boştu. Mekandaki ilk turum bir sonuç verince biraz keyfim kaçtı. Bara yanaşım. Sesini duyduğumda, havadaki elektriği henüz farketmemiştim.

“Şimdi düzüşmeye hazırım.”

“Efendim?”

Bu terbiyesiz sürüngenini haşlamak için hışımla arkamı döndüm ve öylece kalakaldım. Bu *oydu*. Dün gece ona söylediğim şeyi hatırlayınca yüzüm kıpkırmızı kesildi. Belli ki o gayet net hatırlıyordu.

“Ah, evet, şey...” Nasıl cevap verilirdi ki böyle bir şeye? “Ee, önce bir içki ister misin? Bira ya da...”

“Gerek yok.” Barmeni çağırma çabalarımı durdurdu ve bir parmağını çenemde gezdirdi.

“Hadi gidelim.”

“Şimdi mi?” Etrafıma bakındım, gafil avlanmıştım.

“Evet, şimdi. Ne o, fikrini mi değiştirdin tatlım?”

Bakışlarında bir meydan okuma ve anlamını tam olarak çözemediğim bir parıltı vardı. Onu bir daha kaybet-

me riskine girmek istemiyordum. Çantamı aldım ve kapıyı işaret ettim.

“Önden buyur.”

“Hayır, hayır.” Dondurucu bir kahkaha attı. “Önce bayanlar.”

Omzumun üstünden ara ara geri bakarak onun önüne düşüp park yerine çıktım. Dışarı çıktığımızda, bir şey bekler gibi bana baktı.

“Hadi arabayı al da gidelim.”

“Arabam mı? Benim... Benim arabam yok. *Senin* araban nerede?” Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum ama aklım karışmıştı. Bu benim rutinimden farklıydı ve hiç hoşuma gitmemişti.

“Buraya motosikletle geldim. Motosiklete binmek ister misin?”

“Motosiklet mi?” Hayır, bu işimi görmezdi. Cesedi taşımak için bagajı yoktu ve cesedi gidonların üzerinde dengede tutabileceğimi sanmıyordum.

“Eee, benim kamyonetle gidelim o zaman. Hemen şurada.”

Kamyonete yürürken sendelemem gerektiğini hatırladım ve içkiyi fazla kaçırdığımı düşünmesini umdum.

“Arabam yok dememiş miydin sen?” diye seslendi arkamdan.

Birden durup ona döndüm. Tüh, öyle demiştim.

“Burada olduğunu unutmuşum,” diye yalan söyledim şen şakrak bir sesle. “Sanırım biraz fazla içmişim. Sen kullanmak ister misin?”

“Yok, teşekkürler,” diye cevap verdi hemen. Nedense ağır İngiliz aksanı beni rahatsız ediyordu.

Yamuk bir gülüşle tekrar denedim. O kullanmak zorundaydı. Silahım sağ cebimdeydi, çünkü daha önceki seferlerde ben daima yolcu koltuğunda oturmuştum.

“Sen kullansan daha iyi olur, gerçekten. Kendimi biraz sersem hissediyorum. Bir ağaca bindirmemizi istemem.”

İşe yaramadı.

“Eğer başka bir geceye ertelemek istiyorsan...”

“Hayır!” Sesimde çaresizlik vardı, bu da onun tek kaşını biraz kaldırmasına sebep oldu.

“Yani, o kadar çekicisin ki...” Başka ne diyebilirdim ki? “Gerçekten, *gerçekten*, seni yatağa atmak istiyorum.”

Gülmesini bastırdı, kara gözleri parlıyordu. Gömleğinin üzerine bir kot ceket giymişti. Sokak lambalarının altında elmacık kemikleri daha da belirgindi. Daha önce hiç bu kadar mükemmel yüz hatları görmemiştim.

Beni baştan aşağı süzerken diliyle alt dudağının arkasını yokladı.

“Peki, o zaman gidelim. Sen sürüyorsun.”

Tek kelime daha etmeden kamyonetin yolcu koltuğuna geçti.

Başka şansım kalmayınca sürücü koltuğuna oturdum ve çevre yoluna doğru gitmeye başladık. Böylece dakikalar geçti. Sessizlik beni geriyordu ama ne diyeceğimi bilemiyordum. O da konuşmuyordu ama gözlerini üzerimde hissediyordum. Daha fazla dayanamadım ve aklıma ilk gelen soruyu sordum.

“Adın ne?”

“Ne farkeder?”

Sağıma bakıp onunla göz göze geldim. Gözleri o kadar koyu bir kahverengiydi ki neredeyse siyah sayılırdı. Gözlerinde yine o meydan okuma belirmişti, sessiz bir kafa tutma gibi. Endişe verici olduğu kesindi. Öncekilerin hepsi konuşmaya fazlasıyla meraklıydı.

“Sadece bilmek istedim. Benimki Cat.” Çevre yolundan çıkıp göle giden çakıllı bir yola saptım.

“Cat mi? Benim oturduğum yerden bakınca kediden ziyade kedicik gibi gözüküyorsun.”

Kafamı aniden çevirip ona rahatsız bir bakış attım. Bu seferki çok hoşuma gidecekti, bu kesindi.

“Cat,” diye tekrarladım sert bir şekilde. “Cat Raven.”

“Demek öyle, Kedicik.”

Birden frene bastım. “Senin derdin ne bayım?”

Kaşları kalktı. “Bir derdim yok yavrucuğum. Burada mı duruyoruz? Burada mı oynamak istiyorsun?”

Açıksözlülüğü karşısında, yüzüme yine o can sıkıcı kızarıklık yayıldı.

“Eee, hayır. Biraz daha ileride. Orası daha güzel.” Kamyoneti ormanın içine doğru sürmeye devam ettim.

Alaş sesle kıkırdadı. “Bahse girerim öyledir tatlım.”

En sevdiğim buluşma yerine nihayet ulaştığımızda aracı durdurdum ve dönüp ona baktım. Kıpırdamadan oturuyordu. Cebimdeki sürprize ulaşmamın şu anda hiç yolu yoktu. Boğazımı temizleyip cilveli bir hareketle ağaçları işaret ettim.

“Dışarı çıkmak ve... Oynaşmak istemez misin?” *Oynaşmak* biraz tuhaf bir kelimeydi ama *düzüşmekten* daha iyi olduğu kesindi.

Cevap vermeden önce yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. “Hayır. Ben tam burada, kamyonette yapmak istiyorum.”

“Şey...” Kahretsin, ne halt edecektim ben şimdi? Bu hiç iyi değildi. “Burada pek yer yok.” Zafer kazanmış bir edayla kapı koluna uzandım.

Kıpırdamadı bile. “Burası yeterince geniş, Kedicik. Ben burada kalacağım.”

“Bana *Kedicik* demeyi kes.” Sesim romantizmin gerektirdiğinden çok daha keskin çıkmıştı ama ne yapayım, cidden sinirlenmişim. Ne kadar çabuk onu gerçekten ölü hale getirirsem o kadar iyi olacaktı.

Beni umursamadı. “Kıyafetlerini çıkar. Bakalım neyin varmış.”

“Efendim?” Bu kadarı da fazlaydı.

“Benimle kıyafetlerini çıkarmadan mı oynaşacaksın Kedicik?” diye sataştı. “Sadece külotunu çıkarman yeterli mi sanıyorsun? Hadi. Tüm geceyi harcamayalım.”

Onu çok pişman edecektim. *İnşallah çok canı yanar*, diye düşündüm. Üstünlük taslayan bir gülüşle ona baktım.

“Önce sen.”

Normal dişlerini göstererek sırtıttı. “Utangaç bir kuşsun, öyle mi? Böyle olacağın hiç aklıma gelmezdi. Barda yanıma gelip neredeyse yalvardıktan sonra... Şuna ne dersin? İkimiz de aynı anda soyunalım.”

Hayvan. Düşünebildiğim en kötü kelime buydu ve kotumun düğmelerini çözerken bu kelimeyi içimden tekrarlayıp durdum. O da kayıtsız bir tavırla kemerini gevşetti, pantolon düğmelerini çözdü ve gömleğini çıkardı. Gergin, soluk renk karnı, kasıklarına inene kadar tüysüzdü.

Daha önce durumun bu kadar ilerlemesine hiç izin vermemiştim. O kadar utanıyordum ki kotumu çıkarırken parmaklarım titriyordu. Bir yandan da cebimdekine uzanmaya çalışıyordum.

“Bak tatlım, senin için neyim var.”

Aşağı baktığımda penisini tuttuğunu gördüm ve hızla kafamı çevirdim. Kazık neredeyse elimdeydi, sadece bir saniyeye daha ihtiyacım vardı...

Sonunda işimi bitiren kendi edipliliğim oldu. Onun kasıklarını görmeyeyim diye kafamı çevirince, yumruğunu sıkıldığını da görmemiş oldum. Yumruk inanılmaz bir hızla hareket etti ve kafamla buluştu. Bir an gözümün önünde bir ışık çaktı, çok canım yandı. Sonrası... Sessizlik.

İKİ

SANKİ BİR ŞEY BEYİNİMİ KAZIYORDU. ACI VEREN bir yavaşlıkla gözlerimi açtım, yakındaki lambaya gözlerimi kısarak baktım. Güneş bu lambanın yanında soluk kalırdı. Ellerim başımın üzerindeydi, bileklerim ağrıyordu ve başımdaki acı öne eğilip kusmama sebep oldu.

“Bir kedi gördüm sanki.”

Dalga geçen bu sesle birlikte acımın yerini büyük bir dehşet aldı. Dibimdeki vampiri gördüğümde baştan aşağı ürperdim.

“Evet, evet, bir kedi gördüm!”

Tweety taklidini bitirince, hiç de hoş olmayan bir şekilde bana gülümsedi. Geriye doğru gitmeye çalıştım ama ellerim duvara sıkıca zincirlenmişti. Ayaklarım da kelepçelenmişti. Bluzum ve pantolonum gitmişti, üzerimde sadece sutyenimle külotum vardı. Neredeyse benim markam haline gelen eldivenlerim bile görünürde değildi. *Aman Tanrım.*

“Şimdi tatlım, işimize bakalım.” Sesindeki o şakacı ton gitmiş, gözleri koyu granitlere dönmüştü. “Kimin için çalışıyorsun?”

Bu beni o kadar şaşırttı ki cevap vermeden önce bir an durmam gerekti. “Kimse için çalışmıyorum.”

“Boş laf!” Bunu öyle kesin bir tonda söylemişti ki anlamını bilmesem bile bana inanmadığını anlardım. Bana iyice yaklaşınca başımı geri attım.

“Kimin için çalışıyorsun?” Şimdi sesinde belirgin bir tehdit vardı.

“Hiç kimse.”

Suratıma inen şamarla birlikte kafam savruldu. Acıdan gözlerim dolmuştu ama gözyaşlarımın akmasına izin vermedim. Tamam, ölecektim. Yine de kendimi küçük düşürmek zorunda değildim.

“Canın cehenneme.”

Anında kulaklarımda bir çınlama daha oldu. Bu sefer ağızıma kan tadı geldi.

“Tekrar soruyorum, kimin için çalışıyorsun?”

Meydan okurcasına yüzüne baktım ve kelimeleri tükürdüm. “Hiç kimse için, göt herif!”

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, sonra topuklarında yayanarak öyle gürlütlü bir kahkaha attı ki kulaklarım çınladı. Kendini toparlayıp yine bana doğru eğildi. Ağzı, yüzümün birkaç santim ötesindeydi. Vampir dişleri ışıktan parladı.

“Yalan söylediğini biliyorum.”

Sesi şimdi bir fısıltıya dönüşmüştü. Ağzını boynuma sürtünceye kadar başını eğdi. Kaskatı kesilmiştim, haya-

tımı bağışlasın diye yalvarmamak için kendimi zor tutuyordum.

Serin nefesini tenimde hissettim. “Yalan söylediğini biliyorum,” diye tekrar etti. “Çünkü dün gece bir herifi arıyordum. Nihayet onu bulduğumda; tatlı, kızıl saçlı bir kızla birlikte kulüpten çıkıyordu. Daha önce bana asılan kızla. Sizi takip ettim. Herif meşgulken onu yakalarım diye düşünüyordum. Bunun yerine, kızın onun kalbine bir kazık saplamasını seyrettim. Hem de ne kazık!” Modifiye edilmiş silahımı, şaşkınlıkla açılan gözlerimin önünde muzaffer bir edayla salladı. “Dışı tahta, içi gümüş. İşte *bu* kesinlikle Amerikan malı olmalı! Hepsisi bu da değil. Onu bagaja atıp kendi kamyonetine geri döndün. Orada kafasını kestire ve cesedi gömdün. Sonra da neşeli bir şekilde ıslık çalarak evine döndün. Bunu nasıl yapabildin? Kimse için çalışmıyorsun demek. O zaman neden buranı kokladığımda...” Burnunu köprücük kemiğine dayayıp nefesini içine çekti. “Neden burada insandan başka bir şeyin kokusunu alıyorum? Hafif bir koku ama ne olduğuna şüphe yok. *Vampir*. Senin bir patronun var. Seni kendi kanıyla besliyor, değil mi? Bu seni daha kuvvetli ve daha hızlı yapıyor. Yine de sadece insansın. Biz zavallı vampirler senden şüphelenmiyoruz bile. Tek gördüğümüz... Yemek oluyor.”

Tek parmağını hafifçe nabzıma bastırdı.

“Şimdi, terbiyemi elden bırakmadan önce son bir kez daha soruyorum, patronun *kim*?”

Ona baktım, hayatta gördüğüm son yüzün bu olacağını biliyordum. Bir an içim burkuldu, sonra bu hissi bir ke-

nara ittim. Şikayet etmeyecektim. Belki, bir ihtimal, yaptıklarım sayesinde dünya bir nebze olsun daha güzel bir yer olmuştu. Tek dileğim buydu. Bu yüzden celladıma gerçeği söyleyerek ölecektim.

“Bir patronum yok.” Her kelimem zehir gibiydi. Artık kibar olmanın anlamı yoktu. “Neden hem insan hem vampir kokusu var üzerimde biliyor musun? *Çünkü ben buyum.* Yıllar önce annem, iyi biri olduğunu sandığı bir adamla buluşmaya gitti. Adam bir vampir çıktı ve ona tecavüz etti. Beş ay sonra ben doğdum. Erken doğmuştum ama tamamen gelişmiştim ve bir sürü müthiş becerim vardı. Annem bana babamı anlattığında, karşıma çıkan her vampiri öldüreceğime anneme söz verdim. Başka hiç kimse onun yaşadıklarını yaşamak zorunda kalmasın diye. O günden beri evden çıkmaya bile korkuyor! Onun için avlanıyorum ve şimdi ölmek üzereyken duyduğum tek pişmanlık, siz vampirlerden daha fazlasını yanımda götürmüyor olmak!”

Sesim giderek yükselmişti, son cümleleri onun yüzüne doğru neredeyse haykırmıştım. Ardından gözlerimi yumdum ve öldürücü vuruş için kendimi hazırladım.

Hiçbir şey olmadı. Ses yoktu, vuruş yoktu, acı yoktu. Biraz sonra gözümü hafifçe açtığımda, hala aynı yerde durduğunu gördüm. Parmağıyla yavaşça çenesine vuruyor ve düşünceli bir ifadeyle bana bakıyordu.

“Eee?” Korku ve pes etmişlik sesimi sonuna kadar zorlamıştı. “Ne bekliyorsun, hadi öldür beni, seni zavallı kan emici!”

Bu onu biraz eğlendirdi. “*Göt herif. Kan emici. Annen böyle konuştuğunu duysa ne derdi?*”

“Sakın annemin adını ağzına alma katil! Senin türün annemden bahsetmeye bile layık değil!”

Dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti dolaştı. “Bu biraz *tencere dibin kara* durumu olmuyor mu? *Senin* bir cinayet işlediğini gördüm. Ve eğer bana söylediğin doğruysa, sen de benim türümdensin.”

Kafamı iki yana salladım. “Benim senin türünle bir alakam yok! Siz canavarsınız. Masum insanları avlıyorsunuz ve mahvettiğiniz hayatlar umrunuzda bile olmuyor. Benim öldürdüğüm vampirler bana saldırdı. Benim buna hazırlıklı olmam onların şanssızlığıydı. Damarlarımda bu lanetli kan dolaşıyor olsa da ben en azından...”

“Uzatma, tamam,” diye sözümü kesti bir çocuğu azarlar gibi. “Hep böyle geveze misindir? Çıktığın adamların senin boğazına atlamasına şaşmamalı. Onları suçlayamam.”

Ağzım açık ona baktım. *Yaraya tuz basmak*, dedikleri bu olsa gerekti. Bana vurmuştu ve birazdan beni öldürecekti. Ama önce biraz eğlenmek istiyordu.

“Diğer ölü vampirlere acıma seansını bölmek istemem ama beni öldürecekse öldür artık.”

Cesur sözler, diye kendimi takdir ettim. Ağlayıp sızlamaktan iyiydi en azından.

Öyle ani oldu ki hareket ettiğini bile görmedim, bir an sonra ağzını boynumda atan nabza yapıştırmıştı. Dişlerini hissettiğimde, içimdeki her şey dondu. *Lütfen yalvarmayayım. Lütfen yalvarmayayım.*

Sonra birden geri çekildi. Rahatlama ve korkuyla titriyordum. Tek kaşını kaldırıp bana baktı.

“Ölmek için acele ediyorsun, öyle mi? Önce birkaç soruya cevap vermen gerekiyor.”

“Cevap vereceğimi nereden çıkardın?”

Dudakları hafifçe kıvrıldı.

“İnan bana, cevap vermeyi tercih edersin.”

Boğazımı temizledim ve kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım. Yemek zilini duymasa da olurdu.

“Tamam, ne bilmek istiyorsun? Belki söylerim.”

Küçük sırtışı daha da genişledi. En azından birimiz eğleniyorduk.

“Amma cesur bir minik kedicikmişsin, hakkını vermeliyim. Pekala. Diyelim ki senin bir insanla bir vampirin kızı olduğuna inandım. Duyulmamış şey ama ona sonra geleceğiz. Annenin intikamını almak için kulüplerde kötü niyetli zombileri avladığına da inandım diyelim. Geriye şu soru kaldı: Bizi öldürmek için ne kullanman gerektiğini nereden öğrendin? Bu pek bilinen bir sır değil. Çoğu insan sadece tahtanın işe yarayacağını zanneder, oysa sen biliyordun. Ve onları öldürmek dışında vampirlerle hiçbir bağlantın olmadığını iddia ediyorsun.”

Bunca karmaşanın ortasında, hayatım sona ermek üzereyken ve önümde korkunç bir ölüm varken, aklıma gelen ilk kelimeleri söyleyiverdim.

“Buralarda içecek bir şey var mı? İçinde pıhtı olmayan bir şey? O Rh negatif ya da B Rh pozitif gibi bir ismi olmayan bir şey. Hı?”

Eğlenmiş gibi bir ses çıkardı. “Susadın mı tatlım? Şansa bak. Ben de susadım.”

Bu korkunç sözlerle birlikte ceketinin cebinden bir matara çıkardı ve mataranın ağzını dudaklarıma dayadı. Zincirli ellerim bir işe yaramazdı, o yüzden dişlerimle mataranın ağzını kavradım ve dikleştirdim. Viskiymi. Boğazımı bayağı yaktıysa da son damlasına kadar hepsini içtim. Ardından içimi çekerek dişlerimi gevşettim ve mataranın eline geri düşmesine izin verdim.

Matarayı ters tutup salladı, içinde hiç kalmamasına şaşırılmış gibiydi. “Bu kadar ayyaş olduğunu bilseydim sana ucuz olanından verirdim. Gösterişli bir şekilde gitmek istiyorsun anlaşılır.”

Kelepçeli kollarım izin verdiğince omuz silktim.

“Ne oldu? Kendi tadımı mı bozdu? Eminim sen tadımı beğenmedin diye üzüntümden mezarımda ters dönerim. Umarım kanım boğazında kalır, seni pislik.”

Bu daha da fazla gülmesine sebep oldu. “Formdasın Kedicik! Neyse, yeterince oyalandın. Ne kullanman gerektiğini bir vampir söylemediyse, bunu nereden biliyordun?”

Tekrar omuz silktim. “Bilmiyordum. Babamın ne olduğunu öğrendikten sonra sizin türünüz hakkında yüzden fazla kitap okudum. Hepsi farklı bir şey söylüyordu. Haçlardan, güneş ışığından, tahtadan ve gümüşten bahsedener vardı. Tamamen şansa buldum sayılır. Bir gece bir kulüpte bir vampir bana yanaştı ve beni bir gezintiye çıkardı. Tabii çok kibar davranıyordu, ta ki beni canlı canlı yemeye kalkana dek. Ya onu öldürecektim ya da denerken ölecek-

tim. Yanımda sadece haç şeklindeki büyük hançerim vardı. İşe yaradı ama biraz uğraştırdı. Böylece gümüşün işe yaradığını öğrenmiş oldum. Sonra tahtanın hiçbir işe yaramadığını keşfettim. Baldırımında bunu öğrenirken aldığım bir yara izi var. O vampir, kazığı gördüğünde gülmüştü. Belli ki tahtadan korkmuyordu. Daha sonra, bir gün elma şekeri hazırlarken, gümüşü vampirlerin zararsız olduğunu düşündüğü bir şeyin içine saklamak aklıma geldi. Pek zor değildi. Çoğunuz boynuma bakmakla o kadar meşgul oluyorsunuz ki sivri arkadaşımı çıkardığımı görmüyorsunuz bile. İşte böyle.”

Anlamıyormuş gibi yavaşça kafasını iki yana salladı. Sonunda delici gözlerini üzerime sabitledi ve patladı.

“Yani bana vampirleri nasıl öldüreceğini elma şekerinden ve kitaplardan öğrendiğini mi söylüyorsun?”

Odada volta atmaya koyuldu. “İyi ki yeni nesil gençler pek okuryazar değil, yoksa yanmıştık. Şu işe bak!” Başını geri atıp derin bir kahkaha attı. “On yıllardır duyduğum en komik hikayeydi bu!” Kıkırdamaya devam ederek yanıma döndü.

“Onu görünce vampir olduğunu nasıl anladın? Biliyor muydun, yoksa atardamar partisi başlayıncaya kadar anlamamış mıydın?”

Atardamar partisi? Eh, böyle de denilebilirdi tabii. “Nasıl bildiğimi hakikaten bilmiyorum. Sadece biliyorum. Öncelikle, farklı gözüküyorsunuz. Çok farklısınız. Teniniz neredeyse... Başka bir dünyadan gelmiş gibi. Farklı hareket ediyorsunuz, belli bir amacınız varmış gibi. Ve yakını-

nızdayken bunu adeta havada hissediyorum, statik elektrik gibi. İşte böyle. Şimdi mutlu musun? Öğrenmek istediklerin bitti mi?” Çaresizce cesaretimi korumaya çalışıyordum ama tüm bu sohbet muhabbet yavaş yavaş cesaretimi kemi-riyordu. Elimde kalan son şey küstahlıktı.

“Neredeyse. Kaç vampir öldürdün? Yalan söyleme, bunu hemen anlarım.”

Dudaklarımı büzerek yalan söylemeyi aklımdan geçirdim. Sadece birkaç vampir öldürdüğümü düşünse daha mı iyi olurdu? Belki de bir fark yaratmazdı. Eğer yalan söylediğimi anlarsa belki bana öldürmekten daha kötü bir şey yapardı. Ölmekten daha kötü birçok şey vardı...

“Dün geceki arkadaşını da sayarsak on altı.” Dürüstlükte karar kılmıştım.

“On altı?” diye inanmayarak tekrar etti ve beni tekrar süzdü. “Sadece şu kazığı ve göğüs dekolteni kullanarak on altı vampir mi öldürdün? İşte bu beni kendi türümden utandırdı.”

“Eğer barlara girmek için yaşım küçük olmasaydı daha fazlasını da öldürmüş olurum. Oraların vampir avlanma bölgesi olduğunu biliyorum. Bir de büyükbabam hastayken ara vermek zorunda kalmıştım,” diye parladım. Onu daha fazla sinirlendirmeme taktiğim böylece sona ermişti.

Aniden yok oldu, az önce durduğu noktaya bakakaldım. Kesinlikle çok hızlıydı. Daha önce gördüğüm tüm vampirlerden daha hızlı. Sabırsızlığıma lanet ettim. Keşke tekrar ava çıkmak için bir sonraki haftasonunu bekleyseydim. Keşke.

Yalnız kalınca boynumu aşağı doğru bükerek bulduğum yeri görmeye çalıştım ve şaşkınlıkla kocaman bir mağarada olduğumu farkettim. Fonda damlayan su sesi vardı ve etraf benim gözlerim için bile çok karanlıktı. İçerideki tek lamba sadece kendi çevresini aydınlatıyordu. Geri kalan her yer, koyu bir karanlığa gömülmüştü. Vampirin çıkardığı seslerin yankılarını duyuyordum ama ne kadar uzakta olduğunu kestiremiyordum. Şansımı denemeye karar verdim, parmaklarımı beni tutan askılara dolayıp tüm gücümle aşağı çektim. Alnımda terler belirdi, bacaklarım kasıldı. Vücudumdaki tüm kasları tek bir amaçla odakladım.

Taşın içindeki metal gıcırdadı, zincirler birbirine gürültüyle çarptı ve ardından görünürdeki tek ışık da söndü. Karanlıkta yükselen kahkahayı duyunca yenilgiyi kabullendim.

“Üzgünüm. Kıpırdamaz bile. Ve sen de hiçbir yere gidemezsin. Ama denemen iyi oldu. Hemen pes etmen çok kötü olurdu. İşin hiç eğlencesi kalmazdı.”

“Senden nefret ediyorum.” Ağlamamak için yüzümü başka tarafa çevirdim ve gözlerimi kapadım. *Göklerdeki Babamız, adın kutsal kılınsın.*

“Zaman doldu tatlım.”

Egemenliğin gelsin. Gökte olduğu gibi...

Gözlerim kapalıydı ama bana yaklaştığını hissedebiliyordum. Kısa ve sert nefesler alıyordum. Elleri saçıma uzandı, saçımı geri atarak boynumu açıkta bıraktı.

...yeryüzünde de senin istediğin olsun...

Ağzını boynuma dayadı, dilini nabzımın üzerinde gezdirdi. Sırtım duvarı zorluyor, içine girmeye çalışıyordu ama soğuk, sert taşlar hiçbir kaçış yolu sağlamıyordu. Sivri dişlerin açıkta kalmış atardamarımın üzerinde yaptığı basıncı hissettim. Aç bir aslanın bir ceylana yaklaşması gibi boynuma sokulmuştu.

“Son şansın Kedicik. Kimin için çalışıyorsun? Gerçeği söylersen yaşamana izin vereceğim.”

“Sana gerçeği söyledim.” Bu tiz fısıltı benim sesim olmazdı. Kulaklarımdaki kanın uğultusu sağır ediciydi. Gözlerim hala kapalı mıydı? Hayır, karanlıkta hafif bir yeşil ışığı görebiliyordum. Vampir gözleri.

“Sana inanmıyorum...” Bunu yumuşak bir tonla söylemişti ama kelimeler bir baltanın ağırlığıyla üzerime düştü.

Amin...

“Vay canına, gözlerine bak.”

Kendimi duama o kadar kaptırmıştım ki geri çekildiğini hissetmedim. Ağzı açık, inanmayan gözlerle bana bakıyordu. Yüzü, gözlerimden çıkan yeşil ışıkla aydınlanmıştı. Onun kahverengi gözleri de şimdi aynı renkte parlıyordu ve aynı tondaki zümrüt bakışlar şaşkınlıkla birbirine kenetlenmişti.

“Şu gözlerine bak!”

Sanki kafam yerinden çıkacakmış gibi başımı ellerinin arasında tuttu. Hala ölümün kıyısında sendeliyor olmama rağmen bir cevap mırıldandım.

“Bakmama gerek yok, onları daha önce de gördüm. Heyecanlanınca griden yeşile dönüyorlar. Mutlu musun? Yemeğin daha mı güzel gelecek şimdi?”

Yanmış gibi elini aniden başımdan çekti, beni tutmayı bıraktı. Olduğum yerde çöktüm. Adrenalin yerini baş döndürücü bir rehavete bırakmıştı.

Vampirin adımlarının sesi taş duvarlarda yankılanıyordu.

“Vay be, gerçeği söylüyormuşsun. Öyle olmak zorunda. Nabzın atıyor ama sadece vampirlerin gözleri böyle yeşile dönüp parlak. Bu inanılmaz bir şey!”

“Heyecanlandığına sevindim.” Yüzüme dökülen saçlarımın arasından ona baktım. Neredeyse zifiri karanlık olmasına rağmen onun heyecanını görebiliyordum. Adımları hızlı ve enerji doluydu, gözleri yeniden yeşilden koyu kahverengiye dönmüştü.

“Bak bu mükemmel! Hatta işe yarayabilir bile.”

“Ne işe yarayabilir? Ya beni öldür ya da bırak gideyim. Yoruldum.”

Gülümseyerek tekrar bana döndü ve lambayı yaktı. O sert ışık yüzüne vurdu ve yüz hatları üzerinden su gibi aktı. Işığın altında hayaletimsi bir güzelliği vardı, günahkar bir melek gibi.

“İnanmışın şeyler için ortaya kendini koymaya ne dersin peki?”

“Ne?” Şaşırarak kelimesi artık yetersiz kalıyordu. Saniyeler önce sonsuzluğa karışmama bir ısırık kalmıştı. Şimdi de tahmin oyunu mu oynayacaktık?

“Seni öldürebilirim veya hayatta bırakabilirim. Ama hayatta kalırsan bazı şartlarım olacak. Senin seçimin, senin tercihin. Seni öylece, şartsız salamam. Sonra beni de kazıklamaya çalışırsın.”

“Kendini çok zeki sanıyorsun, değil mi?” Açıkçası onun beni bırakacağına hiç inanmamıştım. Bu bir tür numara olmalıydı.

“Bak,” diye devam etti ben konuşmamışım gibi, “biz aynı yolun yolcularıyız tatlım. Sen vampir avlıyorsun. *Ben de* vampir avlıyorum. İkimizin de kendi sebepleri ve kendi sorunları var. Başka bir vampir benim yaklaştığımı hissedebiliyor, bu da onların haberi olmadan onlara bir kazık çakmayı oldukça zor hale getiriyor. *Sen* ise o sulu atardamarın sayesinde onları rahatlatıyorsun. Ama senin gücün de büyük balıkları yakalamaya yetmez. Bazı acemileri halletmiş olabilirsin, en fazla yirmi yaşında olanları. Kundaktan yeni çıkmışları yani. Ama benim gibi... Usta bir vampiri...” Sesi bir fısıltıya dönüştü. “Elinde iki kazık bile olsa beni indiremezsin. Birkaç dakika sonra kalıntılarını dişlerimin arasından temizliyor olurum. Bu yüzden sana bir anlaşma öneriyorum. Sen en sevdiğin işi yapmaya devam et. Vampirleri öldür. Ama sadece benim istediklerimi avlayacaksın. İstisna olmayacak. Sen yem olacaksın, ben de kanca. Muhteşem bir fikir.”

Bu bir rüya olmalıydı. Çok, çok kötü bir rüya. Fazla cin toniğin sebep olduğu karaciğer zehirlenmesinin sonucuydu herhalde. Şeytanla bir anlaşma yapmak üzereydim. Ruhumu kaç satacaktım? Hem beklenti içinde hem de tehditkar gözüküyordu. Eğer hayır dersem ne olacağını biliyordum: *Garson, bardağa gerek yok, şişeden içerim!* Gecenin içkisi, benim boynum olacaktı. Eğer evet dersem, şeytanla ortak iş çevirecektim.

Ayağını yere vurdu. "Bütün gece bekleyemem. Bekledikçe daha çok acıkıyorum. Birkaç dakika içinde fikrimi değiştirebilirim."

"Dediğini yapacağım." Kelimeler ağzından düşünmeden çıkıverdi. Eğer düşünüyor olsaydım asla söyleyemezdim. "Ama benim de bir şartım var."

"Öyle mi?" Bu onu yine güldürdü. Amma neşeli bir adamdı bu. "Durumun şart koşmaya pek uygun gözüküyor."

Çenemi öne çıkardım. "Senin de *kendini* ortaya koymanı istiyorum. Sana karşı birkaç dakika bile dayanamayacağımı söyledin, silahlarım olsa bile. Katılmıyorum. Zincirlerimi çöz, eşyalarımı ver ve deneyelim. Kazanan her şeyi alır."

Gözlerinde kesinlikle bir ilgi kıvılcımı vardı ve dudaklarında yine o gülümseme... "Peki, kazanırsan ne istiyorsun."

"Senin ölümünü," dedim kabaca. "Eğer seni yenebilirim, sana ihtiyacım yok. Senin dediğin gibi, beni bırakırsan sonradan peşinden gelebilirim. Sen kazanırsan, senin kurallarına göre oynarım."

"Biliyor musun tatlım," dedi yavaşça, "seni hazır zincirlemişken, boynundan güzel güzel tüm kanını içip sonra da günlük işlerime dönebilirim. Bana bunu teklif ederek şansını zorluyorsun."

"Zincirlenmiş bir atardamardan içmek senin için sıkıcı olur diye düşündüm," diye cesurca cevap verdim. "Sen tehlikeyi seven bir vampire benziyorsun. Yoksa neden bir vampir başka vampirleri avlasın ki? Eee? Var mısın, yok musun?" Nefesimi tuttum. Karar anı.

Yavaşça bana doğru yürüdü, gözleri üstümde dolaştı. Metal bir anahtar çıkarıp önümde salladı. Sonra anahtarı kelepçemin kilidine sokup çevirdi. Bir tıngırtıyla açıldılar.

“Bakalım neyin varmış,” dedi sonunda. Aynı gece içinde ikinci defa.

ÜÇ

BÜYÜK BİR MAĞARANIN ORTASINDA KARŞILIKLI duruyorduk. Zemin taşlarla kaplı olduğundan engeliydi. Eldivenlerim hariç kıyafetlerime kavuşmuştum. Kazığım ve özel hançerim de elimdeydi. Giysilerimi geri istediğimde gülmüş, kotun beni yavaşlatacağını söylemişti. Ben de ona, kot beni yavaşlatsın yavaşlatmasın, üzerimde sadece iç çamaşırlarım varken onunla asla dövüşmeyeceğimi söylemiştim.

Mağaranın bu kısmına daha fazla ışık asılmıştı. Bir mağaraya nasıl elektrik getirdiğini merak ediyordum ama şu andaki en mühim derdim bu değildi. Yeraltında olduğumuz için zamandan haberim yoktu; gün doğuyor olabilirdi ya da belki de hala geceydi. Bir daha güneşi görüp göremeyeceğimi de merak ediyordum.

Vampir hala akşamki kıyafetlerini giyiyordu. Yavaşlamak gibi bir derdi yoktu anlaşılan. Bileklerini büktü, parmaklarını çıtlattı, boynunu kütürdetip belirgin bir heves-

le bana baktı. Benimse avuçlarım terlemişti. Eldivenlerimi giymem gerekirdi.

“Pekala Kedicik. Bir beyefendi olduğum için ilk hareketi sana bırakıyorum. Hadi, yapalım şu işi.”

Daha fazla söze ihtiyaç duymadan, iki silahımı birden ona doğrultup elimden gelen en hızlı şekilde hücum ettim. Bir yarım daire çizerek kendi etrafında döndü ve sinirlerimi bozan bir kıkırdamayla onun yanından koşarak geçmemi izledi.

“Koşuya mı çıktın kedi yavrusu?”

Durmayı başardım, omzumun üstünden ona baktım. Tanrım, ne kadar da hızlıydı. Hareketlerini sadece bulanık bir sis olarak görebiliyordum. Cesaretimi toplayıp sağ elimle yukarıdan vuracakmış gibi yaptım. Kendini korumak için kolunu kaldırdığında, sol elimdeki hançerle bir kesik atmayı başardım ve karşılığında gövdeme korkunç bir tekme yedim. Düştüğüm yerden, hoşnutsuzlukla giysisini incelediğini gördüm.

“Bu gömleği seviyordum. Al işte, yırtmışsın.”

Tekrar etrafında daireler çizmeye başladım. Karnımdaki acıyı azaltmak için yavaş yavaş nefes alıyordum. Göz açıp kapayınca kadar yanımda bitti ve başıma bir yumruk attı. Yıldızları saymama yetecek kadar güçlü bir darbeydi. Kendimi korumak için düşünmeden tekmeler savurdum, yumruklar attım ve yakınımıdaki her şeye kazık saplamaya çalıştım. Bana geri dönen vuruşlarsa sert ve hızlıydı. Kesik kesik nefes alıyor, bulanık görüyordum. Yine de tüm gücümle elimi kolumu, bacağımı savuruyordum.

Birden oda etrafımda döndü ve geriye doğru düşüp yerdeki taşlara çarptım.

Düştüğüm yerin birkaç metre ilerisinde duruyordu. Belli ki yakın dövüşte aynı ayarda değildik. Ben bir uçurumdan düşmüş gibi hissediyordum, onunsa üzerinde tek bir çizik bile yoktu. Aniden gelen bir ilhamla elimdeki hançeri fırlattım. İnanılmaz bir hızla uçup göğsüne saplandı. Ah, ama fazla yükseğe, fazla yükseğe...

“Hey, acıdı!” diye bağırdı şaşkınlıkla ve hançeri göğsünden çıkardı.

Yaradan kan fışkırdı ama bir an sonra, sanki biri musluğu kapatmış gibi aniden durdu. Çoğu kişinin düşündüğünün aksine, vampirlerin kanı da kırmızıydı. Cesaretim kırılmıştı, tek silahım kalmıştı ve onu yavaşlatamamıştım bile. Kendimi zorlayıp ayağa kalktım ve ağır adımlarla hareket ettim.

“Yetti mi?” Yüzünü bana dönüp havayı kokladı. Kafam karışmıştı, daha önce bir vampirin nefes aldığını görmemişim. Bense soluk soluğa kalmıştım. Alnımdan ter damlıyordu.

“Daha değil.”

Yine bir bulanıklık oldu ve birden tepemdeydi. Vuruşları karşılamaya, bu arada birkaç darbe indirmeye çalıştım ama çok hızlıydı. Yumruklar acımasız bir güçle üzerime iniyordu. Çaresizlikle yakındaki her şeye kazığımı saplamaya çalıştım ama bir türlü kalbine isabet ettiremiyordum. Sonsuzluk gibi gelen bir on dakikadan sonra, son bir kez yere düştüm. Kıpırdayamıyordum. Şişmiş gözkapaklarımın ara-

sından ona baktım. *Onun şartlarını dert etmeme gerek yok,* diye düşündüm. Bu yaralar beni nasılsa öldürecekti.

Tüm heybetiyle tepemde dikildi. Her şey kırmızı ve soluktu.

“Şimdi yetti mi?”

Konuşamıyordum, başımı sallayamıyordum, düşünemiyordum. Cevap olarak bayıldım. Yapmayı becerebildiğim tek şey buydu.

Altımda yumuşak bir şey vardı. Sanki bir bulutun üzerinde uçuyordum ve onunla kendimi örtmüştüm. Daha da içine gömülmeye çalışıyordum ki bulut öfkeli bir sesle benimle konuştu.

“Eğer tüm battaniyeyi kendi üzerine çekeceksen yerde de yatabilirsin!”

Ne? Bir bulut nasıl bu kadar sinirli ve bu kadar *İngiliz* olabilirdi?

Gözlerimi açtığımda, bir vampirle aynı yatakta olduğumu gördüm. Ve evet, tüm battaniyeyi kendi üzerime çekmiştim.

Dehşetle yerimden fırladım ve alçak tavana kafamı hızla çarptım.

“Aaah...” Acıyan yeri ovarak korkuyla etrafıma baktım. Buraya nasıl gelmişim? Niye komada değildim? Hatta... İyi hissediyordum. Az önce sebep olduğum beyin sarsıntısı dışında.

Elimden geldiğince bir köşeye kaçtım. Bu küçük taş odanın bir çıkışı yok gibi görünüyordu. “Neden bir hastanede değilim?”

“Seni iyileştirdim,” diye tatlı tatlı cevap verdi. Sanki beş çayında hoşbeş ediyorduk.

Korkudan donmuş bir halde nabzıma baktım. Tanrım, beni vampir yapmamıştı, değil mi? Hayır, kalbim hala atıyordu.

“Nasıl?”

“Kanla tabii, başka nasıl olacak?”

Dirseklerinin üzerine yaslandı, sabırsızlık ve sıkıntıyla bana baktı. Görebildiğim kadarıyla yırtılan gömleğini değiştirmişti. Battaniyenin altında ne olduğunu bilmek bile istemiyordum.

“Bana ne yaptığını söyle!”

Telaşıma bakıp gözlerini devirdi, yastığını kabarttı ve yastığına sarıldı. O kadar insanca bir hareket ki gözüme çok acayip göründü. Bir vampirin yastığını kabarık seviyor olabileceği kimin aklına gelirdi?

“Sana kendi kanımdan birkaç damla verdim. Daha fazlasına gerek olmadığını düşündüm, ne de olsa melezsün, zaten hızlı iyileşiyorsundur herhalde. Ama oldukça dağılmıştın. Hep senin suçun, o aptal maçı niye istedin ki? Şimdi eğer izin verirsen, hala gündüz ve ben de çok yorgunum. Bunca itiş kakışa rağmen bir akşam yemeği bile yemedim.”

“Vampir kanı iyileştiriyor mu?”

Cevap verirken gözlerini kapattı. “Bilmiyor muydun? Vay be, kendi türün konusunda gerçekten cahilsin.”

“Biz seninle aynı türden değiliz.”

Kılı kıpırdamadı. “Sen öyle diyorsan Kedicik.”

“Çok fazla kan beni vampire dönüştürür mü? Ne kadarı çok fazla?”

Tek gözünü açıp bana kötü kötü baktı. “Ders saati geçti tatlım. Uyuyacağım. Sen de çeneni kapatacaksın. Uyandığım da, anlaşmamız için hazırlanırken tüm bunların üzerinden geçeriz. O zamana kadar izin ver de biraz dinleneyim.”

“Bana çıkışın nerede olduğunu göster, ondan sonra istediğin kadar uyuyabilirsin.” Yine etrafa bakıp bir çıkış aradım ama hiçbir şey yoktu.

Alay eder gibi bir homurtu çıkardı. “Tabii. İstersen silahlarını da getireyim, sonra da sen kalbime bir delik açabileceğin diye gözlerimi kapatırım. Hiç sanmıyorum tatlım. Ben seni çıkarana kadar buradasın. Kaçmaya çalışma, asla başaramazsın. Şimdi senin de dinlenmeni tavsiye ederim, çünkü beni biraz daha ayık tutarsan canım kahvaltılık çekecek. Anladın mı?” Gözlerini tekrar kapattı.

“Seninle yatmayacağım.” Sesimde gücenme vardı.

“O zaman yerde yatmak zorundasın. Zaten battaniyeyi çekip duruyorsun.”

Başka seçeneğim olmadığı için soğuk taş zemine uzandım. Örtünün yumuşaklık sağladığı söylenemezdi. Bir o yana bir bu yana dönüp bir süre daha yumuşak bir noktaya aradım ama sonunda pes ettim ve kollarımı başımın altına koyup yastık yaptım. Böylesi, o şeyle aynı yatakta olmaktan daha iyiydi en azından. Onunla uyumaktansa çiviler üzerinde yatmayı tercih ederdim. Odanın sessizliği her nasılsa sakinleştiriciydi. Şurası kesindi ki, vampirler horlamıyordu. Bir süre sonra ben de uykuya daldım.

Belki de saatler geçmişti, bana dakikalar gibi geldi. Pek nazik olmayan bir el omuzlarımdan tutup beni sarstı ve o dehşet verici ses kulaklarımda çınladı.

“Kalkma zamanı. Yapacak işlerimiz var.”

Ayağa kalkıp gerildiğimde kemiklerim duyulabilir şekilde gıcırdadı. Bu ses onu gülümsetti.

“Beni öldürmeye çalıştığın için hakettin. Bunu deneyen son herifin tek sıkıntısı tutulmuş bir boyun değildi. İşe yarar olduğun için şanslısın, yoksa şimdi yanaklarımda allık-tın sadece.”

“Evet öyleyim, şanslı...” Şanslıdan çok buruk hissediyordum ve bir mağarada katil ruhlu bir vampirle kapana kısılmıştım.

Bana parmağını salladı. “Suratını asma. Vampirler hakkında birinci sınıf bir eğitim almak üzeresin. İnan bana, böyle bir eğitim çok az insana nasip olur. Gerçi sen de pek insan sayılmazsın ya.”

“Şunu söylemeyi bırak. Ben insanım... Vampir olduğumdan daha çok insanım.”

“Evet, bunu kısa süre içinde göreceğiz. Duvardan hemen uzaklaş.”

Söz dinledim. Bu ufak odada fazla seçeneğim yoktu zaten ve onun yakınında olmak istemiyordum. Taş duvarın önünde, daha önce yattığım yerde durdu ve yerdeki kayayı iki yanından tuttu. Taş levhayı kolaylıkla yerden kaldırdı ve kenara yasladı. Ardında, içinde yürünebilecek genişlikte bir gedik vardı. Demek bu mezara böyle girmiştik.

“Gel hadi,” dedi omzunun üstünden. “Oyalanma.”

Dar geçitten geçerken, idrar kesem hala organlarıma muhtaç olduğumu hatırlattı.

“Şey... Herhalde...” Yetti ama bu kadar kibarlık! “Burada bir tuvalet var mı? İçimizden birinin böbrekleri hala çalışıyor.”

Aniden durdu, tek kaşını kaldırdı. Tavandan ince ışık huzmeleri sızıyordu. Demek hala gündüzdü.

“Burayı otel mi sandın? Sonra da küvet mi isteyeceksin?”

Kızgınlık ve utançla ısrar ettim, “Eğer özellikle pisliğe bayılmıyorsan, sen ne önerirsin, söylesene, hem de hemen.”

Onun olduğu yönden bir iç çekme sesi geldi. “Beni takip et. Takılma, düşme, bir yerini de burkma; hayatta seni taşıyamam. Bakalım bir şey bulabilecek miyiz. Uyuz kadın.”

Onun ardından tırmanırken kazığımın altında çırpınmasının hayaliyle kendimi avuttum. Kafamdaki görüntü öyle netti ki, vampir beni su sesine doğru yönlendirirken neredeyse gülümsüyordum.

“İşte.” Bir akıntının hemen yanındaki kayaları işaret etti. “Bu su mağaranın dışına gidiyor. Şu kayalara tırmanıp işini halledebilirsin.”

Ben aceleyle o tarafa yöneldiğimde ardımdan seslendi. “Bu arada, atlayıp yüzerek buradan kaçmayı düşünüyorsan eğer, bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyeyim. Su sıcaklığı yaklaşık dört derece ve mağaralardan çıkana kadar üç kilometre kadar gidiyor. Çıkışa varmadan donmuş olursun. Bu karanlıkta üşümek ve kaybolmak pek iyi bir fikir değil. Üstelik anlaşmamızı da bozmuş olursun. Seni bulurum. Ve çok ama çok hoşnutsuz olurum.”

Ses tonundaki gaddarlık yüzünden, söylediği sözler bir tetiğin çekilme sesinden daha tehlikeli gelmişti kulağıma. Çaresizlikle ürperdim. Gerçekten de suya atlayıp kaçmayı düşünmüştüm.

“Birazdan görüşürüz.” Döndü ve benden biraz uzağa yürüdü. İçimi çekerek kayalara tırmandım ve kendimi dengelemeye çalıştım.

“Herhalde tuvalet kağıdı yoktur, değil mi?” dedim.

Cevap olarak bir kahkaha geldi. “Alışveriş listeme eklerim Kedicik.”

“Bana Kedicik demeyi bırak. Benim adım Cat.” İşimi bitirip kayalardan aşağı indim. “Senin adın ne bu arada? Hiç söylemedin. Eğer beraber... Çalışacaksak, en azından sana nasıl hitap edeceğimi bileyim. Seni çağırırken küfür kullanmamı tercih etmiyorsan tabii.”

Yüzünü bana döndüğünde dudaklarında yine o gülümseme vardı. Soluk sarı saçları sık dalgalarla başını çevreliyordu. İçeri süzülen küçük ışık huzmelerinin altında teni parlıyordu.

“Adım Bones.”

“Baştan başlayalım tatlım. Eğer vampir öldürmede gerçekten iyi olmak istiyorsan, önce onlarla ilgili daha çok şey bilmen lazım.”

Kayaların üzerinde karşılıklı oturuyorduk. Hayatımın en grip anlarından biriydi sanırım; bir vampirin karşısına oturmuş ondan vampirleri nasıl öldüreceğime dair tüyolar alıyordum.

“Güneş ışığı tenimizi biraz yakmaktan başka bir şey yapmaz. Filmlerdeki gibi alevler içinde kalıp çıtır tavuğa dönmeyiz. Ama gündüzleri uyumayı tercih ettiğimiz doğru, çünkü geceleri daha güçlü oluyoruz. Bu hatırlamaya değer bir nokta. Gündüz vakti daha yavaş, daha kuvvetsiz ve daha az tetikteyizdir. *Özellikle* gündoğumunda. Gündoğumunda çoğu vampiri yatağında bulabilirsin ve dün gece farkettiğin gibi, bu bir tabut olmak zorunda değil. Bazı eski kafalı vampirler hala tabutlarda uyumayı tercih ediyor ama çoğumuz en rahat bulduğumuz yerde uyuruz. Hatta bazı vampirler sığınaklarında bir tabut bulundurur ki bir Van Helsing özentisi gelirse ilk olarak tabuta baksın ve bu arada vampir onu gafil avlayabilsin. Ben de bu numarayı birkaç kez kullandım. Kısaca, perdeleri açıp içeri gün ışığı girmesini sağlamakla işin bitecek sanıyorsan yanlışlıyorsun.

“Haçlar. Senin hançerin gibi özel hazırlanmış değillerse, haçların tek yaptığı, sizi yemeden önce bizi güldürmeleridir. Bunu sen de biliyor gibisin, o yüzden devam edelim. Tahtanın, yine farkettiğin gibi, kıymıkları bize batabilir ve bu bizi sinirlendirebilir ama senin boğazını deşmemizi engellemez. Kutsal su... Şöyle diyeyim, biri yüzüme top rak attığında daha çok canım yanıyor. Bizim türümüze zarar vermek söz konusu olunca, din hiçbir işe yaramıyor, anlaşıldı mı? Tek avantajın, bir vampir senin o özel kazığını gördüğünde bir şeyden şüphelenmeyecektir.”

“Bu bilgileri sana karşı kullanmamdan korkmuyor musun?” diye sözünü kestim. “Yani, niye bana güvenesin ki?”

Tüm ciddiyetiyle öne eğildi. Bense hafifçe geri çekildim, ona fazla yakın olmak istemiyordum.

“Bak yavrum, amaçlarımıza ulaşmak için birbirimize güvenmemiz gerekecek. Ve şunu çok basite indirgeyeyim: Bana ters baktığını bile görürsem ya da bana ihanet etmeyi düşündüğünden sadece *şüphelensem* bile, seni öldürürüm. Bu seni korkutmayabilir. Sen cesur, kocaman bir kızsın. Ama şunu unutma: Dün gece seni evine kadar takip ettim. Ev dediğin o kümeste önemsedığın birileri var mı? Çünkü eğer varsa, bana iyi davranmanı ve söylediklerimi yapmanı tavsiye ederim. Benim tersime gidersen, o evin, içindeki herkesle birlikte yandığını göreceksin. Yani özetle, eğer bana saldırmaya kalkarsan, işimi tamamen bitirdiğinden emin olmalısın, anladın mı?”

Yutkunarak yavaşça başımı salladım. Anlamıştım. Hem de nasıl.

“Ayrıca...” Sesi bir ilkbahar günü gibi neşelendi. “Ben sana istediğini verebilirim.”

Sanmam. “Ne istediğimi nereden bileceksin ki?”

“Her terkedilmiş çocuğun istediğini istiyorsun. Babanı bulmayı. Ama sen mutlu bir buluşma istemiyorsun. Hayır. Sen onu öldürmek istiyorsun.”

Ona bakakaldım. Bilinçaltımın fısıldamaya bile cesaret edemediğini yüksek sesle söylemişti ve haklıydı. Vampir avlamamın diğer sebebi buydu, babamı öldürebilmek. Bunu en çok da annem için yapmak istiyordum. Eğer bunu becerebilseydim, doğum şartlarımın kefarecini biraz olsun ödediğimi hissedecektim.

“S-sen...” Aklımda uçuşan onlarca düşünce yüzünden kekeledim. “Sen onu bulmama yardım edebilir misin? Nasıl?”

Omuz silkti. “Öncelikle, onu tanıyor olabilirim. Birçok yaşayan ölü tanıyorum. Kabullen artık, ben olmazsam samanlıkta iğne arıyor olursun. Onu tanımıyorsam bile, şimdiden onun hakkında senden daha çok şey biliyorum.”

“Ne? Nasıl? Neyi?”

Saçmalamamı durdurmak için bir elini kaldırdı. “Yaşını mesela. Sen yirmi bir yaşındasın, değil mi?”

“Yirmi iki,” diye fısıldadım. “Geçen ay girdim.”

“Öyle mi? O zaman şu sahte ehliyetinde hem yanlış adres hem de yanlış yaş yazıyor.”

Çantamı karıştırmış olmalıydı. Eh, mantıklı. Ben baygınken beni soymuştu. “*Sen* nasıl anladın sahte olduğunu?”

“Bunun üzerinden az önce geçmedik mi? Gerçek adresini biliyorum ve ehliyetindeki adres, o adres değil.”

Kahretsin. Eğer bir vampir beni altederse, eşyalarıma baktığında adresimi bulamasın diye yaptırmıştım o sahte kimliği. Hiçbir vampirin ailemin nerede oturduğunu öğrenmesini istemiyordum. Bir vampirin beni evime kadar takip edeceği, aptal kafamdan hiç geçmemiştii.

“Şimdi düşününce yavrurum, sen bir yalancısın, sahte kimlik taşıyorsun ve bir katilsin.”

“Ne demek istiyorsun?” diye tersledim.

“Ayrıca sataşmayı seviyorsun,” diye devam etti ben hiç konuşmamışım gibi. “Ağzın da bozuk. Evet, ikimiz çok iyi anlaşacağız.”

“Boş laf,” dedim onun daha önce söylediği gibi.

Bana gülümsedi. “Taklit etmek, iltifat etmenin en samimi yollarından biridir. Ama konumuza dönelim. Annen seni kaç ay taşımişti? Dört müydü? Beş mi?”

“Beş. Niye sordun?” Nasıl bir mantık yürüteceğini gerçekten merak etmiştim. Babamın yaşıyla veya kaç yıldır yaşayan ölü olduğuyla bunun ne alakası vardı?

Öne eğildi. “Bak, şöyle oluyor. Bir insan bir vampire çevrildiğinde, insan vücudunun bazı işlevlerini yitirmesi birkaç gün sürer. Kalp atışı ve nefes alma anında biter ama bazı şeylerin bitmesi daha uzun sürer. Gözyaşı kanalları bir-iki gün daha normal çalışır, ondan sonra vücuttaki kan ve su oranı yüzünden pembe ağlamaya başlarsın. Bir-iki kere daha tualete gitmen gerekebilir. Ama gelmeye çalıştığım nokta, babanın torbalarında hala yüzücüler olduğuydu.”

“Efendim?”

“Bilirsin tatlım. *Sperm*, ille de teknik bir kelime kullanmam gerekirse. Vücudunda hala canlı spermeler varmış. Bu ancak vampire dönüşeli çok olmadıysa mümkün olabilir. En fazla bir hafta. Böylece vampir yıllarıyla kaç yaşında olduğunu hemen bulabilirsin. O yıl, o çevrede, onun eşgaline uyan ölmüş kişileri araştırırsan da babanı şıp diye bulursun.”

Afallamıştım. Sözünü tutmuş, birkaç saniye içinde, bunca yılda annemden öğrendiğimden çok daha fazla bilgi vermişti bana. Belki, sadece bir ihtimal, bu adam benim için bir altın madeniydi. Onun aracılığıyla babam hakkında ve vampirleri öldürmek hakkında daha çok şey öğrene-

ceksem ve karşılığında tek istediği hedeflerimizi onun seçmesiyse... Sanırım buna katlanabilirdim. Yeterince uzun süre yaşarsam tabii.

“Neden babamı bulmama yardımcı olmak istiyorsun? Aslında, niye başka vampirleri öldürüyorsun? Ne de olsa onlarla aynı türdensin.”

Bones cevap vermeden önce bir süre beni inceledi. “Babanı bulmana yardım edeceğim. Tahminen ondan, benden nefret ettiğinden bile daha çok nefret ediyorsun. Bu da benim dediklerimi yapman için seni motive edecektir. Neden vampir avladığıma gelince... Şimdilik bunu dert etmene gerek yok. Şu anda düşünmen gereken yeterince şey var. Kısaca şöyle açıklayayım: Bazılarının öldürülmesi gerekir; insan ya da vampir.”

Neden benimle beraber çalışmak istediğini hala anlamamıştım. Belki de hepsi yalandı, sadece oyalanıyordu, en beklemediğim anda boğazımı parçalayacaktı. Bu yaratığa bir nebze bile güvenmiyordum ama şu anda tek seçeneğim oyununa eşlik etmektir. Bakalım bu işin sonu nereye varacaktı. Bir hafta sonra hala yaşıyor olursam, hakikaten şaşıracaktım.

“Tekrar asıl konumuza dönelim tatlım. Silahlar da işe yaramaz. Bunun sadece iki istisnası var. Birinci istisna, ateş eden kişinin bir mermiyle kafamızı vücudumuzdan ayıracak kadar şanslı olması. Kafa kesme gerçekten işte yarıyor. Başı olmadan hayatta kalabilecek hiçbir canlı yok ve vampirlerin kendi kendine yenisi çıkmayacak tek organları da kafaları. İkinci istisna ise silahta gümüş mermi olması ve

tam kalbe isabet etmesi. Bu söylendiği kadar kolay değil. Hiçbir vampir öylece durup nişan almanı beklemez. Daha büyük ihtimalle, sen daha tetiği çekene kadar, vampir çoktan silahı senin bir tarafına sokmuş olur. Ama gümüş mermiler bayağı can yakar, o yüzden onları bir vampiri yavaşlatmak için kullanabilirsin. Ve çabuk olman lazım, çünkü gümüş kullandığını görünce karşıdaki çok sinirli bir vampir olacaktır. Boğazlama, suda boğma... Bunlar hiçbir işe yaramaz. Kendi tercihimize bağlı olarak saatte ortalama bir kez nefes alırız ve hiç oksijen almadan sonsuza kadar dayanabiliriz. Arada sırada kanımıza biraz oksijen girsin diye nefes alırız. Bizim için nefes nefese kalmak, birkaç dakikada bir nefes almak oluyor. Bir vampirin yorulduğunu böyle anlayabilirsin. Kendini canlandırmak için biraz daha sık nefes alacaktır. Elektrik vermek, zehirli gazlar, diğer zehirler, uyuşturucular... Hiçbiri işe yaramaz. Anladın mı? Artık zayıf noktalarımızı biliyorsun.”

“Bu teorilerin bazılarını senin üzerinde test etme şansımız yok mu?”

Beni azarlarçasına parmağını salladı. “Artık böyle konuşmak yok. Sen ve ben ortağız, unuttun mu? Eğer bunu unutmaya başlarsan, senin üzerinde işe yarayacak onca şeyi hatırlamaya başla.”

“Sadece espri yapıyordum,” diye yalan söyledim.

O kadar saf olmadığını belli eden bir bakış attı. “İşin özü, bizi öldürmek çok zordur. Senin tek başına nasıl olup da on altı vampir gömdüğünü hala aklım almıyor. Ama dünya aptallarla dolu.”

“Hey.” Gücenmiş bir şekilde becerilerimi savundum. “Eğer arabayı ben kullanmasaydım ve ben bakmıyorken suratıma yumruğunu geçirmeseydin, şimdiye kadar seni de parçalayıp gömmüş olurdu.” Tekrar güldü. Yüzünün gülerken çok güzel bir şeye dönüştüğünü farkettilim. Hemen başka tarafa baktım, onu bir canavardan başka bir şey olarak görmek istemiyordum. Tehlikeli bir canavar.

“Kedicik, neden direksiyona senin geçmen için ısrar ettim sanıyorsun? Seninle konuştuktan beş saniye sonra niyetini anlamıştım. Acemiydin ve rutinin değiştiği anda bir bebek kadar yardıma muhtaç olacaktın. Tabii ki senin bakmadığın bir anda sana yumruk attım. Dövüşmenin sadece bir yolu vardır, o da kirli dövüştür. Temiz, centilmence bir dövüş, seni kısa sürede ölüme götürmekten başka bir işe yaramaz. Elinde olan her ucuz numarayı kullan, her pisliği yap ve *kesinlikle* yere düşen birine, hala yerdeyken bir tekme daha vur. Bu sayede hayatta kalabilirsin belki. Bunu unutma. Ölümüne bir savaşın içindesin. Boks maçı değil bu. En fazla puanı alarak kazanamazsın.”

“Anladım.” Korkunç bir şekilde, gerçekten de anlamıştım. Bu konuda haklıydı. Bir vampirle her karşılaştığımda ölümüne bir maç oluyordu. Bu seferki de dahil.

“Yine konudan uzaklaştık. Vampirlerin zayıf noktalarını saydık. Gelelim güçlerimize, ki onlardan çok var. Hız, görme, işitme ve koku alma duyuları, fiziksel kuvvet. Bunların hepsinde bir insandan çok daha üstünüz. Sizi görmeden önce kokunuzu alabilir, kalp atışlarınızı birkaç kilometre öteden duyabiliriz. Ayrıca insanların beynini de yı-

kayabiliriz. Bir vampir yarım litre kanını içer ve birkaç saniye sonra bir vampir gördüğünü bile unutmuş olabilirsin. Dişlerimizde bir çeşit halüsinojen vardır. Bu madde, gücümüzle birleştiğinde, insan beynini önerilere çok açık hale getirir. Örneğin, biri boynunu emmedi de tanıdık birine rastladın, biraz konuştunuz ve şimdi uykun geldi diye düşünmeni sağlayabiliriz. Çoğumuz böyle besleniriz. Bir yudum oradan, bir yudum buradan ve kimsenin haberi bile olmaz. Eğer her vampir beslenmek için öldürüyor olsaydı, yüzyıllar önce açığa çıkmış olurduk.”

“Zihnimi kontrol edebilir misin?” Düşüncesi bile beni korkutuyordu.

Kahverengi gözleri birden yeşile dönüştü ve delici bakışlarını bana yöneltti.

“Bana doğru gel,” diye fısıldadı ve sesi kafamın içinde yankılandı.

“Hayatta olmaz,” dedim, içimde bir an için onun söylediğini yapma isteği oluşmasına rağmen.

Birden, gözleri tekrar kahverengiye dönüştü ve neşeli bir şekilde sırtıttı. “Anlaşılan hayır, senin zihnini kontrol edemiyorum. Bu senin için iyi, işimize yarayacaktır. Kendi aklının kontrolünü kaybetmeni ve amaçlarını unutmanı istemeyiz, değil mi? Kanın yüzünden herhalde. Bu yetenek başka vampirler üzerinde işe yaramaz. Vampir kanı içmiş insanlar üzerinde de işe yaramaz. Sanırım senin içinde yeterince bizim kanımızdan var. Bazı insanların da buna bağışıklığı oluyor ama çok az kişiden bahsediyoruz burada. Olağanüstü bir kendini kontrol yeteneği ve doğal direnç

olması gerekir. Neyse ki MTV ve bilgisayar oyunları bizim için bu sorunu çözmüş durumda.

“Gün geçiyor tatlım, yapacak çok işimiz var. Duyuların ve zihin kontrolünün üzerinden geçtik ama fiziksel gücümüzü de sakın unutma. Ve dişlerimizi de. Vampirler seni elleriyle ikiye bölüp parçaları tek bir parmakla taşıyacak kadar kuvvetlidir. İstersek arabayı kaldırıp senin üzerine fırlatabiliriz. Ve dişlerimizle seni parçalayabiliriz. Soru şu: Bu yeteneklerden hangileri sende de var?”

Emin olamadan, garipliklerimi sıralamaya başladım.

“Çok iyi görebiliyorum ve karanlık beni etkilemiyor. Geceleri de gündüzleri olduğu kadar iyi görebiliyorum. İnsan olarak tanıdığım herkesten daha hızlıyım. Çok uzakta-ki şeyleri duyabiliyorum, belki senin kadar iyi değil. Bazı geceler odamdayken, alt katta büyükbabamların benim hakkımda fısıldadıklarını duyabiliyorum...” Durdum ve Bones’un bakışlarında, özel hayatım hakkında çok fazla şey söylediğimi okudum. “Kimsenin aklını kontrol edebileceğimi sanmıyorum. Hiç denemedim ama becerebilseydim insanlar bana daha farklı davranırdı.” Kahretsin, yine içimi açıyordum.

“Her neyse,” diye devam ettim, “normal bir insandan daha kuvvetli olduğumu biliyorum. On dört yaşımıdayken üç çocuğu dövdüm ve hepsi benden büyüktü. Benimle ilgili ters bir şeyler olduğunu o gün kesin olarak anlamıştım. Gözlerimi gördün. Farklılar. Sinirlendiğim zamanlarda, başka insanlar parladıklarını görmesin diye onları kontrol etmem lazımdır. Dişlerim normal, sanırım. Hiçbir zaman sivrilmediler.”

Kirpiklerimin altından ona baktım. Daha önce, annem dahil hiç kimseye farklılıklarımı böyle anlatmamıştım. Bırak bunlar hakkında konuşmayı, farklı olduğumu bilmek bile annemi çok üzüyordu.

“Doğru mu anladım? Özel olduğunu, on dört yaşında keşfetmişsin. O zamana kadar ne olduğunu bilmiyor muydun? Sen büyürken, baban hakkında annen ne söyledi?”

Bu üzücü bir konuydu, hatıralar içimin ürpermesine sebep oldu. Bir gün bu konuyu bir vampirle konuşacağım hiç aklıma gelmezdi.

“Hiç babamdan bahsetmezdi. Küçükken ben sorunca ya konuyu değiştirirdi ya da sinirlenirdi. Ama diğer çocuklar beni haberdar etti. Konuşmayı öğrenir öğrenmez bana *piç* demeye başladılar.” Aynı utancı hissedip gözlerimi kapattım. “Dediğim gibi, ergenliğe girerken... Daha da farklı hissetmeye başladım. Çocukken olduğundan bile daha kötüydü. Annemin benden istediğini yapmam ve garipliklerimi saklamam giderek zorlaştı. En çok geceleri severdim. Saatlerce meyve bahçesinde dolaşırdım. Bazen gün doğana kadar uyumazdım. Ama o çocuklar beni köşeye sıkıştırana kadar durumun ne kadar kötü olduğunu anlamamıştım.”

“Ne yaptılar?” Şimdi sesi çok yumuşaktı, neredeyse nazikti.

Onları hala o gün önümde durdukları gibi görebiliyordum. “Her zamanki gibi bana sataşıyorlardı. Beni itip kakıyor, küfrediyorlardı. Patlamama sebep olan bu değildi. Bu tür şeyler neredeyse her gün oluyordu. Ama sonra biri, hangisi hatırlamıyorum, annemin bir kaltak olduğunu söy-

ledi. Ve kendimi kaybettim. Ona bir taş atıp dişlerini döktüm. Diğerleri üzerime atladı ve onları da dövdüm. Kimseye olanları anlatmadılar. Sonunda, on altıncı doğum günümde annem, babam hakkındaki gerçeği bilmek için yeterince büyüdüğüme karar verdi. Ona inanmak istemedim ama derinlerde bir yerde söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum. O gece ilk defa gözlerimin parladığını gördüm. Bacağıma bir şey sapladıktan sonra yüzüme bir ayna tuttu. Kötü kalpli olduğu için değil, sadece kızdığım da gözlerimin neye dönüştüğünü görmemi istiyordu. Altı ay sonra ilk vampirimi öldürdüm.”

Akmayan gözyaşlarından gözlerim yanıyordu ama ağlamayacaktım. Beni, unutmaya çalıştığım şeyleri anlatmak zorunda bırakan bu şeyin önünde ağlayamazdım.

Şimdi bana, gözlerinde çok tuhaf bir ifadeyle bakıyordu. Neredeyse bakışında empati olduğunu düşünecektim. Ama bu imkansızdı. O bir vampirdi. Vampirler şefkat göstermezdi.

Aniden ayağa kalktım. “Annem demişken, onu aramam lazım. Çok endişelenmiştir. Daha önce eve geç döndüğüm oldu ama hiç bu kadar uzun süre dışarıda kalmamıştım. Siz kan emicilerden birinin beni öldürdüğünü düşünecek.”

Bunu duyunca kaşları neredeyse saçlarına değecek kadar kalktı. “Onları yatağa atacakmış gibi yaklaşıp vampirleri öldürdüğünü annen biliyor mu? Ve bunu yapmana izin mi veriyor? Bak şu işe, bizim nüfusumuzu azalttığından annenin haberi olduğunu söylediğinde dalga geçiyorsun sanmıştım. Eğer benim kızım olsaydın, geceleri odanın kapısı-

nı çivilerdim. Zamane insanlarını anlamıyorum, çocuklarının her şeyi yapmasına izin veriyorlar.”

“Onun hakkında böyle konuşma!” diye patladım. “O benim doğru şeyi yaptığımı biliyor! Neden destek olmasın ki?”

Gözleri durgun, temiz kahverengi havuzlar gibiydi. Bana uzun uzun baktı, sonra omuz silkti. “Sen ne dersen o.”

Birden ayağa kalkıp tam önümde durdu. O bunu yaparken gözümü kırpacak kadar bile zamanım olmadı, o kadar hızlıydı.

“Bir şeyler fırlatırken iyi nişan alıyorsun. Dün gece hançerini bana fırlattığında gördük. Eğer birkaç santim aşağıya atsaydın, şimdi mezarımın üzerine çiçek dikiyor olabilirdin.” Bu düşünce onu eğlendirmiş gibi gülümsedi. “Hızını ve nişan becerini geliştirmek için çalışacağız. Eğer uzaktan öldürebilirsen daha güvende olursun. Yakından çok savunmasızsın.”

Beni kollarımdan yakaladı. Kurtulmaya çalıştım ama bırakmadı. Ona karşı koymak, demiri bükmeye çalışmak gibiydi.

“Kuvvetin pek tatmin edici değil. Sıradan bir erkekten daha kuvvetlisin ama büyük ihtimalle en güçsüz vampirden bile daha zayıfsın. Bunun üzerinde de çalışmamız gerekecek. Ayrıca pek esnek değilsin ve dövüşürken bacaklarını hiç kullanmıyorsun. Bacaklar önemli silahlardır, onları kullanmalısın. Hızına gelince... O konuda umut yok. Yine de şansımızı deneriz. Bence seni işe başlatmadan önce altı hafta kadar çalışmamız gerekecek. Evet, beş haf-

ta yoğun antrenman, sonra da bir hafta görünüşün üzerinde çalışırız.”

“Görünüşüm mü?” Sesim öfke doluydu. Ölü bir adam görüntümü eleştirmeye nasıl cüret ederdi? “Nesi varmış görünüşümün?”

Bones küçümser gibi gülümsedi. “*Korkunç* bir durum yok ama seni ortalığa salmadan önce düzeltmemiz gereken şeyler var.”

“Seni...”

“Ne de olsa, büyük balıkların peşine düşeceğiz tatlım. Bol kotlar ve ortalama bir görünüş bizi kurtarmaz. Senin seksapelden hiç haberin yok.”

“Tanrım, seni...”

“Zırvalamayı bırak. Anneni aramayacak mıydın? Benimle gel. Cep telefonum arkada.”

Zihnimde onu bağladım ve savunmasız vücuduna türlü işkenceler yaptım. Gerçekteyse dilimi ısırardım ve mağaranın derinliklerine doğru onu izledim.

DÖRT

YOĞUN APFREMAN. ACI VERİCİ, ZALİM, PERDEYSE ölümçül olan ve orduda bile çekilmeyecek sıkıntılara 'yoğun antrenman' diyordu.

Bones beni arabaların bile kolay kolay ulaşamayacağı hızlarda koşturdu. Devrilmiş ağaçların, kayaların, köklerin ve çukurların üstünden tökezleyerek koştum; kusmak için bile enerjim kalmayana kadar. Bayılmak bile beni vazifelerimden kurtarmıyordu. Ben ayılana kadar yüzüme buzlu su döküyordu sadece. Parmaklarım çatlayana ve kanayana kadar bıçak atma çalışmaları yaptım. Bones'un tepkisi ne oldu? Hiç umursamadan bana biraz nemeleştirici uzatmak ve nişan almamı engellemesin diye avuçlarıma sürmemi söylemek. Onun için ağırlık kaldırma neydi? Kocaman kaya parçalarını tekrar tekrar kaldırmak ve her seferinde daha büyük kayalara geçmek. Ya merdiven çıkma egzersizi? Bones için bunun anlamı, sırtımda kayalarla mağara duvarlarına tırmanmamdı.

Bir hafta sonra Bones'un tüm yapay ağırlıklarını üstümden attım ve devam etmeyeceğimi söyledim. Niyetini önceden biliyor olsaydım memnuniyetle ölümü seçeceğimi de belirttim. Bones vampir dişlerini göstererek gülümsedi ve söylediğimi kanıtlamamı söyledi. Onun ciddi olduğunu görünce ağırlıkları tekrar omzuma aldım ve yorgunluktan ölerек devam ettim.

En korkuncu, onunla bire bir çalışmaktı. Gözlerimden yaşlar gelene kadar kollarımı ve bacaklarımı gererken, bir yandan da hiç esnek olmadığımı söyleyip beni azarlıyordu. Silahsız dövüşlerde beni bayılıta kadar dövüyordu. O kadar ki, dünyadaki bütün buzlu sular bile beni ayıltamıyordu. Sonra ağzımda onun kanının tadıyla kendime geliyordum ve her şey baştan başlıyordu. Her günün her saniyesi onu öldürmenin hayalini kuruyordum desem az bile söylemiş olurum. Yine de gün geçtikçe daha iyiye gidiyordum. Başka çarem yoktu. Söz konusu olan Bones'tu; ya ilerleme kaydedecektim ya da ölecektim.

Dayanıklılığımın arttığıının ilk belirtisi ikinci haftadan sonra ortaya çıktı. Bir gün Bones'la dövüştük ve bayılmayı başardım. Beni yine bir temiz dövdü tabii ama bu sefer ayık kaldım. Bu hem iyiydi hem de kötü. Kavganın ortasında 'iyi geceler' dileyip veda etmeyerek şerefimi biraz olsun korumuş oluyordum ama artık onun kanını ayıkken içmek zorundaydım.

"İğrenç," dedim. Kanlı parmağını ağzıma almam için önce beni ikna etmeye çalışmış, sonra tehdit etmişti. "Siz bu şeyi içerek nasıl yaşayabiliyorsunuz?"

Kelimeler hiç düşünmeden ağızdan dökülmüştü. Daha önce de pek çok kez olduğu gibi.

“Her türlü iştahın anası mecburiyettir. Hayatta kalmak için ihtiyacın olan şeyi zamanla sevmeyi öğreniyorsun,” diye cevapladı kısaca.

“Bu kadar kan beni bir vampire dönüştürmesin sakın. Anlaşmamız böyle değildi.”

Parmağı ağızdayken tartışmaktan rahatsızdım, kafamı geri çektim ve ıslak parmağı ağızdan kayıp çıktı. Neredeyse erotik bir hareketti. Düşüncesi bile yüzümün kıpkırmızı kesilmesine yetti. Kızardığımı hemen farketti tabii. Eminim neden kızardığımı da anladı ama tek yaptığı parmağını gömleğine silmek oldu.

“Bana güven tatlım, seni bir vampire dönüştürmek için gereken kana yaklaşmadık bile. Bundan bu kadar korktuğuna göre, sana bu işin nasıl gerçekleştiğini anlatayım bari. Öncelikle, seni neredeyse öldürecek kadar kanını içmeliyim. Bunu yapmak için biraz marifetli olmak gerekiyor; öldürmeden yeterince kan içmek için yani. Sonra içimde senin kanın varken, atardamarımı senin için açmam ve senin benden kanını geri içmen lazım. Hepsini ve daha da fazlasını. Bu da marifetli olmayı gerektiriyor. Başka vampirler yaratabilmek için çok güçlü olmalısın, yoksa yeni vampir senin tüm kanını emip daha değişirken seni öldürebilir. Yeni vampirlerin sulu bir atardamarı bırakmasını sağlamak, aç bir bebeğin meme emmeyi bırakmasını sağlamaktan kat kat zordur. Sana içirdiğim bu küçük kan damlacıklarının tek yaptığı, senin yaralarını iyileştir-

mek. Bu kadar kan, kuvvetini artırmaya bile yetmez. Artık bir yerimi yalaman gerektiği her seferinde sızlanmayı bırakır mısın?”

Bu son cümlenin zihnimde yarattığı görüntüyle rengim bu defa *gerçekten* değişti. Halimi görünce, elini sinirli bir şekilde saçına götürdü.

“Bu da artık yapmaman gereken başka bir şey. En ufak bir imada kıpkırmızı kesiliyorsun. Senin rolün saldırgan, *azmış* bir kadını oynamak! Eğer her sözde utançtan bayılırsan hiçbir herif bunu yutmaz. Bakireliğin senin sonun olacak.”

“Bakire değilim,” diye karşılık verdim ve tahmin ettiği gibi neredeyse bayılıyordum.

Kara kaşları yine kalktı. Arkamı dönüp motor gibi konuşmaya devam ettim. “Konuyu değiştirebilir miyiz lütfen? Biz bir pijama partisinde dedikodu yapan kız arkadaşlar değiliz. Bunu seninle tartışmak istemiyorum.”

“Bak, bak, bak,” dedi kelimeleri yayarak. Ne dediğim zerre kadar umrunda değildi. “Kedicik kediliğini yapmış demek. Davranışlarına bakılırsa, doğrusu buna biraz şaşırıdım. Bu arkadaş sabırla senin idmanlarını bitirmeni mi bekliyor? Oldukça sağlam bir delikanlı olmalı, seni heyecanlandırabildiğine göre. Senin tecrübeli biri olduğunu hiç tahmin etmezdim. Ama düşününce, ilk tanıştığımızda bana da teklifte bulunmuştun. Şimdi merak ettim işte, acaba ben seni kaşdıktan önce mi, yoksa sonra mı bana bir kazık çakmayı planlıyordun? Peki ya diğer vampirler? Öldüklerinde yüzlerinde bir gülümseme mi...”

Ona bir tokat attım. Daha doğrusu atmaya çalıştım. Bi-
leğimi havada yakaladı ve tuttu. Sol elimle tekrar denedi-
ğimde, onu da yakaladı.

“Sakın benimle böyle konuşma. Büyürken bu saçma-
lıkları yeterince duydum. Annem beni evlenmeden do-
ğurduğu için, aptal ve eski kafalı komşularımız onun bir
kaltak olduğunu düşünüyordu. Ve dolayısıyla benim de
öyle olduğumu düşünüyorlardı. Ve tüm bunlar seni hiç
ilgilendirmez. Ne de olsa sen köylerdeki kadınlara bile
tecavüz etmişindir, bense sadece bir kişiyle birlikte ol-
dum. O da zaten hemen ardından beni kötü bir alışkan-
lıkım gibi bıraktı. Bu yüzden de yaşıtılarım gibi cin-
sel maceralar yaşamaya pek hevesim kalmadı. Şimdi, son
kez söylüyorum, bir daha bu konuyu konuşmak istemi-
yorum!”

Bones’un bilmeden açtığı o eski yaranın hiddetiyle ne-
fes nefese kalmıştım. Bileklerimi bıraktı, ben de parmakla-
rının bastırıldığı yerleri ovaladım.

“Kedicik,” diye söze başladı gönül alıcı bir ses tonuyla.
“Özür dilerim. Ama cahil komşuların önyargılıydı ya da si-
vilce suratlı bir ergen seninle...”

“Yeter artık,” diye sözünü kestim. Ağlamaktan korku-
yordum. “Uzatma. Bu işi yapabilirim, seksiymiş gibi dav-
ranabilirim, her neyse. Ama bu konuda konuşmayacağız.”

“Bak, tatlım...” diye tekrar denedi.

“Siktir,” diye tersledim ve uzaklaştım.

İlk defa söylediğimle ilgili bir yorum yapmadı ve peşim-
den de gelmedi.

Dördüncü haftanın başında, Bones bir okul gezisine çıkacağıımızı söyledi. Elbette öğleden sonra bir müzeye gidecek değildik. Onun yerine, bir geceyarısı, nereye gittiğini bilmediğim dar bir yolda kendimi araba kullanırken buldum. Bana kısaca yolu tarif ediyordu; buradan dön, şuradan dön vesaire... Sinirlerim biraz gerilmişti. Kırık bir yerdeydik. Yollarda ışık bile yoktu. Birinin kanını emip cesedi yok etmek için ideal bir yerdi yani.

Ama düşününce, eğer kanımı emip cesedimden kurtulmak isteseydi, bunu mağarada da yapabilirdi. Dövüştükten sonra baygın yattığım zamanlarda da benimle kendine bir ziyafet çekebilirdi. Onu durduramama imkan yoktu. Ayıkken bile onu durduramazdım zaten. Henüz aramızdaki tek bir maçı bile kazanamamıştım. Bones o kadar kuvvetli ve hızlıydı ki ona karşı dövüşmek, yıldırıma tasma takmak kadar zordu.

“Buradan sola dön,” dedi Bones beni düşüncelerimden uyandırarak.

Tabelayı okudum. Şeftali Ağacı Yolu. Bu yol hiçbir yere gidiyormuş gibi gözüküyordu.

“Baksana *ortak*,” dedim dönerken, “çok gizemli davranıyorsun. Bu okul gezisinin amacını bana ne zaman söyleyeceksin? Birden canın inek sağmak istemedi herhalde.”

Homurdandı. “Hayır, inek sağmak istediğimi söyleyemem. Buralarda yaşayan bir adamdan bilgi almam lazım.”

Bunu söyleyiş tarzına bakılırsa, bu kişi Bones’u gördüğüne pek memnun olmayacaktı. “Bak, insanları öldürmene yardım etmeyeceğim. Eğer bu adamı konuşturup sonra onu gömeceğimizi düşünüyorsan yanılıyorsun.”

Bones'un bana itiraz etmesini veya kızmasını bekliyordum ama gülmeye başladı.

"Ciddiyim!" dedim ve ciddiyetimi göstermek için fren bastım.

"Biraz sonra neye güldüğümü anlayacaksın tatlım," diye yanıtladı. "Ama içini ferah tut. Adamın saçının teline bile dokunmayacağıma söz veriyorum. Zaten onunla konuşan sen olacaksın."

Bu beni şaşırttı. Ne soracağımı bilmemem bir yana, adamın kim olduğunu bile bilmiyordum.

Tek kaşını kaldırdı. "Devam etmeyi düşünüyor musun?"

Ah. Ayağımı frenden çekip gaza yükledim. "Daha fazla detay vermeyecek misin? Mesela, adamın geçmişi hakkında biraz bilgi ve ondan ne öğrenmek istediğin gibi."

"Tabii ki. Winston Gallagher altmışlı yıllarda demiryollarında çalışıyordu. Ayrıca kaçak içki üretmek gibi bir yan işi vardı. Bir gün, adamın teki Winston'ın ürünlerinden birini satın aldı ve ertesi gün ölü bulundu. Winston o içki-deki alkol oranını biraz fazla kaçırmıştı ya da herif çok fazla içmişti. Her neyse, sonuç aynı. Winston cinayetten suçlu bulundu ve idam cezasına çarptırıldı."

"Bu çok insafsızca!" diye hayret ettim. "Planlanmış veya kötü niyetli bir şey olmadığını kanıtlayamadılar mı?"

"Korkarım ki yargıç, John Simms, suçu kanıtlanana kadar herkesin masum olduğuna inanmıyordu. Aynı zamanda cellat da kendisiydi. Simms onu asmadan hemen önce, Winston onu bir gece bile rahat bırakmayacağına yemin etti. Ve o gecedan beri de rahat bırakmadı."

“Simms onu astı mı?” diye tekrar ettim. “Konuşmamı istediğin adamı?”

“Şu GİRİLMEZ tabelasının yanına park et Kedicik,” dedi Bones. Ağzım açık halde, dediğini yaptım. “Winston benimle konuşmaz çünkü türlerimiz pek iyi anlaşmıyor. Ama seninle konuşur. Seni uyarayım, şu anda ancak senin olduğun kadar neşeli bir adamdır.”

“Söylediklerinin hangi kısmını yanlış anladım?” Sesim bir arı vızıltısı gibiydi. “Hakimin onu astığını söylemedin mi?”

“Onu, şu uçurumun dibindeki ağaçtan sallandırdı,” diye onayladı Bones. “Eğer yakından bakarsan, üzerindeki ip izlerini hala görebilirsin. O ağaçta bir sürü insan hayatını kaybetti. Ama onlarla konuşmaya çalışmanın anlamı yok. Onlar artık sadece birer kalıntı. Winston öyle değil.”

Kelimelerimi doğru seçmeye çalıştım. “Bana Winston’ın bir.. Hayalet olduğunu mu söylüyorsun?”

“Hayalet, hortlak, tayf, istediğin kelimeyi kullan. Önemli olan bilincinin yerinde olması ve buna ender rastlanır. Çoğu hayalet, bir zamanlar olduğu kişinin kötü bir taklidi gibidir. Kimseyle iletişim kuramaz, bozuk plak gibi aynı şeyi tekrar edip dururlar. Bak şu işe, yaşımı belli ediyorum, artık kimse plak dinlemiyor değil mi? Önemli olan nokta şu, Winston ölürken o kadar kızgındı ki bilincinin bir kısmı burada kaldı. Ayrıca mekanla da alakası var. Ohio’da doğaüstüleri ile doğal olanı birbirinden ayıran tabaka daha incedir, bu yüzden burada bir ruhun geride kalması daha kolay olur. Özellikle de burası bir deniz feneri gibidir. Bir pentagram oluşturan beş mezarlık... Burayı yapanların aklı nere-

deydi acaba? Burası ruhlar için bir yol haritası. Kanın sayesinde senin onları görebiliyor olman lazım, çoğu insan göremez. Onları şimdiden hissedebiliyor da olmalısın. Enerjileri havada gerilim yaratır.”

Haklıydı. Bu yola girdiğimden beri bir gariplik hissediyordum ama bacağımla falan uyuştum herhalde diye düşünmüştüm. “Bir vampir, bir hayaletten hangi konuda bilgi isteyebilir ki?”

“İsimler,” dedi Bones kısaca. “Winston’ın sana bu bölgede yakın zamanda ölmüş kızların isimlerini vermesini istiyorum ve sadece doğal olmayan ölümlerle ilgileniyorum. Araba kazaları ya da hastalıklar umrumda değil. Bilmiyorum derse ona inanma.”

Şaka yapar gibi bir hali yoktu, yine de sormam gerekiyordu. “Bu bir tür şaka mı?”

Bones içini çeker gibi bir ses çıkardı. “Keşke öyle olsaydı, ne yazık ki değil.”

“Yani ciddisin. Bir mezarlığa girip bir *hayalette* ölü kızlarla ilgili sorular sormamı istiyorsun.”

“Hadi ama Kedicik, hayaletlere inanmak senin için niye bu kadar zor? Sonuçta sen de bir yarı vampirsin. Hayaletlerin, senin hayalgücünü bu kadar zorlayacağı aklımın ucundan geçmezdi.”

Hakkını vermeliyim, iyi bir noktaya değinmişti. “Vampirler hayaletleri sevmediğine göre, sanırım kendi karmaşık soyumdan ona bahsetmesem iyi olacak. Bu arada, hayaletlerin vampirleri neden sevmediğini de öğrenebilir miyim acaba?”

“Bizi kıskanıyorlar. Onlar kadar ölü olduğumuz halde biz canımız ne isterse yapabiliyoruz, oysa hayaletler sonsuza dek puslu bir ruh olarak kalıyor. Bu da onları biraz huysuz yapıyor. Ah, az kalsın unuttuyordum...” Bones berak bir sıvıyla dolu bir şişeyi bana uzattı. “Bunu al. İhtiyacın olacak.”

Şişeyi alıp salladım. “Nedir bu? Kutsal su filan mı?”

Bones güldü. “Winston için, kaçak içki. Saf viski yavrucuğum. Simms Mezarlığı şu ağaç sırasının hemen sonunda başlıyor. Winston’ın dikkatini çekebilmek için biraz gürlütü yapman gerekebilir. Hayaletler çoğunlukla uykulu haldedir. Onu uyandırdığında şişeyi göstermeyi unutma. O zaman, bilmek istediğin her şeyi sana anlatır.”

“Doğru mu anlıyorum? Bir mezarlığa girerek huzursuz bir ruhu uyandırmak ve sorguya çekmek için elimdeki içki şişesini sallayarak tepineceğim, öyle mi?”

“Aynen öyle. Yanına kağıt kalem almayı da unutma. Winston’ın sana sözünü ettiği her kızın adını ve yaşını not aldığından emin ol. Hele bir de nasıl öldüklerini söylerse, harika olur.”

“Aslında bu teklifi reddetmem gerek,” diye mırıldandım. “Anlaşmamızda bir hayaleti sorguya çekmek yoktu.”

“Edineceğimiz bilgiler, bir grup vampire ulaşmamızı sağlayacak ve anlaşmamızın içinde vampir avlamak vardı, değil mi?”

Bones bana bir kalem, küçük bir not defteri ve kaçak içkiyi uzatırken başımı iki yana salladım. Bir vampir beni bir ölüyü uyandırmaya gönderiyordu. Sanırım bu benim psi-

şik olmadığımı kanıtlıyor; eğer bir ay önce biri çıkıp bana böyle bir şey yapacağımı söyleseydi hayatta inanmazdım.

Simms Mezarlığı geceyarısında hoş bir yer değildi. Sık çalılıklar, ağaçlar ve kayalıklı tepe, mezarlığı yoldan ayırıyordu. Tam da Bones'un anlattığı gibi, uçurumun kenarında bir ağaç yükseliyordu. Harap olmuş mezar taşlarının arasında yaprakları dökülmeyen devasa bir ağaç daha vardı. Mezar taşlarının üzerinde yazan tarihlere bir göz attım ve Bones'un Winston'ın altmışlı yıllarda demiryolu işçisi olarak çalıştığı yolundaki sözlerinin doğru olduğunu anladım. 1860'ları kastediyordu.

Arkamda bir şey, hafif bir çığlık atarak kıpırdandı. Eli mi cebime götürdüm.

"İyi misin?" diye bağırdı Bones hemen.

Mezarlığın ötesinde, gözden uzak bir yerde duruyordu. Böylece *gerçek ölümler* onu göremeyecekti. Vampirlerle hayaletlerin arasının kötü olması tuhaf. Ölümünden sonra bile kardeş kardeş oynamak mümkün olmuyor mu?

"Evet," diye yanıtladım bir süre etrafı dinledikten sonra. "Sorun yok."

Aslında o kadar kolay değildi ama yardıma ihtiyacım olduğu da söylenemezdi. Kapüşonlu bir gölge, soğuk toprağın üzerinde kayarak yanımdan geçti ve tepenin kenarına gitti, ardından da fısıltılı bir çığlığa benzeyen hafif bir inlemeyle ortadan yok oldu. Dakikalar sonra, belirsiz bir yerden geri dönüp o hayaletimsi inlemesiyle yeniden aynı yolda ilerlediğini gördüm.

Sol tarafımda, başka bir çağa ait elbiseleriyle belli belirsiz görünen bir kadın sureti bir mezar taşına eğilmiş ağlıyordu. Derken karanlığın içinde eriyip yok oldu. Birkaç dakika bekledim ve tekrar o bulanık görüntüsüyle ortaya çıktı. Sessiz, neredeyse duyulmayan hıçkırıkları ile birlikte, az sonra tekrar yokluğa karıştı.

Takılmış bir plağın sürekli aynı şeyi tekrarlayan halini düşündüm, *Bozuk plak gibi*, diye geçirdim aklımdan ve gönülsüz bir takdir hissiyle, Bones'un çok yerinde bir tarif yaptığını kabul etmek zorunda kaldım. Mezarlığın köşesinde, üzerindeki harfler güçlkle okunan bir mezar taşı vardı. İsim kısmında 'w' ve 't' harflerini, soyadında da 'g' harfini farkettim.

"Winston Gallegher!" diye bağırdım. Buz gibi taşa yumruğumu vurdum. "Hadi, çık dışarı!"

Hiçbir şey olmadı. Hafif esinti yüzünden montuma iyice sarındım, ayaklarımı yere vurdum. "Tak! Tak! Tak! Kimse yok mu?" dedim yaptığım şeyin komikliğini düşünerek. Arkamdaki ağaçların kenarında bir şey hareket etti. Aynı yolda gidip gelen kadın değil, neredeyse kabarmış bir gölgeydi bu. Belki de rüzgarda hışırdayan çalılıarın sesiydi. Dikkatimi ayağımın altında duran mezara çevirip "Heeey Winssstonn," dedim yumuşak bir tonla. Parmağımınla montumun içindeki şişeyi tıkırdattım. "Sana bir şey getirdim."

"Lanet olası terbiyesiz fahişe," diye havayı yırttı bir ses. "Bakalım ne kadar hızlı koşuyorsun?" İrkildim. Daha önce hiç böyle bir ses duymamıştım. Sesin geldiği yöne doğru baktığımda, etrafımdaki hava birden soğudu. Daha önce

gördüğüm gölge daraldı, değişti, bir biçim aldı ve fıçı gibi göbeği, kısık gözleri, yer yer kırılmış kahverengi saçları ve uzun favorileriyle ellilerinde bir adam ortaya çıktı.

“Beni görüyor musun?” Adamdan yine o keskin, rahatsız edici şekilde yankılanan inleme sesi yükseldi. Bir anlığına ışıldadı, bulunduğu yerdeki yapraklar ani bir hava akımıyla dağıldı.

“Winston Gallegher?” diye sordum.

Hayalet omzunun üzerinden geriye baktı, sanki arkasında birini görmeyi bekliyormuş gibi.

Sesim şimdi daha gergindi. “Eee?”

“Beni göremiyor,” dedi kendi kendine.

“Bok göremiyorum!” Rahat bir tavırla ona doğru birkaç adım attım. Aslında, bu garip yerde bulunmaktan bayağı rahatsızdım, bir an önce çıkmak istiyordum. “Bu senin mezar taşın mı? Eğer yanıtın evetse, bu gece çok şanslısın.”

Kısık gözleri iyice daraldı. “Beni görebiliyor musun?”

Acaba yaşarken de bu kadar aptal mıydı?

“Evet, ölü insanları görebiliyorum, ne ilginç değil mi? Şimdi konuşalım. Yeni ölen birilerini arıyorum. Senin yardım edebileceğini duydum.”

Şeffaf yüz hatlarının şaşkınlıktan saldırganlığa dönüşmesini izlemek neredeyse komikti. Söylemeye gerek var mı; artık yüz kasları yoktu. Acaba kaç çatmasını sağlayan şey, bir zamanlar sahip olduğu kasların hatırası mıydı?

“Ya buradan hemen gidersin ya da bu mezar seni yutar ve bir daha asla çıkamazsın!”

Bunu gerçekten korkutucu bir ses tonuyla söylemişti. Eğer beni tehdit edecek somut bir şeyi olsaydı endişelenirdim.

“Mezardan korkmuyorum, neredeyse bir ayağım mezarda doğdum. Ama eğer buradan çıkmamı istiyorsan gideirim...” Gerçekten gidecekmiş gibi arkamı döndüm. “Ama bu durumda, şu elimdekini en yakındaki çöp tenekesine atmak zorunda kalacağım.”

Montumun içinden tertemiz şişeyi çıkardım. Sanki bir büyüünün etkisi altındaymış gibi gözlerinin şişeye kilitlemesine az kalsın gülecektim. Evet, bu gerçekten Winston olmalıydı.

“O... Elinizdeki nedir bayan?”

Ağzından çıkan sözcükler şimdi şehvet dolu bir tıslama halini almıştı. Şişenin ağzını açtım, burnuna doğru hafifçe salladım.

“Kaçak içki, dostum.”

Bones bunu ona nasıl vereceğimi düşünüyordu acaba, hiçbir fikrim yoktu. Mezarına mı dökecektim? Yoksa şişeyi, bu vücutsuz biçimin içine doğru mu tutacaktım? Belki de doğrudan üzerine dökmeliydim.

Winston öyle bir inledi ki bu sesi kim duysa ürperirdi.

“Lütfen bayan!”

Düşmanca ses tonu gitmiş, yerine yakaran bir ses tonu gelmişti. “Lütfen için onu, için onu.”

“Ben mi?” Şaşkınlıkla baktım. “Ben içmek istemiyorum.”

“Ah, lütfen, izin ver de senin aracılığınla tadına bakayım,” dedi yalvararak.

Benim aracılığına tadına bakmak mı? Şimdi Bones'un neden Winston'ı nasıl kandıracağımız konusunda ayrıntılı bilgi vermediğini anlıyordum. Bu kadar küçük bir meselede bile bir vampire inanmanın sonu budur işte! O soğuk derili yaratığa bunun hesabını soracağıma yemin ederken, bir yandan da huzursuz bir biçimde hayalete bakıyordum.

"Tamam, biraz içeceğim ama sen de bana bu çevrede ölmüş genç kızların ismini vereceksin. Trafik kazası ya da hastalıktan ölenler değil, öldürülen kızlardan bahsediyorum."

"Gazeteleri okusana bayan, bunu neden benden istiyorsun?" diye kükredi. "Şimdi iç şunu!"

Bir başka ölü tarafından itilip kakılacak havada değildim. "Sanırım iyi gününe denk gelmedim," dedim rahat bir edayla. "Seni yalnız bırakayım da işimin başına döneyim."

"Samantha King, on yedi yaşında, geçen gece kan kaybından öldü!" diye bağırdı. "Hadi."

Ölüm nedenini sormama bile gerek kalmamıştı. Gerçekten de bu içkiyi çok istiyor olmalıydı. Ayrıntıları defterime yazdım ve içkiyi ağzıma götürdüm. Aman Tanrım! Bir süre sonra öksürdüm, Winston'ın bütün vücudunun mermiden atılmış bir kurşun gibi boğazımdan içeri girdiğini güçlkle farkedebildim. "Bööaah! Bunun gazyağından ne farkı var?"

"Ahh, ne tatlı," dedi akli başından gitmiş bir halde. Boynumdan dışarı çıktı. "Evet, bana biraz daha ver."

Hala öksürüyordum ve boğazım yanıyordu. İçkiden mi, yoksa hayaletin bana yaptıklarından mı, kim bilir.

"Diğer isimleri de istiyorum," demeyi başardım sonunda.

Bunu Winston'a iki kere söylememe gerek kalmadı. "Violet Perkins. Yirmi iki yaşında, boğularak öldü. Ölürlen sürekli ağladı."

Winston ölen kız için pek de üzölmüşe benzemiyordu. Sabırsızca bulanık elini havaya savurdu. "Hadi iç."

Derin bir nefes alıp içkiyi boğazımdan aşağı boşalttım. Az önceki gibi öksürdüm. Gözlerim sulanmıştı.

İnsanlar bu pis şey için bir de üste para mı veriyordu, diye geçirdim içimden, güçlükle nefes alırken. Boğazım kasılıyordu. Winston boğazımdan çıktı, tam önümde durdu.

"Sonsuza kadar içkilerimi benden alacağını mı sandın?" diye bağırdı, yanımdan geçen kapüşonlu hayalete. Hayalet tepki vermedi. "Bak, sen orada sonsuza kadar volta atma cezasına çarptırılmışken ben içki içiyorum. İşte bu yudum da senin için yaşlı John! Carmen Johnson, yirmi yedi yaşında. On gün önce kan kaybından öldü. İçin bayan. Bu sefer bebek gibi değil, gerçek bir kadın gibi için."

Şaşkın şaşkın ona baktım. Her şeyden çok içkiyi özlüyor gibiydi. "Ölmüş olmana rağmen hala alkolicsin. Çok saçma."

"Anlaşma anlaşmadır!" diye ısrar etti. "İç şimdi."

"Pislik," dedim memnuniyetsiz bir biçimde şişeye bakarak. Cin bu içkinin yanında tatlı su gibi kalıyordu. *Bunu ödeyeceksin Bones*, diye tekrar yemin ettim. *Hem de gümüş kazıkla değil. Bu senin için fazla kolay olurdu.*

Yirmi dakika sonra, defterimde on üç isim daha vardı. Şişe bitmişti. Bense ayaklarımın üzerinde güçlükle duruyordum. Öyle başım dönüyordu ki son iki ayda bu kadar

çok kızın öldürülmesine şaşırmadım bile. Yeni vali geçenlerde televizyona çıkıp suç oranının düştüğünü söylememiş miydi? Listemdeki isimler bunun tersini gösteriyordu. Bu zavallı kızlara suç oranının azaldığını söyleyin, bakalım sizinle aynı fikirde olacaklar mı?

Winston yere yattı, ellerini göbeğinde birleştirdi. Geğirdim, sanki bu onu da rahatlatmış gibi bana gülümsedi. “Ah, bayan. Siz bir meleksiniz. Bir damla bile kalmadığına emin misiniz? Bir isim daha hatırlayabilirdim belki.”

“Boş işte,” dedim tekrar geçirirken. “Ama bu lağım suyunun tamamını bana içirdiğine göre, o ismi yine de söylemen gerekir.”

Winston pis pis sırttı. “Yeni bir şişeyle tekrar gel bayan, o zaman söylerim.”

“Bencil pislik,” dedim ve mezarlığın çıkışına doğru yürümeye koyuldum.

Daha birkaç metre bile gitmemiştim ki, yine o iğne batma hissiyle irkildim. Ama bu defa dürtülen, boğazım değildi.

“Hey!”

Pantolonumdan çıkan Winston’ın şeffaf silüetinin sırttığını gördüm bir an. Ben kendi kendime vurup öfkeyle olduğum yerde sıçrarken kıkırdıyordu. “Seni sarhoş domuz,” dedim. “Pislik!”

“Size de iyi akşamlar,” diye bağırdı. “Yine beklerim.”

“Umarım solucanlar cesedinin üstüne sıçar!” diye yanıt verdim. Az önce bir hayaletin tacizine uğramıştım. Daha fazla alçalamazdım sanırım.

Bones ilerideki çalılarının arkasından çıktı. “Ne oldu Kedıcık?”

“Beni kandırdın. Ne seni ne de sıvı arsenik dolu şişeni görmek istiyorum.” Boş içki şişesini Bones’a doğru fırlattım ya da fırlatmaya çalıştım diyeyim, çünkü onu açık arayla ıskalamıştım.

Şaşkın bir halde şişeyi eline aldı. “Bu lanet şeyin hepsini mi içtin? Sadece birkaç yudum alacaktın.”

“Bunu bana niye söylemedin peki? Niye?” Tam yere düşecekken beni tuttu. “Bana hiçbir şey söylemedin. O isimleri aldım ve senin için önemli olan tek şey de bu, değil mi? Ah, siz erkekler, hepiniz aynısınız. Canlı, ölü, ölümsüz... Hepiniz sapıksınız. Sarhoş bir sapık donumdan içeri girdi. Bunun ne kadar rahatsız edici olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

Bones beni tuttu. Buna itiraz edecektim ama nasıl itiraz edeceğimi hatırlayamadım. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Winston donumun içine girdi, işte bundan bahsediyorum!” diye haykırdım hıçkırıklarımın arasında.

“Seni pislik zampara hayalet!” diye bağırды Bones mezarın bulunduğu yere doğru. “Eğer hala işeyebilseydim, gelip mezarına işerdim.”

Bir gülme sesi duyar gibi oldum. Belki de sadece rüzgardı.

“Unut gitsin.” Ceketine tuttundum, tutunmasaydım düşecektim. “Kim bu kızlar? Haklıymışsın. Çoğu vampirler tarafından öldürülmüş.”

“Ben de bundan şüpheleniyordum.”

“Bunu kimin yaptığını biliyor musun? Winston bilmiyordu. Sadece kızların isimlerini ve nasıl öldüklerini biliyordu.”

“Bana bu konuda soru sorma çünkü sana söyleyemem. Ve sen merak etmeye başlamadan hemen söyleyeyim: *Hayır*, benim bunlarla hiçbir ilgim yok.”

Ayışığının altında, krem rengi teni parlıyordu. Gözlerini uzak bir noktaya dikmişti, çenesini sıkıyordu. Bu haliyle aynı anda hem korkutucu hem de çok güzel görünüyordu.

“Biliyor musun?” Aniden uygunsuz bir biçimde kıkırdamaya başladım. Bones bana baktı. “Çok güzelsin. Hem de çok.”

Bana döndü. “Vay canına. Sabahleyin bunu söylediğin için kendinden nefret edeceksin. Gerçekten çok sarhoş olmalısın.”

Yine güldüm. Komikti. “Artık değilim.”

“Elbette.” Beni kucakladı. Kucağında benimle birlikte arabaya doğru yürürken ayağının altındaki yapraklar çıtırdıyordu. “Eğer yarı ölü olmasaydın, az önce içtiğin şey seni öldürürdü. Gel bakalım. Seni eve götürüyüm.”

Bir adam beni kollarına almalı çok uzun zaman olmuştu. Bones beni daha önce de, bilincim yerinde değilken taşımış olabilirdi ama o sayılmazdı. Şimdi onun sert göğsünün fazlasıyla farkındaydım. Beni nasıl da kolayca kaldırmıştı. Ve harika kokuyordu. Parfüm kokusu değildi. Parfüm kullanmıyordu. Kendine has, tertemiz bir kokusu vardı. Ve bu koku... İnsanı sarhoş ediyordu.

“Sence ben hoş muyum?” diye sordum.

Yüzünden, adını koyamadığım bir ifade geçti. “Hayır, sana *hoş* denemez. Sen dünyada gördüğüm en güzel kızsın.”

“Yalancı,” dedim. “Öyle olsaydı bana bunu yapmazdı.”

“Kim?”

Onu duymazdan geldim, kendi anılarıma dalmıştım. “Belki de içten içe böyle biri olduğumu biliyordu. Keşke böyle doğmasaydım. Keşke hiç doğmasaydım.”

“Beni dinle Kedıcık,” dedi Bones sözümü keserek. Onun yanımda olduğunu neredeyse unuttuğumu. “Kimden sözettiğini bilmiyorum ama sen kötü falan değilsin. Tek bir hücren bile kötü değil. Senin hiçbir sorunun yok. Bunu görmeyen de aptaldır.”

Başım koluna düştü. Bir süre sonra ümitsizliğim geçti, gülmeye başladım. “Winston beni sevdi. Kaçak içkim olduğu sürece, artık bir hayaletle çıkabilirim.”

“Sana bunu söylemek istemezdim ama geleceğiniz pek parlak değil.”

“Kim demiş?” dedim ağaçların yana kaydığını hissederek. Garip bir histi. Ağaçlar aynı zamanda dönüyordu da. Bones başımı kaldırdı. Gözlerimi kırıştırdım ve ağaçlar düzeldi. Sonra gördüğüm tek şey, yüzüme yaklaşan yüzü oldu. Sanki o da dönüyordu. Her şey dönüyordu. Bana öyle geliyordu.

“Ben sarhoşum değil mi?”

Daha önce hiç sarhoş olmadığım için birinin bunu onaylamasını bekliyordum.

Nefesi yüzümü yaladı. “Evet, hem de çok çekici bir sarhoşsun.”

“Sakin beni ısırmaya kalkma,” dedim. Tüm sarhoşluğuma rağmen ağzının boynumdan sadece birkaç santim uzakta olduğunu farketmiştim.

“Merak etme, bu aklımdan geçen en son şeydi.”

Kamyonete ulaştık. Bones beni yan kapıya götürdü, ön koltuğa oturttu. Birdenbire çok yorgun hissettim ve kendimi bıraktım. Kapı kapandı, motor çalıştı. Rahat bir pozisyona geçmeye çalışıyordum ama içerisi çok dardı. Birkaç dakika sonra, “Buraya gel,” dedi Bones ve başımı kucağına doğru çekti.

“Domuz!” diye bağırdım ve hızla doğrulurken yanığımlı direksiyona çarptım. Sadece güldü. “Aklın hala oralarda mı? Winston’ı da öyle hemen *sapık sarhoş* diye damgalama. Dişi köpek kuyruk sallamasa... Ama benim niyetim gayet iyiydi, emin olabilirsiniz.”

Ben şimdi başımı nereye yaslayacaktım? Kucağına, sonra da son derece rahatsız görünen kamyon kapısına baktım ve seçeneklerimi tarttım. Başımı kucağına bırakıp gözlerimi kapadım.

“Eve geldiğimizde beni uyandır.”

BEŞ

BEŞİNCİ HAFTA GELDİ ÇATTI. İSTEKSİZCE MAĞARAYA girdim. Başıma geleceklerdense, keşke Bones beni yine bayılıta kadar dövseydi. Baştan yaratılacaktım, hem de bir vampir nezaretinde.

Bones her zamanki yerinde yoktu. Belki de uyuyordu. On dakika erken gelmişim. Bu defa annemi uydurduğum yalana ikna etmem uzun sürmemişti. Yalan söyleyip duruyordum. İlk birkaç hafta boyunca garsonluk yaptığımı söylemişim ama sürekli beş parasız olduğum için, sonunda daha uygun bir yalan aramak zorunda kalmıştım. Bu defa da, yeni askere alınacakların geçtiği bir eğitim programına katıldığımı uydurdum. Orduya katılacağımı sanıp endişelenince, amacımın sadece özgeçmişime çarpıcı bir şeyler eklemek olduğunu söyledim. Hah, tam CV'lik; bildiğim kadarıyla vampir öldürmek hiçbir kolejin müfredatında yer almıyor.

“Bones,” diye seslendim mağaranın derinlerine doğru ilerleyerek. Üzerimde bir hava akımı hissettim. Ağırlığımı

bir bacağıma verdim, diğer bacağımla havaya bir tekme savurdum. Tekmem bana saldıran kişiye geldi. Sonra başımı eğdim. Başımın tam üzerinden bir yumruk geçti. Yıldırım gibi gelen diğer yumruktan da bir adım geri çekilerek kaçtım.

“Çok güzel.” Ölümsüz antrenörüm memnun memnun gülümsedi.

Rahatladım. “Yine beni test mi ediyorsun Bones? Hem sen nereden çıktın?”

“Şuradan,” diye yanıtladı yukarıyı göstererek.

Gösterdiği yere baktım, yaklaşık elli metre yukarıda küçük bir oyuk gördüm. Oraya nasıl çıkmıştı?

“Böyle,” diye yanıtladı daha ben sormadan ve sanki bir iple çekiliyormuşçasına yukarı fırladı.

Ağzım açık kalmıştı. Kaç haftadır birlikteydik ve daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı.

“Vay canına. İyi numara. Yeni mi bu?”

“Hayır tatlım,” dedi zarif bir biçimde aşağı inerken. “Eski bir numara bu. Benim gibi. Sakın unutma, bir vampirin önünde olmaması, üstünde olmayacağı anlamına gelmez.”

“Anladım,” diye mırıldandım. Beş hafta önce olsa bu ima üzerine kıpkırmızı kesilirdim. Şimdiyse gözümü bile kırpmamıştım.

“Pekala, son aşamaya geldik. Seni seksi, çekici bir kadına dönüştüreceğiz. Belki de önümüzde duran en zor görev bu.”

“Ah, teşekkür ederim.”

Oturma odası olarak kullanılan bölüme geçtik. Kireçtaşından duvarlar ve dikitler dışında gayet normal bir odaydı. Bones yakındaki bir istasyondan mağaraya kaçak elektrik çekmişti. Böylece lambası, bilgisayarını, kanepenin ve koltukların arasında duran televizyonu çalışıyordu. Hatta mağarayı ısıtmak için bir soba bile almıştı. Duvarlarda birkaç tablo asın, etrafa dekoratif amaçlı birkaç yastık serpiştirin... İşte size dekorasyon dergilerine layık bir oturma odası.

Bones koltuklardan birinin üzerinde öylece duran ceketini kaptı, beni mağarının girişine sürükledi. "Gel, önce bir güzellik salonuna gideceğiz. Korkarım bu iş biraz zaman alacak."

"Ciddi olamazsın."

Bones'un duvara dayadığı aynadaki yansımama tiksintiyle karışık bir şaşkınlıkla bakıyordum. Kuaförde geçirdiğim beş saatten sonra, kendimi yıkanıp kurutulan arabalar gibi hissediyordum. Beş saat boyunca yıkanmış, kurutulmuş, süslenmişim. Kaşlarım alınmış, ağda yapılmıştı. Bütün bunların üzerine bir kilo makyaj çekilmişti. Bones beni almaya geldiğinde kendime bakmak bile istememişim ve mağaraya gelinceye kadar yolda tek kelime etmemiştim. Sonunda kendimi gördüğümde, daha fazla dayanamayıp sessizliğimi bozdum.

"Bu halde insan içine çıkmayı kesinlikle reddediyorum!"

Anlaşılan bana kuaförde eziyet edilirken Bones da alışveriş yapmıştı. Parayı nereden bulduğunu sormadım. Gö-

zümün önüne, boyunları kanayan, cüzdaneları kayıp yaşlı insanlar geliyordu. Bones'un alışveriş torbalarından çizmeler, küpeler, göğüsleri kaldıran sutyenler çıktı. Bir de elbise olduğuna dair yeminler ettiği ama daha çok elbise parçalarına benzeyen kumaşlar. Şimdi üzerimde bunlardan biri vardı. Parlak yeşil ve gümüş renginde, dizlerimin bir karış üzerinde bir mini etek. Bu eteğin altına giydiğim uzun deri çizmeler, kıvrıkcık saçlarım ve makyajımla, kendimi yirmi dolarlık bir fahişe gibi hissediyordum.

"Harika görünüyorsun." Bones sırttı. "Elbiselerini yırtmamak için kendimi zor tutuyorum."

"Bunu komik buluyorsun, öyle değil mi? Bütün bunlar senin için lanet olası bir... Kahkaha partisi gibi!"

Öne doğru sıçradı. "Bu bir şaka değil ama bir oyun. Kazanan her şeyi elde ediyor. Her türlü avantajı kullanmalısın. Eğer bu zavallı zombiler buna bakmakla meşgul olursa..." Eteğimi kaldırmak için uzandı, elini ittim. "O zaman bunu kesinlikle beklemezler."

Karnıma sert bir şey değdi. Ellerimle onu kavradım ve omuzlarımı diktim.

"Bones, bu bir kazık mı, yoksa yeni elbisem çok mu hoşuna gitti?"

Yüzünde, bir saatlik konuşmaya denk gelecek ima dolu bir ifadeyle bana sırttı.

"Şimdilik sadece bir kazık. Ama başka bir şeyle de karşılaşabilirsin. Bekle ve gör."

"Bu pis konuşma, eğitimin bir parçası olsa iyi olur, yoksa bu yeni silaha bir şans vermemiz gerekecek."

“Ah, bu hiç romantik değil Kedıcık. Konsantre ol! Bu arada harika görünüyorsun. Sutyenin göğüslerinin arasını çok hoş gösteriyor.”

“Yavşak,” dedim göğüslerime bakmamak için kendimi güçlkle tutarak. O başka şeyle ilgilendiği zaman bakacaktım.

“Devam edelim Kedıcık. Kazığı çizmenin içine sok, orada bir boşluk göreceksin.”

Eğildim, deri çizmenin içinde bir boşluk olduğunu farkettim. Kazık çizmenin içinde kayboluyordu ve ona ulaşmak çok kolaydı. Vücudumu saran bu elbiseye kazığı nasıl saklayacağımı boşuna merak etmişim.

“Diğerini de koy,” dedi Bones. Dediğini yaptım. İşte şimdi Vampir Öldüren Sürtük Kedi kılığındaydım.

“Şu kazık fikri çok iyiydi Bones.”

Bu iltifat ağzımdan kaçmıştı, söyler söylemez pişman oldum. Onu övmeme gerek yoktu. Biz arkadaş değildik, bu sadece bir tür iş ilişkisiydi.

“Daha önce bu numarayı bir-iki kez yapmıştım. Hmm, hala tam oturmayan bir şeyler var. Bir şey eksik...”

Etrafımda bir daire çizerek yürüdü. Bana her açıdan bakarken öylece bekledim. En hafif deyimle, insanın sinirini bozan bir durumdu.

“Buldum!” dedi zaferle parmaklarını şaklatarak. “Külotunu çıkar.”

“Ne?” Doğru mu duymuştum acaba?

“Külotunu diyorum. Donunu, iç çamaşırını, cinsel organın saran o şeyi...”

“Delirdin mi sen?” diye sözünü kestim. “Her şeyin bir sınırı var! Külotumun işimizle ne ilgisi var? Ne dersen de... Kimseye bir tarafımı gösterecek değilim!”

Uzlaştırıcı bir tavırla ellerini iki yana açtı. “Dinle, kimseye bir şey göstermek zorunda değilsin. İnan bana, bir vampir altına iç çamaşırı giyip giymediğini hemen anlar.”

Bu kaba imgeyi kafamdan kovdum ve ileri doğru atıldım. “Bunu nereden bilecek ki? Dışarıdan nasıl anlaşılır?”

“Kokudan, Kedicik,” diye hemen yanıtladı. Bu kadarı fazlaydı. Yüzüm kıpkırmızı kesildi.

“Dünyadaki hiçbir vampir bu konuda yanılmaz. Tıpkı bir kedinin önünde sallanan bir ciğer parçası gibi. Öyle bir koku alırlar ki...”

“Susar mısınız?” Utancımı gizlemek için kendimle mücadele ettim. “Resmin genelini gördüm, ayrıntılara girmene gerek yok. Tanrım, sen gerçekten, gerçekten... Ağzı bozuk birisin!”

Öfkemi paravan olarak kullanıp yeniden gözlerine bakmaya cesaret ettim.

“Bunun neden zorunlu olduğunu anlamıyorum. Zaten *gel beni becer* diye bağırın bir elbise giymişim. Saçlarım, makyajım ortada. Pis pis konuşup ağızlarını da sulandıracağım. Eğer bu da beni arabalarına almalarına yetmezse, durum ümitsiz demektir.”

Vampirlerin hep yaptığı gibi, kıpırtısız durup bekledi. Bunu yaptığımda ürperiyordum, çünkü bu hali bana farklı türlerden olduğumuzu hatırlatıyordu. Benim bir kısmım da bu türle kirlenmişti. Bu kanın bir kısmı, benim damar-

larımda da akıyordu. Bones'un yüzü sakindi, sanki havadan sudan konuşuyorduk. Elmacık kemiklerindeki çıkıntılar tepeden gelen ışıkla belirginleşmişti. Hayatımda gördüğüm, yüz hatları en belirgin adamdı.

"Açıklayayım tatlım," diye yanıtladı sonunda. "Sen çok seksi görüdüğünü düşünüyorsun ama ya adam sarışınları tercih ediyorsa? Ya da esmerleri? Ya da kalçaları daha dolgun olan kadınları seviyorsa? Bunlar önüne gelenle yatan azgın çaylaklar değil. Bunlar belli zevkleri olan vampirler. Onların ölçütlerine uyacak bir şeye ihtiyacımız var. Bunun tıpkı... Reklam gibi bir şey olduğunu düşün. Bu gerçekten senin için çok mu zor? Vampirlerin ne kadar güçlü koku alma duyuları olduğunu biliyorsun. Örneğin ister don giy, ister giyme, ben senin regl olduğunu hemen anlayabilirim. Bazı şeyleri..."

"Pekala!" *Yavaşça nefes al ve ver. Adet gününün geldiğini kokundan anlamasının sende yarattığı dehşeti farketmesine izin verme.* "Seni anlıyorum. Tamam. Cuma günü çıktığımızda dediğini yaparım. Ondan önce yapmam. Bu konu kapanmıştır."

"Sen nasıl istersen." Yumuşak başlı görünüyordu ama bu doğru değildi. Her şey onun istediği gibi oluyordu. Ben sadece birkaç küçük muharebeyi kazanmış gibi yapıyordum. "Pekala, şimdi de şu pis konuşma faslına geçelim."

Masada karşı karşıya oturduk. İtiraz etmeme rağmen Bones irkilirsem ya da titrersem, niyetimin kolayca açığa çıkacağını söyleyerek elimi bırakmadı. İfadelerimi ve el hare-

ketlerimi inceleyerek üzerimde bir tür yalan makinesi testi yapmış oluyordu. Yüzümün her kızarmasına ve her irkil-meme karşılık, peşimde onunla, ormanda on beş kilometre koşacaktım. Bunu yapmamaya kararlıyım.

“Harika görünüyorsun yavrum. Ağzının daha güzel görünmesini sağlayacak tek şey, benimkini ağzına alman olurdu. Bahse girerim böyle yapsaydın kalbim yeniden atma-ya başlardı. Ne kadar çok bağırdığını görebilmek için seni domaltırdım. Eminim sert düzüşmeyi seviyorsundur. Eminim artık *daha sert* diye bağırarak halin kalmayınca-ya kadar seni becermemi istiyorsundur...”

“Vay canına, anlaşılan birileri uzun süre abaza kalmış,” diye alay ettim. İçten içe, odadan koşarak kaçmadığım için kendimle gurur duyuyordum.

Sorun sadece sözleri ya da avcumun içinde gezinen baş-parmağı değildi. Asıl sorun, sanki içeriden yakılmış gibi ateşli gözleriydi. Tam gözlerimin içine bakıyor, söylediği her sözcüğün bizi biraz daha yakınlaştırdığını biliyor-du. Bakışları umutlu ve tehditkardı. Konuşurken bazen alt dudağını yalıyor, acaba anlattığı şeyleri bana yapmayı mı düşünüyor diye merak etmeme sebep oluyordu. Bakışlarına karşılık vermek için büyük bir irade kullanmam gereki-yordu.

“Göğüslerini ağzıma alacağım, göğüs uçlarını kıpkır-mızı kesilinceye kadar emeceğim. Kıpkırmızı kesilecekler. Daha fazla yaladıkça, okşadıkça, onlar daha da koyulaş-a-cak. Sana vampirlerle ilgili bir sır vereyim: Kanımızı, vü-cudumuzun herhangi bir bölümünde istediğimiz kadar tu-

tabiliriz. Tadını öğrenmek için can atıyorum. Yorgunluktan tükendikten sonra bile durmamı istemeyeceksin. Tenin öyle bir yanacak ki ateşe düştüğünü sanacaksın. Senden çıkan tüm sıvıları emeyeceğim. Sonra kanını içeceğim.”

“Ha?” Son sözleriyle ne demek istediğini biraz geç farkettim ve farkeder etmez de gözümün önüne onun bana tüm bunları yaptığı geldi.

Ve yanaklarım kıpkırmızı kesildi. Utandım, ellerimi çektim, öyle bir ayağa kalktım ki sandalyeyi devirdim.

Alaycı bir kahkaha attı.

“Ah, Kedicik, oysa ne kadar iyi gidiyordun! Ormanda şöyle güzel bir tura çıkmak istemiyordun sanırım. Neyse, çok güzel bir gece, tam ormanda koşmalık. Havada fırtına kokusu var. Bir de sana *masum* dememe bozuluyorsun. Rahibeler bile senden daha cesur olabilir. Bu konuşma kısmının seni mahvedeceğini biliyordum. O kadar iyi biliyordum ki hayatım üzerine bile bahse girebilirdim.”

“Senin bir hayatın yok, sen ölüsün.”

Bunu ondan ziyade özellikle kendime hatırlatmak istemiştim. Bana yapabileceklerini ayrıntılı bir şekilde dinlemek -elbette bunları yapmasına asla izin vermeyecektim!- bunu hatırlamamı zorlaştırmıştı. İçinde dans eden imgeleleri dağıtmak için başımı iki yana salladım.

“Bu tartışılır. Aslında, his ve refleksler açısından herhangi bir insan kadar canlı sayılırım. Hatta normal insanın güncellenmiş haliyim.”

“Güncellenmek mi? Sen bir bilgisayar değilsin. Sen bir katilsin.”

Sandalyesinin iki ayağı üzerinde geriye doğru yaslandı, dengesini kolayca sağladı. Omuzlarını örten, köprücük kemiğini sıyıran kömür rengi ve gri bir kazak vardı üzerinde. Siyah pantolonu üzerine yapışmıştı. Neden hep siyah giydiğini merak ettim. Koyu renkler açık sarı saçlarını ve solgun derisini daha da belirgin kılıyor, daha göz kamaştırıcı hale getiriyordu. Bu bir tesadüf değildi, bunu biliyordum. Bones her şeyi bilinçli yapıyordu. Bu inanılmaz elmacık kemikleri ve fiziğiyle çok çarpıcı görünüyordu. Bir de tehlikeli. Yine de, bir noktadan sonra, ondan korkmaktan büyük ölçüde vazgeçmiştim.

“Sen de bir katilsin tatlım. Yoksa bunu unuttun mu? Biliyor musun, cam evlerde yaşayanlar taş atmamalı. Bu arada, az önceki konu seni neden bu kadar utandırdı? O herif senin her tarafını öpmemiş miydi? Adamcağızın ön sevişmeyi sevmediğini söyleme.”

“Elbiselerini çıkarmasını ön sevişmeden sayıyorsan başka.” Lanet olası Bones ve lanet olası Danny Milton. Belki bir gün dönüp arkama bakacağım ve en ufak bir acı bile hissetmeyeceğim. “Bunu konuşmasak olmaz mı? Konsantasyonumu bozuyor.”

Yüzüne soğuk bir ifade geldiyse de hoş bir sesle yanıtladı. “O herif için endişelenme tatlım. Onu görürsem senin için ikiye bölerim. Tamam, artık ondan sözetmeyeceğim. Şimdi, tekrar masaya oturmaya hazır mısın, yoksa sakinleşmek için birkaç dakikaya daha ihtiyacın var mı?”

Yine o rahatsız edici sesiyle konuşmuştu. Basit sözcükler, onun dudaklarından döküldüğünde çarpıcı bir hal alıyordu.

“Hazırım. Sadece demin boş bir anıma geldi.” Sandalyeye oturdum, açık duran elini tuttum. “Devam et, elinden geleni yap.”

Dudaklarını yavaş, seksi bir biçimde büzerek gülümsemi, gözleri yine o ateşle yanmaya başladı.

“Elimden geleni yapmayı seviyorum. Şimdi sana bunu nasıl yapacağımı anlatayım...”

İki saat sonra, kulaklarım patates cipsi gibi olmuş ve altmış kilometre koşma cezası almıştım. Bones’un keyfi yerindeydi. Neden keyifli olmasın ki? Beni az önce, sadece kelimeleri kullanarak allak bullak edinceye kadar becermişti. Bitirdikten sonra, sigara isteyip istemediğini sordum. Gülerek sigarayı bıraktığını söyledi. Sağlığı için iyi olmadığını duymuş bir yerden. Tanrım, adam nasıl da eğleniyor.

Mağaranın küçük, kapalı bölmelerinden birine girip üzerimdeki fahişe elbisesini çıkardım ve eşofmanlarımı giydim. Bones asla geri adım atmazdı, dışarıdaki fırtınayı umursamayacağını biliyordum. Hiç kaçarı yoktu, ormanda uzun bir koşu yapacaktım. Yüzüme gelmesin diye saçımı arkadan topladım, kayaların arkasından çıkıp beni bekleyen Bones’un yanına gittim. Bana şöyle bir baktı, o alaycı gülümseme dudaklarına bir kere daha yayıldı.

“İşte bildiğim ve sevdiğim Kedicik bu. Demin öyle farklı görünüyordun ki, şimdi seni görünce, sanki seni uzun süredir görmemişim gibi geldi. Yağmurda koşmaya hazır mısın bakalım?”

“Hadi ne yaparsak yapalım. Saat neredeyse dokuz oluyor. Eve gitmek istiyorum. Acilen bir duşa ihtiyacım var.”

Mağaranın ağzına geldik. Yağmur dalga dalga yağıyordu. “Pekala tatlım, ben insanları memnun etmeyi severim. Banyo yapmaya hazır mısınız?”

Beklediğim gibi, son derece vahşi bir koşu oldu. Bones yol boyunca arkamda gülecek kadar rahattı. Sonunda kamyonetime bindiğimde, sırlıklam olmuş ve yorulmuştum. Her gün mağaraya gelmek için bir buçuk saat yol tepiyordum ve kamyonet benzi adeta içiyordu. Bones yol masraflarıma katılmaya başlasa iyi olurdu. Koleji için biriktirdiğim parayı benzine harcamaya devam edemezdim.

Eve geldiğimde ışıklar sönmüktü. Yağmur şimdi sadece serpiştiriyordu. Ayakkabılarımı çıkardım, banyoya yöneldim. Banyoya girdiğimde tamamen soyundum ve sıcak suyu açtım.

Suya girince gözlerimi kapattım. Şu koşu yüzünden her tarafım ağrıyordu. Birkaç dakika öylece oturup gevşedim. Su buharı üst dudağımda nem oluşturdu, nemi parmağımla sildim. Parmaklarımın bu dokunuşu karnımda bir kasılmaya neden olunca şaşırtıp kaldım.

Aynı hareketi tekrarladım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Parmaklarımın kendi parmaklarım olmadığını hayal ettim. Vücudumda bir ürperme oldu ve son derece şaşırtıcı bir biçimde göğüs uçlarım sertleşti.

Daha sonra göğüslerimi sıktım. İçimde güçlenen his beni şaşırtıyordu. Su sanki vücudumu, en hassas bölgele-

rimi okşuyordu. Bacaklarımın üst tarafını okşadım, gelen haz duygusuyla bocaladım. Sonra elimi bacaklarımın arasına götürdüm, kendimi suçlu hissederek bir an durakladım, sonra bacaklarımın arasına dokundum.

Ağzımdan hafif bir inleme kaçtı. Gözlerim kapandı, ağızla sıcak ve nemli havayı soludum. Parmaklarımı gide rek daha hızlı bir biçimde hareket ettirdim...

... dar, ıslak kutunla beni sardığını, içine çektiğini hisset...

Bones'un bu sözleri içimden tekrar ederken birdenbire sanki yanmış gibi elimi çektim. "Ah, lanet olsun!"

Küvetten fırladım, ıslak zeminde kaydım ve yere çaktıldım.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdım. Harika, bu düşüş yüzünden vücudumda, aptallığım kadar büyük bir iz kalacaktı.

"Catherine, ne oldu?"

Annem banyo kapısının önündeydi. Düşüşüm ya da bağırışım onu uyandırmış olmalıydı.

"Sorun yok anne, sadece düştüm, iyiyim."

Sessizce kendimi azarlarken bir havluyla kurulandım.

"Aptal, aptal, aptal! Bir vampirin hayalini kuruyorsun. Senin sorunun ne? Neyin var senin?"

"Kiminle konuşuyorsun?" Anlaşılan annem hala kapının önündeydi.

"Kimseyle." Akılsız biriyle konuştuğum kesin. "Git yat."

Pijamalarımı giydikten sonra kirli elbiselerimi aşağı indirdim, çamaşır makinesine koydum, sabahleyin makineyi çalıştırmayı bir kere daha kendime hatırlattım. Annemle

paylaştığımız odaya döndüğümde, annemi yatağında otururken buldum.

Farklı bir durum vardı. Normalde her akşam dokuzda yatardı.

“Catherine, konuşmamız gerek.”

Bundan kötü bir zaman seçemezdi. Esner gibi yapıp ne hakkında konuşmak istediğini sordum.

“Tabii ki geleceğin hakkında. Büyükbaba Joe kalp krizi geçirdikten sonra koleje gitme planlarını iki yıl erteledin. Ohio State Üniversitesi’ne gitmek için iki yıldır para biriktiriyorsun. Yakında buradan ayrılacaksın. Kendi başına kalacaksın. Senin için endişeleniyorum.”

“Anne, merak etme. Ben kendi başımın çaresine baka...”

“İçinde bir canavarın yaşadığını unutamazsın,” diye sözümü kesti.

Ağzım gerildi. Tanrım, bunları söylemek için ne kadar da berbat bir zaman seçmişti! *İçinde bir canavar var Catherine*. Bunlar, ben henüz on altı yaşındayken, benim ne olduğumu anlatmaya başlarken kullandığı sözcüklerdi.

“Hamile olduğumu anladığımdan beri senin için koruyorum,” diye devam etti. Işıklar sönmüştü ama yüzündeki gerginliği görmek için ışığa gerek yoktu. “Doğduğun günden beri tıpkı babana benziyorsun. Her gün, seninle birlikte büyüyen anormalliklerini gözlemledim. Kısa süre sonra gideceksin ve ben sana göz kulak olamayacağım. Seni dünyaya getiren bu canavar gibi olmamak bir tek senin elinde. Onun gibi olamazsın. Okulu bitir, diplomanı al. Kent dışına çık, arkadaş edin. Böylesi daha iyi.

Dikkatli ol. Başkaları gibi olmadığını sakın unutma. Başka insanların içinde, sendeki gibi dışarı çıkmaya uğraşan bir kötülük yok.”

Hayatımda ilk defa onunla tartışmak istedim. Ona içimde bir kötülük olmadığını, babamın vampire dönüşmeden önce de kötü bir adam olabileceğini, farklı biri olduğumu ama yarı şeytan olmadığımı ona anlatmak istedim.

Bu sözler dilimin ucuna gelse de kendimi tuttum. Vampirleri öldürmeye başladıktan sonra ilişkimizin iyileştiğini farketmiştim. Beni seviyordu, biliyordum. Ama doğum koşullarım ve yarattığı yankılar nedeniyle benden az da olsa nefret ettiğini hissettiğim zamanlar da olmuştu.

“Unutmam anne,” dedim sadece. “Unutmam, sana yemin ediyorum.”

Yüz hatları yumuşadı. Bunu görünce iyi ki onunla tartışmadım diye düşündüm. Onu üzmenin anlamı yoktu. Neticede bu kadın bir tecavüz çocuğu büyütmüş, evlenmeden doğurduğu için küçük bir kasabada dışlanmıştı. Hamileliğinin ardındaki iğrenç gerçeği kimse bilmiyordu. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, buna bir de benim sorunlu çocukluğum eklenmişti. Ona neyin doğru, neyin yanlış olduğunu öğretmeme ihtiyacı yoktu.

“Cuma günü ava çıkacağım,” diye devam ettim. “Muhtemelen geç gelirim. Bir av çıkacağına dair içimde bir his var.”

Evet, hiç şüphesiz.

Gülümsedi. “Doğru olanı yapıyorsun bebeğim.”

Başımın altına onayladım, yutkunarak suçluluğumu bastırma-ya çalıştım. Bones'u öğrenirse beni asla affetmezdi. Nedeni ne olursa olsun, bir vampirle takılmamı anlamazdı.

"Biliyorum."

Annem yattı. Ben de kendi yatağıma girip uyumaya çalıştım ama bir türlü uyuyamadım. Bakış açımındaki değişimi ve bunun sorumlusunu bir türlü aklımdan çıkaramıyordum.

ALTI

SOPUNDA CUMA GÜPÜ GELDİ ÇAFTI. BEŞ GÜP boyunca, kendimi daha lezzetli bir yem gibi göstermek için çeşitli makyaj teknikleri ve saç stilleri denemiş-tim. Makyaj çantam; rujlar, allıklar, göz kalemleri, jeller, saç spreyleleri, ojelerle tıka basa doluydu. Ayrıca Bones da bana saç maşasıyla bigudiler getirmişti. Süslenip püs-lenecek, sonra da kısa elbisemle dövüşmeye hazır halde Bones'un karşısına çıkacaktım.

Bones bugün beni mağaranın girişinde bekliyordu. Bunu pek sık yapmazdı. Görünüşe bakılırsa, o çoktan akşam için hazırlanmıştı. Siyah uzun kollu bir kazak, siyah pantolon ve siyah çizmeler ile soluk teni ve açık sarı saçları birleşince, kömüre batırılmış bir meleğe benziyordu.

"Ayrıntıları iyice anladın, değil mi? Sen beni görmeyeceksin ama ben seni izliyor olacağım. Onunla birlikte git-tiğinde, sizi izleyeceğim. Dışarıda herhangi bir yere gidebi-lirsiniz. Ama, tekrar ediyorum, seni herhangi bir eve ya da

binaya sokmasına sakın izin verme. Eğer seni buna zorlarsa ne yapacaksın?”

“Bones, Tanrı aşkına, bunu bin kere konuştuk.”

“Ne yapacaksın?” Vazgeçmeyecekti.

“Saatimdeki çağrı cihazına vuracağım, Bay Bond, James Bond. Sen de koşa koşa geleceksin. Sonra ikiniz güzel bir ziyafet çekeceksiniz.”

Omzumu sıkarak sırtıttı. “Kedicik, beni yanlış değerlendiriyorsun. Eğer senin boynuna saldırmak istersem, bunu kimseyle paylaşmam.”

Asla itiraf etmeyecek olsam da bu küçük güvenlik duvarı beni biraz rahatlatmıştı. Saatimde Bones’a sinyal veren bir çağrı cihazı vardı. Eğer bu cihaz bozulursa, başım belada demekti.

“Bana kimin peşinde olduğumu söyleyecek misin, yoksa bir hata yaptığımı anlamam için önce yanlış adamı mı öldürmem gerekecek? Adamın adını söylememekte niye bu kadar ısrarcısın, yoksa seni ispiyonlayacağımdan mı korkuyorsun?”

Bones’un yüzündeki gülümseme silindi, yerini büyük bir ciddiyet aldı.

“Bilmemen senin için daha iyi, Kedicik. Böylece ağzından bir şey kaçırmazsın. Bilmediğin bir ismi söylemen mümkün değil, değil mi?”

Sürtük kıyafetlerimi koyduğu bölmeye doğru yürürken beni takip etti. Bir mağarada bu kadar çok odacık olması etkileyiciydi. Soyunma odası diyebileceğim bölüme girdim, paravanı yerine çektim. Bones’un önünde soyuna-

cak değildim. Paravan nasılsa konuşmaya engel değildi, bir yandan giyinirken bir yandan da kaldığımız yerden ona cevap yetiştirdim.

“Ağzımdan bir şey kaçıracağımdan endişelenmen çok saçma. Sana kaç kere söyledim, beni duymadın mı? Benim hiç arkadaşım yok. Konuştuğum tek kişi annem. Ve o da bu konunun tamamen dışında.”

Bu sözler ağzımdan çıktığı anda içimde bir boşluk hissettim. Söylediklerim doğruydu. Çok doğruydu. Bunu düşünmek içimi burksa da hayatımda arkadaşına en yakın şey Bones'tu. Evet, beni kullanıyordu ama en azından bunu açık açık yapıyordu. Danny gibi beni sinsice kandırmıyordu.

“Pekala, tatlım. Adı Sergio. Gerçi sana farklı bir isim de söyleyebilir. Bir seksen beş boyunda, siyah saçlı, gri gözlü, tipik vampir tenli. Anadili İtalyanca ama akıcı bir şekilde üç dili daha konuşabiliyor. İngilizcesi aksanlı. Çok yapılmı biri değil. Hatta sana zayıf gibi görünebilir bile. Ama görünüşe aldanma. Üç yüz yaşında ve hayal edebileceğinden çok daha güçlü. Ayrıca o bir sadist. Genç, gerçekten genç kızları seviyor. Yaşının küçük olduğunu, içeriye sahte kimlikle girdiğini söyle, buna bayılır. Onu hemen öldürmemelisin, önce ondan almam gereken bir bilgi var. Hepsi bu. Ah, bir de elli bin dolar ediyor.”

Elli bin dolar. Bu sözler kafamda yankılandı. Ben de Bones'la para konusunu konuşmayı düşünüyordum! Elli bin dolar. Daha önce aklıma bile gelmeyen bir ayrıntı aniden aydınlandı.

“Para. Demek bu yüzden vampir avlıyorsun. Sen bir kiralık katilsin!”

Bu yeni bilgi beni öyle heyecanlandırmıştı ki yüzünü görmek için paravanı kenara çektim. Üzerimde sutyenle külottan başka bir şey olmadığını unutmuştum.

Yüzüme bakmadan önce gözlerini tembel tembel vücudumda gezdirdi.

“Evet, doğru. Benim işim bu. Ama merak etme, istersen benim bir suçlu avcısı olduğumu da söyleyebiliriz, çünkü bazen müşterilerim vampirleri canlı istiyor.”

“Vay canına. Ben de sadece seni kızdıran vampirlerin peşine düştüğünü sanmıştım.”

“Birinin sana yan bakması onu öldürmen için yeterli bir neden mi? Vay canına. Peki ya karıncayı bile incitmemiş birinin peşinde olsaydım? Bu senin için bir sorun olmaz mıydı?”

Paravanı kapattım ve annemin sözlerini tekrarladım.

“Senin cinsinden olup da karıncayı bile incitmemiş biri yok. Hepiniz katilsiniz. Bu yüzden de bana göre hava hoş. Sen bana bir vampir göster, ben de onu öldürmek için elimden geleni yapayım. Nasılsa bir zamanlar ölmeyi hakedecek bir şeyler yapmıştır.”

Paravanın arkasında bir sessizlik oldu. Acaba çekip gitmiş miydi? Bir göz atmak için başımı uzattığımda, hala aynı yerde öylece duruyordu. Bir an yüzünde bir duygu kıpırtısı belirdi, sonra yine boş ifadesi geri döndü. Kendimi kötü hissettim ve sürtük kostümümü tamamlamak üzere geri çekildim.

“Her vampir, Winston’ın sana bahsettiği genç kızları öldüren vampirlere benzemez. Ohio’da, böyle bir zamanda yaşamak gibi talihsizliğin var sadece. Burada bilmediğin şeyler oluyor.”

“Bu arada Winston yanılıyordu,” dedim kabaca. “Ertesi gün, ismini verdiği kızları biraz araştırdım. Hiçbiri ölmemiş. Bir tanesi, Suzy Klinger, bana yakın bir yerde oturuyor. Ailesi kızlarının oyunculuk okumak için kent dışında olduğunu söyledi. Winston neden yalan söyledi acaba? Neyse, hayaletlerin kafasından geçenleri anlamak bana mı kaldı?”

“Lanet olsun!” dedi Bones neredeyse bağırarak. Suzy Klinger’in ailesi dışında, başka kiminle konuştun? Polisle mi? Diğer ailelerle mi?”

Neden bu kadar kızdığını anlamamıştım. Cinayetlerin işlenmemiş olması iyi değil miydi? “Kimseyle. Kütüphanedeki bilgisayardan, internette isimlerini aradım. Bir sonuç çıkmayınca birkaç yerel gazeteye göz attım. Sonra pazarlamacı gibi yaparak Suzy’nin ailesini telefonla aradım. Hepsi bu.”

Gerginliği biraz azaldı. En azından artık yumruklarını sıkılmıyordu.

“Bir dahaki sefere, benim sözümden çıkma,” dedi buz gibi bir sesle.

“Ne bekliyordun? Sen öyle söyledin diye, bir düzineden fazla kızın vampirler tarafından öldürülmesini görmezden mi gelecektim? Gördün mü? Tam da bundan bahsediyorum işte! Bir insan asla böyle davranmaz. Ancak bir vampir bu kadar duygusuz olabilir.”

Bones kollarını kavuşturdu. “Vampirler binlerce yıldan beri var. Aramızda zorbalılar olsa da çoğumuz ciddi suçlar işleyemeyiz. Ayrıca, insanlar da dünyada iz bırakan kötülükler yaptı. Hitler bir vampir miydi? Tabii ki değildi. Unutma, insanlar da bizim kadar kötü olabiliyor.”

“Ah, bırak bunları Bones!” Nihayet giyinmiştim, paravanı açtım ve sıcak bigudileri saçıma sarmaya koyuldum. “Bana maval okuma. Sen hiç masum birini öldürmedin mi? Acıktığında insan kanı içmedin mi? Seni reddeden bir kadını zorlamadın mı? Lanet olsun, tanıştığımız gece beni öldürmemenin tek nedeni gözlerimin yeşile dönmesiydi ve benim işine yarayabileceğimi düşünmendi!”

Elini kaldırdı. Refleksle kendimi sakındım ama Bones’un tek yaptığı yere düşmek üzere olan bir bigudiyi havada yakalamak oldu. Gözünü bile kırpmadan bigudiyi saçıma taktı.

“Sana vuracağımı mı sandın? İddia ettiğın kadar çok şey bilmiyorsun. Sana dövüşmeyi öğretmek dışında, elimi bile kaldırmadım. Tanıştığımız geceye gelince, beni öldürmek istiyordun. Seni birinin gönderdiğini sandığım için sana vurdum ve seni tehdit ettim. Ama seni öldürecek değildim. Kanını içip seni kimin gönderdiğini söyletene kadar sana eziyet edebilirdim. Kemiklerini kırıp geldiğın yere geri gönderebilirdim. Ama emin ol Kediciik, ne olursa olsun, asla zorla senin üstüne çıkmazdım. Birlikte olduğum her kadınla, o kadın da beni istediğı için yattım. Hayatımda masum birini öldürdüm mü? Evet, öldürdüm. Bu kadar uzun süre yaşayınca bazı hatalar yapıyorsun. Önemli

olan hatalarından ders almak. Hem beni yargılamak sana mı kaldı? Sonuçta büyük olasılıkla sen de masum birkaç vampir öldürmüşsündür.”

“Ben sadece beni öldürmeye çalışan vampirleri öldürdüm,” dedim düşüncelerimi okumasından rahatsız bir halde.

“Ya?” diye sordu yumuşak bir sesle. “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Öldürdüğün heriflerin önce seni ısırmaya yeltenmesini mi bekledin? Yoksa bunlar zaten vampir, eninde sonunda beni öldürmeye kalkarlar diye mi düşündün? Sadece güzel bir kızla yatmaktan başka bir düşünceleri olmaması ihtimalini görmezden geliyorsun. Söyle bana, kaç tanesini sana dişlerini bile göstermeden önce öldürdün?”

Beynim bunu anında reddetmesine rağmen ağzım açık, şaşkınlıkla ona bakakaldım. *Hayır. Hayır. Onların hepsi beni öldürmeye çalışmıştı. Öldürmeye çalışmıştı. Değil mi?*

“Bana dişlerini gösterip göstermemeleri önemli değil. Vampirler kötüdür. Bu da benim için yeterli.”

“Eşek kafalı kadın seni,” diye mırıldandı Bones. “Madem tüm vampirler senin dediğin kadar kötü, neden üzerine atlayıp bacaklarını iki yana ayırmıyorum?”

Bunu yapmak istese, gücü buna yeterdi. Kazıklarına doğru bir bakış attım. Çok uzaktaydılar.

Bones bakışımı yakaladı ve alaycı bir biçimde güldü.

“Endişelenmene gerek yok. Sana söyledim, davet edilmediğim yere girecek değilim. Şimdi, acele et. Bir katil seni bekliyor.”

Aniden ortadan kayboldu. Endişeli bir halde öylece kalakaldım. Harika. Bu gece arkamı kollayacak olan ortağıma hakaret etmişim. Zekice. Çok zekice bir davranış.

Birlikte görülmemek için bara ayrı ayrı gittik. Aslında, küçük tartışmamızdan sonra onu tekrar görmedim. Beni izeyeceğini ve plana sadık kalmamı söyleyen bir not bırakmıştı sadece. Bara giderken yolda, yaşadığımız tartışma yüzünden açıklanamaz biçimde çok üzgündüm. Pekala, belki de öldürdüğüm her vampir boğazıma yapışmayı hedeflememişti. Hatta bazılarının aklının sadece iki bacağımin arasında olduğu fazlasıyla belliydi. Yine de eninde sonunda beni öldürmeye çalışacaklardı, değil mi? Bones farklı davranabilir. Ama *tüm* vampirler kötüdür.

Yoksa öyle değil mi?

Barda beni, kalp atışına benzeyen ritmiyle yüksek sesli bir müzik karşıladı. Aynı ritim, farklı şarkılar. Bones, Sergio'nun yarım saate kadar geleceğini söylemişti. Kapıdan kolayca görünebilecek bir bar taburesine tünedim, bir cin tonik söyledim. O koca kaçak içki şişesinin üzerimde yaptığı etki bir yana, alkol aslında beni sarhoş etmekten çok sakinleştiriyordu. Bones bunu kanımdaki vampir kanına bağlıyordu. Bones da, şişeler dolusu viski içse bile, alkolden hiç etkilenmiyordu. Sarhoş olmadan içmenin iyi yanı, içki içerken görülmenin zayıf kadın imajını güçlendirmesiydi.

Son cin toniğimin üzerinden hayli zaman geçmişti. Barmenden içkimi tazelemesini istedim. İçeri girdiğim andan bu yana, barmen beni gözleriyle soyuyordu. İş kıyafet seçi-

mine gelince, Bones ne yaptığını biliyordu sanırım. Bakalım bu seçim, canavarlar üzerinde de işe yarayacak mıydı?

Az sonra, bu yeni görünümümü takdir eden tek kişinin barmen olmadığını farkettim. Ardı arkası kesilmeyen içki ve dans tekliflerini reddetmek zorunda kaldım. Artık endişelenmeye başlamıştım. Tanrım, kolay elde edilir bir kadın gibi görünüyormuydum. En az on üç kişi bana asılmıştı.

Kendi türüne özgü bir çeviklikle içeri bir vampir girdi. Boyuna ve siyah saçlarına bakılacak olursa, Sergio olmalıydı. Adam kalabalığı yarıp geçerken, kaslı ya da çok yakışıklı olmamasına rağmen zarafeti ve kendine güvenli havası yüzünden birkaç kadın dönüp ona baktı. Kayıtsız bir tavırla, içeceğimden bir yudum aldım, bacak bacak üstüne attım. Bulduğum yer, kapı girişine yakın bir yerde ve biraz yüksekte duruyordu. Sergio diğer müşterilerin başları üzerinden beni kolaylıkla gördü. Gözucuyla, durduğunu ve bana doğru baktıktan sonra yön değiştirdiğini gördüm. Şimdi dosdoğru üzerime geliyordu.

Yanımdaki sandalyede gözlerini elbisemden ayırmayan bir adam oturuyordu. Vampir bir an bile duraksamadı, bir el hareketiyle adamı sandalyeden kaldırıp "Git," diye emretti.

Adam boş bakışlarla yanımdan uzaklaştı. Zihin kontrolü... Bones beni bu konuda uyarılmıştı.

"Teşekkür ederim," dedim. "Eğer biraz daha salya akıtsaydı, barmen yerleri silmek zorunda kalacaktı."

"Onu suçlayamam." Pürüzsüz, aksanlı sesi kulağımda aktı. "Ben de senden gözlerimi alamıyorum."

Gülümsedim ve içkimden büyük bir yudum aldım. İçkiyi yutmadan önce ağızımda gezdirdim. Sergio bunun bir anını bile gözünden kaçırmadı.

“İçkimi bitirdim galiba.”

Talepkar bir biçimde Sergio’ya baktım. Barmene işaret etti, içkim tazelandi.

“Adın ne güzel kız?”

“Cat,” diye yanıtladım. Bu defa içkiyi içmeden önce dilimi hafifçe kadehe değdirdim.

“Demek, Cat. Ne tesadüf, ben kedilere* bayılırım.”

Bu çok açık bir imaydı. Neyse ki Bones’la pis konuşmalar üzerinde yeterince çalışmıştık. Aksi halde yüzüm anında kıpkırmızı olurdu. Bunun yerine, hoşuma gittiğini belirtircesine bir kaşımı hafifçe yukarı kaldırdım.

“Ya senin ismin ne, kedi seven yeni arkadaşım?” Bravo bana, bunu söylerken sesimde utançtan eser yoktu.

“Roberto. Fakat Cat, söylemek zorundayım, sen böyle bir yerde takılmak için çok genç görünüyorsun.”

Göğüslerimi göstermek için kasten eğildim. “Sır tutabilir misin? Aslında ben daha yirmi bir olmadım. On dokuz yaşındayım. Bir arkadaşım bana kimliğini ödünç verdi. Birbirimize benzeriz de. Kimseye söylemezsin, değil mi?”

Yüz ifadesinden, bunu duymanın çok hoşuna gittiği belli oluyordu. “Elbette sırrını saklayacağım tatlım. Arkadaşın gelecek mi?”

* Burada Sergio, “kedi” sözcüğünü hem “kedi” hem de “kadın cinsel organı” anlamına gelen “pussy” sözcüğüyle ifade ediyor. (Ç. N.)

Masum bir soru gibi görünüyordu ama bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Biri beni bekliyor muydu ve bu benim buradan onunla birlikte çıkmama engel olur muydu?

“Hayır. Güya buluşacaktık ama gelmedi. Belki de biriyle tanışmıştır. Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin. İnsan bir anda her şeyi unutuverir.”

Eliyle elimi kavradı. Neredeyse bağıracaktım. Bones’a on puan daha. Sergio’nun elimi sıkışını ta kolumda hissediyordum. En güçlü vampirlerden birine çatmıştım anlaşılan.

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi elimi sıkıkmaya devam ederek.

Tahrik edici biçimde gülümsedi ve ben de onun elini sıktım. “Sanırım ben de.”

Yarım saatten kısa süre içinde oradan çıktık. Çıkmadan önce cin tonikleri ardı ardına yuvarlamayı ihmal etmedim. Böylece sendeleme numaramı kolayca yutacaktı. Bu arada Sergio kadın cinsel organı, krem, yalama gibi sözcüklerin geçtiği konuşmasına devam etti. Bones’la çalışmamış olsak, bunları duyduğum anda dehşetle oradan kaçardım. Lanet olsun, Bones gerçekten çok işe yaramıştı.

Sergio’nun Mercedes’ine bindik. Daha önce hiç Mercedes’e binmediğimi söyleyerek arabanın içini bol bol övdüm. Özellikle de çok geniş olan arka koltuğu.

“Bu deriyi dokunmak harika,” dedim seksi bir sesle. Bu sırada yanağımı koltuğa sürtüyordum. “Zaten eldiven ve çizme giymemin sebebi de bu. Derinin tenimle temasından çok hoşlanıyorum.”

Göğüslerimi meydana çıkararak elbisemi hafifçe sıyırdım. Sergio sırttı ve barda saklamayı başardığı yamuk yumuk ön dişleri ortaya çıktı.

“Bunu yapma tatlı kedi. Yoksa araba kullanamam. Sana sözünü ettiğim kulüp yerine doğrudan eve gitsek nasıl olur?”

Dikkat. “Olmaz,” dedim hemen. Öfkeli bir bakışla karşılaştım. Belli ki itiraz etmemi beklemiyordu. Ama eve gidemezdik. Hızla düşündüm, kolunu okşadım. “O kadar uzun süre beklemek istemiyorum. Arabayı bir yere çek. Kedicinin acilen dil banyosuna ihtiyacı var.” İçimde giderek büyüyen tiksintiye aldırılmayarak elimi karnıma ve bacağıma sürttüm.

Oltaya takılmıştı. Çok iyi.

Bir eliyle direksiyonu tutarken diğeriyle uzanıp bacağıma dokundu. Eli bacağımanın yukarısına doğru tırmandı ve acımasız bir kararlılıkla hedefine yöneldi. Bones’a söz verdiğim gibi, iç çamaşırı giymemiştım ve bana dokunmasına dayanamazdım. Hemen elini tuttum, göğsüme götürdüm. Böylesi, diğer yere dokunmasından daha iyiydi.

“Bekle.” Endişeyle nefes nefese kalmıştım. Neyse ki Sergio bunu tahrik olmama yordu. “Arabayı kenara çek, arabayı çek artık.”

Kazığı ne kadar çabuk saplasam, o kadar iyi olacaktı. Eli, bulunduğu yerden memnun gibiydi ama her ihtimale karşı hemen emniyet kemerimi çözdüm ve arka tarafa geçtim.

Şaşkın şaşkın baktı. Kollarımı arkadan ona doladım, kulağının yanını yalamaya başladım. İğrenç. “Bekliyorum Roberto, gel beni al.”

Arabayı yolun kenarına çekti. Lanet olsun, henüz ormana gelmemiştik. Umarım biz onun icabına bakarken yoldan kimse geçmezdi. Aksi halde bayağı zor durumda kalabilirdik.

“Geliyorum hayatım,” dedi Sergio. Sonra dişlerini bileğime geçirdi.

“Orospu çocuğu!” diye ciyakladım Sergio bileğimi vahşice ısırdığımda.

“Bundan hoşlanmadın mı hayatım?” diye homurdandı kanımı emerken. “Kaltak. Fahişe.”

Boşta duran elimle çizmemdeki kazığı çıkardım ve öfkeyle boynuna sapladım. “Annen sana ağzın doluyken konuşmamayı öğretmedi mi?”

İnledi, kazığı çıkarabilmek için beni bıraktı. Kolumu ağzından çektim ve diğer kazığa uzandım.

Bir an sonra arka koltuktaydı. Üzerime çullandı ama cinsel organına sert bir tekme attım. Arabada acı dolu bir çığlık yankılandı.

“Fahişe! Boğazını koparıp lanet olası boynunu becereceğim!”

Boynuma yaklaşmasını engellemek için, üzerime atıldığımda dizlerimi kendime doğru çekerek onları bir bariyer olarak kullandım. Çizmelerim bu kadar yakinken diğer kazığı da çıkarmayı başardım ve ikinci kazığı sırtına sertçe sapladım.

Sergio arabanın kapısını kağıt gibi parçalayarak dışarı kaçtı. Kazıklardan birini geri alabilmek için peşinden gittim. Kapıdan çıkar çıkmaz yandan bir darbe geldi. Kafamı

hedefleyen tekmeden kaçınmak için kendimi yere attım, sonra hemen ayağa kalktım.

Sergio yine üzerime atılacakken, aniden tam arkasında beliriveren bir vampir onu tutup çekti. Bones yetişmişti. Sergio'yu biri boğazındaki, diğeri sırtındaki iki kazıktan sıkıca tutuyordu.

"Sonunda gelebildin," diye mırıldandım.

"Merhaba Sergio!" dedi Bones yüksek bir sesle, neşeyle. Bu arada Sergio'nun boynundaki kazığı sertçe çekti.

Sergio birkaç hırıltıdan sonra konuşabildi. "Pislik herif. Beni nasıl buldun?"

Boğazının yarısı açıkken konuşabiliyor olması beni şaşırttı. Bones, Sergio'nun sırtındaki kazığı sıkıca kavrayıp onu öyle derine itti ki, kazık büyük ihtimalle vampirin kalbine çok yaklaşmış olmalıydı.

"Demek arkadaşım ile tanıştın. Ne hoş bir kız, değil mi?"

Bileğim kanıyordu. Elbisemden bir parça yırttım, yarıya bastırdım. Sergio bana döndü. Yarama rağmen, zaferle sırıtarak Sergio'nun gözlerine bakmayı başardım.

"Sen. Beni tuzağa düşürdün." İnanmaz gözlerle bana bakıyordu.

"Bu doğru *hayatım*. Anlaşılan dil banyosunu iptal ettik." İçimde ufak bir parçam, bu derece soğukkanlı olabilmem karşısında dehşete düşmüştü. Bir parçamsa bundan fazlasıyla memnundu.

"Müthiş bir şey, değil mi?" diye devam etti Bones. "Seni işe yaramaz zampara. Güzel bir kıza hayır diyemeyeceğini biliyordum, azgın pislik. Bu defa tuzağa düşenin sen olman

çok uygun değil mi? Ne o, yoksa paran mı bitti? Eskiden yemeği eve söyledin.”

Sergio kalakaldı. “Ne demek istediğini anlamıyorum.”

Yüz ifadesine bakılırsa gayet iyi anlamıştı. Neden sözetiklerini asıl anlamayan bendim.

“Tabii ki anlıyorsun. Duyduğum kadarıyla en iyi müşterisi senmişsin. Şimdi, sana bir sorum var. Bu soruya dürüstçe yanıt vereceksin. Vermezsen...” Sergio’nun sırtındaki kazığı çevirdi. “Cevap vermezsen, çok mutsuz olacağım. Mutsuz olduğumda ne olur, biliyor musun? Elim titrer.”

“Ne? Ne? Söyleyeceğim! Söyleyeceğim!” Sergio’nun aksanı şimdi daha da belirginleşmişti.

Bones gerçekten korkutucu bir biçimde gülümsedi. “Hennessey nerede?”

Sergio’nun yüzüne şaşkın bir ifade geldi. Mümkün olsa, vampir beyazı yüzü daha da beyazlayacaktı.

“Hennessey beni öldürür. Ona yamuk yapılmaz! Konuşursam bana ne yapacağını bilemezsin. Zaten sana söylesem de söylemesem de beni öldüreceksin.”

“Dinle beni. Söylersen seni öldürmeyeceğime söz veriyorum. Böylece Hennessey’den kaçmak için bir fırsatın olur. Ama bana onun nerede olduğunu söylemezsen...” Bones kazığı öyle bir çevirdi ki Sergio yüksek sesle inledi. “Burada ölürsün. Seçim senin. Hemen karar ver.”

Şah ve mat. Seçim şansı yoktu. Şimdi adamın suratında gerçek bir çaresizlik vardı. Yenilmiş bir halde başını öne eğdi, kanlı ağzından tek bir cümle döküldü.

“Chicago Heights, kentün güneyi.”

“Teşekkürler dostum.” Bones bir kaşını kaldırarak bana baktı. “Bu kazık senin mi tatlım?”

Sergio’nun sırtındaki kazığı çıkardı, bana fırlattı. Kazığı havada yakalarken söylediğini anladığımı belirtircesine gözlerine baktım.

“Söz vermiştin! Söz vermiştin!”

Yaralı kolumu göğsüme bastırarak ona doğru ilerlediğimde, Sergio ağlamaklı oldu. Birkaç dakika önce beni öldürmek isteyen bir vampiri şimdi böyle ölesiye korkarken görmek tuhaftı.

“Ben söz verdim, o değil. Ona söyleyecek bir şeyin var mı Kedicik?” dedi Bones.

“Hayır,” diye yanıtladım. Ve kazığı, Sergio’nun kalbine sapladım. Kazığı kalbinden geri çıkarırken dökülen kanı tiksintiyle izledim. “Konuşmamız bitmişti.”

YEDİ

BONES CESEİTEN KURTULMA KOPUSUNDA BENDEN daha aceleliydi. Birkaç dakika içinde, Sergio'yu bir muşambaya sarmış ve bagaja koymuştu bile. Bunları yaparken kendi kendine ıslık çalıyordu. Bu sırada ben arabada oturuyor, kumaşı bileğime bastırmaya devam ediyordum. Bones bagajı kapatıp yanıma çömeldi.

“Şuna bir bakayım,” dedi bana doğru uzanarak.

“İyiyim.” Gerginlikten ve acıdan sesim keskin çıkmıştı.

Bones beni duymazdan geldi, elimi tuttu ve kumaşı yaramdan çekti.

“Kötü ısırılmış. Damarın etrafındaki eti parçalamış. Kana ihtiyacın var.”

Cebinden bir çakı çıkardı, avcunu kesmeye başladı.

“Gerek yok. İyiyim dedim.”

Rahatsız olduğunu belirten bir biçimde baktı ve avcunu kesmeye devam etti. Elinin içi hemen kanadı. Eliyle bileğimi kavradı.

“Akılsızlık etme. Ne kadar emdi?”

Kanlarımız birbirine karışırken bileğim karıncalandı. Kısa süre sonra, iyileşmenin büyüsünü hissettim. Bir şekilde, parmağındaki kanı yalamak zorunda kaldığım zamanlardaki kadar mahrem bir andı.

“Dört sağlam fırt çekti sanırım. Oyalamak için, elimden geldiğince hızlı bir biçimde onu boynundan bıçakladım. Sen neredeydin bu arada? Arkamızda araba görmedim.”

“Ben de bu yüzden arabayla gelmedim zaten. Sergio takip edildiğini anlamasın diye sizi motorla takip edip aramızda bayağı mesafe bıraktım. Motosiklet yolun bir buçuk kilometre kadar aşağısında.” Bones başıyla ilerideki ağaçları işaret etti. “Daha az ses çıksın diye, oradan buraya kadar da koşarak geldim.”

Başlarımızın arasında sadece birkaç santim vardı ve dizlerimiz birbirine değiyordu. Rahatsız oldum, geriye doğru çekilmek istedim ama arabanın kapısı gidecek yer bırakmamıştı. “Galiba araba mahvoldu. Arka kapı parçalandı.”

Gerçekten de öyleydi. Sergio kapıyı inanılmaz bir biçimde lime lime etmişti. Kapıya bir top mermisi atılsa, ancak bu kadar zarar verirdi.

“Madem ikiniz de arka koltuktaydınız neden bileğini ısırıldı ki? Boynuna uzanamadı mı?”

“Hayır.” Olanları hatırlayınca, içimden kendime bir küfür savurdum. “Senin şu iç çamaşırı giymeme fikrin yüzünden tahrik oldu ve ön koltukta bana dokundu. Buna daha fazla izin vermemek için arka koltuğa atladım, şüphelenmesin diye de kollarımı arkadan boynuna doladım. Ne

aptalım. Bileğimi ısırabileceği o anda hiç aklıma gelmedi. Daha önce vampirler sadece boynuma saldırmıştı.”

“Evet, ben de dahil, öyle değil mi? Arabayı öyle aniden sağa çekti ki boğuşmaya başladığınızı sandım. Peki ama ne oldu da adam birdenbire durdu?”

“Gelip beni almasını istedim.” Sesim rahat çıkıyordu ama kullandığım sözcükler canımı yakıyordu. Gerçekten de gelip beni alabilirdi. Kafamda aniden bir soru belirdi.

“Bagajda olması iyi mi sence?”

Bones güldü. “Yanında olmasını mı isterdin?”

Öfkeyle baktım. “Hayır. Yani gerçekten öldü mü? Ben emin olmak için kafalarını da kesiyordum.”

“İşimi eleştiriyorsun ha? Evet. Gerçekten de öldü. Şimdi, işgüzar bir şoför yanımıza gelip yardıma ihtiyacımız olup olmadığını sormadan önce buradan gitmeliyiz.” Bileğimi bıraktı, yarayı inceledi. Görünmez dikişler atılmış gibi, yara kapanmıştı bile. Onun elindeyse hiç iz yoktu. “Bu seni şimdilik idare eder. Artık yola çıkmamız lazım.”

Ayağa kalktım, mahvolmuş arabaya baktım. Mahvolan sadece kapı değildi. Benim bileğimden ve Sergio'nun boyundan çıkan kanlar da ortalığı feci batırmıştı.

“Ben bu enkazı nasıl kullanacağım? Karşımıza çıkan ilk polis bizi durdurur.”

Kendine has gülümsemesi tüm yüzünü kapladı. “Merak etme, halloldu bil.” Telefonunu cebinden çıkardı.

“Benim... İşimiz bitti... Sözünü ettiğim yardımına ihtiyaç olacak. Senin de hoşuna gidecektir, bir Benz. Gerçi kapısının tamir edilmesi gerekiyor. Planter Yolu'ndayız, barın

güneyinde. Gelirsin, değil mi?” Veda etmeden telefonu kapatıp bana döndü.

“Rahat ol Kedicik, bir dakika sonra adamımız geliyor. Merak etme, uzakta değil. Bu gece yardımına ihtiyacım olabileceğini ona söylemiştim. Gerçi onu daha geç bir saatte arayacağımı düşünmüştür herhalde.” Durdu, bana takdir dolu bir bakış attı. “Bardan erken çıktınız. Senden çok memnun kalmış olmalı.”

“Ya, çok mutluymuş. Ne demezsin. Ben ciddiyim Bones, bu arabayı çektirsen bile içeride çok kan var. Temizlik malzemesi getirelim dedim, dinlemedin. En azından burayı biraz olsun temizleyebilirdik.”

Koluma tekrar bakmak için eğildi. Şimdi bileğim de sadece küçük bir iz kalmıştı. Ama Bones yaranın iyi durumda olduğunu gördükten sonra bile kolumu bırakmadı. Bakışlarına karşılık vermemem de onun gözlerinin ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum.

“Güven bana tatlım. Güvenmediğini biliyorum ama güvenmelisin. Bu arada mükemmel bir iş çıkardın. Kazık kalbinin hemen yanına saplanmıştı. Bu ve boynuna sapladığın diğer kazık onu yavaşlattı. Ben yetişmemem bile onun işini bitirebilirdin. Sen çok güçlüsün Kedicik. Bu seni mutlu etmeli.”

“Mutlu mu? Ben bu sözcüğü kullanmazdım. Rahatlamış? Belki. Hayatta olduğum ve saf kızların katilini öldürdüğüm için rahatladım. Eğer kanımda vampir kanı olmasaydı, o zaman mutlu olurdu. Normal bir ailem, normal arkadaşlarım olsaydı, öldürdüğüm tek şey zaman olsaydı,

işte o zaman mutlu olurdum. Ya da beni öldürmeye çalışan bir şeyi öldürmek için değil de bir defa olsun bir bara sadece dans etmeye gitseydim mutlu olurdum. O zaman kendimi mutlu sayardım. Şu halimeyse... Buna sadece *hayatta kalmak* denir. Bir dahaki sefere kadar.”

Elimi çektim, aramıza mesafe koymak için mümkün olduğunca geri çekildim. Az önce sözünü ettiğim, asla sahip olamayacağım şeyleri hatırlamak canımı yakmıştı. Bazen, yirmi iki yaşında kendini bu kadar yaşlı hissetmek insana çok korkutucu geliyordu.

“Saçma.” Bu tek kelime sessizliği yırttı.

“Afedersin?” Ne kadar vampirce. Ne kadar da duygusuz.

“Saçma, dedim. Sen de herkes gibi, sana dağıtılan kartları oynuyorsun. Sen bunları küçümseseydin de, birçok insanın sahip olmak için pek çok şey verebileceği yeteneklerin var. Seni seven bir annen, gidecek bir evin var. Baban yok diye merakla sizin evi gözleyen komşuları boşver. Dünya büyük bir yer ve sen burada büyük bir rol alabilirsin. Diğer herkesin rahat bir hayat yaşadığını, herkesin istediği kaderi seçtiğini mi sanıyorsun? Üzgünüm Kedicik ama işler böyle yürümüyor. Sevdiklerini yanında tutmaya ve kazanabileceğin savaşları kazanmaya çalışırsın. Hepsi bu.”

“Sen ne bilirsin ki?” Ümitsizlik beni cesur kılmıştı, düşünmeden konuşuyordum.

Şaşırtıcı bir biçimde, başını geriye atıp güldü, sonra omuzlarımı kavradı ve neredeyse ağzını ağzıma değdirecek kadar bana yaklaştı.

“Benim... Neler... Yaşadığım... Hakkında... Hiçbir... Fikrin.... Yok! Bu yüzden de bana ne bilip ne bilmediğimi söylemeye kalkma.”

Üzerine basa basa söylediği her kelimedede ince ince gizlenmiş bir tehdit vardı. Nabzım hızlandı. Bunu duyduğunu biliyordum. Elini biraz gevşetti ama beni tutmaya devam etti. Tanrım, yakındaydı, çok yakında. Farkında olmadan dudaklarımı yaladım. Gözleriyle bunu izlediğini farketdiğimde içimde bir şimşek çaktı. Aramızdaki boşluk sanki aniden patladı. Ya onun doğal vampir enerjisinden ya da başka bir şeyden. Yavaşça dilini çıkardı, alt dudağını yaladı. Büyülenmiş gibi ona bakıyordum.

Çalan kornayla yerimden fırladım. On sekiz tekerlekli bir kamyon hemen önümüze park ettiğinde yüreğim ağzıma geldi. Gecenin sessizliğinde, kamyon neredeyse sağır edici bir ses çıkararak fren yapmıştı.

Yakalanmış mıydık? Şimdi ne yapacaktık?

Kamyonun şoförü başını camdan dışarı çıkarıp seslendi: “Bones!”

“Ted, seni pis herif. Çabuk gelmene sevindim!”

Bunu ben de söyleyebilirdim. Yine de Bones’un sesinde bir samimiyetsizlik var gibiydi. Bana gelince, şu Ted denen adamın kollarına atılmak ve çok tehlikeli olabilecek bir anı engellediği için ona teşekkür etmek istiyordum.

Ted uzun boylu ve zayıftı. Kamyonundan inip yanımıza gelirken sırtıarak yanıtladı. “Senin yüzünden şov programını kaçırdım dostum. Umarım seninle şu kız arasında geçen bir şeyi bölmemişimdir. Pek samimi görünüyordunuz.”

“Hayır!” Sesim, günahkar bir ruhun inkar çığlığı gibi çıkmıştı. “Burada bir şey olduğu yok!”

Ted güldü ve arabanın hasarlı kısmına doğru yürüdü. Başını içeri soktu, kana bakarken burnunu kırıştırdı.

“Belli oluyor.”

Bones sessiz bir meydan okumayla alnını kırıştırmakla yetindi. Sonra arkadaşının omzuna vurdu. “Ted, yaşlı dostum, araba senindir. Sadece bagajdaki fazlalıktan kurtulsak yeter. Bizi gereken yere götür de işimizi halledelim.”

“Tamam dostum. Kamyonun arkasını seveceksiniz. Kliması da var. şuradaki kutuların üstüne oturabilirsiniz. Ya da isterseniz, arabanın içinde oturursunuz. Hadi, şu Mercedes’i arkaya sokalım artık.”

Ted kamyonun arkasını açtı. İçeride, arabayı yerleştirebileceğimiz mengenerler vardı. Hayranlıkla başımı iki yana salladım. Bones gerçekten de her şeyi düşünmüştü.

Ted kamyonun arka tarafına çıkan elik rampayı indirdi, Bones da Mercedes’e binip arabayı mengenerlere doğru sürdü. Birkaç küçük ayarlamadan sonra, araba kamyonun arkasına sağlam bir şekilde sokulmuştu. Sonra Bones motosikletini almaya gitti ve birkaç dakika sonra geri gelip onu da kamyonun arkasına yerleştirdi. İşi bittiğinde sırtarak bana baktı.

“Gel Kedicik, taksi bekliyor.”

“Arka tarafta mı oturacağız?” Açıkçası, onunla orada kapalı kalmak beni biraz korkutuyordu. Üstelik bu defa ondan korkmamın sebebi, kanımı emecek olması değildi.

“Evet, arkada oturacağız. Yaşlı Ted benimle birlikte görülme riskine girmek istemez. Sağlığına değer veriyor ve arkadaşlığımızı gizli tutuyor. Akıllı herif.”

“Akıllı,” diye mırıldandım kamyonun arkasına çıkarken. Ted arkamızdan kapıyı kapattı, sonra kilitledi. “Ona imreniyorum.”

Arabanın içinde oturmak istemedim. Koltuklarına kanım bulaşmıştı ve bagajında da bir ceset vardı. Bunun yerine, kamyonun kasasında, Bones’tan uzak bir yere geçtim. Ön tarafta sandıklar duruyordu. Tanrı bilir içlerinde ne vardı. Bir tanesinin üzerine oturdum. Bones da hiç umursamadan bir diğerinin üzerine çöktü.

“Senin ihtiyacın olmadığını biliyorum ama sence burada yeterince oksijen var mıdır?”

“Var. Eğer nefes nefese kalmazsan yeterli olur.” Konuşurken kaşlarını kaldırdı. Gözleri açıkça gayet yüksek bir sesle ve açık biçimde, az önce aramızda geçenleri hatırlıyordu.

“Tamam, o zaman güvendeyim demektir.” Lanet dudaklarını çokbilmiş bir şekilde büzdü. Az önce bana biraz daha yaklaşırdı, ne yapardım? Dudaklarımızı ayıran o son bir santimi de aşardı ne tepki verecektim? Ona tokat mı atacaktım? Yoksa...

“Lanet olsun.” Olamaz, bunu yüksek sesle söylemiştim.

“Ne oldu?”

Yüzünde hala yarım bir gülümseme vardı ama ifadesi ciddileşmişti. Kalbim yeniden hızlandı. Aramızdaki hava

yoğunlaşmış, neredeyse elle tutulur hale gelmişti. Çaresizce, bu gergin havayı dağıtacak bir şeyler aradım.

“Sözünü ettiğin şu Hennessey kim?”

Savunmacı bir tavır takındı. “Tehlikeli biri.”

“Orası kesin. Sergio ondan bayağı korkuyordu. Ben de onun bir izci olduğunu düşünmemiştim zaten. Anladığım kadarıyla, bir sonraki hedefimiz o olacak.”

Bones yanıtlamadan önce, sözcüklerini dikkatle seçmeye çalışır gibi duraksadı.

“Evet, onun peşindeyim. Ama onu yalnız başıma haklayacağım.”

Birden ürktüm ve tüylerim diken diken oldu. “Neden? Bu işi beceremeyeceğimi mi sanıyorsun? Yoksa hala sır tutamayacağımı mı düşünüyorsun? Bu sorunu aştığımızı sanıyordum!”

“Bazı şeylerin dışında kalman gerektiğini düşünüyorum,” dedi kaçamak bir biçimde.

Taktik değiştirdim. Bu konuda konuşmak, aramızda az önceki gibi garip bir hava oluşmasını engelliyordu en azından. “Sergio’nun Hennessey’nin en iyi müşterisi olduğuna dair bir şey söyledin. Ne demek istiyordun? Hennessey seni kiralayan kişiye ne yaptı? Bunu biliyor musun, yoksa hiç sormadın mı?”

Bones içini çekti. “Sorduğun şu sorular bile, sana bu konuda daha fazla bir şey söylemem için yeterli sebep. Sadece şunu bilmen yeterli: Ohio’nun son dönemde genç kızlar için tehlikeli bir yer olmasının asıl sebebi, Hennessey. Bu yüzden senin, yanında ben yokken vampir avlamayı is-

temiyorum. Hennessy kolay lokma değil. Bunun ötesinde bir şey sorma.”

“En azından ne kadar süredir onun peşinde olduğunu söyleyebilir misin? Bu da *çok gizli* bilgi değildir herhalde.”

Sesimdeki alaycı tonu farkettiler ve kaşlarını çattılar. Hiç önemsemedim. Başka bir şey yapmaktansa tartışmak daha iyiydi.

“On bir yıldır.”

Neredeyse oturduğum yerden düşecektim. “Aman Tanrım! Başına gerçekten iyi bir ödül konmuş olmalı! Hadi, söyle lütfen, ne yaptı? Anlaşılan çok zengin birini feci öfkeli yaptı.”

Bones bana anlamını çözemediğim bir ifadeyle baktı. “Her şey para değil.”

Ses tonundan, ondan daha fazla bir şey öğrenemeyeceğimi anladım. Güzel. Madem böyle istiyor, ısrar etmenin anlamı yok. Başka zaman öğreniriz.

“Sen nasıl vampir oldun?” diye sordum aniden, bunu sorduğuma kendim bile şaşırarak.

Kaşlarını çattılar.

“Demek *vampirle görüşme* yapmak istiyorsun tatlım. Filmde, röportaj yapan kişinin sonu pek iyi olmamıştı ama.”

“O filmi izlemedim. Annem filmin fazla şiddet içerdiğini düşünüyordu,” diye mırıldandım gülerek. Bones da gülümsedi ve arabaya doğru imalı bir bakış attı.

“Anlıyorum. İzlememen iyi olmuş. Ya bir de izleseydin, kim bilir neler yapardın.”

Gülüşmeler bittiğinde, sorduğum sorunun yanıtını gerçekten merak ettiğimi farkettim ve ona uzun uzun baktım. Sonunda somurtarak başını salladı.

“Tamam. Sana bunu anlatacağım. Ama karşılığında, sen de benim bir sorumu yanıtlayacaksın. Zaten daha bir saatlik yolumuz var.”

“Demek her şey karşılıklı,” diye tersledim onu. “Pekala. Ama bana ne soracaksın ki? Hakkımdaki her şeyi zaten biliyorsun.”

Gözlerinden ateş çıktı adeta ve fısıltıya benzer bir sesle cevap verdi. “Her şeyi değil.”

Vay canına. Yine o garip his. Aniden kuruyan boğazımı yutkunarak ıslatırken üzerimde büyük bir baskı hissettim.

“Ne zaman oldu bu? Ne zaman değiştin?” *Lütfen konuş. Lütfen bana böyle bakmayı bırak.*

“Pekala, 1790 yılıydı. Avustralya'daydım. Adamın birine bir iyilik yaptım, adam da bu iyiliğime beni vampire dönüştürerek karşılık verdi.”

“Ne?” Şaşırılmıştım. “Sen Avustralyalı mısın? Ben de seni İngiliz sanıyordum!”

Pek içten olmasa da gülümsedi.

“Hem İngiliz hem de Avustralyalı sayılıyım. Gençliğim İngiltere’de geçti ama Avustralya’da değiştim. Bu da beni bu ülkenin bir parçası yapıyor.”

Çok etkilenmiştim ve üzerimdeki tutukluk hali gitmişti. “Biraz daha ayrıntı veremez misin?”

Kamyona iyice yerleşti, ayaklarını uzattı. “Yirmi dört yaşındaydım. Doğum gününden bir ay sonraydı.”

“Tanrım, neredeyse aynı yaştayız!” dedim ve sözcükler ağzımdan dökülür dökülmez ne kadar saçma bir şey söylediğimi anladım.

Somurttu. “Tabii. İki yüz on yedi yıl farkla.”

“Şey, ne demek istediğimi biliyorsun. Yani, yirmi dörtten büyük gösteriyorsun.”

“Çok teşekkürler.” Yaptığım gafa güldü, buna gerçekten bozulmadığını görmek beni rahatlattı.

“Farklı bir dönemdi. O zamanlar insanlar daha çabuk yaşlanıyordu. Sizler ne kadar iyi bir zamanda yaşadığınızı bilmiyorsunuz.”

“Daha fazlasını anlat.” Tereddüt etti. Tereddüt ettiğini görünce ağzımdan kaçırdım. “Lütfen.”

Bones öne doğru eğildi. Ciddilemişti. “Hoş bir hikaye değil Kedicik. Filmlerde ya da kitaplardaki gibi romantik bir şey yok. Hatırlıyor musun, bana annene kaltak diyen çocukları dövdüğünü anlatmıştın. Şey, benim annemse gerçekten fahişeydi. Adı Penelope’ydi. Beni on beş yaşında doğurmuştu. Neyse ki genelevin sahibi olan kadınla arkadaştı. Böyle olmasaydı, orada yaşamama asla izin verilmezdi. Genelevde sadece kız çocuklarının büyümesine izin verilir. Sebebi malum. Küçükken, yaşadığım yerde bir anormallik olduğunu farkında değildim. Tüm kadınlar beni verdi, ben de ev işlerine yardım ederdim. Ta ki büyüyünceye kadar. O zaman, genelevin sahibi, adı Lucille’di, annemin işini yapmak isteyip istemediğimi sordu. Geneleve gelen bazı erkek müşterilerin dikkatini çekmiştim. Ama Lucille bana bu teklifi yaptığında, bu işi yapmaktan hoşlan-

mayacağımlı bilecek kadar büyümüşüm. O sıralarda dilenmek, Londra'daki en gözde mesleklerdendi. Hırsızlık da öyle. Böylece hırsızlık yapmaya başladım. Ben on yedi yaşındayken annem öldü. Otuz üç yaşındaydı.”

Onu dinlerken rengim solmuştu ama hikayenin geri kalanını da dinlemek istiyordum. “Devam et.”

“İki hafta sonra Lucille oradan gitmem gerektiğini söyledi. Kaldığım oda için yeterince para getirmiyordum. Kötü biri olduğu için yapmıyordu bunu. İşi buydu. Benim yerime odada bir kız kalsa, ona üç kat fazla para getirebilirdi. Bana bir seçenek de sundu. Ya gidecek, sokaklara düşecektim ya da orada çalışacaktım. Ama bir kıyak yapmayı da ihmal etmedi. Beni sosyeteden bazı kadınlara anlatmıştı. Kadınlar benimle ilgileniyordu. Kendimi erkeklere satmaktansa kadınlara satabilirdim. Ben de öyle yaptım.

“Önce, evdeki kızlar beni biraz eğitti tabii. Ve bu işi iyi yaptığım anlaşıldı. Lucille beni yüksek paralara satıyordu. Bu kadınlardan bazıları müdavimim oldu. Hatta bir tanesi hayatımı kurtardı.

“O sıralarda yankesicilik yapmaya da devam ediyordum. Talihsiz bir gün, bir çantayı, tam polisin gözünün önünde kaptım. Ben daha ne olduğunu anlamadan, kendimi zincire vurulmuş bir halde Londra'daki en acımasız hakimlerden birinin karşısında buldum. Şu müşteri başıma gelenleri duymuş. Kadın, hakime kendi vücudunu sundu ve bana ölüm cezası yerine, benim gibi altmış iki talihsizle birlikte, gemiyle Güney Galler'e sürgüne gönderilme cezası verilmesini sağladı.”

Gözleri bulutlandı, elleriyle saçlarını hafifçe taradı.

“Yolculuktan fazla bahsetmeyeceğim. Tek söyleyeceğim şey, bir insanın katlanması gerektiğinden çok fazla acıya katlandım. Sürgün yerine ulaştığımızda, bizi kelimenin tam anlamıyla ölene kadar çalıştırdılar. Orada üç kişiyle arkadaş oldum: Timothy, Charles ve Ian. Birkaç ay sonra Ian kaçmayı başardı. Neredeyse bir yıl sonra da geri döndü.”

“Geri mi döndü?” diye sordum “Neden döndü? Kaçtığı için cezalandırılmayacak mıydı?”

Bones homurdandı. “Aslında cezalandırılırdı ama Ian artık bundan korkmuyordu. O gün, sığır kesimindeydik. Tam o sırada yerliler etrafımızı sardı. Muhafızları ve diğer mahkumları öldürdüler. Timothy, Charles ve ben hariç, herkesi. Sonra aralarından Ian çıktı. Artık farklıydı. Nasıl bir farklılık olduğunu tahmin edersin. Vampir olmuştu. O gece beni dönüştürdü. Başka iki vampir de Charles’la Timothy’yi dönüştürdü. Üçümüz de dönüştürülmüş olmamıza rağmen sadece birimiz vampir olmayı istemiştik. Timothy, Ian’ın teklifini kabul etmişti. Charles’la bense reddetmiştik. Ian sonradan ona teşekkür edeceğimizi düşünerek bizi zorla değiştirdi. Birkaç yıl yerlilerle kaldık, sonra İngiltere’ye dönmeye karar verdik.”

Sustu, gözlerini kapattı. Belli bir noktadan sonra merakla öne doğru eğilmiş, hikayesini dehşetle dinlemiştim. İki konuda çok haklıydı. Bu güzel bir hikaye değildi. Ve onun neler çektiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

“Sıra sende.” Gözlerini gözlerime dikti. “Senin canını yakan o herifle aranızda tam olarak ne geçti?”

“Tanrım, Bones, bu konuyu konuşmak istemiyorum.”
Olduğum yerde büzüldüm. “Off, bu çok utanç verici bir hikaye.”

Bakışlarını kaçırmadı. “Sana az önce bir hırsız, bir dilenci ve bir fahişe olduğumu anlattım. Tüm bunlardan sonra senin benim soruma cevap vermekten kaçınman biraz garip olmuyor mu?”

Böyle tarif edildiğinde, haklıydı tabii. Acımı saklamak için omuz silktim ve olayı kısaca özetledim.

“Bilinen hikaye. Çocukla kız tanışır. Kız saf ve aptaldır. Çocuk kıızı kullanır ve yoluna gider.”

Alnını kırıştırdı ve bekledi.

Ellerimi iki yana açtım. “Pekala! Daha fazlasını öğrenmek istiyorsun demek. Beni gerçekten önemseydiğini sanmıştım, bana böyle söylemişti. Yalanlarına kandım. İki kere çıktık. Üçüncü gece, bara gitmeden önce evden bir şey alması gerektiğini söyledi. Eve çıktık, beni öptü, onun için ne kadar özel olduğuma dair saçma sapan şeyler söyledi...” Ellerimi yumruk yaptım. “Ona henüz erken olduğunu, daha birbirimizi tanımadığımızı, bunun benim için bir ilk olacağını söyledim. Dinlemedi. Ben... Ben ona vurmalıydım, onu üzerimden atmalıydım. Bunu yapabiliirdim, ondan daha güçlüydüm. Ama...” Yere baktım. “Onu mutlu etmek istedim. Onu gerçekten seviyordum. Bu yüzden öylece durdum ve hareket etmeden bekledim. Hareket etmezsem o kadar canım yanmazdı...”

Tanrım, ağlayacaktım. Gözlerimi açıp kapadım, derin bir nefes aldım, gözümün önüne gelen görüntüleri geri

göndermeye çalıştım. “Hepsi bu. Berbat bir sevişmeydi. Beni bir daha aramadı. Önceleri başına bir şey geldi sanıp endişelendim.” Acı acı güldüm. “Ertesi hafta aynı barda onu başka bir kızla sarmaş dolaş gördüm. Bana, beni hiçbir zaman sevmediğini, eve gitmem gerektiğini, uyku saatimin geldiğini söyledi. Aynı gece, ilk vampirimi öldürdüm. Bir bakıma bunu, kullanıldığıma öfkelendiğim için yaptım. Ya ölmek ya da birini öldürmek istiyordum. Boğazımı parçalamak isteyen bir yaratığın bana bu iki seçenektен birini sunacağı kesindi.”

Bones her zamanki şakacı tavrını takınmadı. Yeniden gözlerine bakmaya cesaret ettiğimde, bana bakıyordu. Bakışlarında herhangi bir acıma ya da yargılama ifadesi yoktu. Sessizlik uzadı, saniyeler dakikalara dönüştü. Birbirimize bakarken aramızda açıklanamaz bir şeyler geçiyordu.

Bu trans hali, kamyonun aniden durmasıyla kesildi. Bones şaşkınlığını atarak oturduğu yerden kalktı, arabanın arkasına gitti.

“Geldik sayılır. Daha yapılacak işler var. Şu çantayı benim için aç Kedicik.”

Normal, şakacı ses tonu geri gelmişti. Az evvel olanlardan dolayı kafam karışık halde, kamyonun arkasına, Bones’un yanına gittim.

Bones muşambayı açtı ve Sergio’yu, yılbaşı hediyesini açan bir çocuğun neşesiyle çıkardı. Elimde çöp torbasıyla, ne yapacağını merak ederek bekliyordum.

Ne yaptığını görmek için çok beklemem gerekmedi. Bir soda şişesinin kapağını açar gibi elleriyle Sergio’nun kafası-

nı kopardı. Tiksendirici bir sesle vücuttan ayrılan kafatasını torbaya attı.

“İğrenç.” Torbayı ona verdim. “Bunu sen al.”

“Emin misin? Bu kafatası elli bin dolar değerinde. Bunu almak istemediğine emin misin?” Yine o eski Bones, yine o alaycı gülümseme...

“Hayır, teşekkürler.” Paranın satın alamayacağı bazı şeyler vardır. Bu kafaya bu kadar yakın olmak da bunlardan biri.

Kamyonun arkası açıldı, farların ışığında Ted belirdi.

“Geldik dostum. Umarım ikiniz iyi bir yolculuk geçirmişsinizdir.” Bir Bones’a bir bana bakarken gözlerinin içi parlıyordu.

Aniden savunmaya geçtim. “Sadece konuşuyorduk.”

Ted sıırıttı. Bones’un gülümsemesini saklamaya çalıştığını gördüm.

“Hadi dostum, ne kadardır yoldayız? Elli dakika mı? Bu süre bana yetmez ki.”

Bu espriye ikisi de güldü. Ben gülmedim. Hiç komik değildi ki.

“Bitti mi?”

Bones başını iki yana salladı. “Bir süre kamyonda bekle. Halletmem gereken bir iş daha var.”

“Ne?” Merak kediyi öldürür. Beni bekleyen sonun bu olmamasını umdum.

“Sadece iş. Teslim etmem gereken bir baş var. Senin ortalıkta görünmeni istemiyorum. Seni ne kadar az kişi tanır-
sa, o kadar iyi.”

Mantıklıydı. Ayaklarımı sarkıtarak kamyonun arkasında oturdum. Bileğimi örten bez parçasını çıkardım ve yaraya tekrar baktım. Artık tamamen iyileşmişti, hiç iz yoktu. Vampirlerle insanlar arasında ve hatta benim gibi melezler arasında büyük farklar vardı. Biz aynı cinsten değildik. O halde, neden başka hiç kimseye anlatmadığım şeyleri Bones'a anlatmıştım? Danny'yle aramda geçenleri annem bile bilmiyordu. Anlamazdı. Aslında annem beni hemen hiçbir konuda anlamıyordu. Açıkçası ondan bir sürü şey saklıyordum. Ama nedense, saklamam gereken bazı şeyleri Bones'a anlatmıştım.

Yarım saat boyunca bunu düşündüm ve ojelerimi kazıdım. Sonra Bones çıkageldi. Kamyona atladı, motosikletini aldı, tek eliyle asfalta indirdi.

“Atla Kedicik, işimiz bitti.”

“Peki ya araba? Ya ceset?”

Arkasına bindim, kollarımla beline sarıldım. Az önce olanlardan sonra ona bu kadar yakın durmak iyi değildi ama birilerinin beni asfalttan kazımasını da istemiyordum. En azından bana bir kask vermişti. Bones kask takmıyordu tabii. Yaşamıyor olmanın bir avantajı da buydu.

“Arabayı Ted alıyor. Bir hurdalığı var. Hayatını böyle kazandığını sana söylemedim mi?”

Hayır, söylememişti. Ama önemli değildi. “Ya ceset?”

Hızlandı, motosiklet yola çıktığında, ona daha da sıkı tutundum.

“O da anlaşmanın bir parçası. Onu da benim için Ted halledecek. Akıllı biridir. Ağzını açmaz, işine bakar. Onu merak etme.”

“Etmiyorum,” diye bağırdım rüzgara doğru. Aslında yorulmuştum. Uzun bir gece olmuştu.

İki saat sonra, saat üç gibi mağaranın oraya ulaştık. Genelde olduğu gibi, kamyonetim mağaranın girişine üç yüz-dört yüz metre mesafede duruyordu. Daha yakına gelemiyordum, çünkü arazi buna uygun değildi. Bones kamyonete yaklaştı, motosiklet durur durmaz hemen indim. Motosikletler beni sinirlendiriyordu, bu araçlara hiç güvenmiyordum. Tabii vampirlerin boyunlarının, bacaklarının kırılması, vücutlarının yaralanması gibi bir dertleri yoktu. Acele etmemin bir başka nedeni de Bones’tan bir an önce uzaklaşmaktı. Yeni bir aptallık dalgası beni ele geçirmeden önce.

“Bu kadar çabuk mu gidiyorsun Kedicik? Daha erken.”

Gözlerinde bir pırıltı, dudaklarında şeytani bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Bir kayanın altına sakladığım anahtarımı aldım, yorgun yorgun kamyonete yöneldim.

“Senin için erken olabilir ama ben eve gidiyorum. Sen de git kendine emecek bir boyun bul.”

Hiç istifini bozmadan motosikletten indi.

“Eve, üzerinde kan lekeleri olan bu elbiseyle mi gideceksin? Annen seni böyle görürse endişelenir. İçeri girip üzerini değiştirebilirsin. Söz veriyorum, seni röntgenlemem.” Bu son cümleyi söylerken öyle abartılı bir şekilde göz kırptı ki gergin olmama rağmen gülmekten kendimi alamadım.

“Gerek yok, üstümü bir benzin istasyonunda değiştirim. Bu arada, bu iş bittiğine göre, bir daha buraya ne zaman gelmek zorundayım? Ara verecek miyim?”

Sadece antrenmanlara değil, onunla görüşmeye de biraz ara vermek istiyordum. Belki de kafamı dinlemem gerekiyordu ve bir süre onu görmezsem bunu yapabilirdim.

“Üzgünüm Kedicik, yarın gece yine gelmen gerek. Ben sonra yaşlı dostum Hennessey’yi görmek için Chicago’ya gideceğim. Şansım yaver giderse perşembe günü dönerim. Cuma günü için de bize bir iş daha ayarladım...”

“Tamam, anladım,” dedim bıkkın bir sesle. “Bu arada, önümüzdeki hafta üniversiteye başlayacağımı sana hatırlatmak isterim. Bu yüzden bana biraz para vermelisin. Senin başka planların olabilir ama ben üniversiteye girmek için yeterince uzun süre bekledim.”

“Pekala Kedicik, doldur bakalım kafanı hayatta hiçbir karşılığı olmayan bilgilerle. Ama şunu da unutma: Ölü kızlar hiçbir sınavı geçemez. Bu yüzden antrenmanlara ara vermeyi aklından bile geçirme. Yine de okul harcı için canını sıkma, o iş kolay. Hazır lafi da açılmışken, al bakalım.”

Bones montunun cebinden opak bir plastik çanta çıkardı. Çanta tıka basa dolu görünüyordu. Fermuarını açtı, yeşil bir tomar çıkardı ve bana uzattı.

“Senin payın.”

Ha? Elindeki bir sürü yüz dolara önce hayretle, sonra şüpheyle baktım.

“Nedir bu?”

Başını iki yana salladı. “Of, ne zor kızsın! Kavga etmeden para bile verilmiyor sana. Bu, tatlım, Sergio’nun başına konan paranın yüzde yirmisi. Devlete vergi vermediği-

me göre, onun payını sana verebileceğimi düşündüm. Bilirsin, ölüm ve vergi kardeşidir.”

Aptallaşmış bir halde paraya bakıyordum. Garsonluk ya da bahçıvanlık yaparak altı ayda bile bu kadar para kazanamazdım. Sonra, aklıma benzin param geldi! Bones fikrini değiştirmeden önce parayı alsam iyi ederdim.

“Şey, teşekkürler.” Böyle durumlarda ne denirdi ki? Aklıma söyleyecek bir şey gelmedi.

Sırıttı. “Bunu hakettin Kedicik.”

“Sana da iyi para kalmış. Artık mağaradan taşınırsın.”

Bones güldü. “Param olmadığı için mi burada kaldığımı sanıyorsun?”

Bu fikir onu eğlendirmiş gibiydi, kendimi savunma ihtiyacı hissettim. “Başka neden burada kalınır ki? Burası Hilton sayılmaz. Elektriği çalmak, buz gibi suda yıkanmak zorunda kalıyorsun. Bir taraflarının büzüşmesinden hoşlandığın aklıma gelmemişti.”

Güldü. “Demek bir taraflarımla bu kadar ilgileniyorsun. Merak etme, çok iyi durumdalar. Tabii bana inanmıyorsan...”

“Aklından bile geçirme!”

Gülmeyi kesti ama gözleri hala parılıyordu. “Bunun için artık çok geç. Yine de sorunu yanıtlayayım. Burada kalmamın ilk nedeni, güvenli bir yer olması. Bir buçuk kilometre öteden bile, birinin buraya geldiğini duyabiliyorum. Burada beni pusuya düşürmeleri zor. Ayrıca da sessiz bir yer. Eminim evinin etrafındaki gürültü yüzünden senin de uyuyamadığın zamanlar olmuştur. Bir de, burayı bana

bir arkadaşım verdi. Ohio'da olduğum sürece buraya iyi bakacağıma dair ona söz verdim.”

“Burayı sana bir arkadaşın mı verdi? Bir insan nasıl bir başkasına mağara verebilir?”

“Bu mağarayı yüzlerce yıl önce, arkadaşımın halkı, Mingo'lar bulmuş. Bu yüzden burayı kendilerinin sayabilirler. Mingo'lar, Iraquois kabilesinin bir koluydu. Iraquois'lardan hayatta kalan son insanlardı. 1831 yılında Kızılderililerin yerlerinden edilmesine dair bir yasa çıkmıştı. Tanacharisson o zamanlar benim arkadaşımdı. Orduya katılmayı reddetti. Son kabile de bölgeden zorla uzaklaştırılınca bu mağaraya saklandı. Zaman geçti, insanların ve kültürünün geri döndürülemez bir biçimde yok edildiğini görünce eyleme geçmeye karar verdi. Savaş boyalarını sürdürdü, Meigs Kalesi'ne intihar saldırısı düzenledi. Ama bunu yapmadan önce benden evine göz kulak olmamı rica etti. Kimsenin buraya gelmesine izin vermememi istedi. Mağaranın arka kısımlarında, atalarının kemikleri duruyor. Beyazların onlara zarar vermesini istemiyordu.”

“Ne kadar korkunç,” dedim yavaşça. Sevdiği her şeyin yok olduğunu gören Kızılderili'nin çaresizliğini düşündüm.

Bones yüzüme baktı. “Bu onun seçimiydi. Ölümü dışında kontrol edebildiği hiçbir şeyi yoktu. Mingo'lar onurlu insanlardı. Ona göre bu çok iyi bir ölümdü. Halkının geleneklerine yakışan bir ölüm.”

“Olabilir. Ama elinde ölümden başka bir şey kalmadığında, ne biçimde ölürsen öl, ortada üzücü bir durum var demektir. Neyse, geç oldu Bones, ben artık gidiyorum.”

Koluma dokundu. Yüzü çok ciddiye.

“Bana daha önce söylediklerine gelince... Bunun senin hatan olmadığını bilmeni istiyorum. Bu tür herifler her kıza bunu yapar. Senden önce de yapmıştı, senden sonra da yapmıştır şüphesiz.”

“Sen de bu konuda çok tecrübelisin herhalde?”

Daha kendimi durduramadan, bu sözler ağzımdan çıkıvermişti. Bones’un omuzları düştü, bir adım geri çekildi. Bana müthiş bir bakış attı.

“Hayır, değilim. Ben hiçbir kadına böyle davranmadım, özellikle de bakirelere. Sana daha önce de söylemiştim: İyi biri olmak için, insan olmak gerekmez.”

Buna verecek bir cevabım yoktu. Kamyonetime binip eve döndüm.

SEKİZ

ERŞESİ SABAH UYANDIĞIMDA, BİRKAÇ SAAT BOŞ vaktim ve harcayacak param olduğunu farkettim. Daha önce hem boş zamana hem de paraya aynı anda sahip olmamıştım hiç. Bu düşünceyle heyecanlanıp üst kata koştum, duş aldım ve aceleyle giyindim. Son dönemlerde uzun uzun yıkanmaktansa kısa duşlar almayı tercih ediyordum, çünkü banyo yapmak benim için tehlikeli bir hal almıştı.

Alışveriş merkezine yaptığım eğlenceli yolculuktan sonra saatime baktım ve neredeyse altı olduğunu görünce şaşırđım. Aman Tanrım, bir şeyleri öldürmediğimde zaman nasıl da çabuk geçiyordu. Eve dönüp anneme bir bahane uydurmakla vakit kaybedersem mağaraya gecikecektim, bu yüzden telefon açmayı tercih ettim. Yine yalan söyledim. Güya bir arkadaşım ile karşılaşmıştım, sinemaya gidecek, çıkışta da yemek yiyecektik. Bu gece Bones'la işimiz umarım çok uzun sürmezdi. Arada bir de olsa haftasonlarını evde geçirmek hoş olurdu.

Hız yaptığım halde, yine de gecikmiştim. Ağaçlığa, her zamanki yerime park edip kamyonetten hemen indim. Paranoyaklığım tuttu, paketleri de yanıma aldım. Şansıma, bu tenha yerde bile biri kamyonetin içindeki paketleri aşırabilirdi.

Bones açıklığın önünde durmuş, kaşlarını çatmış beni bekliyordu.

“Nihayet. Ah, anlaşılan o paketleri bana getirdin. Bu durumda seni affedebilirim. Artık nerede olduğunu sormama gerek kalmadı.”

Off. Birdenbire, onun parasıyla aldığım bunca hediyeye arasında ona bir şey çıkmamasının kabalık olacağından korktum. Bu hatamı düzeltmek için omuzlarımı dikleştirip sahte bir saldırganlık havası takındım.

“Aslında sana bir şey aldım. Burada. Bu... Şey... Ağrıyan kasların için.”

Büyükbabama aldığım masaj yağını ona uzatırken yaptığım aptallığın farkına vardım. Vampirler kas ağrısı çekmezdi.

Merakla kutuya baktı.

“Vay canına. Ne ilginç. Isıtıcı masaj yağı. Derinlere nüfuz eder. Bunun sana ait olmadığına emin misin?” Kaşlarını kaldırdı, pek çok anlama gelebilecek biçimde güldü. Ve kastettiği şeyler arasında ağrıların iyileştirilmesi yoktu.

Masaj yağını geri aldım.

“İstemiyorsan söyle. Bu kadar kaba olmak zorunda değilsin.”

Bones bana dik dik baktı. "Sende kalsın. Bunu büyük-babana almışsın, ona ver. İyi bir yalancı değilsin."

Ona öfkeyle baktım.

"İşimize dönebilir miyiz artık? Bu gece ne yapacağız?"

"Ah, şu mesele." Mağaranın derinliklerine indik. "Bakalım... Adamın iki yüz yaşında. Saçlarının doğal rengi kah-verengi ama bazen saçlarını boyuyor. Aksanı var. Kavga-da çok çevik. İşin güzel yanı, külotsuz gitmene gerek yok. Seni zaten görür görmez beğenecektir. Sormak istediğin bir şey var mı?"

"Adı ne?"

"Vampirlerin çoğu gibi o da sana uyduruk bir isim verebilir. Ama gerçek adı Crispin. Hazır olunca haber ver. Ben televizyon izliyorum."

Üstümü değiştireceğim odada beni yalnız bıraktı. Bones'un bana aldığı bir düzine tuhaf elbiseyi karıştırdım, sonunda dizlerime gelen askılı bir kıyafet seçtim. Dar bir elbiseydi ama hiç değilse göğüslerim ve kalçalarım dışarı fırlamıyordu.

Bir saat boyunca bigudilerle, makyajla, yüksek topuklu çizmelerle uğraştıktan sonra hazırdım. Bones rengi solmuş bir koltuğa yayılmış, duruşmaların yayınlandığı bir kanalı izliyordu. Bu kanalı seviyordu. Bir suçlunun böyle bir programdan hoşlanması beni biraz gıcık etti. *Kurbanlar saldırganların haklarının yarısına sahiptir*, cümlesine bayılmıştı.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama ben hazırım. Biliyorsun, işimiz var."

Bana biraz incinmiş gibi bir ifadeyle baktı. “En iyi bölüme geldik. Hüküm verilecek.”

“Of, Tanrı aşkına! Bir cinayet davasının sonunu merak ediyorsun ve biz birazdan bir cinayet işleyeceğiz. Bu sana ironik gelmiyor mu?”

Aniden, bir çingiraklı yılanı bile özendirecek bir hızla doğruldu.

“Evet Kedicik, gerçekten çok ironik. Hadi gidelim.”

“Sen ayrı gitmeyecek misin?” İnsanların bizi beraber görüp bir bağ kurmasını engellemek için daha önce bara ayrı ayrı gitmiştik.

Omuz silkti.

“Orayı tek başına bulamazsın. Biraz değişik bir bar. Kendine özgü. Hadi, beyfendiyi bekletmeyelim.”

Değişik bir bar. Bu kesinlikle burayı tanımlamaktan çok uzak bir ifadeydi. Anayoldan uzakta, pek kullanılmayan bir ara yolda, ses geçirmez bir sınai deponun içindeydi. Dışarıdan bakan herhangi biri için sıradan bir sanayi kompleksiydi. Arabayı, doğal bir kapı vazifesi gören uzun ağaçlar arasından geçen dar bir yola park ettik.

“Burası da ne böyle?”

Daha kapıdan içeri girmeden, gözlerim faltaşı gibi açılmıştı. Girişte bir kuyruk vardı. Bones beni kolumdan tutup çekerek kapıda bekleyen, fedai olduğunu tahmin ettiğim kadının yanına götürdü. Kadının en az bir Amerikan futbolcusu kadar geniş omuzları vardı. Yüzü, biraz daha az erkeksi olsa, güzel sayılabilirdi.

“Trixie, seni özledim,” diye selamladı onu Bones. Kadın, Bones’u yanağından öpmek için eğildi.

“Uzun zaman oldu Bones. Buralardan gittiğini duymuştum.”

Bones gülümseyince, kadın da bu gülümsemeye karşılık verdi. Altın dişleri vardı. Ne hoş.

“Duyduğun her şeye inanma. Dedikodular böyle başlar.”

Diğer bekleyenlerin şaşkın bakışları arasında içeri girdik. İçerisi karanlıktı. Zayıf ışık huzmeleri tavanda kısa gezintiler yapıyordu. Girer girmez bu bardaki *farkı* anladım.

Her tarafta vampirler vardı.

“Burası da ne böyle?” Mümkün olduğunca alçak sesle konuşmuştum, çünkü bu müşterilerin çoğunun kulakları çok keskin olmalıydı.

Bones eliyle etrafı işaret etti.

“Burası, tatlım, bir vampir kulübü. Bir adı yok. Müdavimleri *Isırık* der. Her türden yaratık, kendini saklama gereği duymadan buraya geliyor, kaynaşiyor. Örneğin, şu masada hayaletler var.”

İşaret ettiği yere baktım. Masada üç tane şeffaf adam oturuyor, şaşkınlıkla etraflarına bakıyorlardı. İnsan olmayan bu yaratıkların vücudundan çıkan enerji, elektrikli tele dokunmuşum da bütün vücudum titremiş gibi hissetme yol açıyordu.

“Aman Tanrım... Ne kadar çoklar...”

Gerçekten de çoklardı. En azından iki yüz kadar.

“Dünyada bu kadar çok vampir olduğunu bilmiyordum...” dedim inanmaz bir ses tonuyla.

“Kedicik, dünya nüfusunun yüzde beşi yaşayan ölü. Biz her eyalette, her ulusta, hem de çok uzun zamandır varız. Tabii, şunu da söylemem gerek, bazı bölgelerde daha yoğunuz. Ohio bunlardan biri. Sana daha önce de söyledim; normal ile paranormali birbirinden ayıran çizgi, bu eyalette daha ince. Bu yüzden burada takılmak daha kolay oluyor. Gençler de bunu seviyor. Bunu enerji veren bir durum olarak görüyorlar.”

“Yani benim yaşadığım eyalet... Bir vampir yatağı mı?”

Başıyla onayladı. “Kendini çok da talihsiz hissetme ama. Dünyada bunun gibi bir düzine yer var.”

Bir şey bana sürtünerek yanımdan geçti. Bütün algılarım bulanıklaştı, yanımdan kimin ya da neyin geçtiğini görmek için başımı kaldırdım.

“Neydi o?” diye fısıldadım. Sesimi duyurabilmek için ağzımı kulağına bastırmak zorunda kalmıştım. Yaşayan ölülerin bir kısmı bayağı gürültücüydü.

“Ne?” Baktığımı yere baktı.

“Şu.” Sabırsızlanmıştım. “Şu... Şey. Şurdaki işte. Bu bir vampir değil, bunu görebiliyorum ama kesinlikle bir insan da değil.” Cinsiyeti erkek olmakla birlikte, insana benzeyen ama tam da benzemeyen bu şeyin ne olduğunu anlayamamıştım.

“Ha, o mu? O bir gulyabani. Et yiyici. Bilirsin, *Yaşayan Ölülerin Gecesi* filmindeki gibi. Tek farkları, onlar kadar komik yürümemeleri ve onlar kadar korkunç görünmemeleri.”

Et yiyici. Bu düşünce midemi bulandırdı.

“Burası.” Barı gösterdi. Orada, hayaletlerin -onlara ‘eksik yaşayanlar’ demek politik olarak daha doğru bir ifade mi olur acaba?- yanında boş bir yer vardı. “Burada bekle, bir şeyler iç. Adamın birazdan gelecek.”

“Delirdin mi sen?” Bu talimatı yerine getirmemem için öyle çok sebep vardı ki hangisinden başlayacağımı bilemiyordum. “Burası yaratık kaynaklı! Meze olmak istemiyorum!”

Alçak sesle güldü. “Güven bana Kedicik, içeri girmek isteyen normal insanları görmedin mi yoksa? Dediğim gibi, burası özel bir yer. Çoğunlukla vampirler ve gulyabaniler geliyor ama bu barın müdavimleri arasında insanlar da var. Bazıları farkında olmadan geliyor, bazılarıysa bile rek. Çoğunun amacı yaşayan ölümlerle takılmak, hatta kanlarını emdirmek. İnan bana, bundan zevk alıyorlar. Drakula özentileri işte. Ama burada çok ciddi bir kural vardır, şiddet ve zorlamaya kesinlikle izin verilmez. Sadece gönüllülerle takılabilirsin. İnsan barları bile bu kadar güvenli değil.”

Ardından kalabalığa karıştı. Bana söylediğini yapmak, oraya oturup kurbanımı beklemekten başka seçeneğim kalmamıştı. Onu nasıl bulacaktım peki? Etraf, maskeli balodan beterdi.

Vampir barmen ne istediğimi sordu.

“Gitmek,” diye kestirip attım, sonra kabalık ettiğimi farkettim. “Şey, pardon, cin toniğiniz var mı? Bilirsiniz... Normal insanların içtiği türden.” Aslında böyle bir geceye ve böyle bir yere en çok Bloody Mary içmek yakışırdı.

Barmen dişlerini göstererek ama vampir dişlerini çıkar-
madan güldü. “Buraya ilk geliştin mi tatlım? Heyecanlan-
ma, burası son derece güvenlidir. Tabii eğer buradan biriyi-
le birlikte çıkmayı sen istemezsen. O noktadan sonrasına
biz karışamayız.”

Ne kadar rahatlatıcı. İçkime cin ve tonikten başka bir
şey katmadığını kanıtlamak için, şişeleri tezgahın üzerine
koyup içkimi gözümün önünde hazırladı. Tüm bu barın
bir anda buharlaşıp yok olmasını sağlayacak bir tür büyüdü
iksirmişçesine cin toniği kafama diktim. Tadı çok güzeldi.
Aslında, içtiğim en iyi içkiydi. Logan, barmenin adı buy-
du, içkiyi beğendiğimi söylediğimde gülümsedi ve yüz yıl-
dır aynı mesleği yapınca ister istemez bu işte usta olundu-
ğunu söyledi.

“Yüz yıldır barmenlik mi yapıyorsun?” Ona şaşkın şaş-
kın bakarken sağlam bir yudum daha aldım. “Aman Tan-
rım, neden peki?”

Omuz silkti. “Bu işi seviyorum. Yeni insanlar tanıyor-
sun, sohbet ediyorsun ve kafanı çalıştırmak zorunda da de-
ğilsin. Böyle kaç tane iş var?”

Hakikaten, kaç tane? Benim işimin bu tanıma uymadı-
ğı kesindi.

“Peki sen ne iş yapıyorsun?” diye sordu kibarca.

Vampir katiliyim. “Ben, şey, okula gidiyorum, üniversi-
teye, hepsi bu.”

Heyecandan ağzımdan tükürükler saçarak konuşmuş-
tum. Burada, garip yaratıklarla dolu bir barda, bir vampir-
le muhabbet ediyordum. Nerede yanlış yapmıştım acaba?

“Ah, üniversite ha. İyi çalış. Başarının anahtarı çalışmakta.” Gülümsedi, tezgahın diğer tarafındaki gulyabaninin siparişini aldı. Bu hakikaten çok garip bir durumdu.

“Selam güzelim!”

Sesi duyunca arkama döndüm. İki genç erkek bana arkadaşça gülümsüyordu. Bakışlarından ve kalp atışlarından insan olduklarını anladım. Ah, işte bu iyi.

“Selam, nasılsınız?” Sanki bir başka ülkeye gitmişim de hiç beklenmedik bir yerde kendi ülkemden arkadaşlarımı görmüşüm gibi sevinmişim. İkisi, iki yanımda durdu.

“Adın ne? Bu Martin...” Çocuksu bir gülümseyişi olan esmer adamı işaret etti. “Ben de Ralphie.”

“Ben Cat.” Gülümseyerek ikisiyle de tokalaştım. İlgiyle kadehime baktılar.

“Ne içiyorsun?”

“Cin tonik.”

Ralphie bir yetmiş boyundaydı, bir erkek için pek uzun sayılmazdı. “Bayana bir cin daha!” diye gürlledi Logan’a bakarak. Logan başıyla onayladı, boş bir kadeh çıkardı.

“Teklifiniz için teşekkürler çocuklar ama ben... Birini bekliyorum.” Etrafımda kendi türümden birileri olması hoşuma gitse de yapmam gereken bir iş vardı ve bu çocuklar planımı bozabilirdi.

Teatral bir havayla itiraz ettiler.

“Hadi, sadece bir içki! Burada insan bulmak zor, birbirimize kenetlenmemiz gerekiyor.”

Aklımı okumuştusu sanki, gülümsemekten kendimi alamadım.

“Bir içki. Hepsi bu, tamam mı? Bu arada, siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?” İkisi de benim yaşımdaydı ve fazla masum görünüyorlardı.

“Ah, burayı seviyoruz, çok heyecan verici bir yer.” Martin başını bir kuş gibi yukarı aşağı sallayarak Ralphie’nin Logan’a içkiyi ısmarlayışını izledi.

“Evet, öyle heyecan verici ki ölümünüze yol açabilir,” diye uyardım onları.

Martin benim içkime vereceği parayı düşürünce eğilip parayı yerden aldım. Bu çocukların üzerinde aptal bir hal vardı. Ralphie kıkırdayarak havalı bir biçimde içkimi bana uzattı.

“Sen de burada olduğuna göre, bizim neden burada olduğumuzu anlaman zor değil.”

“Neden burada olduğumu bilmek istemezsiniz,” diye mırıldandım kendi kendime. Kadehimi onlara doğru hafifçe kaldırdım. “İçki için teşekkürler. Şimdi gitseniz iyi olacak.”

“Bitirmeyecek misin?” diye sordu Ralphie neredeyse çocuksu bir hayalkırıklığıyla.

Yanıt vermek için ağzımı açtım ama tanıdık bir ses lafi ağzımdan aldı.

“Defolun gidin serseriler.”

Bones tehditkar bir tavırla hemen arkalarında bitmişti. Gençler korkup hemen tüydü. Bones yanımdaki sandalyede oturan adamı itti. Adam, yüzünde hiçbir bozulma ifadesi olmaksızın çekip gitti. Anlaşılan buralarda bu tür hareketlere herkes alıştı.

“Ne yapıyorsun burada? Ya gelirse?” Birinin bizi gözetleme ihtimaline karşı, bunu sessizce ve ona bakmadan söylemişim.

Sinir bozucu bir biçimde gülümsedi ve elini uzattı.

“Daha tanışmadık. Benim adım Crispin.”

Uzattığı eli görmezden geldim, ağzımın kenarından ona öfkeyle fısıldadım: “Bunun komik olduğunu sanmıyorum.”

“Elimi sıkmak istemiyorsun, öyle mi? Bu hiç hoş değil. Annen sana nasıl davranman gerektiğini öğretmedi mi?”

“Keser misin şunu?” Kızgınlığım derin bir öfkeye dönüşüyordu. “Şakayı bırak! Yapmam gereken bir iş var. Gerçek Crispin buraya gelecek ve senin şakaların yüzünden her şey berbat olacak. Tanrım, aklını mı kaybettin?” Bazen şakanın tadını kaçıırıyordu.

“Yalan söylemiyorum Kedicik, benim adım Crispin. Crispin Phillip Arthur Russell III. Annem bu ismi koyarken biraz abartılı davranmış. Aslında babamın kim olduğunu bile biliyordu. Yine de ismime sayı ekleyerek itibarımı artıracığını düşünmüş. Zavallı tatlı kadın, gerçekle yüzleşmekten daima kaçtı.”

Endişeyle, şaka yapmıyor olabileceğini farkettilim. “Sen Crispin misin? Öyle mi? Ama senin adın...”

“Sana söylemişim, vampirlerin çoğu insandan vampire dönüştüklerinde isimlerini değiştirir,” diye sözümü kesti. “Crispin benim insanken kullandığım isimdi. Ama şimdi kullanmana gerek yok, çünkü o adam öldü. Ian beni dönüştürdüğünde, beni yerlilerin mezarına gömdü. Sonra

uyandım. Çok derinlere gömmemişti. İlk defa bir vampir olarak gözlerim açıldığında, etrafımda gördüğüm tek şey kemiklerdi. O anda ne olduğumu anladım. Kemiklerden doğmuş, Bones' olmuştum. Hem de bir gecede.”

Etkileyici bir hikayeydi ama etkilenmemiş gibi yaptım. “O halde ne yapmaya çalışıyorsun? Seni öldürmemi mi istiyorsun?”

Bir kahkaha attı. “Hayır. Aslında, bunu sen istedin.”

“Ben mi? Benim ne ilgim olabilir...” Etrafıma bakındım, uygun sözcüğü bulamadım. “Tüm bunlarla?”

“Geçen gece, hayatın boyunca bir gece bile eğlenmek ve dans etmek için bir bara gitmediğinden şikayet etmemiş miydin? İşte, Kedicik, buradasın. Bu gece sen ve ben dans edeceğiz ve kesinlikle kimseyi öldürmeyeceğiz. Bu günü izin günün say. Sen Cat olacaksın, ben Crispin olacağım. Ve beni bu gece evime, ağzım kurumuş halde ve penisim sızlayarak göndereceksin. Tıpkı, önceden tanışmıyor olsak, yapacağın gibi.”

“Yani, beni buraya getirmek için numara yaptın?” Kaşlarımı çattım, tek bir kötü bakıştan korkup kaçan çocukların ısmarladığı içkimden bir yudum aldım.

Karanlık gözlerinde şimşekler çaktı ve ona kurnaz bir hava veren bir kıvrımla dudaklarını büzdü.

“Ama külotunu giymene izin verdim. Böyle küçük şeyleri bile takdir edemiyorsun, değil mi? Hadi tatlım, içkini bitir de dans edelim. Bir beyefendi gibi davranacağıma söz veriyorum. Tabii sen aksini talep etmezsen.”

* Bones: Türkçede kemikler anlamına geliyor. (Ç. N.)

Kadehimi masaya koydum. “Üzgünüm Crispin ama ben dans edemem. Hiç etmedim. Sosyal hayatım olmadığı için.”

Kaşları yukarı kalktı. “Hiç dans etmedin mi? Bekaretini alan o herif seni bir kere olsun bir dansa bile götürmedi mi? Vay pislik.”

Danny’nin anısı hala canımı yakıyordu. “Hayır, hiç dans etmedim.”

Beni tartarcasına baktı. “Şimdi edeceksin.”

İtirazlarıma, kendimi kurtarmak için çırpınmama aldırış etmeden beni piste sürükledi. Dans eden insan ve insan olmayan yaratıkların arasına girdiğimizde, sırtım ona bakacak biçimde beni çevirdi. Bir eliyle belime sarılırken diğeri eliyle elimden tuttu. Vücudu vücuduma değiyor, kalçalarım onun ön tarafına sürtüyordu.

“Yemin ederim, eğer bir şey yapmaya kalkarsan...” Bu tehdidim yüksek sesli müzik ve etrafımızdaki gürültünün içinde boğuldu.

“Merak etme, ısırمام.” Kendi şakasına güldü, ritme uygun bir biçimde, kalçalarını ve omuzlarını bana sürterek dans etmeye başladı.

“Yapabilirsin, çok kolay. Benim gibi hareket et. Yavaştan başlıyoruz.”

Orada aptalca durmaktansa onun hareketlerini taklit ederek vücudumu hareket ettirmeye başladım. Müziğin ritmi görünmez kukla ipleri gibi sinir uçlarımı uyarıyordu. Kısa süre sonra kendimi olayların akışına bıraktım. Haklıydı, dans etmek kolaydı. Ve son derece tahrik ediciydi. Şim-

di, bir yılanın flüt sesiyle birlikte neden sağa sola kıvrılarak deliğinden çıktığını anlayabiliyordum. Bones onunla yüz yüze gelmemi sağlamak için beni çevirdi. Kaçacağımdan korktuğu için hala elimi tutuyordu.

Endişelenmesine gerek yoktu. Garip bir biçimde, eğleniyordum. Işıklar ve sesler bulanıklaştı. Etrafımızda dans eden vücutlardan çıkan kolektif enerji başımı döndürdü. Vücudumu, müziğin ritmi dışında hiçbir şeye uymadan, istediği gibi hareket ettirmek heyecan vericiydi. Kollarımı kaldırdım, başımı geriye attım, hislerime teslim oldum. Bones ellerini belime koydu, beni hafifçe kaldırdı ve vücuduma iç gıcıklayan bir his yayıldı. Bu adam beni tehdit etmiş, dövmüş, bana dayanılması imkansız antrenmanlar yaptırmıştı... Ona tüm bunların karşılığını vermenin zamanı gelmemiş miydi?

Ellerimi göğsüne koydum, gözlerinin büyüdüğünü görünce vücudumuz birbirine değene, göğüslerim ona sürünene kadar onu kendime doğru çektim. Sonra başka bir dansçıyı taklit ederek kalçalarımı hafifçe kıvırdım.

Vücudumu daha sıkı sardı, birbirimize karışana kadar beni kendine doğru çakti. Bir eliyle beni saçlarımdan arkaya çakti. Ona çapkınca gülümsedim.

“Haklıymışsın, çok kolaymış. Çabuk öğreniyorum.”

Vücudumu kıvırmaya devam ederek onu tahrik ediyordum. Bu benim yapacağım bir şey değildi ama sanki bir şey hareketlerimin denetimini ele geçirmişti. Eski bir anıdan kaynaklanan endişelerim artık beni rahatsız etmiyordu. Gelen ışık, Bones'un elmacık kemiklerinin hemen altın-

da derin boşluklar oluşmasına yol açıyor, bunları daha fazla öne çıkarıyordu. Gözlerindeki ateşi görünce ondan kurtulup kaçmam gerekirdi ama bu ateş beni tahrik ediyordu.

“Demek ateşle oynuyorsun Kedicik.”

Sesini daha iyi duyurabilmek için doğrudan kulağıma söylemişti bunları. Yanağıma değen dudakları serindi ama soğuk değildi. Başım döndü, hislerim karıştı. Dilimi çıkar-dım, boynunu yaladım.

Tüm vücudu titredi. Beni kendine doğru çekti, gözleri-miz birbirine kilitleninceye kadar saçlarımdan tutarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Bir oyun olarak başlayan şey, doğrudan bir tehdide, açık bir meydan okumaya dönmüştü. Biraz daha ileri gidersem bunun bir bedeli olacaktı, bunu bakışlarında okuyabiliyordum. Bütün bunların beni korkutması gerekirdi ama rasyonel düşünme yeteneğimi kaybetmişim sanki. Karşımdaki bir vampir, bir kiralık katildi. Beni neredeyse öldürecekti... Yine de ona dokunmaktan başka bir şey istemiyordum. Dudaklarımı yaladım, ondan uzaklaşmadım. Bu da onun için yeterli bir davet sayılırdı.

Dudakları dudaklarımın üzerine kapandı. Birini numara yapmadan öpmeyeli çok uzun, çok çok uzun zaman olmuştu. En son bunu Danny'yle yapmıştım ama o sırada hissettiğim belli belirsiz istek, içimi yakan bu ateşin yanında bir hiçti. Diliyle önce dudaklarımı yaladı, sonra dillerimiz buluştu. Dili, acımasız bir duyarlılıkla derinlere gidiyordu. Kalbim öyle vahşice atıyordu ki ona karşılık veren ağzımda bunu hissettiğine emindim. Onu kendime doğru çektim, tırnaklarımı sırtına batırdım. Bones öpücüğü iyice

derinleştirdi, dilimi emdi. İçimdeki her Şey ihtiyaçla zonk-luyordu. Ben de ona, onu daha sert öperek karşılık verdim, erotik bir açlıkla dilini emdim. Belini belime değdirdiğinde hissettiğim sertlik, içimde acıya yakın bir patlama yarattı.

Benden uzaklaŐtıđı tek an, artık dans etmediğimiz için beni pistten çıkarırken önümüze çıkan birilerini kabaca it-tiği zamandı. Bacaklarım titriyor, ışıklar kafamda dans edi-yordu. Beni duvarın dibine doğru çekti, tekrar öpmek için salarımından çekerek başımı eğdi. Bu defaki, bir ncekin-den bile daha muhteŐemdi. Sanki tüm vücudu ağzında yo-đunlaŐmıŐtı. Geri çekildi ama çok da uzağa gitmedi.

“Kedicik, bir karar vermelisin. Ya burada kalıp uslu du-racağız ya da Şimdi gideceğiz ve sana söz veriyorum, eğer gidersek...” Eğildi ve sözleri dudaklarıma düştü. “Uslu dur-mayacağım.”

Ağzını bir kere daha ağzıma yaklaştırdı, ustaca kullandı-đı dudakları ve diliyle benden hemen bir karşılık aldı. Ken-di üzerimdeki kontrolüm bir yerlere tatile gitmişti. Kolla-rımı boynuna doladım, çünkü daha fazlasını istiyordum. Sırtı duvara dönüktü. Bir eli saımda, diğerini aŐađıdaydı. Tehlikeli biçimde aŐađıda... İnce elbisemden hissettiğim parmaklarının her hareketi beni büyülüyordu. Baş döndü-rc birkaç dakikadan sonra kulağıma fısıldamak için beni pmeyi kesti.

“Ya Şimdi karar verirsin ya da senin karar vermeni bek-lemeyi seni buradan gtrecekim.”

Bar çok bulanık görünüyordu. Kafamda uzaklardan ge-len bir ses yankılanıyordu. Ama bunların hiçbiri önemli

değildi. Önemli olan tek şey Bones'tu. Vücudu bir yarış atınıninki gibi sert ve diri idi. Ağzıma değen ağzı şehvetle bağırma hissi uyandırıyor bende. Tüm vücudum ona doğru çekiliyordu.

"Bones..." Bu isteğimi ona anlatacak halim bile kalmamıştı.

Vücudu beklenmedik biçimde gerildi, omzumun üstünden ileri baktı.

"Lanet olsun, onun burada ne işi var?"

Kollarımda donmuş, yüzü taş gibi sertleşmişti.

Şaşkın bir biçimde, arkama bakmak için kıvrıldım.

"Kim? Burada olan kim?"

"Hennessey."

DOKUZ

ZİHNİM OLAYLARIN HIZINA YETİŞEMİYORDU. “Sergio bize onun Chicago’da olduğunu söylemişti. Chicago’da olması gerekiyordu!” dedim. Bones homurdanarak küfretti ve sırtını kapıya dönmek için doğrulup etrafında bir tur attı.

“Sence Sergio bize yalan mı söyledi?” diye ısrar ettim.

Bones aklını başına getirmek ister gibi başını iki yana salladı. “Gözünü onun üstünden ayırma tatlım. Siyah saçlı, bıyıklı, hafif sakallı, esmer ve uzun boylu. Üzerinde beyaz bir gömlek var. Onu gördün mü?”

Başımı Bones’un omzuna yasladım ve verilen tarife uygun kişiyi bulana kadar herkesin yüzünü tek tek inceledim.

“Evet, gördüm.”

“Sergio yalan söylemedi,” diye vahşi bir ses tonuyla önceki sorumu cevapladı. “Anlaşılan, Sergio’nun kaybolduğu bir şekilde Hennessey’nin kulağına gitmiş. Hennessey onun bu bölgede olduğunu biliyordu, bu yüzden bir şey-

ler öğrenmek için buraya gelmiştir. Sergio'nun onu ortadan kaldıran kişiye söylemiş olabileceği şeylerden endişelendi demek ki.”

“Pekala, sebebi neyse ne, Hennessey burada. Hadi gidip onu avlayalım.”

“Hayır.”

Bu tek kelimelik yanıt beni şaşırtmıştı. “Hayır mı? Ama neden? Adam avcumuzun içinde!”

Bones'un yüzünde düşmanca bir ifade vardı ve kısık sesle konuşuyordu. “Çünkü o tam bir pislik ve senin onun yakınlarında olmanı istemiyorum. Hennessey kapıdan uzaklaşır uzaklaşmaz buradan çıkıp doğruca eve gidiyorsun. Bu işi ben halledeceğim.”

Öfkelenecek kadar ayıktım. “Biliyor musun, sürekli sana güvenmemi söylüyorsun ama sen bana hiç güvenmiyorsun. Sıradan bir işe çıkacağımızı sanmıştım ve hazırlanıp geldim. Ben senden önce de vampir avlıyordum, unuttun mu? Tamamen tek başıma ve kimseden yardım almadan. Şimdi daha eğitilmişim ve yalnız değilim. Buna rağmen benden dönüp gitmemi mi istiyorsun? Eğer bana çocukmuşum gibi davranacaksan, bir daha beni bir kadını öper gibi öpme.”

Bones yüzüme tuhaf bir ifadeyle baktı. “Bunun sana çocuk gibi davranmakla bir alakası yok. Anlamıyor musun? Ben sana o gözle bakmıyorum, sersem! Bak, Hennessey her karnı guruldadığında sokağa çıkıp kız avlayanlardan değil, tamam mı? O başka tür bir adam Kedicik, çok kötü bir tür.”

“O halde tartışmayı bırak da gidip şunu yakalayalım,” dedim hafif ama kararlı bir tonda. “Görünüşe bakılırsa, tam dişime göre bir adam.”

Bones bir süre sustu ve sonunda ağzından teslimiyeti andıran bir ses çıktı. “Bundan hoşlanmadım, hem de hiç. Ama... Tamam. Onu beraber yakalayacağız. Boş geçirmeyi planladığım bir gece için bu kadarı biraz fazla oldu. Yolunda gitmeyen bir şey olursa, en ufak bir şey bile, çağrı cihazı tuşuna bas. Şimdi, şöyle yapacağız...”

Bones hızla planın ana hatlarını belirledi ve ben de Hennessey'nin henüz oturduğu bardaki yerimi aldım. Adamın görüş mesafesinde durmaya çalışıyordum. Aslında hala biraz başım dönüyordu ama bunu Bones'a söylememiştim. Eğer söyleseydim, burada kalmama asla izin vermezdi. Tanrım, bir erkekle öpüşmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki birkaç öpücük bütün dengemi altüst etmeye yetmişti. Güvende olmak için, her zamanki içkim cin tonik yerine barmene bir kola söyledim. Belki de alkole karşı sandığım kadar dayanıklı değildim.

Yaklaşık beş dakika sonra Hennessey yanımda belirdi. Vampirleri mıknaş gibi çektiğimi görmek şaşırtıcıydı. Ortalıkta en az benimkiler kadar iri ve çekici damarları olan başka güzel kızlar da vardı sonuçta. Bones bir keresinde bana çok çarpıcı bir tenim olduğunu söylemişti; hala insanlarınkı kadar kırmızı ama aynı zamanda vampirimsi bir ten. *Bir ışıldak gibi*, demişti.

“Sizi daha önce buralarda görmedim. Oturabilir miyim acaba?”

Tavrı etkileyiciydi. Vampirler genellikle yanıma gelip damdan düşer gibi konuya girerdi. Başımı evet anlamında hafifçe öne eğince Hennessey yanıma oturdu, masmavi gözleriyle beni baştan aşağı süzdü.

“Size bir içki ısmarlayabilir miyim?”

Hımm, pek de kibardı. Yüzümde sahte bir hayıflanma ifadesiyle gülümsedim.

“Üzgünüm ama yalnız değilim. Yanlış anlamazsanız...”

“Ah, anlıyorum,” dedi Hennessey ve sandalyesinde arkaya yaslandı. Kalkıp gitmeye niyeti yoktu. “Yoksa eşinizi mi bekliyorsunuz?”

Kolamı yudumlarken bir an Bones’la evli olduğumu düşündüm. Neredeyse bir yudum kolayla boğulacaktım.

“Hayır. Aslında ilk buluşmamız.”

Hennessey gülümsedi ve ellerini zararsız bir hareketle iki yana açtı. “İlk buluşmalar... İlk buluşmalar oldukça belirleyicidir, değil mi? Ya parfüm gibidir ya da zehir, ikisinin ortası bir şey olamaz. Haddimi aşmak istemem ama sizinki hangi gruba giriyor?”

Hafif utangaç bir bakışla adama doğru eğildim. “Cevap vermek gerekirse, benimki zehir. O biraz... Küstah. Egoist biri. Böyle tiplerden nefret ederim, ya siz?”

Karşımdaki vampiri ilk fırsatta öldürecek olan adamı kötüleme şansına eriştiğim için içten içe gülerken yüzüme saf bir gülümseme kondurdum.

Hennessey de beni başıyla onayladı. “Evet, rahatsız edici olabiliyor. İnsanın az konuşması ve kendinden az bahsetmesi daha iyidir, sizce de öyle değil mi?”

“Kesinlikle katılıyorum. İsminiz neydi?” diye sordum. Bu adamın üstesinden incelikle gelmek gerekiyordu, kabalıkla değil. Tanrım, Bones’un tehlikeli olarak tanımladığı Hennessey neredeyse... Çekici bir adamdı.

Gülümsedi. “Bana Hennessey de.”

“Benim de öyle dememin bir sakıncası var mı dostum? Görüşmeyeli uzun zaman olmuştu, değil mi?” Bones arkamda belirdi ve eğilip beni yanağımdan öptü. Doğal bir refleksle kendimi geri çektim ve benim bu tavrım planımıza mükemmel uydu. *Kötü-bir-ilk-buluşma-sendromu* tablosu çizmiştim. Belli etmeden Hennessey’ye baktım, dudakları birbirine kenetlenmişti.

“Bones... Ne beklenmedik bir... Sürpriz. Bu şirin genç bayana eşlik eden adam sen olamazsın. O sana göre fazla kibar.”

Pekala, ilk sayı kötü adamındı.

Bones, Hennessey’ye tehditkar bir bakış attı. “Benim yerimde oturuyorsun.”

“Bones,” diye azarladım. Sinirlenmiş gibi yapıyordum. “Kabalaşıyorsun. Bu beyefendi senin yokluğunda bana eşlik etti sadece.”

“Evet,” diye mırıldandı Hennessey. Işıltılı gözlerle Bones’u süzüyordu. “Böyle tatlı bir şeyi uzun süre yalnız bırakacağını sanmazdım dostum. Bazı canavarlar onu... Avlayabilir.”

“Bunu sen mi söylüyorsun?” Bones’un sesinde daha önce hiç işitmediğim bir ton vardı. Aralarında geçen şey her neyse, Bones bu adamdan *gerçekten* hoşlanmıyor-

du. “Ben bunun senin uzmanlık alanın olduğunu duymuştum.”

Hennessey gözlerini kısarak baktı, aralarındaki gerilim artıyordu. “Böyle bir şeyi sana kim söylemiş olabilir ki?”

Bones nefretle gülümsedi. “Bir şeyin altını yeterince derin kazdığında, karşına çıkanlara şaşıp kalırsın.”

İkisinin de yüzüne baktım. Her an ağız dalaşını bırakıp birbirlerinin gırtlığına sarılacak gibi duruyorlardı.

Logan barın arka tarafından onlara doğru eğilerek masada unuttuğum kadehimin kenarına parmağıyla hafifçe vurdu. Ortamın gerildiğini hemen farketmişti. “Burada olmaz beyler. Kuralları biliyorsunuz.”

Hennessey, Logan’a dönüp elini çalımla salladı. “Evet, biliyorum. Misafirlğe gittiğin evde uymak zorunda olduğun şu sinir bozucu kurallar.”

“Bırak bu süslü konuşmaları,” dedi Bones sert bir tavırla. “Sana yakışmıyor. Bu benim sandalyem ve bu da benim sevgilim. Şimdi bizi rahat bırak.”

“Afedersin,” dedim hakarete uğramış gibi yaparak ve ayağa kalkıp Bones’a baktım. “Başka kızlara nasıl konuşmaya alışkınsın bilmiyorum ama benden *bu* diye sözedemezsin, ben yanında olmadığım zaman bile! Sen benim sahibim değilsin, bu daha ilk buluşmamız. O kadar yalvarmasaydın seninle dışarı çıkacağım da yoktu zaten.” Bones’un öfkeden beti benzi atan yüzüne sırtarak baktım. “Buluşmamız *sona erdi*. Taksi çağıracağım. Bu arada, artık gözümme görünme lütfen.”

Hennessey güldü. “Bayanı duydun. Kuralları biliyorsun. Yalnızca tercih edilen kavalyeler burada kalır ve onun seni tercih etmediği apaçık ortada. Az önce duyduğun gibi, gözümüze görünme.”

Bones gizli bir öfkeyle kuduruyordu. “Erkekçe konuşalım. Neden dışarı çıkıp bu konuyu aramızda halletmiyoruz? Bunu yapmalı uzun zaman oldu.”

Hennessey’nin gözleri parladı. “Ah, evet bunu hallederiz, söz. Ama şimdi değil, daha sonra. Uzunca bir süredir seni ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokup duruyorsun.”

Bu ne anlama geliyordu? Meraklanmıştım. Daha sonra Bones’a sormam gerekecekti.

“Ah, çok korktum,” diye alay etti Bones. “Başka bir zaman, başka bir yerde görüşürüz. Dört gözle bekliyorum.”

Bu tehdit dolu son sözlerden sonra Bones çekip gitti. Alkolden sendeliyormuş gibi yaparak cüzdanımdan çıkardığım parayı tezgaha fırlattım.

Hennessey elini omzuma koyarak beni durdurdu. “Lütfen kal, benimle bir şeyler iç. Olanlardan kendimi sorumlu hissediyorum. Ama tüm bunları iyi niyetle yaptığımı söylemeliyim. O acımasız bir adam.”

Pek de gönüllü değilmiş gibi oturdum. “Tamam. Belki o sürüngenden beni kurtardığınız için size bir içki ısmarlamalıyım. Bu arada, adım Cat. Bones bizi tanıştırmayı unuttu.” Titrek bir şekilde gülümsedim.

Elimi öptü. “Çok memnun oldum Cat.”

Hennessey tatlı sözlerle beni alkol almaya ikna etti ve bir kadeh cin tonik söyledim. Üçüncü kadehten sonra la-

vaboya gitme bahanesiyle bardan ayrıldım. Şu baş dönmesi bitmek bilmiyordu. Etrafımdaki her şey yavaş yavaş değişiyor, bulanıklaşıyor gibiydi. Alkolden vazgeçip kolaya dönmenin zamanı gelmişti.

Kulübün diğer ucundaki tuvaletten çıkarken, terasta Bones'u gördüm. Sırtı aramızdaki cam duvara dönüktü. Fırsat bulmuşken ona son durumu aktarmak için hızlı adımlarla insanların arasından geçerek Bones'un tam karşısındaki teras kapısına kadar geldim.

Bones'un önünde bir kadın duruyordu. Kadının kolları iki yanına düşmüştü ve Bones onu omuzlarından sıkıca kavramıştı. Ağız kadının boynundaydı ve gözlerinde vampir yeşili bir pırıltı vardı. Öylece kalakaldım. Ayaklarım yere mihlanmıştı. Bones kadının kanını lıkır lıkır emerken onu seyrettim. Kadın karşı koymuyordu. Hatta Bones'a doğru hafifçe eğilmişti.

Bones aniden başını kaldırıp bana baktı. Bakışlarımı kaçıramayıp Bones beslenirken çaresizce ona bakmaya devam ettim. Birkaç dakika sonra dişlerini kadının boynundan çekti. Kadının boynunda şaşırtıcı bir biçimde sadece hafif bir kırmızılık vardı. Karnını doyururken kibar davranıyor olmalıydı. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu, başparmağını dişine batırarak kesti ve sonra da kadının boynuna bastırdı. Kadının boynundaki iki delik hemen kapanıp yok oldu.

"Git," diye kadını uzaklaştırdı.

Kadın, yüzünde uyuşuk bir gülümsemeyle emre itaat etti ve yüzüme bile bakmadan yanımdan geçip gitti.

“Biri yemek yerken onu izlemenin kabalık olduğunu annen sana öğretmedi mi?”

Sesindeki kayıtsız ton beni sarsıp kendime getirmişti.

“O kız... İyi mi?” diye sordum. Kızın vücudundaki kanı öldüresiye emmemişti. Yine de, ben bu konuda uzman sayılmazdım sonuçta.

“Elbette iyi. O buna alışık. Birçoğu bunun için burada, sana anlatmıştım. Onlar bu kulüpteki ayaklı menüler.”

Bones bana yaklaşınca gayriihtiyarı geri çekildim. Bunu görünce sinirlendi. “Sorun ne? Bak, kız iyi. Sanki vampir olduğumu bilmiyor gibi davranıyorsun. Benim hiç karnımı doyurmadığımı mı sanıyordun?”

Bu düşünce bana o kadar itici geliyordu ki şimdiye dek hiçbir şekilde aklıma getirmemişim. Az önce gördüklerim de bende soğuk duş etkisi yapmıştı. İtiraf etmek gerekirse, buna ihtiyacım vardı. “Buraya sana işi ilerlettiğimizi söylemeye gelmiştim. Hennessey ve ben büyük ihtimalle yirmi dakika içinde kulüpten ayrılacağız.”

Dalgınlıkla kafamı ovuşturuyordum. Yine dönmeye başlamıştı.

“Sen iyi misin?”

Sorunun saçmalığı üzerine bir kahkaha attım. “Hayır, hiç iyi değilim. İyi olmaktan çok uzağım. Önce seninle öpüştüm, sonra seni bir kızın boynundaki damarı vakumlarken izledim. Üstüne bir de baş ağrısı eklenince, *iyilik* filan kalmadı.”

Bones bana tekrar yaklaştı, yine geri çekildim. “Bana dokunma.”

Homurdanarak küfretti, yumruğunu sıktı ama yerinden kıpırdamadı. “Peki. Bunu daha sonra konuşacağız. Hennessey huysuzlanmadan yanma dön.”

“Hayır, daha sonra konuşmayacağız,” dedim soğuk bir tonda ve dönüp kapıya doğru yürümeye başladım. “İşin aslı, ben bu konuyla ilgili bir daha asla konuşmak istemiyorum.”

Hennessey’nin yanına döndüğümde hala sinirliydim. Yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırıp hiç vakit kaybetmeden barmenden bir cin tonik daha istedim. *Kolanın canı cehenneme, tam gaz ileri!*

Hennessey uzanıp elimi tuttu. “Sorun nedir Cat? Endişeli görünüyorsun.”

Önce ona yalan söylemeyi düşündüm ama sonra aklıma daha iyi bir fikir geldi. Hennessey beni Bones’la konuşurken görmüş olabilirdi, gerçi bu gürültüde bizi duyamazdı ama yine de onu şüphelendirmek istemiyordum.

“Ah, bir şeyim yok, gerçekten. Buraya dönerken Bones’la karşılaştım, pek centilmence konuşmadı. Biraz keyfim kaçtı, hepsi bu.”

Hennessey elini elimden çekti ve ayağa kalktı, yüzünde oldukça kibar bir gülümseme vardı.

“Müsaade eder misin? Aniden onunla dostluğumuzu tazeleme ihtiyacı duydum.”

“Lütfen,” diyecek oldum. Kavga etmelerini istemiyordum. Şimdilik.

“Bırkaç dakika içinde dönerim canım. Sadece ona bu terbiyesizliğinden hoşlanmadığımı bildireceğim.”

İtiraz etmek için ağızımı açmama fırsat kalmadan, Hennessey uzaklaşmıştı bile. Sinirlerim bozuldu, içkimi bir yudumda bitirdim. Tam yenisini isteyecekken, Ralphie'yle Martin yanıma sokuldu.

“Hey, sen! Bizi hatırladın mı?”

Yüzlerinde gerçekten saf bir gülümseme vardı. Onlara yarım ağızla karşılık verdim.

“Selam çocuklar.”

Yine biri sağıma, diğeri de soluma geçmişti.

“Buluşacağın adam o muydu?” diye sordu Ralphie, şaşkınlıkla.

“Hayır. Evet. Şey, artık öyle. Asıl randevum iyi geçmedi, bu adam da bana eşlik ediyor.”

Onları daha sonra tehlikeye atabilecek herhangi bir ayrıntıyı ağızımdan kaçırmamak için mümkün olduğunca yuvarlak laflar ediyordum. “Küçük bir erkeklik gösterisi yapmak için gitti ve büyük ihtimalle on dakika içinde burada olur. O geldiğinde kaybolun çocuklar, tamam mı?”

“Tabii,” dedi ikisi bir ağızdan.

Martin ürkek bir gülümsemeye elindeki kadehi bana doğru uzattı. “Cin tonik. Senin ısmarladığının aynısı. Sen içtikten sonra ben de denedim. Çok güzelmiş!”

Martin'in yüzündeki çocuksu gülümseme bulaşıcıydı ve farketmeden benim de yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Al,” dedi Martin ciddiyetle. “Bunu sen iç. Ben barmene yeni bir rane söylerim.”

“Ah, teşekkür ederim.”

Kadehlerimizi kaldırdıktan sonra içkimden büyük bir yudum aldım. Bu benim içtiklerimden daha sertti. Belki de bunu hazırlayan Logan kadar yetenekli bir barmen değildi.

“Nefis,” dedim yüzümü ekşitmemeye çalışarak ve onları kırmamak için bir yudum daha içtim.

Yüzlerinde tedirgin bir ifadeyle önce bana, sonra da birbirlerine baktılar.

“Arabamı görmek ister misin?” diye sordu Ralphie. Gözleri hevesle büyümüştü. “Son model bir Porsche, deposu da dolu. Harika bir şey.”

“Evet,” diye lafa karıştı Martin. “Onu görmelisin, gerçekten büyüleyici.”

Ralphie pantolonunun cebinden Porsche logolu anahtarlık çıkardı. “İstersen kullanabilirsin.”

Arabadan bahsederken yüzlerinde beliren neşe içimde tuhaf bir istek uyandırmıştı. Daha önce bir araba için hiç bu kadar heyecanlandığım olmamıştı. Ama sonuçta, benim hiçbir zaman bir Porsche’ım de olmamıştı. İnsanın parasının olması harika bir şeydi.

Kafamı kararlı bir tavırla iki yana sallayarak kadehimi masaya bıraktım. Başım yeniden dönmeye başlamıştı. Kesinlikle kolaya dönmeliydim. “Üzgünüm çocuklar, randevumu bırakıp gelemem. Doğru olmaz.”

Düzgün cümleler kurabilecek durumda değildim. Bones’la yaptığımız planı uygulayabileceğimden endişeliydim. Tek istediğim, eve gidip biraz uyumaktı. Uyumak kelimesi kulağıma şimdi öyle hoş geliyordu ki.

Ralphie elimden tutmuş beni çekiyor, Martin ise omzumdan iteliyordu. Gözlerimi kırpıştırarak onlara şaşkınlıkla baktım ve doğruldum ya da en azından doğrulmayı denedim. “Hey, zorlamayın. Üzgünüm ama sizinle gelmek istemediğimi söyledim.”

“Hadi ama,” diye belirtti Ralphie. Hala elimi çekiştiriyordu. “Sadece bir saniyeliğine gel! Acele et, o dönmeden geri gelirsin!”

“Hayır!”

İşte şimdi sinirlenmiştim. Herkes bana istemediğim şeyleri yaptırmaya çalışıyordu. Yapmamam gereken şeyler... Ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin.

Ralphie’yi tökezletecek bir güçle iteledim.

“Şimdi buradan uzaklaşın.”

Birbirlerine baktılar, afallamışlardı. Görünüşe bakılırsa, kızlar pahalı arabalardan gerçekten hoşlanıyor olmalıydı. Reddedilmek onları gerçekten çok şaşırtmıştı.

“Gidin,” dedim sesime tehditkar bir ton vererek ve onlara sırtımı döndüm. “Barmen,” diye seslendim bitkin bir halde ve Logan bir dakika sonra karşımda belirdi. “Tylene’l var mı?”

On beş dakika kadar sonra Hennessey’yle birlikte mekandan ayrıldık. Yanıma geldiğinde kendimi berbat hissediyordum. İstedğim tek şey uyumaktı ama Bones’la birlikte onun işini bitirene kadar bunu yapamazdım. Hennessey’ye dönüp buradan çıkmak ve Bones’la karşılaşma ihtimalinin olmadığı başka bir kulübe gitmek istediğimi söylemiştim, o da teklifimi tereddüt etmeden kabul etmişti. Mercedes’ine

binip dar, ağaçlık bir yolda ilerlemeye başladık. Mercedes kullanmakta, vampirce bir şey mi vardı?

Başım dönüyordu. Hennessey'nin hoş sohbetine güçlülükle katılabiliyordum. Sürekli kafamda bu tuhaf halimin sebebini bulmaya çalışıyordum ama düşünmek çok zor geliyordu. Gözkapaklarım ağırlaşmıştı. Gözlerimi açık tutmak için büyük çaba harcamam gerekiyordu. Bana ne oluyordu böyle?

"İçkiyi fazla mı kaçırdın Cat?" diye sordu Hennessey.

Kelimeler ağızımda yuvarlanıyordu ve bu kez rol yapmıyordum. "Ssen anlamıyorssun..." diyebildim. Konuşmak gittikçe zorlaşıyordu ve beynim zonkluyordu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. "İçmeye alijj... *Alışığım* ben."

Hennessey gülümsedi. "Ben öyle olduğunu sanmıyorum. Belki de uzanıp dinlenmen için benim evime gitsek iyi olacak. Başka bir kulübe gidecek halde değilsin."

"Hayır... Hayıııııı..." Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyor gibiydim ama neden kötü olduğunu hatırlayamıyordum. Arabayı kullanan bu adam da kimdi? Buraya nasıl gelmişim? Kafam allak bullaktı.

"Bence eve gitmeliyiz. Orada kendini daha iyi hissedeceksin."

Aldırmıyordu, söylediklerime aldırmıyordu! Beni evine götürecekti ve kötü şeyler olacaktı. Kötü şeyler neydi? Ben neredeydim? Onu durdurmak zorundaydım. Arabadan inmeliydim. Sonra da... Kaçmalıyım. Evet. Kaçmalıyım. Ve kaçıp bir yerlerde uyumalıyım.

“Durman gerek,” dedim. Gözümün önünü kaplayan karanlık beni korkutuyordu. Kulaklarımda boğuk bir ses uğuldamaya başlamıştı.

“Hayır, Cat. Eve gidene kadar durmayacağız.”

Hennessey rotasını değiştirmeden arabayı sürmeye devam etti. Şehir yolundan çıkmak üzereydik ve birazdan otopanda olacaktık. İçimden bir ses onu durdurmanın yolunu bildiğimi söylüyordu. “Kusacağım,” diyerek Hennessey’yi uyardım ve bu boş bir uyarı değildi. Midem tehlikeli bir biçimde kabarmaya başlamıştı. Öne doğru eğilip öğürdüm.

Araba öyle acı bir fren sesiyle durdu ki neredeyse hava yastıkları devreye girecekti.

“Arabanın içinde kusma!” diye bağırdı Hennessey ve bana doğru eğilerek kapımı açtı.

Kendimi arabanın dışına attığım gibi öğürmeye başladım. Kusarken elbiseme de biraz sıçratmıştım. Midem tümüyle boşalınca kadar kustum. Başımda dikilen Hennessey’nin tiksintiye benzer sesler çıkardığını duyabiliyordum.

“Her yerine bulaştırdın! Şimdi seni bu halde arabaya alamam. Koltukları mahvedersin!”

Bu durum hoşuma gitmişti ama nerede olduğumu ve arabaya neden binmek istemediğimi hatırlayamadığım için çok da sevinememişim. Aniden yerimden kıvılcadığımı hissettim, acı verici bir biçimde kayıyordum. Karşı koymaya çabalasam da Hennessey beni saçlarımdan yakalamış, yolun kenarındaki ağaçlığa doğru sürüklüyordu. Bu kötüydü, çok kötüydü. Bacaklarım kütük gibi ağır ve hareketsiz-

di. Kollarımın durumu da bacaklarımdan farksızdı. Ama umutsuzca çırpınmaya devam ediyordum. Sonunda durdu ve elbisemin boyun askısını çözmek için eğildi. Elbisem belime kadar sıyrıldığında üzerimde yalnızca askısız sutyenim kalmıştı.

“Çok güzelsin,” diye içini çekti ve sutyenimi çıkardı.

“Yapma.”

Kaçmayı denedim ama bacaklarım hareket etmiyordu. Hennessey giysisine bir şey bulaşmamasına dikkat ederek dizlerinin üzerine çöktü ve saçlarımı geriye doğru attı. Gözlerinde ve dişlerinde vampir pırlıltısı ortaya çıkmıştı. Tek eliyle göğsümü avcuna alıp sıktı, diğer eliyle kafamı tutuyordu. Hareket edemez ve düşünemez bir halde kapana kısılmışken gözlerimden yaşlar akıyordu. Bana yardım edebilecek bir şey vardı, bir şey... Keşke ne olduğunu hatırlayabilseydim.

Boynumdaki keskin acı soluğumu kesti. Ah Tanrım, beni ısırmıştı! Kanımı emiyordu! Bacaklarım güçsüzce çırpıyor, onu üzerimden kaldırmaya çalışırken kol saatim saçlarına takılıyordu. Aklıma bir şeyler geliyor gibiydi ama boynuma yapışan Hennessey'nin acı verici yutkunmaları her şeyi unutturuyordu. Kol saatimle ilgili bir şeyler hatırlıyordum sanki...

Gözlerim kararıyordu. Işığı tümüyle kaybetmeden önce bir tuşa bastım.

OP

BİR ŞEY, AĞZIMIN ÜZERİNE SIKICA BASTIRIYORDU. Boğazımdan aşağı hızla inen bir sıvı, tıkanıp öksürmememe sebep oldu. Derinden gelen bir ses duyuyordum; biri benimle konuşuyor, beni sarsıyordu ve sıvı acımasızca akmaya devam ediyordu. Boğulmamak için akan sıvıyı yutuyordum. Derken benimle konuşan ses netleşti ve tekrar görmeye başladım.

Bones yanımdaydı, beni göğsüne bastırmıştı. Yerde oturuyordu. Bir eliyle bana sarılmış, diğer elinin bileğini ağzıma dayamıştı. Boğazımdan aşağı akan o sıvı, Bones'un kanıydı.

“Kes şunu, bundan nefret ettiğimi biliyorsun,” diyerek ağzıma dolan kanı tükürdüm ve bileğini ağzımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Ama Bones daha sıkı bastırdı ve eğilerek yüzüme baktı.

“Tanrım, şimdi daha iyi görünüyorsun. Kalp atışlarının yavaşlamıştı. Beni çok korkuttun.”

Görüşüm yavaş yavaş netleşirken karşımda yatan ölü vampiri farkettilim. Kafası gövdesinden neredeyse tamamen ayrılmış, bir gözü de yerinden çıkmıştı. Etleri kemiğinden sıyrılmıştı. Yüzüne baktığımda, onun Hennessey olmadığını anladım. Bu ceset, daha önce hiç görmediğim birine aitti.

“Hennessey nerede?” diye sordum. Sesim bir mırıltı gibi çıkıyordu. Gözlerim ve kulaklarım iyiydi ama zihnim hala bulanıktı.

Bones arkamdan öfkeyle homurdandı. “Pislik herif elimden kaçtı. Çağrını aldığımda çoktan yola çıkmıştım. Hennessey’yi senin üzerinden kaldırdım, dövüşmeye başladık ama o sırada lanet bagaj açıldı ve bu adam ortaya çıktı. Meğer Hennessey’nin koruması orada gizleniyormuş. Sonra üzerime atıldı ve Hennessey de kaçtı. Bu herif de sıkı dövüşçü çıktı. İşini bitirdiğimde yanına gelip seni kontrol ettim. Güçlölkle nefes aldığını, bir damarının açık olduğunu o zaman farkettilim. Biraz daha kana ihtiyacın var, hala bir ölü kadar solgun görünüyorsun.”

“Hayır,” dedim. Sesim yumuşak ama kararlıydı. Bütün o yutkunmaları anımsıyor ve çok fazla kan içmiş olmaktan korkuyordum. Öfff.

“Peki, orada Hennessey’yle neler oldu? Numara yaptığını ve beni kışkırtmak için öyle davrandığını sanmıştım. İşe de yaradı, bu yüzden sen beni çağırılmadan yola çıkmıştım. Seni hazırlıksız mı yakaladı?”

Artık bana kan vermediği halde sarılmaya devam ediyordu. Bir yanımda buna itiraz etmek istiyordu. Özellikle de

göğüslerim açıkta olduğu için. Ama bu yüzden onunla tartışamayacak kadar bitkindim. Hafızamı zorlayıp olanları anımsamaya çalıştım. Beynimin yerinde bir pamuk yığını vardı sanki.

“Şey, bilmiyorum. Arabasına bindik ve ben kendimi kötü hissetmeye başladım... Hayır hayır, böyle olmadı. Kendimi henüz kulüpteyken kötü hissediyordum. Biz dans ederken başladı. Bir şekilde sarhoş gibiydim. Her şey bulanıktı ve ışıklar uzayıp gidiyordu... Bir süre sonra toparlandığımı sandım ama kulüpten ayrıldığımda eskisinden üç kat daha kötü durumdaydım. Hareket edemiyordum. Bacaklarımı kıpırdatamadım ve zihnim... Düşünme yetisini yitirmişti. Hennessey'nin saçına takıldığını farkedene kadar kol saatimi unutmuştum. Sence bana ilaç mı verdi? Planımızı farketmiş olabilir mi?”

Bones gözlerime yakından bakabilmek için beni kendine doğru çekti. Gördüğü şey onu öfkelen-dirmişti. “Gözbebeklerin bir ölününki kadar büyümüş. Sana ilaç vermişler, evet. Hennessey daha ortada yokken, biz dans ettiğimiz sırada da böyle hissettiğini söyledin, değil mi? Bu hiç mantıklı değil...”

Sesi azalarak yok oldu ve gerçek, bir tokat gibi suratına indi. Kadeh kaldıran Martin ve Ralphie'nin yüzlerindeki o masum gülümseme bir kez daha gözümün önüne geldi. “Bunu Hennessey yapmadı.” *Hadi gel ve Porschème bir bak, dışarıda duruyor...* “Bunu o çocuklar yaptı. Ralphie ve Martin. Kulübe ilk girdiğimizde toz olmalarını söylediğin iki çocuk. Hennessey senin yanına geldiği sırada

bana bir kadeh içki verdiler. O küçük pislikler beni arabalarına götürmeye çalıştı ve onları reddettiğimde çok şaşırdılar...”

Aniden bir baş dönmesi geldi, gözlerim yeniden bir anlığına karardı.

“Biraz daha kana ihtiyacın var.” Bulanık bir sisin ardından elimi sallayarak bu cümleyi savuşturmaya çalıştım.

“Hayır. Hayır. Ben iyiyim. Sadece biraz uyumam gerekli.”

Etraf yavaşça karardı. Gözlerimi tekrar açtığımda yerde yatıyordum ve başımın altında tanıdık bir kot ceket vardı. Bones onlarca metre uzakta bir çukur kazıyordu.

Ayıışığının altında teni pırıl pırıl parlıyordu. Tişörtünü çıkarmıştı; ışık, pırlanta gibi parlak ve kremi teninde yansıyor, adeta tenini okşuyordu. Çıplakken vücut hatları çok daha belirgindi. Köprücük kemiğine inen kaslarının, üzerinde giysileri yokken daha da geniş olduğu ortaya çıkan omuzlarının ve sıkı karnının güzel manzarasını, pantolonu bölüyordu. Kas ve eklemlerinin her hareketini görebiliyordum ve bu şimdiye dek gördüğüm en güzel manzaraydı. “Tişörtün nerede?” Aklımdan geçeni yüksek sesle söylemiş olmalıyım, çünkü Bones bana dönüp cevap verdi.

“Senin üzerinde tatlım.”

Eğildi ve ölü vampiri tek eliyle kaldırarak kazdığı çukura attıktan sonra çukurun üzerini örtmeye koyuldu.

“Çıplakken ne kadar çekici görüldüğünün farkında mısın?” dedim. İçimden konuştuğumu sanıyordum ama beni yine duydu.

Duraklayıp sıırttı, dişleri gecenin karanlığında parladı. “Farkettim de, bana yalnızca sarhoşken iltifat ediyorsun. İçki seni daha uysal yapıyor, gerçekten.”

Elindeki küreğın tersiyle çukurun üzerindeki kabarık toprağı düzelttikten sonra yanıma geldi. Hala bulanık görüyordum.

“Sen hep göz kamaştırıcısın,” diye fisıldadım ve bana doğru eğildiğinde elimi uzatıp parmağımınla yanağını okşadım. “Beni yine öp...”

Sanki hiçbir şey gerçek değildi. Ne üzerinde yatığım şu toprak ne de Bones’un, dudaklarımın üzerinde kıpırdayan ağzı. Başını kaldırıp geri çekildiğinde hayalkırıklığına uğradığımı belli eden bir ses çıkardım. “Neden durdun? Yoksa ağzımda kötü bir tat mı var?” Kısa bir süre önce kustüğumu hatırlamıştım.

Gülümsedi, dudaklarımı bir kez daha benimkilere değdirdi. “Hayır. Ağzında benim kanımın tadı var ve seni öyle çok istiyorum ki. Ama böyle değil. Seni alıp güvenli bir yere götürmeliyim. Hadi gidelim.”

Beni kollarına aldı. “Bones,” diye içimi çektim. “Biliyor musun, ben senden korkmuyorum. Ama beni ürkütüyorsun...” Bones’un yüzünü bulanık görmeye başlamıştım.

“Sen de beni ürkütüyorsun Kedıcık,” diye karşılık verdi galiba ama bunu duyduğuma emin değilim. Sonra yine her şey karanlığa gömüldü.

Annem arkamda yatıyordu, beni kollarıyla sarmıştı ve ben de onun kucağına sokulmuştum. Bana asla sarılmazdı, gü-

zel bir duyguymuş. Bir şeyler mırıldanıyordu, sesi kısıktı ve derinden geliyordu. Kolları oldukça kaslıydı ve göğsünü sırtıma dayamıştı.

Gözlerimi açtım ve hayatımda ikinci kez kendimi bir vampirle aynı yatakta buldum. Bu seferki, ilkinde göre çok daha kötüydü, çünkü benim üzerimde sadece bir tişörtle bir külot vardı, onun üzerindeyse...

Çığlık attım. Bones yataktan sıçrayıp tehlikenin yerini saptamak için etrafına bakındı. Kafamı hemen başka bir yöne çevirdim, çünkü *tehlike* tam karşımda duruyordu. Yüzüm kıpkırmızı oldu ve gözlerimi sıkıca kapattım.

"Ne oldu? Birini mi gördün?" diye soruyordu Bones ısrarla.

Sessizce başımı iki yana salladım ve dün gecenin nasıl bittiğini hatırlamaya çalıştım. En son yerde uzanmış, Bones'la öpüşüyordum...

"Bones." Duyacaklarımdan ödüm kopuyordu ama bilmek zorundaydım. "Seninle dün gece... Bizim aramızda bir şey oldu mu? Ben hatırlamıyorum. Bana gerçeği söylemelisin."

Bones öfkeyle homurdandı ve yaylar esneyince tekrar yatağa girdiğini anladım. Yataktan hızla kalkıp belden aşağısının yorganın altında kaybolduğundan emin olana kadar gözucuyla Bones'a baktım.

Rahatsızlığını gizlemeye çalışarak o da bana bakıyordu. "Kendinden geçtiğinde seni becerdiğimi mi düşündün? İçkine ilaç atan şu iki heriften daha iyi biri olmadığımı sanıyorsun değil mi? Elbisenin yarısı yırtılmıştı ve kusmuk

içindeydi. Sana kendi tişörtümü giydirip seni buraya getirdim. Sonra kulübe döndüm.”

“Ah.” Şimdi kendimi bir aptal gibi hissediyordum. Neden böyle düşündüğümü açıklamaya çalıştım. “O halde neden çıplaksın?”

“Çünkü senin ufaklıkların işini bitirip etrafta çaresizce Hennessey’yi aramaya başladığımda gün ağarmak üzereydi. Çok yorgundum ve giysilerime kan bulaşmıştı, bu yüzden soyunup yatağa girdim. Sen o sırada mışıl mışıl uyuyordun ve yine tüm yorganı üzerine çekmiştin. Bunu uzun boylu düşünecek zamanım olmadı, üzgünüm.” Her kelimesinde ince bir alay vardı. Ama beni asıl ürperten ilk cümlesi olmuştu.

“Çocukların işini nasıl bitirdin? Ralphie ve Martin’e ne yaptın?”

“Onlar için endişeleniyorsun değil mi? Tipik Amerikalı; kurbandan çok suçlu için üzülüyorsun. Sana yaptıklarını bir başkasına da yaptılar mı diye sormak aklına bile gelmiyor. Senden sonraki kurbanı ne olduğunu merak etmiyorsun. Sadece o ikisi için kaygılanıyorsun.”

“Başkasına da mı aynı şeyi yapmışlar? Kızın durumu iyi mi?” Eğer Bones’un amacı beni utandırmaksa bunu başarmıştı.

Gözlerini gözlerime dikti. “Hayır tatlım, kızın durumu iyi değil. Sana verdikleri iki doz ilaç işe yaramayınca dozu üç katına çıkarmışlar. Hennessey senin kanını emerken onlar da kendilerine yeni bir kurban bulmuş. Kızı kulübün yalnızca bir kilometre ötesine götürecektir kadar da aptallar.

Kulübe dönerken ağaçların arasına park etmiş bir karavan gördüm ve o pisliklerin kokusunu aldım. Biri zavallı kıza tecavüz ederken, diğeri kendi sırasının gelmesini bekliyordu. Kızın aşırı dozdan öldüğünü farketmemişlerdi bile. Karavanın kapısını kırdım ve kıza tecavüz edenin omuriliğini ısırdım. Tahmin edeceğin gibi, diğeri bu görüntü karşısında dehşete düştü. Önce ona Hennessy ile bir bağlantısı olup olmadığını sordum. Hemen öttü. O ve arkadaşı, kızları ilaçla uyutup beceriyor, ardından da bir yol kenarına atıp kaçıyorlarmış. Kurbanlarını genellikle vampir kulüplerine takılan kızlardan seçiyorlarmış, çünkü bu tip mekanlara gelen kızlar genellikle polise şikayette bulunmuyormuş. Ona kızın ölü olduğunu söylediğimde gerçekten çok korktu. Ağladı ve kızın öldüğünü farketmediklerini söyledi. O pisliğin de gırtlığını kesip tüm kanını içtim. Oradan ayrılıp kulübe gittim ve mekan sahibine durumu anlattım. Kulüplerinin bu tür olaylara bulaşmasını istemezler, o ikisini öldürerek kulübe büyük bir iyilik yapmış oldum aslında. Kulüp sahibi bu olayı haftalarca gündemde tutup aynı numarayı yapmaya niyetli diğer sersemeleri baştan uyarmış olacak.”

Kendimi berbat hissediyordum. Yatağın ucuna oturdum ve başımı öne eğdim. Şu zavallı kız nasıl büyük bir trajedi yaşamıştı. Bones’un Ralphie ve Martin’i nasıl öldürdüğünü düşündükçe tüylerim ürperiyordu. Bunu hak etmişler miydi? Evet. Peki, Bones’un onları öldürmesi şart mıydı? İşte buna cevap veremiyordum.

“Kızın cesedini ne yaptın?”

“Heriflerin cesetlerini kulübün yakınına attıktan sonra karavanı otoban kenarına bıraktım. Birisi arabayı görecektir, ruhsata bakıp sahibini öğrenecek ve kıza tecavüz edip onu öldürdükten sonra kaçtıklarını tahmin edecek. Daha doğrusu bunu bir kişinin yaptığını düşünecek. Karavanın içinde kan izleri var. Polisler cinayeti işleyip kaçanın aynı adam olduğunu farz edecek. Nasılsa böyle bir olay ilk kez yaşanmıyor.”

“En azından ailesi kızlarının cesedini bulmuş olacak ve onu ömür boyu aramak zorunda kalmayacak.” Bu korkunç haberi alacak olan o aile için üzülüyordum. Ağrıyla zonklayan başımı ellerimin arasına aldım. Tüm bunlardan sonra, benim ödediğim bedel küçük kalıyordu. “Hennessey. Sence şimdi ne yapar? Karşı saldırıya mı geçer, yoksa kaçar mı?”

Bones keyifsizce güldü. “Hennessey artık benim onun peşinde olduğumu biliyor. Bundan şüpheleniyordu ama sonunda istediği kanıt eline geçti. Bir şeyler yapmayı denecek, kesin. Ama bunu ne zaman ve nerede yapacağını bilmiyorum. Kısa bir süre bekleyebilir ya da hemen saldırıya geçebilir. Kesin olan şu ki, onunla işimiz henüz bitmedi.”

“Hennessey’yi elimizden kaçırmamız benim suçumdur. Tanrım, ne aptalım, bir şeylerin yanlış gittiğini farketdiğimde hep çok geç oluyor...”

“Bu senin suçun değil Kedicik.” Yanıma yaklaşarak ellerini omzuma koydu. Bu adamla bu kadar yakınlaşmak da çok geç farkettiğim aptalca davranışlarımdan biriydi. İşte burada, aynı yatağın içindeydik. O çırılçıplaktı ve ben de pek giyinik sayılmazdım. Bu hiç akıllıca değildi.

Yataktan kalkıp ona sırtımı döndüm, aramıza daha fazla mesafe koymaya çalışıyordum. Onu öpmemin sebebi ilaçlardı, içkime katılan ilaçlar. Bunu aklımdan tekrar tekrar geçirmek beni rahatlatıyordu.

“Bones, sana teşekkür etmeliyim. Hayatımı kurtardın. O tuşa bastıktan sonra kendimden geçtim. Hennessey son damlasına kadar kanımı emebilirdi. Ama bildiğin gibi, seninle bu kadar ileriye gitmemin tek sebebi... Bana içirdikleri o ilaçtı. Biliyorsun, değil mi? Elbette seni bana karşılık verdiği için suçlamıyorum. Aramızda geçenlerin senin için de hiçbir şey ifade etmediğine eminim. Ben sadece, benim için de bir şey ifade etmediğini bilmeni istedim.” Ona hala sırtım dönüktü ve çaresizce, biraz daha giyinik olmayı diliyordum. Bones’un karşısına üzerimde otuz kat zırh olmadan çıkmak fazlasıyla tehlikeliydi.

“Arkanı dön.” Sesinde tuhaf bir şey vardı ama ne olduğunu öğrenmekten korkuyordum. Ve bu tuhaf şey, kesinlikle mutlu bir şey değildi.

“Şey, şu kayayı kaldırsan da buradan çıkıp...”

“Arkanı dön.” İşte şimdi sesindeki o tuhaflığın ne olduğunu anlamıştım. Tehlike.

Yavaşça ona doğru döndüm.

Tam karşımda duruyordu, aramızda yalnızca birkaç santimlik bir mesafe vardı ve Bones hala çırılçıplaktı. Yanaklarımı ateş basmıştı ama başımı sert bir kararlılıkla yüzünün hizasında tuttum. Bu berbat bir durumdu, çünkü Bones’un yüzündeki ifade tüylerimi ürpertiyordu. “Çıplaklığın beni gerçekten çok rahatsız ediyor,” dedim. Bunu

normal bir ses tonuyla söylemeye çalışmış ama başaramamıştım.

Kaşlarını kaldırdı. “Çıplaklığım seni neden rahatsız et-
sin ki tatlım? Sonuçta bana minnettarlık dışında hiçbir şey
hissetmiyorsun. Ve sen daha önce de bir erkeği çıplak gör-
dün, bu yüzden bana utanma numarası yapma. Seni asıl ra-
hatsız eden şey ne? Ben, beni rahatsız eden şeyin ne oldu-
ğunu biliyorum.” Sesindeki ince alay şimdi öfke dolu bir
hırıltıya dönüşmüştü. “Beni rahatsız eden, karşıma geçip
dün geceyle ilgili duygularımı biliyormuş gibi davranman.
Seni öpmek ve sana sarılmak benim için hiçbir şey ifade et-
miyormuş. Üstüne üstlük sen de sadece içkine ilaç katıldı-
ğı için bana karşılık vermişsin! Çok komik! Seni neredey-
se komaya sokan ikinci dozu almadan önce içtiğin ilk doz
sana ne yaptı biliyor musun? Sadece seni biraz rahatlatmış!”

Ardından kayayı yerinden oynattı ve geçidi açtı. Ağzım
açık ona bakıyordum. Bones parmağıyla kapıyı işaret etti.
“Hadi git. Yoksa sabrım taşacak ve göreceğiz bakalım, be-
nimle öpüşmekten ne kadar hoşlanmıyormuşsun.”

Yiğitliğin onda dokuzunun kaçmak olduğuna karar ver-
dim ve mağaradan çıktım. Hem de hemen.

ON BİR

“**B**UGÜN DERSTE NOT ALDIN MI? BEN ÖYLE BİR yattım ki yarım saat öncesine kadar deliksiz uyumuşum. Ders yine geçen günkü gibi sıkıcı mıydı?”

Stephanie de benim gibi fizik dersi alıyordu ve aynı sınıftaydık. En azından derse girdiği zamanlarda aynı sınıfta oluyorduk. Son beş günde sadece iki derse gelmişti. Ama sınıftan her çıkışımda onu kapının önünde beni beklerken buluyordum. Kampüste aylak aylak gezinmeyi seviyordu sanırım. Onun için sosyalleşmek, derslerden daha ilgi çekiciydi.

Stephanie ufak tefek, esmer ve sempatik biriydi. Beş gündür benim antisosyal kabuğumu kırmaya çalışıyordu. Dersler pazartesi günü başlamıştı, bugün cumaydı ve bu koca kampüste şimdiye kadar konuştuğum tek kişi Stephanie’ydi.

Hayatım boyunca arkadaş edinememekte gösterdiğim üstün başarı yüzünden insanlarla küçük, sıcak sohbetler

yapmakta pek başarılı değildim. Eğer konu cesetler, okul ya da kiraz bahçesi değilse, genellikle ne konuşacağımı bilemiyordum. Stephanie bu durumun onu etkilemesine izin vermiyordu. O nasılsa ikimize de yetecek kadar neşe dolu, capcanlı bir kızdı ve her nasılsa benden hoşlanmıştı.

“Evet, not aldım. Bir kopyasını ister misin?”

Sırıttı. “Hayır. Alsam da okumam zaten. Ders çalışmak öyle sıkıcı ki. Ayrıca o saçma sapan bilgileri bir daha asla kullanmayacağım, bu yüzden gerek yok.”

Henüz birinci sınıf öğrencisiydi ama birçok bakımdan benden daha tecrübeliydi. Okul çıkışı tekrar karşılaştığımızda, bana on iki yaşından beri erkeklerle flört ettiğini, on dördünde bekaretini kaybettiğini ve erkekleri hazır yiyecekler gibi hoş ve kullanışlı bulduğunu söylemişti.

“Söylesene sen neden üniversiteye kaydoldun?” diye sordum şakacı bir tavırla.

O sırada önümüzden geçen çekici bir çocuğu başıyla işaret etti. “*Erkekler için. Burası yakışıklılarla kaynıyor. Açık büfe gibi!*”

Stephanie ve Bones’un ortak bir özelliği vardı. Bones için de burası bir açık büfeydi. Elbette, onun için bu bir benzetmeden öte gerçektir.

Pazar sabahı aynı yatakta uyandıığımızdan beri Bones’u aramamıştım. Çarşamba günü onunla mağarada buluşacaktık ama ben gitmedim. Kafam allak bullaktı. Ona karşı duyduğum hisler şiddetli bir değişim geçirmişti. Son yedi haftanın bir noktasında, ondan nefret etmekten vazgeçip ona tutulmuştum.

“Pekala, bu akşam dışarı çıkıp bir şeyler yapmak ister misin?”

Bir an öylece durup Stephanie’ye baktım. Yirmi iki yaşındaydım ve bu yaşına dek eğlenmek ya da sıradan şeyler yapmak için bir kızla dışarı çıkmamıştım. Tanrım, daha da acıklısı, benim şimdiye kadar birlikte dışarı çıkabileceğim bir kız arkadaşım bile olmamıştı.

“Hımm, elbette.”

Stephanie sırıttı. “Harika, çok eğleneceğiz. Benim evimde buluşmaya ne dersin? Oradan da güvenlik görevlisini tanıdığım muhteşem bir kulübe gideriz. Yaşını sorun etmeden seni içeri alır.”

“Ah, ben zaten yirmi bir yaşımı geçtim,” dedim. İnsanların beni olduğumdan daha küçük sanmalarına alışmıştım. “Hatta yirmi iki yaşındayım.”

Stephanie huzursuz edici sert bir bakışla bana baktı. Tamam, sıradan bir üniversite öğrencisine göre biraz yaşlıydım ama büyükbabamın kalp krizi geçirmesinden sonra okulu bırakıp bir süre bahçeden çalışmak zorunda kalmıştım.

Sonunda gülümsedi. “Vay be, sürprizlerle dolusun!”

Stephanie’nin evi, benim kısa bir süre sonra taşınmayı düşündüğüm semtteydi ve kampüse de oldukça yakındı. Bones’un bana ödediği parayla ev tutacaktım. Böylece büyükannelemlerden kanlı giysilerimi saklamak ya da her şeye burnunu sokan komşularla uğraşmak zorunda kalmayacaktım. Evet, bunu dört gözle bekliyordum. Stephanie’nin kapısını kibarca çaldım.

“Benim, Cathy.” Bu benim okuldaki isimimdi. Neredeyse dört farklı isim kullanıyordum. Neyse ki hepsi birbirine benziyordu.

Stephanie yaklaşık bir dakika sonra kapıyı açtığı anda üzerinde yalnızca sutyen ve etek vardı.

“Selam! Ben de giyiniyordum. İçeri gelsene.”

Onu takip ederek içeri girdim ve Stephanie, yatak odası olduğunu düşündüğüm odaya girip gözden kaybolduğunda kapının yanında durup beklemeye başladım. Evi şaşırtıcı bir biçimde güzeldi, sıradan öğrenci evleriyle ilgisi yoktu. Genişçe bir deri koltuğun karşısında plazma televizyonu, büyük bir salonu, son model bir dizüstü bilgisayar ve pahalı görünen dekoratif eşyaları vardı.

“Evinizi beğendim,” dedim samimiyetle. “Burada yalnız mı yaşıyorsun, yoksa ev arkadaşın var mı?”

“Buraya gel, seni duyamıyorum,” diye seslendi.

Yatak odasına giden kısa koridordan geçerken sorumu tekrarladım. Stephanie gardırobunun önünde durmuş, dudaklarını büzerek giysilerine bakıyordu.

“Ne? Ah, ev arkadaşım filan yok. Neyse, biraz kendinden bahsetsene Cathy. Ailenle yaşadığını söylemiştin, peki eviniz nerede?”

“Buranın bir saat kuzeyinde, büyük ihtimalle adını bile duymadığın küçük bir kasabada,” diye cevapladım. O sırada aklımdan yatak odasının oturma odasından daha güzel olduğu geçiyordu. Zengin bir aileden geldiği apaçık ortadaydı.

“Babandan hiç bahsetmedin. Annenle baban ayrı mı, yoksa baban öldü mü?”

“Babam ben doğmadan önce kaçıp gitmiş, onun kim olduğunu bile bilmiyorum,” dedim. Yalan değildi.

“Erkek arkadaşın var mı?”

Cevabım çok hızlı oldu. “Hayır!”

Stephanie güldü. “Vay be, çok etkileyici. Diğer takım için mi oynuyorsun?”

“Diğer takım da nesi?” diye sordum şaşkınlıkla.

Dudaklarını büktü. “Lezbiyen misin? Bu benim için sorun değil ama öyle bir hayır dedin ki sorma gereği duydum.”

“Ah!” Lanet olsun! “Hayır, lezbiyen değilim. Ben, şey, ne demek istediğini anlayamadım...”

“Bilirsin işte,” diyerek yüzünde hoş bir gülümsemeye lafımı kesti. Hala gardırobunun önünde elbise seçiyordu. “Çok hoş bir kızsın. Ama nedense erkek gibi giyiniyorsun. Bakalım sana bu gece için benim giysilerimden bir şeyler bulabilecek miyiz?”

Tanrım, tıpkı Bones gibi konuşuyordu. Biraz da İngiliz aksanı olsa, onu Bones’tan ayırt edemezdim. Kot pantolonuma baktım. O kadar rahattı ki. “Ah, hayır Stephanie, bunu yapmak zorunda değilsin.”

“İşte burada.” Dolabını biraz daha karıştırdıktan sonra koyu mavi bir elbise bulup bana doğru attı. “Şunu bir dene.”

Stephanie karşımda yarı çıplak duruyordu ve ben de çok fazla namuslu görünmek istemiyordum, bu yüzden hemen olduğum yerde ayakkabılarımı çıkarıp soyunmaya başladım.

Pantolonumu çıkardığımda, Stephanie bana soğukkanlı bir alıcı gözüyle bakmaya başladı. Gözlerini üzerimde gez-

dirmesi beni rahatsız etmişti. Sanki bana fiyat biçiyordu. Büyük ihtimalle tenimin ne kadar da beyaz olduğunu düşünüyordur dedim içimden ve üzerimdeki huzursuzluğu atmayı denedim. *Göğüsleri olan bir kardanadam gibi.*

“Muhteşem bir vücudun var Cathy. O salaş giysilerin altından böyle bir vücudun çıkacağını tahmin bile edemedim. Ama şu işe bak, tam anlamıyla mükemmel.” Sesinde donuk bir hava vardı. Neredeyse aldırıştıydı. İçimdeki huzursuzluk büyüdükçe büyüyordu. Daha önce hiç kız arkadaşım olmamıştı ama bunda da ters giden bir şeyler vardı. Stephanie'nin okuldaki neşesinden şimdi eser yoktu. Tamamen farklı biri olmuştu sanki.

“Biliyor musun,” dedim elbiseyi bir kenara bırakarak. “Sanırım kendi kotumu giysem daha iyi. Bu elbisenin başına bir şey gelmesini istemiyorum. Kulüpleri biliyorsun, biri üzerine içki dökülebilir ya da yırtılabilir..”

“Sen de şu toy çiftlik kızlarından birisin, değil mi?” Yüzündeki o hafif gülümseme hiç silinmiyordu. “Seni başın önünde ve kamburunu çıkararak sınıfa girerken gördüğüm ilk gün bunu anlamıştım. Arkadaşsız, yalnız, fakir aile kızı... Sen hiç kimsenin dikkatini çekmezsin. Senin gibiler..” Parmağını şaklattı. “Kolayca ortadan kaybolabilir.”

Bu hakaretler karşısında ağzım bir karışık açık kalmıştı. Duyduklarıma inanamaz bir halde ağzımı sımsıkı kapattım. “Şaka mı yapıyorsun? Bence hiç komik değil.”

Stephanie güldü. Öyle keyifle gülmüştü ki bir anlığına rahatladım. *Dalga geçiyordu. Tamam, komik değildi ama belki kendine has bir mizah anlayışı vardı.* Tekrar gardırobu-

na döndü. Bu kez elinde başka bir elbise değil, bir tabanca tutuyordu. “Sakin bağırma, yoksa seni vururum.”

Kahretsin! “Stephanie, neler oluyor?” dedim güçlkle soluyarak.

“Hiç,” dedi kibarca. “Sadece ev kiramı çıkarıyorum ve sen, bebek, tam da ev sahiplerinin beğendiği türdensin. Al şunu ve hemen tak.” Çekmecesinden çıkardığı bir kelepçeyi bana doğru fırlattı. Kelepçe tam ayağımın dibine düştü. Afallamıştım, yerimden kıpırdayamadım.

Silahını bana doğrultup horozunu kaldırdı. “Hadi Cathy, işimi zorlaştırma.”

“Beni vuramazsın, komşuların silah sesini duyar,” dedim. Bir yandan burada neler döndüğünü merak ediyor, diğer yandan sakın kalmaya çabalıyordum.

Stephanie parmağını tetiğe yerleştirdi. “Susturuculu. Kimse bir şey duymaz.”

Aklıma aniden bir fikir geldi, gözlerimi kısarak sordum. “Sana bunu Bones mu yaptırıyor?”

“Kim?” diye sordu sinirle.

Yüzündeki ifadeden bu olayın Bones’la hiçbir ilgisi olmadığını anlamıştım. Tüylerim diken diken oldu. Eğer bu, Bones’un küçük testlerinden ya da üniversitenin kızlar kulübünün eşek şakalarından biri değilse, başım gerçekten büyük beladaydı.

Sözcüklerimi dikkatle seçerek konuştum. “Bende para ya da uyuşturucu yok, yani zaman kaybediyorsun. Silahını indirirsen buradan çıkıp giderim ve polise de haber vermem.”

Bana doğru birkaç adım attı. Aramızda yalnızca iki metre vardı. “Ah şu üniversiteliler, hepiniz aynısınız. Hep çok akıllı olduğunuzu zannedersiniz. Ama böyle zamanlarda size her şeyi defalarca anlatmak gerekir. Sesimi kaydedip siz sürtüklere dinletsem iyi olur, böylece her seferinde tekrarlamak zorunda kalmam. Pekala, dinle beni sersem! Üç kadar sayacağım ve eğer o kelepçeyi takmazsan seni vuraacağım. İlk etapta bacaklarını kurşunlayacağım. Bir... İki... Üç.”

Silah ateş aldı ama daha Stephanie sözünü bitirmeden ben onun üzerine atılmıştım bile. Lanet olası kız gayet ciddiye! Eğer kıpırdamadan dursaydım, bu kız vücudumda kocaman bir delik açacaktı!

Stephanie küfrederek bir kez daha tetiği çekti, benim bu kadar hızlı olabileceğimi hesaba katmamıştı. Atılarak silahı elinden almaya çalıştım. Tahmin ettiğimden daha güçlüydü. Yere düştük, silah için mücadele ediyorduk. Silah son kez ateş aldığı anda donakaldım.

Stephanie'nin kocaman açılmış gözleri bana bakıyordu. Üzerime sıcacık bir şeyin aktığını hissettim. Geri çekilerek silahı beceriksiz parmaklarımın arasından yere bıraktım ve Stephanie'nin göğsünden sızan kanı seyrettim.

Dehşet içinde elimi ağızıma bastırdım ve ayaklanıp kaçmaya çalışırken arkamdaki duvara çarptım. Stephanie hırıltıyla iç çekme arası bir ses çıkardı. Sonra büsbütün hareketsizleşti.

Nabzını kontrol etmeye gerek yoktu, kalbi durmuştu. Bitmek bilmeyen birkaç dakika boyunca gözlerimi üzerin-

den ayırmadım. Olup biteni kimse duymamıştı. Silaha susturucu taktığı doğrudu. Bu aletin gerçekten de sesi boğma özelliği vardı.

Şaşkınlık içinde Stephanie'nin güzel hasır komodinine yaklaştım ve telefonu kaldırıp aklıma gelen tek numarayı çevirdim. Onun sesini duyduğumda serinkanlılığımlı yitirdim ve titremeye başladım.

“Bones, ben... Ben birini öldürdüm!”

Sormasını beklediğim soruların hiçbirini sormadı. Ben ol-sam hemen *Ne oldu?* diye sorar ya da *Polise haber verdin mi?* derdim. Bones sadece nerede olduğumu sordu ve o gelene kadar hiçbir yere kıpırdamamamı söyledi. On dakika sonra yanıma geldiğinde, ben elimde telefonla öylece bekliyordum. Olduğum yerde kalakalmıştım. Neredeyse nefes bile almıyordum.

Bones'un odaya girdiğini görünce büyük bir rahatlama hissettim. Stephanie bir vampir olsaydı onun ölümünden bu kadar etkilenmezdim. Cesedini sarıp ormana götürür ve tenha bir yere iz bırakmadan gömerdim. Ama bu farklıydı. Birinin canını almıştım ve şimdi ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Nerelere dokundun?” diye sordu Bones önümde dizlerinin üstüne çökerek.

Düşünmeye çalıştım. O anda böyle şeyleri hatırlamak zordu. “Şey... Telefona... Belki şifoniyerin kenarına ya da komodine... Bu kadar. Tuhaf davranıp saçma sapan konuşmaya başladığımda odaya yeni girmiştim zaten...”

Bones elimden telefonu aldı. “Burası güvenli değil. Her an biri gelebilir.”

“Biri mi? Ev arkadaşı olmadığını söyledi,” diye itiraz ettim. Bones’un telefonu duvardan söküp büyük bir çöp torbasına atmasını izledim.

“Bu evde vampir kokusu var,” dedi. “Ortalığı toparlayıp buradan hemen çıkmalıyız.”

Şok olmuştum. “Vampirler mi? Ama o... Öyle değildi.”

“Hennessey hakkında bir şey söyledi mi?” diye sorarak lafımı kesti.

İşte şimdi büsbütün dağılmıştım. “Hennessey mi? Hennessey mi dedin? Onun Stephanie’yle bir ilgisi yok ki!”

“Elbette ilgisi var,” diye homurdandı Bones. Yatağın üzerindeki çarşafı çekip cesedi bir koza gibi sarmaladı. “Burada onun da kokusu var. Onun ya da onunla bağlantılı birilerinin kokusu var.”

Başım zonklamaya başlamıştı. Bu kötü bir rüya olmalıydı. Bones, Stephanie’yi sardıktan sonra eşyalarını çöp torbasına doldurdu. Ders kitapları, dosyaları, kağıtları... Çekmecelerini de çabucak boşaltıp ortalıkta duran ıvır zıvırı torbaya attı. Bu sırada ona pek yardım edemedim. Sadece bir kenarda dikildim ve parmak izi bırakmamak için hiçbir yere dokunmamaya çalıştım.

Bones oturma odasını kontrol etmek için beni yatak odasında bırakıp içeri gitti ve elinde daha iri bir torbayla çıkageldi.

“Şunu al tatlım.” Çöp torbasını bana doğru uzattı. Torbayı taşıyabilmek için kucağıma almak zorundaydım ve

ağırlığından dolayı yırtılmasından korkuyordum. Bones kızın gömleklerinden birini alıp şifoniyeri, kapı kenarlarını, sehpaları ve kapı tokmaklarını çabuk çabuk silmeye koyuldu. İz bırakmadığına emin olduktan sonra Stephanie'yi sardığı örtü yığınınını kaldırıp omzuna yerleştirdi.

“Dikkat çekmeden, hızlıca kamyonete doğru ilerle Ke-dicik. Etrafına bakma, dosdoğru arabaya bin, yolcu koltu-ğuna otur. Hemen arkandan geliyorum.”

ON İKİ

MAĞARAYA GİDEN YOL ÜZERİNDE BİR KEZ durduk. Bones cep telefonuyla birini aradıktan sonra kamyoneti yol kenarındaki en karanlık ve en ağaçlık yere park etti. Beş dakika geçmeden arkamızda başka bir araba durdu.

“Selam ahbap!” diye seslendi Ted.

“Her zamanki gibi dakiksin dostum,” dedi Bones ve kamyonetten indi. Kamyonetin arka tarafına gidip treylerdeki motosikletini kaldırdı. Bones motosikleti, ceset kamyonetin kasasından kaymasın diye Stephanie'nin üzerine yerleştirmişti.

Ben arabadan inmedim, kimseyle sohbet edecek havada değildim.

“Orada ne var?” diye sordu Ted ve Bones'un arkasından bana dostça el salladı.

“Ödüllendirmek istediğin herhangi bir hayalet için ziyafet var ama dikkat et de tabaklarında artık bırakmasınlar.

Bu cesetten geriye en ufak bir parça bile kalmasını istemiyorum,” diye cevapladı Bones.

Midem bulanmıştı. Tanrım, cesedi imha etmekten bahsediyorlardı! Ben Stephanie’yi gömeceğimizi sanmıştım. Onu bir hayalete ikram etmek aklımın ucundan geçmezdi.

Ted benimle aynı hisleri paylaşmıyordu. “Tamamdır adamım. Onları uyarmam gereken başka bir şey var mı?”

“Evet.” Bones, Stephanie’yi sarmaladığı bohçayı kaldırdı ve Ted de onu arabasının bagajına attı. “Söyle onlara, mermiyi ısıtıp dişlerini kırmasınlar.”

Bu söz benim için bardağı taşıran son damla oldu. Kamyonetin kapısını açtım. Midemde akşamdan kalan ne varsa, dışarı çıkmak için hücum ediyordu.

Ted’in “O iyi mi?” diye sorduğunu duydum. O sırada öksürüyor ve derin derin nefes alıp veriyordum.

Bones iç çekişe benzer bir ses çıkardı. “İyi olacak. Bizim gitmemiz gerek dostum. Yardımın için teşekkürler.”

“Önemli değil adamım, her zaman.”

Bones arabaya bindiğinde kapıyı kapattım. Ted ön farlarını yakıp arabasını geriye aldı ve hızla uzaklaştı. Bones ceketinin iç cebinden küçük bir şişe çıkarıp bana uzattı. “Viski. Senin sevdiğinden değil ama şu anda yanımda sadece bu var.”

Şişeyi büyük bir minnetle Bones’un elinden aldım ve son damlasına kadar içtim. Alkolün yarattığı yapay sıcaklık vücudumu biraz gevşetti.

“Daha iyi misin?”

“Eh işte.” Sesim viskinin yakıcı etkisiyle çatallaşmıştı. Yine de bunu içmek birçok açıdan bana iyi gelmişti. O sersemletici şok yavaş yavaş etkisini yitiriyor ve yerini bir yığın soruya bırakıyordu. “Artık şu gizemli sözleri duymak istemiyorum Bones. Hennessey denen adam kim ve benim fizik sınıfımdaki silahlı psikopatla bağlantısı ne?”

Bones hem arabayı sürüyor hem de yan gözle bana bakıyordu. “Fizik sınıfında mı? O kızla üniversitede mi tanıştın?”

“Önce sen benim sorularıma cevap versen iyi olur, çünkü ölümün kıyısından dönen benim,” diye çıktım.

“Kedicik, sorularına cevap vereceğim ama lütfen biraz sakın ol. Şimdi bana onunla nasıl tanıştığını ve bu gece neler olduğunu anlat.”

Çenem kasılmıştı. “Söylediğim gibi, Stephanie’yle aynı sınıftaydık. Okulun ilk gününden beri ders çıkışlarında beni bekliyordu. Kaçırıldığı derslerin notlarıyla ilgili sorular soruyordu, sonra kendisi hakkında bir şeyler anlatmaya başladı. Flört ettiği erkeklerden ve bunun gibi basit, eğlenceli şeylerden sözediyordu... Çok sıcak ve hoş bir kız olduğunu düşünmüştüm. Daha sonra benimle ilgili sorular sordu ve ben de ona gerçeği anlattım. Başka bir üniversiteden buraya geçiş yaptığımı, burada kimseyi tanımadığımı ve buraya küçük bir kasabadan geldiğimi söyledim. Meğer o fahişe beni gözetliyormuş!” diye aniden patladım. “*Bu gece tek kullanımlık birini arıyorum*, demişti ve ben de resmen kendimi ona takdim ettim!”

“Peki, bu gece neler oldu?” diye sordu.

Bana dışarı çıkmayı teklif etmesini ve o elbise saçmalığını kısaca anlattım. “Ve sonra da bana silahını doğrulttu,” diye bitirdim.

“Herhangi birinin adını söyledi mi?”

Aramızda geçen bütün konuşmaları düşündüm. “Hayır. Kirasını ödemekten, benim ev sahiplerinin beğendiği türden bir kız olduğumdan, üniversiteli kızların hepsinin aptal olduğundan ve konuşmalarını tekrar etmemek için kaydetmeyi düşündüğünden filan sözetti... Ama kimsenin adı geçmedi.”

Bones hiçbir şey söylemedi. Parmaklarımla ritim tutarak bekliyordum. “Bunun Hennessey ile nasıl bir bağlantısı var? O evde Hennessey’in ve başka vampirlerin kokusunu aldığını söyledin, sence Hennessey benim geçen geceki kız olduğumu anladı mı? Böylece başladığı işi bitirmek istemiş olabilir mi?”

“Hayır,” diye hiç düşünmeden cevap verdi Bones. “Stephanie’nin bir haftadır seninle ilgilendiğini söyledin. Eğer Hennessey senin kim olduğunu anlarsaydı, inan bana, bu kadar sabretmezdi. Adını öğrendiği an sana tüm gücüyle saldırırdı. Seni ve o an şans eseri yanında bulunan her kim varsa hepinizi yakalardı. Bu yüzden sana nelere dokunduğunu sorup etrafı sildim. Orada senin izini sürmesini sebep olacak en ufak bir kanıt kalmasın diye.”

“Eğer bu olayların geçen haftasonuyla bir ilgisi yoksa, o halde neden Stephanie’nin Hennessey ile bir bağlantısı olsun ve beni kaçırsın ki? Bunun hiçbir anlamı yok! Yanılıyor muyum?”

Bones bana sert bir bakış attı. “Bunu içeride konuşalım. Konuşurken Stephanie’nin eşyalarına bakma şansımız da olur.”

Mağaraya girerken Bones’u kararlı adımlarla takip ettim. Bana her şeyi anlatmadan onun yakasını bırakmayacaktım. Hennessey benim üzerimde tipik bir pislik izlenimi uyandırmıştı ama işin içinde daha başka şeylerin olduğu apaçık ortadaydı. Her şeyi öğrenmeden burayı terketmeyecektim.

Bones’la dar geçitten geçerek mağaranın yüksek kubbeli, Bones’un ev olarak kullandığı bölümüne gelmiştik. Bones çöp torbasının içindekileri boşalttı ve ben de karşısındaki koltuğa oturup Stephanie’nin dizüstü bilgisayarını açarken onu seyrettim.

“Bennington Üçgeni diye bir şey duydun mu?” diye sordu bilgisayar çalıştırırken.

Kaşlarımı çattım. “Hayır. Ben sadece Bermuda Üçgeni’ni biliyorum.”

Bones’un parmakları klavye üzerinde adeta uçuyordu. Tanrım, parmakları ne kadar da kıvraktı. Bir saniye sonra nefret dolu bir sesle homurdandı. “Lanet kız dosyalarını şifreleme zahmetine girmemiş. Tam bir kendini beğenmişlik örneği ama işimize de yaramadı değil. Bak, işte buradasın Kedicik. ‘Potansiyeller’ başlığının altında. Kendinle gurur duymalısın. Listenin en başındasın.”

Bones’un omzunun üstünden bilgisayar ekranına şaşkınlıkla baktım ve ‘Cathy, kızıl saçlı, yirmi iki’ yazısını gördüm. Altında başka isimler ve karşılarında buna benzer

kısa açıklamalar vardı. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Diğer kızlar kim? *Potansiyel* de ne demek?”

Klavye üzerinde birkaç seri hareketten sonra Bones yüzünde bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. “Pekala, bakalım burada neler var? Charlie ve Kırk İkinci Cadde’deki Kulüp Flame. Bu bir bağlantı olabilir. Umarım bu kız, adamın ve mekanın gerçek adını şifrelemeden yazacak kadar aptaldır.”

“Bones!”

Sesimdeki keskinliği duyunca doğrulup gözlerime baktı. “Bennington Üçgeni, Maine’de, ellili yıllarda birçok insanın kaybolduğu bir bölge. Bugüne dek onlara ait en ufak bir ize bile rastlanmadı. Benzer bir şey yıllar önce Meksika’da da olmuştu. Bir arkadaşımın kızı kayboldu. Cesedini birkaç ay sonra çölde buldular, yani cesedinden artakalan birkaç küçük parçayı demek istedim. O parçaları ancak dişçi kayıtlarıyla karşılaştırarak kızın kimliğini ortaya çıkarabildiler. Otopside kızın aylar önce değil kısa bir süre önce öldürüldüğü ortaya çıktı ve ben daha derin bir araştırma yapınca durumun pek sıradışı olmadığını farkettim.”

“Ne demek istiyorsun?”

Bones arkasına yaslandı. “Aynı tarihlerde Meksika’nın sınır kasabalarında yüzlerce kadın ya öldürüldü ya da kayboldu. Bugün bile, bu işi kimin yaptığına dair kimsenin en ufak bir fikri yok. Sonra, birkaç yıl önce, Büyük Göller bölgesinde birkaç genç kız kayboldu. Günümüze daha da yakın bir zamanda da Ohio civarında kayıplar yaşanmaya başladı. Kaybolanların birçoğu, cinayet şüphesi yaratabilecek bir iz bırakmamıştı. Bunların, evden kaçan, fahişe-

lik yapan, bağımlı ya da silik kişilikli sıradan kızlar olduğu düşünülüyordu. Çoğu yüksek risk kategorisinde olduğundan medya da bu kayıplara pek yer vermedi. Bence bu işin içinde Hennessey'nin parmağı var. Ben de bu yüzden buraya geldim. Hennessey kayıplar başladığı sırada o üç yerin de yakınlarında bulunuyordu.”

“Sence tüm bunları Hennessey mi yaptı?” Anlattıkları beni dehşete düşürmüştü. “İstese de bu kadar çok insanı yiyemez! Ne bu adam, bir tür... Ölümsüz Ted Bundy mi?”

“Ah, hayır, ben onun bir çete lideri olduğunu düşünüyorum, hatta buna hiç şüphem yok. Ama o kesinlikle bir seri katil değil,” dedi Bones kendinden emin bir tavırla. “Seri katillerin vazgeçemedikleri birtakım yöntemler vardır. Yıllardır topladığım bilgilere dayanarak Hennessey'nin bu kadınları kendine saklamadığına emin olduğumu söyleyebilirim. Bence o bu işin ticaretini yapıyor.”

Tam bunun ne tür bir ticaret olduğunu soracaktım ki geçen haftasonu Bones'un Sergio'ya söylediklerini anımsadım. *Güzel bir kıza hayır diyemeyeceğini biliyordum... Duyduğum kadarıyla en iyi müşterisi senmişsin... Ne o? Param mı bitti yoksa? Eskiden yemeği eve söylerdin. Ve sonra bu gece, Stephanie'nin sözlerini düşündüm. Sadece ev kiramı çıkarıyorum ve sen, bebek, tam da ev sahiplerinin beğendiği türdensin... Ah şu üniversiteliler, hepiniz aynısınız...*

“Yani Hennessey'nin paket servis yaptığını düşünüyorsun,” diye fısıldadım. “Yakaladığı insanları canlı menüye dönüştürüyor! Tanrım, Bones bu adam nasıl oluyor da hiçbir ceza almıyor?”

“Hennessey, Maine ve Meksika'dayken dikkatsizdi ama artık ustalaşmış. Şimdi toplumun dışladığı kadınları tercih ediyor ve eğer kurbanları bu kategoride değilse, o zaman da vampirlerini gönderip kayıpların tutanaklara geçmesini engelliyor. Winston'ın sana bahsettiği şu kayıp kızları hatırladın mı tatlım? Winston haklıydı, kızların hepsi öldü. Kayda geçirilenden daha fazla sayıda kızın kaybolduğundan emin olmak istiyordum, bu yüzden seni ona göndermişim. Aileleri, kızlarının başına ne geldiğini bil-mese bile, bir hayalet kimin öldüğünü çok iyi bilir. O aileleri görmeye gittim ve hepsi kızlarının ya ünlü olma hayalleriyle evden kaçtığını ya sırt çantasını alıp Avrupa turuna çıktığını ya da eski erkek arkadaşının evine taşındığını sanıyordu. Çocuklarının yokluğunu sorgulamıyorlardı bile ve ancak bir vampir onların beynini bu denli yıka-mış olabilirdi.

Son zamanlarda Hennessey adamlarını daha fazla kız kaçırılmaları için ortalığa salmış durumda. Okullarda, yollarda, barlarda, kulüplerde ve arka sokaklarda. Hennessey nasıl oluyor da yakalanmıyor? Süt kutusunun üzerindeki kayıp fotoğraflarına hiç dikkatle baktın mı? Sürekli birileri kayboluyor. Polis ne mi yapıyor? Zenginlerin, ünlülerin ve güçlü olanların bulaştığı yeterince suç var ve bu durum, birkaç zavallının kayıp dosyasını arka raflara fırlatıp unutmayı kolaylaştırıyor. Tutanaklara geçmeyenlerse kimsenin umrunda bile değil. Ölümsüzler var olduğu sürece, Hennessey izini kolaylıkla gizleyebilir. Belki şüphelenirsin ama asla kanıt bulamazsın.”

Şimdi bu şehirde olup bitenleri anlamaya başlamıştım ve eğer ahlak anlayışınız bir timsahınki kadarsa, Stephanie'nin yaptıkları gayet mantıklıydı. Devasa, kalabalık bir üniversite kampüsü, onun için gerçekten de açık büfe bir lokanta gibiydi. Ama o, kızları kendi yemek için kaçırmıyordu. Stephanie, Hennessey'nin buzdolabını doldurmak için kiralanmıştı. Ve ben, geçmişim göz önüne alındığında mükemmel bir ziyafettim. Stephanie hedefi on ikiden vurmuştu. Kolaylıkla ortadan kaybolabilecek biriydim. Birkaç soru sormuş ve aldığı cevaplardan bunu şıp diye anlamıştı. Yani her şey planladıkları gibi gerçekleşecekti. Ama Stephanie'nin benimle ilgili hesaba katmadığı bir şeyler vardı.

“Ne zamandır bu durumdan şüpheleniyorsun? Bana daha önce Hennessey'yi on bir yıldır takip ettiğini söylemiştin. Bütün bu süre içinde onun ne yaptığını hep biliyor muydun?”

“Hayır. Bu bilgiyi edineli yalnızca iki yıl oldu. Düşünseney, ilk başta kimin ya da neyin peşinde olduğumu bile bilmiyordum. Neler olup bittiğine dair ufacık bir fısıltı duymak bile, birkaç düzine adamın hayatına mal oldu. Bu işi kimin yürütüyor olabileceğini öğrenmem de bir o kadar adama mal oldu. Dediğim gibi, Hennessey iz bırakmıyordu. Sonra onun emrinde çalışan ve başkalarının da yakalamaya uğraştığı önemli adamların peşine düştüm. Sergio da onlardan biriydi mesela. Yıllarca Hennessey'nin adamlarını kovaladım. En değerlilerini. Böylece Hennessey asıl olarak onun peşinde olduğumu anlayamadı. Yalnızca bu işlerin böyle olduğunu düşünüyordu. Oysa şimdi, peşinde ol-

duğumu biliyor. Ve bu işe karışan herkesin peşine düşeceğimi de biliyor. Çünkü bütün bunları tek başına yapıyor olamaz.”

Bir an durup Bones’un anlattıklarını kavramaya çalıştım. “Yani, sen Hennessey’nin işini bitirsen bile bu mesele yine de kapanmayabilir. Ortakları onun bıraktığı yerden devam edebilirler. Peki, bu ortaklarının kim olduğu hakkında herhangi bir fikrin var mı?”

“Birkaç kez onları bulmaya çok yaklaştım ama... Neyse işte. Bazı şeyler oldu.”

“Ne gibi şeyler?”

“Senin gibi, mesela. Eğer seni iyi tanımasaydım, Hennessey’nin adamlarından biri olduğuna yemin ederdim. Ben henüz onun adamlarından hiçbir bilgi edinememişken, senin onları öldürmek gibi inanılmaz kötü bir alışkanlığın var. Devon’ı hatırlıyor musun, hani seninle tanıştığımız gece öldürdüğün adamı? Ben altı aydır onun izini sürüyordum. Devon, Hennessey’nin muhasebecisiydi ve onun hakkındaki her şeyi biliyordu ama ben daha onunla konuşmadan sen Devon’ın kalbine bir kazık sapladın. Hennessey’nin ona çok yaklaştığımı farkedip Devon’ı susturmak için seni gönderdiğini düşünmüştüm. Hemen ertesi gece benim peşime düştün. Sence neden sana kimin için çalıştığını sorup durdum? Ve bu gece de...”

“Stephanie’yi öldürmek istememiştim!” diye bağırdım. Bu kez farklı bir sebepten ötürü kendime kızıyordum. Stephanie ölürken hangi sırları beraberinde götürmüştü acaba? Bunu asla bilemeyecektik.

Bones ayağa kalktı ve benimle konuşurken mağaranın doğal duvarlarından birinin ardında gözden kayboldu. “Biliyorum tatlım, inan bana. Sen bir insanı ancak kazara öldürebilirsin ya da onu öldürmen için vampir dostu olduğunu gösteren bir rozet takmış olması gerekir. Stephanie'nin bu tür bağlantıları olduğunu bilmediğin belliydi. Ve odanın halini gördüğümde silahı ele geçirebilmek için onunla dövüştüğünü de anladım. Büyük ihtimalle silahı sana vermemek için epey direndi. Stephanie'ye vampir kanı verildiği kokusundan anlaşılıyordu. Bu da onu biraz daha kuvvetli yapıyordu, çünkü işi gereği kuvvetli olmalıydı.”

Bones'un söyledikleri Stephanie'nin küçük ve narin görünümünün ardında gizlenen defans oyuncusu kuvvetini açıklıyordu. Bense onu başından beri çok hafife almıştım.

“Bütün bunları neden daha önce anlatmadın? Önce beni savaşmak için eğittin, sonra da asıl savaşın dışında bıraktın.”

Bones cevap verdiği sırada hala ortaya çıkmamıştı. “Senin bu işe bulaşmanı istememiştim. Vampirlerin peşine düşüp hayatını tehlikeye atmaman için seni ta en başında uyardım. Ama sen beni dinlemedin ve ben de bu yüzden daha iyi olman için seni eğittim. Sana evinde oturmanı söyleseydim beni dinleyecek miydin? Bak işte söylüyorum, Hennessy ve adamları senin bildiğin türden adamlar değil. Senin onlarla işin Sergio'dan sonra bitmiş olmalıydı. Ama şu fizikçi ufaklık bu gece her şeyi mahvetti. Onu öldürdüğün için kendinle gurur duymalısın. Listedeki diğer

potansiyel kızlar başlarına ne geleceğini bilseydi, onlar da kesinlikle seninle gurur duyardı.”

“Sadece benim güvenliğim için mi beni bu meseleden uzak tuttun, yoksa bilmediğim başka şeyler mi var?”

Kulağıma fokurdayan su sesi geliyordu. “Evet, seni bu işlerden uzak tutmamın bir sebebi daha vardı. Vampirlere duyduğun nefrete, haklı bir sebep kazandırmak istemedim. Onlardan zaten nefret ediyorsun. Ama nabızı atmayanlar söz konusu olduğunda, onları yaptıkları işlere değil türlerine bakarak yargılıyorsun.”

Bir anlığına sessiz kaldım, çünkü buna verecek bir cevabım yoktu. Tek bir doğru söz bile edemezdim. “Bir şeyi bilmelisin Bones, seninle anlaşma yaparken sana yalan söylemiştim. Elime geçen ilk fırsatta seni öldürecektim.”

Bones’un kıkırdadığını duydum. “Bunu zaten biliyordum tatlım.”

“Hennessey konusunda... Sana yardım etmek istiyorum. Yardım etmem gerektiğini hissediyorum. Tanrım, neredeyse kendisinden bir daha asla haber alınamayan o kızlardan biri olacaktım! Bunun tehlikeli olduğunu biliyorum ama eğer şu Kulüp Flame’in nerede olduğunu öğrenirsen, ben de orada olmak istiyorum. Hennessey’nin durdurulması şart.”

Bones cevap vermedi.

“Bunu yapmayı ben istiyorum,” diye direttim. “Hadi ama, bu iş için benim gibi kuzu postuna bürünmüş bir kurt daha bulamazsın! Gerçekten, buralarda yaşayan başka bir yarı vampir tanıyor musun? Bunu bir düşün!”

“Bunun farkındayım. Şunu alır mısın lütfen.” Bones geri döndüğünde, elinde bir kase su ve bir parça bez vardı. Onları yanıma bırakıp gömleklerinden birini bana doğru uzattı. “Bluzunun önüne kan bulaşmış. Eğer eve bu halde gidersen annen yaralandığını sanıp korkabilir.”

Üstüme baktım. Stephanie'nin kanı karnımın üstünde kocaman bir daire oluşturmuştu. Kan meselesinde de önyargılıydım; onu öldürdüğüm gerçeğini pek umursamadığım halde, hemen bluzumu çıkarıp tenime bulaşan lekeyi silmeye başladım.

Bones'un bakışlarının ağırlığını üzerimde hissettiğimde kan lekesinin son kalıntılarını silmekle meşguldüm. Kafamı kaldırdım ve bana diktiği gözlerinin yemyeşil parladığını gördüm. “Hey.” Oturduğum koltukta kendimi geriye doğru çektim. “Akşam yemeği vakti değil. Üzerimdeki kana ağzın sulanarak bakma.”

“Sence sana şu anki bakışımın üzerindeki kanla herhangi bir ilgisi var mı?” Sesinde garip bir tını vardı. Sanki sesi, söylenmemiş sözlerle doluydu.

Herhangi bir tepki vermemek için uğraştım ama kalbim küt küt atıyordu ve bunun sebebi korku değildi. “Yemyeşil parlayan gözler, birdenbire beliren vampir dişleri... Suçlanmaya oldukça elverişli, diyebilirim.”

“Gerçekten mi?” dedi Bones ve hızla su dolu kaseyi bir kenara itip oturdu. “Anlaşılan sana böyle bir tepkiye açlık dışında başka nelerin sebep olabileceğini anlatmayı ihmal etmişim. Bir ipucu vereyim, bu tepkinin sebebi kan değil.”

Ohh. Derin bir nefes aldım. “Geçen haftasonu beni çıplak gördüğün düşünülürse, vücudumda görmediğin bir şey kalmadı. Yine de beni sutyenle gördüğünde arzularına yenik düştüğünden şüphe ediyorum.”

“Kedicik, bana bak,” dedi donuk bir sesle.

Gözlerimi kırptırdım. “Bakıyorum.”

“Hayır, bakmıyorsun.” Yanıma yaklaştı, gözleri yeşil yanıyordu. “Sanki karşında değilmişim gibi boş gözlerle bakıyorsun. Bana bakıyorsun... Ama gördüğün bir adam değil. Bir vampir görüyorsun ve bu nedenle beni pek önemsemiyorsun. Geçen haftaki gibi istisnalar da yok değil. Seni tutup öptüm, arzuyla yaanan gözlerini gördüm ve ilk kez bana, bir vampire değil de bir erkeğe bakar gibi baktığını hissettim. Kabuk bağlamış, çarpmayan bir kalbe bakar gibi değil. Şimdi, senden bana yine öyle bakmanı istiyorum, içkine katılan ilaçları bahane etmeden. Seni istiyorum.” Böyle açıkça konuşurken dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti. “Seni ilk tanıştığımız andan itibaren arzuladım ve yanımda sutyeninle oturmanın beni tahrik etmediğini düşünüyorsan çok yanılıyorsun. Ben sadece davet edilmediğim bir yere zorla girmek istemiyorum.”

Afalladığım için birkaç saniye boyunca sessiz kaldım. Bu akşam öyle çok şey olmuştu ki artık daha fazlasını kafam almıyordu. Bones’a baktım. Adeta gözümün önündeki perde kalktı ve aniden onu gördüm. Şu belirgin elmacık kemiklerini, zümrüt yeşili gözlerini çevreleyen siyah kaşlarını, kıvrımlı dudaklarını, hokka burnunu ve güzel çenesini. Kristal berraklığındaki cildi bu hatları sımsıkı sarıp çev-

reliyordu. Zarif ellerini ve uzun, ince parmaklarını görüyordum. Tanrım, ne kadar güzeldi. Kesinlikle, inanılmaz derecede güzeldi ve sonunda kendime bu güzelliği farketme iznini vermiştim. Gözlerimi ondan alamıyordum.

“Öp beni.”

Sözcükler ağızımdan bir anda dökülmüştü ama bir süredir içten içe bunu ona tekrar söylemek istiyordum. Bones bana doğru uzandı ve dudaklarını hafifçe dudaklarıma değdirdi. Usulca. Bana vazgeçme ve ondan uzaklaşma şansı tanıyordu. Ama yapmadım. Kollarımı boynuna sardım ve onu kendime çektim.

Ben dudaklarımı aralayınca kadar dilini ağızımın üzerinde gezdirdi ve geri çekmeden önce tahrik edici bir biçimde diliyle dilime dokundu. Ve kışkırtıcı dokunuşlarını tekrarladı. Beni tatlılıkla kandırıyor, aklımı çeliyordu. Sonunda dilimi dudaklarına değdirdim, onun da buna karşılık verdiğini ve dilimi emerken duyduğu inanılmaz hazı hissettim.

İnliyordum ve kendime engel olamıyordum. Dişlerinin tenime değmesi beni rahatsız ediyor olmalıydı ama etmedi. Onu da rahatsız etmemişti, çünkü beni geçen haftasonu öptüğü gibi tutkuyla öpüyordu. Duygularım alev almıştı. Elimini boynundan gömleğine doğru kaydardım. Gömleğinin düğmelerini tek tek çözdüm. Sonra elimi çıplak teninde gezdirdim ve ah Tanrım, teni görüldüğünden de güzeldi. Çeliğe gerilmiş ipek gibiydi. Bones kollarını geriye atıp gömleğini çıkardı. Gömleği yere düştü. O sırada beni nefesimi kesercesine öpmeye devam ediyordu.

Ellerim benden bağımsız bir halde Bones'un göğsünde dolaştı, parmaklarım gövdesindeki çıkıntıları ve kasları hissetti. Bedeni şiddetle titriyordu, sanki derisinin hemen altında çakan şimşekleri okşuyor gibiydim. Ben ona dokunduğça alçak sesle inliyor ve vücudunu vücuduma daha da sıkı bastırıyordu.

Dudakları boynumda gezindi ve atardamarımı buldu. Ağzını damarımın üzerine bastırdı; ona dili ve dudaklarıyla hükmediyordu. Bu bir vampirle girilebilecek en tehlikeli pozisyondu ama ben korkmuyordum, kanımı emmeyeceğini biliyordum. Hatta boynumu emmesi, beni inanılmaz tahrik ediyordu. Dalga dalga bedenime yayılan sıcaklığın etkisiyle titriyordum.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırarak fısıldamadan hemen önce kulağımın çevresini yaladı.

“Seni öyle çok istiyorum ki. Sen de beni istediğini söyle. Bana evet de.”

Onu istediğimi inkar etmek bariz bir yalan olurdu. Beni engelleyen tek bir şey vardı, o da Danny'yle yaşadıklarım. “Bones... Ben bundan daha önce hiç hoşlanmamıştım. Sahnırım... Bende bir sorun var.”

“Sende bir sorun yok. Ama eğer fikrini değiştirir ve devam etmek istemezsen, ne zaman olursa olsun söyle, hemen dururum. Bana güvenebilirsin Kediciik. Bana evet de. Evet de...” Bones dudaklarıma öyle bir iştahla yapışmıştı ki ona doğru eğilmek zorunda kaldım. Koluyla beni sarmıştı. Konuşabilmek için kendimi biraz geri çektim.

“Evet...”

Söz ağzımdan çıkar çıkmaz Bones beni tekrar öpmeye başladı ve kucağına alıp yatak odasına götürdü. Beni yatağa boylu boyunca uzatırken altımızdaki döşek ağırlığımızla yaylandı. Kopçasını tek bir hamlede açtığı sutyenimi çıkarıp göğüslerimi avuçladı. Sonra başını aşağıya kaydırıp göğüs ucumu sertçe emmeye başladı.

Katıksız bir tutku beni bacaklarımın arasından yakalamıştı. Bones diğer göğsümü nazikçe kavramış, parmaklarıyla göğüs ucumu sıkıyordu. Öne doğru uzanarak başını tuttum. Göğüs ucumu kavrayan ağız ve dişlerinin hafif gıcirtısı heyecanımı doruğa çıkarıyordu. Bayılacak gibiydim.

Bones pantolonumun fermuarını açtı ve bacaklarımdan sıyrılıp çıkana kadar onu çekti. Şimdi üzerimde sadece külotüm kalmıştı. Elini külotumun üzerinde gezdirip içe doğru bastırdı. Pamuklu kumaşın ve Bones'un parmaklarının sürtünmesi sinir uçlarımı zıplatıyordu. Külotumu da çıkarıp beni çırtlıplak soyduğunda, ağzından bir inilti yükseldi.

"Ah, Kedicik, öyle güzelsin ki. Mükemmelsin," dedi ve beni başımı döndürecek kadar kusursuzca öpmeden önce derin bir nefes aldı. Elini bacaklarımın arasına doğru indirirken ağzını tekrar göğüslerime götürüp göğüs uçlarımı emdi. Parmakları sanki en gizli sırlarımı biliyormuş gibi beni okşuyordu, bense çılgınlığı bastırmak için dudağımı ısırıyordum. Başparmağı etimin üstünde dolaşırken ortaparmağı içime girdi ve ben bastırılmaz bir ihtiyaçla titredim.

Bones durduğu anda sert bir itiraz tonuyla bağırdım. Elini bacak aramdan çekti, göğüs ucumu emmeyi bıraktı

ve dudaklarını karnıma doğru götürdü. Niyetini anladığım sırada dudakları göbeğimden aşağıya iniyordu.

“Bones, bekle!” dedim soluk soluğa, şaşkına dönmüştüm.

Durakladı, ağzı hala göbeğimin üstündeydi. “Durayım mı?” diye sordu.

Yanaklarım alev alev yanıyordu ve itirazımı açıkça söyleyemedim. “Şey, durma ama... Yani bence bu pek uygun değil...”

Ağzından homurtuya benzer bir ses çıktı. “Bence uygun,” diye mırıldandı ve dudaklarını aşağıya kaydırma-ya devam etti. Dilinin ilk dokunuşu aklımı bulandırmıştı. Uzun, yavaş bir hareketle derinlerime inip kurumuş etimi uyandırıyor. Dilinin ıslak darbeleri ardı ardına geliyor ve utangaçlığım saf bir ateşle yok olup gitti. Bacaklarımı, omuzlarının üzerine yerleştirecek kadar açtı, aynı anda da yumuşak, pembe eti keşfetmekle meşguldü.

Ona artık durmasını söylemiyordum, çünkü konuşabilecek halde değildim. Şiddeti gittikçe artan iniltinin bana ait olup olmadığını bile anlayamıyordum ve duyduğum haz, içimde büküm büküm kasılmalar yaratıyordu. Bones’un altında kıvranıyor ve şaşırtıcı bir yakınlıkla vücudumun her ayrıntısını keşfe daldığını hissediyordum. Kalçalarım çaresizce kasılıyor ve dilinin her darbesiyle içimdeki sancıyan boşluk büyüyordu. Daha önce hiç yaşamadığım bir duygunun kıyılarına sürükleniyordum ve bu duygu gittikçe yaklaşıyordu. Bones şiddetini kademeli olarak artırıyordu, sonunda ağız klitorisime yerleşti ve onu emmeye başladı... Bir çılgılık attım.

Zevk parçaları içimde patlayıp tüm uzuvlarıma yıldırım hızıyla yayılmıştı. Yerinden fırlayacağını sandığım kalbim hızını yitiriyor gibiydi ve soluğum da normale dönmeye başlamıştı. Az önceki ateş, yerini aniden içime yayılan sıcak, mutluluk verici ve gözlerimin bir anda hayretle açılmasına sebep olan bir şeye bırakmıştı.

Bones karnıma doğru kaydı, elleri yüzümü sarmıştı. "Seni hiç bu kadar güzel görmemiştim," dedi. Sesi tutkuyula titriyordu.

Bedenim hala artçı şoklarla sarsılıyordu ve işte şimdi korktuğum noktaya gelmiştik. Bones bacaklarımın arasında yukarı doğru hareket ederken gerildim.

"Korkma," diye fısıldayarak beni öptü.

Ne yaptığını anladığımda bir an utandım. Sonra dudaklarındaki yeni, tuzlu ve kışkırtıcı tadı keşfettim. Sertliği ıslak bacak arama doğru kayarken dillerimiz birbirinin etrafında kıvrılıyordu. Tir tir titriyordum ama Bones bana sadece dışarıdan sürtünüyordu. Kendini geri çekiyor, sonra tekrar yaklaşıyordu. Dilini de vücudunun temposuna uydurmuş, az önceki sancıyı daha kuvvetli biçimde geri getirmişti.

"Zamanını sen söyle," diye mırıldandı uzun dakikalar sonunda. "Ya da böyle devam edelim. Daha ileri gitmek zorunda değiliz. Gecenin geri kalanını senin tadına bakarak geçirebilirim Kedicik, bu çok hoşuma gidiyor. İzin ver, sana bunu ne kadar sevdiğimi göstereyim." Bones başını aşağıya doğru kaydırды ama onu tutup olduğu yerde kalmasını sağladım.

“Sen söyle,” dedi ve kalçalarının küçük bir hareketiyle bir çığlık kopardım.

Kalbim küt küt atıyordu ama verebileceğim tek bir yanıt vardı.

“Ahh.”

Baş döndürücü bir öpücüğün ardından kollarının üzerinde doğruldu. Sertliğinin içime girişini hissetmek nefesimi kesmişti. O ileriye doğru bastırdıkça ürperiyor ve yüzümü boynuna dayayıp titriyordum. Daha da derine ilerledi ve inanılmaz bir doluluk hissi tüm bedenime yayıldı. Tamamen içime girdiğinde durdu ve bana bakmadan önce bir süre gözlerini kapatıp bekledi.

“İyi misin tatlım?”

Biri içimdeyken onunla göz göze gelmek daha önce hiç tatmadığım bir yakınlıktı. İçimde hareket ediyor, hafifçe ileri geri gidip geliyordu. Bu beklenmedik haz soluğumu kesmişti. Aynı şeyi tekrarladı ama bu kez daha derindeydi. Nefesimi tekrar kontrol altına almayı henüz başaramamıştım ki Bones içimden tamamen çıktı ve tek bir kalça hareketiyle yeniden içime girdi. Boğazımdan yükselen ve derinden gelen iniltiye engel olamadım. Tüm vücudum terden sıırıslıkladı ve içim bu ilkel arzuyla dolup taşıyordu.

Uzanıp avcunu sırtıma bastırdı ve sonra aşağıya doğru kaydırarak kalçalarımı avuçladı. Beni kendine çekip hareketlerine uyum sağlamam için gövdesini gövdeme sürtüyordu. Hemen ritmi yakaladım. Bu uyum başımı coşkuyla döndürüyordu. İçimdeki o eski açlık geri dönmüştü ve be-

denim tek bir düşünceyle kavrulana dek bu açlık her hareketle biraz daha büyüdü.

“Devam et...”

Bu saf arzunun iniltisiydi ve kafamda kalan son akıl kıvrıntıları ağzımdan çıkanlara inanamıyordu. Bones kısık sesle, neredeyse hırıltıyla karışık güldü ve hızını artırdı.

O ana dek sırtında dolaşan ellerim, Bones’un kalçalarını kavramak için şehvetle aşağıya doğru kaydı. Parmaklarım uygun olup olmadığını bile düşünmeden, kaba etlerine sımsıkı saplanmıştı. Ona dokunmaktan ya da bedenine daha yakın olmaya çalışmaktan kendimi alamıyordum. Bones içime her girişinde arzularım biraz daha kabarıyordu ve vücudunun her noktasına dokunmak için can atıyordum, sanki hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Onu dur durak bilmeden öpüyor, alt dudağımı vampir dişlerine bastırıyordum ve kanımı emerken inlediğini duyuyordum.

“Öyle güzel, öyle tatlı ki,” diye pes bir tonda mırıldandı.

“Bunu daha fazla... Uzatmayalım.” Soluğum kesilmişti.

Bones dudaklarını yaladı, kalan damlaların tadını çıkarıyordu. “Bu kadar yeter. Şimdi sen de benim içimdesin.” Ve bana daha da sıkı sarıldı.

Hareketleri şiddetlendikçe nefesimin kontrolünü kaybediyordum. O ilk kararsızlığımdan eser kalmamıştı, şimdi altında kıvranyor, tırnaklarımı etine bastırıp sırtında geçici çizikler bırakıyordum. Dişlerimi omzuna geçirmiş, araliksız sürtünmenin zevkiyle kopacak çığlığı zapt ediyordum ve kan tadını alana kadar onu ısırmaya devam ettim.

Kafamı geri çekti, dilini ağzımda gezdiriyor ve beni mest ediyordu. “Daha mı sert istiyorsun?”

“Tanrım, evet,” diye inledim. Sesimin nasıl çıktığı artık umrumda bile değildi.

Bones aldığı zevkle kontrolünü kaybetti. Kalçaları benimkilere azgınca çarpıyordu ve bu, bugüne dek duyduğum en harika hazdı. Zaptettiğim çığlıklar ağzımdan ritmik bağırışlar halinde dökülüyordu ve bu ses, Bones’u daha da tahrik ediyordu. Artık daha fazlasına dayanamayacak hale geldiğimde, Bones yine de hızlandı. Şimdi neredeyse acımasızca içimde gidip geliyordu.

Bu sahne bana her nasılsa içkime konan ilaçların etkisini anımsattı. Bones hariç her şey dönüyor ve belirsizleşiyordu. Kulağıma derinden bir uğultu geliyordu ve bu sesin sahibi küt küt atan kalbimden başkası değildi. Belimdeki sinir uçları parçalara ayrılıyordu. Hep birden gerilip sızlıyorlar, daha büyük bir şiddetle kasılıp gevşiyorlar ve kopacakları anı bekliyorlardı.

Birdenbire bedenimle tüm bağım koptu. Şu yatağın üstünde soluyan ve kıvranan yaratık ben olamazdım. Yine de hiçbir zaman tenimin, nefesimin ve damarlarımda akan kanın bu kadar farkında olmamıştım. İçimde gerilen son sinir de kopmadan hemen önce, Bones başımı ellerinin arasına aldı ve gözlerimin içine baktı. İçimdeki baraj yıkılıp da tüm bedenimi orgazm seli altında bıraktığında bir çığlık kopardım. Bu ilkinden daha güçlü, hatta daha yoğun ve geriye derimin altında titreşen bir sızı bırakmıştı.

Bones da üzerimde inliyordu. Gözlerini gözlerime dikmişti, içimde hızla gidip gelirken duyduğu haz yüzüne yansiyordu. Bakışlarımı ondan alamıyor, gözlerindeki yeşil derinliklerde kontrolünü kaybettiğini görebiliyordum. Turkularına teslim olurken bana sımsıkı sarıldı, birkaç dakika boyunca canımı yakarcasına beni öptü ve titredi.

Nefes almak için ondan ayrıldığımda o da yer değiştirerek yanıma uzandı. Kollarını bana dolamıştı, vücudunu benimkinden ayırmıyordu. Ciğerlerime yeterince oksijen gitmiyor gibiydi. Bones bile, hatırladığım kadarıyla bir-iki kez nefes alıp vermişti. Yavaş yavaş soluğumu kontrol altına aldım ve kalp atışlarım normal ritmine kavuştu. Bones uzanıp yüzüme dökülen ıslak saçlarımı geriye attı ve gülümseyerek alnımı öptü.

“Demek sende bir sorun olduğuna kendini gerçekten inandırmıştın.”

“Bende bir sorun var, kıpırdayamıyorum.”

Bu doğrudu. Yanında öylece yatıyordum ve ne kollarım ne de bacaklarım beynimin hareket emrine karşılık veriyordu. Görünüşe bakılırsa beynimin üzerine GEÇİCİ OLARAK KULLANIM DIŞI levhası asılmıştı.

Bones sırtıttı ve eğilip yakınındaki göğüs ucuma hafifçe dokunarak onu yaladı. Göğüs ucumun çevresi Bones’un az önceki hareketleri sayesinde aşırı derecede hassaslaşmıştı ve binlerce minik zevk iğnesi uca doğru hücum ediyordu. Hassasiyet doruğa ulaştığı anda Bones durdu ve aynı işlemi diğer göğüs ucumda tekrarladı. Aşağıya doğru bak-

tığımda bir şey dikkatimi çekti. “Kanamam mı var?” diye sordum şaşkınlıkla.

Bu sıvı pek de kana benzemiyordu ve reglim biteli bir hafta olmuştu. Ama kasıklarımnda bariz pembe bir ıslaklık vardı.

Bones başını göğüs ucumdan güçbela kaldırıp baktı. “Hayır tatlım, o benden geliyor.”

“Nedir bu? Ah.” Aptalca bir soruydu. Bones bana daha önce vampirlerin vücut salgılarının pembe olduğunu söylemişti. Demek diğer sıvılar da pembeydi.

“Kalkıp şunu temizleyeyim.”

“Sorun değil,” dedi Bones ağzını tenime bastırarak. “Sonuçta o bana ait. Ben temizlerim.”

“Sırtını dönüp uyumayacak mısınız?” Hep böyle olmaz mıydı? Seviştikten sonra sarılıp uyumayı gerçekten ama gerçekten çok sevmiyorsa, elinin gövdemin aşağısına inerek derinliklerime yönelmesinin tek bir sebebi olabilirdi...

Kafasını kaldırarak göğüs uçlarımdaki çalışmasına ara verdi. “Kedicik...” Gülümsüyordu. “Benim hiç uykum yok.” Bakışları tüylerimi diken diken etti. “Seni kaç kez bu halde hayal ettiğimi bilmiyorsun. Seni çalıştırırken, seninle dövüşürken, giyinip kuşandığın gecelerde sen gidip başka erkekleri baştan çıkarırken...” Bones lafını yarıda kesip beni öyle içten bir biçimde öptü ki neredeyse neden bahsettiğimizi unutacaktım. “Ve sana her dokunuşumda bana korku dolu gözlerle baktığını her gördüğümde, hep bu anı hayal ettim. Hayır, benim hiç uykum yok. Teninin her santiminin tadına varıncaya ve seni tekrar tekrar zevkten çıldırtıncaya kadar da uyumayacağım.”

Başını bir kez daha göğüs uçlarıma doğru eğdi. Onları emiyor, hafifçe ısıırıyordu. Vampir dişlerinin göğüs uçlarıma sürtünmesi dehşet verici bir biçimde erotikti. “Bir gün senin şu eski sevgilini bulup onu öldüreceğim,” diye mırıldandı. Bunu öyle kısık bir sesle söylemişti ki onu güçlükle duyabildim.

“Ne?” Gerçekten duyduğum şeyi mi söylemişti?

Dişlerinin sert bir dokunuşu dikkatimi dağıttı ve peş peşe yaptığı bu hareketler beni tahrik ederek endişelerimden kurtarana kadar sürdü. Bones bir süre sonra göğüs uçlarıma bakıp memnuniyetle gülümsedi. “Koyu kırmızı, ikisi de. Tıpkı sana söz verdiğim gibi. Görüyor musun? Ben sözünün eri bir adamım.”

Şaşkınlık bir anlığına aklımı bulandırmıştı. Sonra utançlağımı yenebilmem için onunla saatlerce müstehcen konulardan konuştuğum o öğleden sonrayı anımsadım, yüzüm aniden kıpkırmızı oldu. “Tüm o anlattıklarını yapmayı gerçekten istememiştin değil mi?” diye sordum. Aklım bu düşünceye başkaldırıyordu. Ama hızla çarpan nabzım aldatıcı bir biçimde tam aksini umuyordu.

Bones pes ve derinden gelen bir tonla yeniden güldü. Ürkütücü bir tavırla kaşını kaldırmıştı. Gözleri yine yemyeşil parlıyor ve ağzı karnıma doğru kayıyordu. “Ah Kedicik, o söylediklerimin hepsini yapmak istedim.”

Sırtımı gıdıklayan bir şey beni uyandırdı. Sanki kelebekler uçuşuyordu. Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey beni sıkıca saran bir koldu ve kolun rengi de en az benimki ka-

dar soluktu. Bones arkamda boylu boyunca uzanmıştı, kalçası benimkine değiyordu. Kelebekler ise sırtıma kondurduğu öpücüklerdi.

Önce Bones'un yanlış mesleği seçmiş olduğunu düşündüm. *Fahişe olarak kalmalıydı. Milyonları götürürdü.* Sonra aklıma pek de hoş olmayan bir düşünce geldi ve kaskatı ke-sildim. *Eğer annem beni bu halde görseydi, beni öldürürdü.*

"Ertesi gün pişmanlığı mı duyuyorsun?" dedi Bones hayalkırıklığına uğramış bir ses tonuyla ve beni öpmekten vazgeçti. "Ben de uyanıp bu yaptığın yüzünden kendini kırbaçlamandan korkuyordum." O daha konuşurken ben roket gibi yataktan fırlamıştım bile. Ne yapacağımı düşünmek zorundaydım ve onunla aynı odadayken bunu yapamıyordum. İç çamaşırlarımı bulmak için bile duraklamadan sırtıma bir gömlek geçirip pantolonumu giydim. Tanırım, anahtarlarım... Anahtarlarımı nereye koymuştum?

Bones doğruldu. "Hiçbir şey olmamış gibi çekip gide-mezsın."

"Şimdi olmaz," dedim çaresizce. Bones'un yüzüne bakmamaya çalışıyordum. İşte, anahtarlar! Onları kaptığım gibi odadan fırladım.

"Kedicik..."

Durmadım.

ON ÜÇ

DOĞRUYCA EVE GİTTİM. YOL BOYUNCA DUYGULARIM bir uçtan diğer uca sürüklenip durmuştu. Bones'la sevişmek olağanüstüydü ve bir konuda kesinlikle haklıydı. Hiçbir şey olmamış gibi davranamazdım. Ama şimdi duygularımı bir kenara bırakmam gerekiyordu. Onunla yattığım için kendime kızacaktım, hepsi bu. Beni asıl telaşlandıransa annemin vereceği tepkiyi biliyor olmamdı. Ona bu durumu anlatamazdım, asla. Ve bu yüzden, işler daha fazla sarpa sarmadan, Bones'la ilişkiimi noktalamam gerekiyordu.

İki saat sonra eve vardığımda, büyükbabamla büyükannem verandada oturmuş buzlu çay içiyordu. Beyaz saçları, sade giyimleri ve solgun yüzleriyle bir Amerikan kartpostalını andırıyorlardı.

“Merhaba,” diye onlara seslendim. Kafam allak bullaktı.

Büyükannemin homurdandığını duydum. Hemen ardından büyükbabam öfke dolu bir bağırıtı kopardı. Yüzlerine şaşkınlıkla baktım.

“Ne oldu?”

Merakla, büyükbabamın yüzünün kıpkırmızı kesilmesini izledim. Sonuçta, geceyi dışarıda geçirdiğim için böyle bir tepki veriyor olamazlardı. Daha önce de defalarca gece eve dönmediğim olmuştu, bu konuda asla yorum yapmamışlardı. Gece gezmelerim konusunda ‘ne sor ne söyle’ politikasını benimsemiştik.

“Justina, buraya gel!” diye anneme seslendi büyükbabam ve sorumu duymazdan gelerek ayağa kalktı. Bir dakika sonra annem geldi, onun da yüzünde benimki gibi şaşkın bir ifade vardı.

“Ne oldu? Bir sorun mu var?”

Büyükbabam öfkeden titreyerek cevap verdi. “Şuna bak. Şuna bir bak! Dün gece kötü bir şey yapmadığını bana söyleyebilir misin? Hayır, şeytanla düşüp kalkmış, dün gece işte bunu yapmış!”

Benzim atmıştı. Dün gece bir vampirle yattığımı nasıl anlamıştı? Vampir dişlerim mi çıkmıştı? Elimi dişlerime götürüp dokundum. Dişlerimde herhangi bir anormallik yoktu.

Bu hareketim onu çileden çıkarmıştı. “Karşımda dişlerinle oynayıp durma küçükhanım! Sen kendini ne zannediyorsun?”

Annem üzerine düşeni yaparak derhal beni savunmaya koyuldu. “Ah baba, anlamıyorsun. O...”

Dönüp bana şaşkınlıkla baktı, aniden sustu.

“Ne?” diye üsteledim, korkmuşum.

“Boynun...” diye fısıldadı, gözlerine inanamıyordu.

Dehşete kapılmıştım, yanından hızla geçip en yakın lavaboya koştum. Boynumda diş izleri mi vardı? Tanrım, Bones farketmeden beni ısırması mıydı?

Aynadaki yansıma baki bakınca az önceki tepkilerin sebebi ortaya çıktı. Boynumda dağınık halde ve morun farklı tonlarında dört ya da beş iz vardı. Açıkça bir vampirin diş izleri gibi durmuyordu, sıradan morluklardı. Bones'un gömleğinin yakasını açınca göğsümde de benzer morartıların olduğunu gördüm. Şansıma bu gömleğin göğüs dekoltesi yoktu, yoksa bizimkiler oracıkta ölürdü.

"Ben o izlerin ne olduğunu biliyorum!" diye bağırdı büyükbabam. "Kendinden utanmalısın, henüz bekarsın ve bütün gece sokaklarda dolaşıyorsun. Utanmalısın!"

"Utanmalısın!" diye tekrarladı büyükannem. Kırk iki yıl evli kaldıktan sonra hala aynı fikirde olduklarını görmek güzeldi.

Onlara cevap vermeden üst kattaki odama çıktım. Artık kiralık bir ev bulmanın zamanı gelmişti. Geçenlerde gördüğüm şu evi tutabilirdim belki.

Annemin peşimden odaya gelmesine şaşırmadım. "Kim bu adam Catherine?" diye sordu kapıyı arkasından kapattırken.

Ona bir şeyler söylemek zorundaydım. "Dışarıda vampir ararken tanıştığım biri. Bizim, aslında ortak bir yönümüz var. O da vampir avlıyor."

Daha fazla ayrıntıya girmeye gerek yoktu. Ne kadar çok anlattıysam, o kadar önemli bir şeymiş gibi görünecekti.

"Aranızdaki... İlişki ciddi mi?"

“Hayır!” Öyle bir heyecanla cevap vermiştim ki annemin kaşları çatıldı. Ona gerçeği söyleseydim ne harika olurdu değil mi? *Hayır, bizim aramızda bir ilişki olamaz, çünkü o teknik olarak bir ölü. Ama, ah Tanrım, o muhteşem biri ve bir Truvalı gibi sevişiyor.*

“Öyleyse neden...” diye sordu annem. Bana büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu.

İç çekerek yatağıma uzandım. Akılsızca bir şehveti annenize nasıl anlatabilirdiniz ki?

“Şey, birdenbire oldu. Planladığımız bir şey değildi.”
Yüzü korkuyla kasılmıştı. “Korundunuz mu?”

“Gerek yoktu,” diye hiç düşünmeden cevap verdim.

Elini ağzına bastırdı. “Ne demek gerek yoktu? Hamile kalabilirsin! Ya da bir hastalık kapabilirsin!”

Sinirlenmemek için kendimi tutuyordum. Vereceğim cevabı hayal ettim. *Sana güzel bir haberim var anne. O bir vampir, hem de çok yaşlı. Yani hamilelik ya da hastalık gibi bir risk yok. Öyle bir şey mümkün değil.*

Bunun yerine, ona endişelenmemesini söyledim.

“Endişelenme mi? Endişelenme ha! Sana ne yapacağımı söyleyeyim. Arabama atlayıp birkaç semt öteye, bizi kimse- nin tanımadığı bir yere gidip sana kondom alacağım! Sen de benim gibi genç yaşta hamile kalmayacaksın. Ya da daha kötü bir sonuçla karşılaşmayacaksın. Frengi var. Belsoğukluğu var. Artık AIDS var. Daha adını bile bilmediğim bir sürü hastalık var! Bu tür şeyler yapacaksan, hiç değilse kendini koru.” Gözlerinde kararlı bir ifadeyle çantasını kaptığı gibi kapının yolunu tuttu.

“Ama anne...” Peşinden merdivenlere seğirttim, onu gitmemesi için ikna etmeye çalıştım ama beni dinlemedi. Büyükbabamla büyükbabam verandada oturmuş beni süzüyorlardı. Annem arabasına binip uzaklaşırken yüzlerini fırtına bulutları kapladı. Şu ev sahibini aramanın tam zamanıydı.

Ev sahibi Bay Josephs ancak gelecek haftasonu eve taşınabileceğimi söyledi. Daha erken olamıyordu. Onunla konuşuktan sonra duş aldım, tüylerimi tıraşladım, dişlerimi fırçaladım ve Bones’u düşünmek dışında her şeyi yaptım. Belki de boşuna telaşlanıyordum. Belki Bones için bu gayet sıradan bir şeydi ve ona dün gecenin bir daha tekrarlanmayacağını söylememe gerek bile yoktu. Sonuçta, adam benden yüzlerce yaş büyüktü ve eski bir jigoloydu. Onun bekarlığını filan bozmamıştım.

Saat altı civarında garajın önüne bir araba park etti. Sesi, annemin arabasının sesine benzemiyordu. Merak edip pencereden baktım ve park edenin bir taksi olduğunu gördüm. Bones arabadan iner inmez benim beyaz saçlılar hemen karşısında belirdi. Bu adamın burada ne işi vardı? Paniğe kapıldım. Annem hala dönmemişti ama ya şimdi gelip de onu görürse...

Basamaklardan hızla indim ve büyükbabam kapıyı açtığı sırada verandada kalakaldım.

“Kimsiniz?” diye soruyordu Bones’a.

Bones büyükbabamın sorusunu büyük bir nezaketle yanıtladığı sırada, ben de onun üniversiteden bir arkadaşım olduğuna dair bir hikaye uydurmaya uğraşıyordum.

“Ben torununuzu haftasonu için almaya gelen tatlı bir genç kızım.”

Nasıl yani?

Büyükannem de kapı aralığında durmuş, ağzı bir karış açık, Bones’a bakıyordu. “Kimsiniz?” diye papağan gibi büyükbabamın sorusunu tekrarladı.

“Ben torununuzu haftasonu için almaya gelen tatlı bir genç kızım,” dedi Bones. Bu tuhaf cümleyi yinelerken vampir yeşilinin belirlediği gözlerini büyükannemin gözlerine dikmişti. O da bir süre sonra kocası gibi hipnotize olmuş bir halde Bones’a bakmaya başladı ve ardından onu başıyla onayladı.

“Ah, pekala, ne hoş değil mi? Sen tatlı bir genç kızsın. İyi bir arkadaş ol ve onu yola getir. Bugün boynunda aşk izleri vardı ve öğlene kadar da eve gelmedi.”

Yüce Tanrım, yer yarılrsa da içine girsem! Bones gülmesini tuttu ve ağırbaşlı bir tavırla başını salladı. “Endişelenmeyin büyükanne. Onun içindeki şeytanı çıkarmak için İncil dinletisine gideceğiz.”

“Aferin,” dedi büyükannem onaylayıcı bir ses tonuyla. Yüzü son derece ifadesizdi. “Onun da buna ihtiyacı var. Oldum olası çok hırçın bir kız.”

“Biz hazırlanırken siz de gidip birer fincan çay alın. Hadi gidin.”

Boş gözlerle mutfağa doğru yürüdüler. Sonra ısıtıcıda kaynayan suyun sesini duydum. Aslında hiç çay içmezlerdi.

“Burada ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye sordum kızgın bir tonda fısıldayarak. “Eğer filmlerde anlatılan-

lar gerçek olsaydı, biri seni davet etmedikçe buraya giremezdin!”

Bones bu söylediğime güldü. “Üzgünüm tatlım, vampirler canlarının istediği yere girebilir.”

“Neden buradasın? Ve neden büyükannemle büyükbabamı kız olduğun yalanıyla kandırdın?”

“Tatlı bir kız,” diye gülümseyerek düzeltti. “Onların kötü türden biriyle çıktığını öğrenmesini istemezdik, değil mi?”

Bones’un bir an önce gitmesini istiyordum. Eğer annem gelirse, onu gördükleri dışında başka bir şeye ikna etmeye Bones’un -annemin gerçeğe dönen kabusunun- gözlerindeki vampir yeşili ışık bile yetmezdi.

“Gitmen gerek. Eğer annem seni görürse kalp krizi geçirir.”

“Buraya gelmemin bir sebebi var,” dedi sakince. “Senin bu işlere daha fazla bulaşmanı istemiyorum ama kulübün yerini öğrendiğimde sana söylemem konusunda ısrar etmiştin. Mekanı buldum. Charlotte’taymış. Bu gece oraya uçacağım. Sana da bir bilet aldım, belki gelmek istersin diye. Eğer istemiyorsan, mutfağa gidip sizinkileri beni hiç görmediklerine ikna edeceğim. Böylece daha sonra anne benimle ilgili açıklama yapmak zorunda kalmayacaksın. Karar senin. Sadece, biraz acele etsen iyi olur.”

Neyi tercih edeceğimi biliyordum ve bu çok çirkin sahenin nasıl olup da gerçekleştiğini düşündükçe deliye dönüyordum. “Neden buraya kadar gelmek yerine beni telefonla aramadın?”

Bones tek kaşını kaldırdı. “Aradım. Seninle görüşmek istediğimi söylediğim anda büyükbaban telefonu suratıma kapattı. Senin gerçekten bir cep telefonuna ihtiyacın var. Ya da onlara yirmi iki yaşında olduğunu ve bir beyefendinin seni aramasında herhangi bir sakınca olmadığını hatırlatmalısın.”

Bu son cümleye verecek bir cevap düşünemiyordum. “Evet, şey, onlar biraz geri kafalı ve boynumdaki izleri görünce kendilerini kaybettiler. Bilmeden gözlerine soktuğum, *bakın ben ne yaptım*, izleri tam bir düşüncesizlik örneği!”

Belli belirsiz sırttı. “Doğruyu söylemek gerekirse Kedicik, eğer vücudum doğaüstü bir biçimde iyileşmeseydi, bende de o tür morluklar oluşabilirdi ve sırtım da tırnak izleriyle kaplı olurdu.”

Konuyu değiştirir. *Konuyu değiştir!* “Asıl konuya dönersek,” dedim alalacele, “ben de seninle geleceğim, biliyosun. Sana Hennessey’yi durdurmak istediğimi söylemişim. Bunu da yapacağım. Kulübün yerini nasıl hemen öğrendin? Amma hızlısın.”

“Aslında yeni öğrenmedim,” dedi kapı çerçevesine yaslanarak. “Bu sabah sen uyurken araştırdım. Uyandıığında sana da söyleyecektim ama sen sanki peşinden kovalayan varmış gibi kaçınca fırsat olmadı.”

Başımı önüme eğdim. Bones’un gözlerine bakmaya yüzüm yoktu. “Bu konuda konuşmak istemiyorum. Dün geceyle ilgili...” Nasıl denir ki? “Dün geceyle ilgili şüphelerimin beni bir katili durdurmaktan alıkoymasına izin vere-

cek kadar sığ biri değilim. Bence o konuyu artık bir kenara bıraksak çok iyi olacak.”

Yüzünde hala hafif bir gülümseme vardı. “Şüpheler mi? Ah, Kedicik, kalbimi kırıyorsun.”

Kafam durmuştu. Bones benimle dalga mı geçiyordu? Bilemiyordum. “Şimdi daha öncelikli konulardan bahsedelim. Eğer istersen, bunu daha sonra da konuşabiliriz. Kulüpten sonra. Ben hazırlanana kadar burada bekle.”

Bones kapıyı tuttu. “Gerek yok, ben sana iş elbiselerini getirdim. Önden buyur.”

“Seni buralarda daha önce hiç görmedim, kirazlı turta,” dedi bir vampir yanımdaki sandalyeye otururken. “Benim adım Charlie.”

Tam isabet! Öyle mutluydum ki neredeyse ellerimi çırpacaktım. Charlotte’a saat onda inmiş, on birde otele yerleşmiş ve geceyarısından önce de Kulüp Flame’e varmıştık. İki saattir bu iğrenç mekanda oturuyordum ve üzerimdeki fahişe giysisi sayesinde son iki saat boyunca hiç yalnız kalmamıştım.

“Çok tatlı ve kolay bir adın varmış,” diye karşılık verdim işveli işveli. İçimden de güç derecesini ölçmeye çalışıyordum. Usta değildi ama güçlüydü. “Arkadaş mı arıyorsun hayatım?”

Parmaklarını kolumda gezdirdi. “Aynen öyle, kirazlı turtam.”

Charlie’nin tipik bir güneyli aksanı vardı. Kumral saçlı, güler yüzlü ve atletik vücutlu. Ağır ağır konuşması ve

sıcak tavırları onu daha sevimli kılıyordu. Şeker gibi aksanı olan biri için şeytan diyebilir miydiniz?

Oturduğum andan beri beni süzen solumdaki adam, Charlie'ye ters ters baktı.

"Hey, bayım, onu ilk ben gördüm..."

"Neden kalkıp evine gitmiyorsun?" dedi Charlie adamın sözünü keserek. Hala gülümsüyordu. "Acele etsen iyi olur. Bir lafı iki kere söylemekten hiç hoşlanmam."

Eğer o adamın yerinde olsaydım, Charlie'nin bu sıcak uyarısındaki tehdidi sezer ve ayağımı denk alırdım.

Çünkü ben sarhoş, cahil ya da önümdeki tehlikeyi göz ardı edecek kadar aptal değildim...

"Galiba beni duymadın," diye geveledi solumdaki adam, elini Charlie'ye doğru uzatarak. "Onu ilk ben gördüm dedim."

Charlie istifini bozmadı. Adamı bileğinden tutup sandalyesinden yere düşürdü. "Burada dövüşüp kargaşa yaratmaya gerek yok," dedi bana göz kırparak. "Senin için dışarıda yazı tura atacağız tatlım. Şanslı günümde olduğumu düşünüyorum." Ve adamı dışarı sürükledi. Mekanın kalitesi düşünülürse, etraftaki kimsenin bu duruma ses çıkarmaması olağandı.

Çevreme bakındım. Eğer Charlie'yi durdurmaya kalkışsaydım, kendimi ele verip Bones'un Hennessey'yi yakalama planını bir kez daha suya düşürmüş olacaktım. Bu yüzden hiçbir şey yapmadım. İçkimi yudumladım ve rahatsız olduğumu gizlemeye çalıştım. Charlie döndüğünde, yüzünde yine o canayakın gülümseme vardı. Ve yalnızdı.

“Görünüşe bakılırsa bugün benim şanslı günüm,” dedi. “Sorum şu; beni daha, çok daha şanslı yapacak mısın?”

Dışarıda bir nabız olup olmadığını anlamaya çabalıyordum ama içerideki gürültü bunu duymamı engelliyordu. Olan olmuştu. Bu işi sonuna kadar götürmekten başka seçeneğim yoktu.

“Elbette hayatım. Ev kiramın eksikliğini tamamlamam gerekiyor.” Cilveliydim. Gerginliğimi hiç belli etmiyordum. Deneyimlerim beni mükemmelleştirmişti ve şu kira fikrini de Stephanie’den esinlenmiştim. Bu duruma esrarengiz bir uyum sağladığını düşünüyordum.

“Kiran ne kadar, kirazlı turtam?”

“Yüz papel,” dedim kıkırdayarak. Sandalyenin üstünde kıkırdandıkça elbisem daha da yukarı toplanıyordu. “Yapacağın bağışın karşılığını alacaksın, söz.”

Charlie gözlerini süper mini elbisemin altından görünen kalçalarımın dikmişti. Derin bir soluk aldı. Charlie’nin şu yaptığını farkettiğimde kızarmamak için haftalar süren bir eğitimden geçmiştim.

“Tatlı şey, görünüşe bakılırsa iyi bir anlaşma yaptığımızı söyleyebilirim.”

Elini uzattı ve ben de elinden tutup sandalyeden hoplayarak indim. “Adın Charlie’ydi, değil mi? Merak etme. Gerçek zevki tadacağına emin olabilirsin.”

Charlie arabayı sürerken üzerime atlayıp alalacele sevişmeye kalkışmadığı için içimden Tanrı’ya şükrediyordum. Fahişe rolünü belli bir yere kadar sürdürebilirdim. Bones tedbirli bir mesafeden bizi takip ediyor olmalıydı. Bu defalık

Bones'un temel kuralını, vampirlerin merkez üslerine giriş yasağını çiğneyerek Charlie'nin beni evine götürmesini umuyorduk. Charlie'nin evinde, ev arkadaşlarıyla karşılaşma riskini almaya değecek bir bilgi bulabilecek miydik bakalım?

"Ne zamandır bu işi yapıyorsun tatlım?" diye sordu Charlie havadan sudan bahsedermiş gibi rahat bir tavırla.

"Hımm, yaklaşık bir yıldır," diye cevapladım. "Bu şehre yeni geldim ama yine taşınacağım ve bunun için para biriktiriyorum."

"Charlotte'ı sevmedin mi?" dedi otobana girerken.

Sesime biraz ürkeklik kattım. "Nereye gidiyoruz? Ben yol kenarında ya da o tür bir yerde duracağımızı sanıyordum."

"O tür bir yere gidiyoruz tatlım." Kıkır kıkır güldü. "İnan bana."

Normal bir fahişe bu durumda nasıl bir tepki verirdi? "Hey, çok uzağa gitme. Arabama geri dönmek için bütün gece yürümek istemiyorum."

Charlie başını çevirip yüzüme baktı. Gözleri vampir yeşiline dönmüş parılıyordu ve o dostça tavrından eser kalmamıştı.

"Kapa çeneni fahişe."

Tamam, canım cicim evresi sona ermişti! Bu benim de işime geliyordu. Havadan sudan konuşmaktan nefret ediyordum.

Yüzüme donuk bir ifade kondurmaya çalışarak tek bir söz bile etmeden önüme döndüm. Başka bir şey yaparsam şüphe uyandırabilirdim.

Charlie arabayı kullanırken ıslıkla “Şaşırtıcı Merhamet” ilahisini mırıldanıyordu. Kafamı çevirip onu ısırılmamak için kendimi zor tutuyordum. *Bu adam benimle dalga mı geçiyor?* “Şeytana Haykır” ya da “Azrailden Korkma” gibi duruma uygun başka bir şarkı bulamamış mıydı? Bazılarında adam kaçırma sahnesine uygun bir müzik bulma duygusu pek gelişmiyordu.

Kırk dakika sonra küçük bir siteye vardık. Birbirine benzeyen binalar geniş mesafelerle cadde boyunca sıralanmıştı. Burası alt orta sınıfın yaşadığı bir semtti ama getto değildi. Sokakta gezinen insanları göremeyeceğiniz türden bir yerdi.

“İşte güzel evimiz, kirazlı turta.” Arabanın kapısını kaparken sırtıttı. “En azından bir süreliğine. Daha sonra buradan ayrılıp istediğin yere taşınabilirsin.”

İlginç. Bana konuşmam söylenmemiştii ve ben de hissiz bir biçimde davranmayı sürdürdüm. Benim yerimde olup da rol yapmayan kızları düşündükçe, içimdeki öfke kabarıyordu. Safkan insan olmamanın bazı avantajları da vardı.

Charlie kapımı açtı ve beni dışarı çekti. Beni ikinci kata çıkan merdivenlere doğru itelemesine ses çıkarmadım. Anahtarlarını ararken bana yaslanması da umrunda değildi. *Haklısın dostum. Benim için endişelenme. Nasılsa çaresizim.*

Kapıyı açıp beni içeri itti. Tökezleyip düştüm ve yerde kalarak etrafıma bakındım. Ellerim çizmelerimin yakınında duruyordu.

Charlie yere yayılmamı umursamadı. Üzerimden atlayıp kendini en yakın koltuğa bıraktı.

“Bir tane daha buldum Dean,” diye seslendi. “Gel de bak.”

Önce bir gürültü duydum, sonra bir mobilya gıcırıtması ve ardından büyük ihtimalle Dean denen adamı gördüm.

Onu görünce afalladım, çünkü çıplıçplaktı. Başımı içgüdüsel olarak başka bir tarafa çevirmemek için kendimi zor tuttum. Bones bu halde gördüğüm ikinci adamdı. Danny’yi çıplak görmemin üstündense çok uzun zaman geçmişti; hatta onu saymasam da olurdu. Böyle bir evin orta yerinde utanmıştım. Ne saçma.

Dean bana yaklaştı ve yüzümü yukarı doğru kaldırdı. Malum organı suratımın dibinde sallanıyordu ve ben kızmamak için kendimle savaşıyordum. Ve tabii geri çekilmemek için de.

“Bu kız muhteşem.”

Charlie homurdandı.

“İlk ben yapacağım.”

Bu cümle duyduğum rahatsızlığı silip süpürdü. Orospu çocuğu. Bu domuzlar cezalandırılmayı haketmişti, evet. Hem de kalıcı bir cezayı.

Dean, Charlie’ye döndüğünde dışarıdan gelen ayak seslerini duydum.

“Birini mi bekliyordun?”

Bones kapıyı bir tekmeyle yerle bir ettiği sırada çizme gizlediğim kazığı çıkardım. Belki de ona karşı kinle dolmuştum. Ya da daha yakınımda olmasının rahatlığından mı bilmiyorum; ama ilk darbeyi Dean’in kasıklarına indirdim.

Tiz bir çığlık attı ve beni yakalamaya çalıştı. Yuvarlanıp diğer kazığı çıkardım ve onu da Dean’in sırtına sapladım.

Bu son darbeyle dizlerinin üzerine çöktü ve ben de ölümcül bir rodeodaymış gibi Dean'ın sırtına atladım.

Dean çılgınca çırpınıyordu. Kazığı iki elimle sımsıkı kavrayıp sırtından aşağıya doğru tüm gücümle çektim. Altımda yere serildi. Kazığı bir kez daha sırtından içeri doğru saplayıp bacağımdan destek alarak geri çektim, Dean hissetmedi bile.

“İlk sen yapamadın ama ilk giden sen oldun, aşağılık herif.”

Bones'a baktığımda, onun da Charlie'nin hakkından geldiğini gördüm. Charlie'yi koltuğa sermiş, kucağına oturmuştu. Koskoca iki adam için hayli gülünç bir görüntüydü. Tabii eğer Charlie'nin göğsünden fırlayan korkunç bıçağı hesaba katmazsanız.

“İyi ki diğer herife ihtiyacım yoktu tatlım,” dedi alaycı bir ifadeyle.

Omuz silktim. Artık çok geçti. “Öyle bir şey varsa baştan söyleyecektin.”

Charlie şaşkına dönmüş bir halde bana bakıyordu. “Gözlerin...” demeye çalıştı.

Gözlerimin yeşile döndüğünü anlamak için aynaya bakmam gerekmiyordu. Dövüşmek onların yeşile dönüp parlamasına sebep olan en kesin yoldu. Yani bu bir tür optik ereksiyondur. İşler belli bir noktaya gelince gözlerimin renk değiştirmesi kaçınılmaz oluyordu.

“Çok hoş görünüyorlar, öyle değil mi?” diye sordu Bones tatlı bir sesle. “Çarpan kalbine rağmen. Rahat rahat şaşırabilirsin. Ben de ilk gördüğümde şok olmuştum.”

“Ama gözleri... Bu olamaz...”

“Ah, artık onunla ilgilenme dostum. Korkman gereken o değil. Benim.”

Bu sözle birlikte Charlie'nin dikkati Bones'a yöneldi. Kıpırdanmaya çalışsa da bıçağın en küçük bir hareketi onu olduğu yere mihliyordu.

“Kedicik, içerideki odada biri var. Vampir değil ama zarsız olduğunu düşünüp tedbirsizlik etme.”

Çizmemedeki üç küçük bıçağı çıkarıp içerideki odaya ilerledim. Şimdi dairenin arka tarafından gelen kalp atışlarını ben de duyabiliyordum. Ses, Dean'in çıktığı odadan geliyordu.

Odaya yaklaştığımda dizlerimin üzerine çöktüm ve sürünerek ilerledim. Kafamı hedef alan bir mermiye kurban gitmek istemiyordum. Beni hedef alan her kimse ayakta olduğumu sanmasını umuyordum, böylece o tetiğe basmadan üzerine atılabilirdim. Kaderimde bir başka insanı daha öldürmek mi vardı acaba? Bunu ancak bir şekilde anlayabilirdim.

Kapının altındaki boşluktan dikkatlice odanın içine baktım... Ve bir çığlık attım.

“Ambulans çağırmalıyız!”

Kız boş gözlerle tavana bakıyordu. İlk bakışta silahsız olduğu anlaşılıyordu. Üzerindeki tek giysi her yerini kaplayan kandı. Kolları ve bacakları iki yanına uzanmış, hareketsiz duruyordu. Elbette hareketsiz duracaktı. Ona hareket etmemesi söylemişti.

Bıçaklarım sinirleri boşalan parmaklarımdan sıyrılıp yere düştü. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Bun-

ca yıldır vampir avlıyordum ama şimdiye dek hiç kurban görmemiştim. Kurbanlar hakkında yazılanları okumakla, birinin acımasızlığının canlı, soluk alıp veren bir kanıtıyla karşılaşmak arasında dağlar kadar fark vardı. Bakışlarım kızın boğazından bileklerine ve oradan kalçasına kaydı. Her yanı derin ve yavaşça kanayan yaralarla doluydu.

Bu görüntü beni sarsarak ilk şokun etkisinden çıkardı. Yatağın nevresimini çekip parçalamaya başladım. Lastikleri bandaj olarak kullanıp boynu hariç her tarafını sardığım sırada bile kız hiç hareket etmedi. Boynundaki yaraya elimle bastırıyordum. Kızı odadan çıkarırken nevresimden artan parçayla vücudunu örttüm.

“Onu hastaneye götürmeliyim...”

“Kedicik, bekle.”

Kızı alelacele bu korkunç evin salonuna getirdiğimde, Bones bana anlaşılmaz bir bakış attı. Charlie de kucağımdaki kıza dik dik bakıyordu. Kendi durumuna daha çok endişelendiği belliydi.

“Çok kan kaybetmiş! Daha kötüsü de var!”

Bones kızın durumunu ilk koklayışta çözemeyebilirdi ama ‘daha kötüsü’ derken kastettiğim şeyi anlamıştı. Kan kaybı telafi edilebilir bir şeydi. Ama aldığı duygusal yaralar asla iyileşmeyecekti.

“Onu en yakındaki hastaneye götürüp kurtarmaya çalışırken ölümüne de sebep olabilirsin.” Sakindi. “Hennessey onu susturması için birini yollar. Ben onunla ilgileneceğim. Şimdi izin ver, önce Charlie’nin işini göreyim.”

Charlie, Bones'la burun buruna durmanın el verdiği kadar başını çevirdi. "Kim olduğunu bilmiyorum evlat ama büyük bir hata yapıyorsun. Eğer şimdi kalkıp buradan gidersen pişman olmana yetecek kadar uzun yaşayabilirsin."

Bones alaycı bir tavırla güldü. "Pekala dostum! Bazıları hemen ayaklarına kapanır ve sen de bunun ne kadar sıkıcı olduğunu bilirsin. Haklısın, ben seni tanıdığım halde sana kendimi doğru düzgün tanıtmadım. Adım Bones."

Charlie'nin bakışlarından Bones'un adını daha önce duymuş olduğu anlaşılıyordu. Bir gün, Bones'a bu ününü nasıl kazandığını soracaktım. Gerçi bunu bilmek isteyip istemediğimden pek emin değildim.

"Tamam, bence medeni olalım." Charlie'nin konuşması aniden o ağır ve büyüleyici tarzına dönmüştü. "Hennessey onu izlediğini söylemişti. Neden aklını başına toplamıyorsun? Onu yenemezsin, bu yüzden ona katılmalısın. Tanrım, Hennessey, takımına senin gibi birinin girmesine çok seviniirdi. Dostum, bu çok büyük ve tatlı bir pasta ve ben bu pastadan pay almak istemeyecek bir adam tanımıyorum."

Bones onunla yüz yüze gelebilmek için Charlie'yi tutup kendine çevirdi. "Bu doğru mu? Ben Hennessey'nin beni istediğinden o kadar da emin değilim. Onun bir sürü adamını öldürdüm, sen de gördün. Bana biraz dargın olmalı."

Charlie gülümsedi. "Hey, Hennessey adına bir iş görüşmesine döndü bu! O adamların hiçbirini düşünme. Sana yem olacak kadar aptallarsa, zaten Hennessey onlarla çalışmak istemezdi."

“Bunun için zamanımız yok,” diyerek konuşmalarını böldüm ve kızı yere bıraktım. “Siz sohbet ederken bu kız ölmek üzere!”

“Bir saniye tatlım, Charlie’yle konuşuyoruz. Şimdi, gelelim şu pastaya. Büyük ve tatlı olduğunu söylemiştin değil mi? Korkarım senin o *büyük ve tatlı* pastandan pay almak uğruna yaşamana izin veremeyeceğim, çünkü benim daha farklı isteklerim var. Ama senin cesedin için birkaç kuruş verebilecek birilerini tanıdığıma eminim.”

“Hennessey’ye karşı çalışmak yerine onun için çalışırsan birkaç kuruştan fazlasını kazanırsın.” Başıyla beni işaret etti. “Senin şu huysuz kedinin kucakladığı küçük kızı görüyor musun? O tatlı şeyleri yatağa yatırdığımızda her biri neredeyse altmış bin papel ediyor. Onları süsleyip işe gönderiyoruz. Sonra onları içimizden birine açık artırımla satıyoruz. Tam bir ziyafet. Ayrıca tabakları temizlemek de gerekmiyor! Aç kemik yiyicileri için harika bir menü oluyorlar! Yani, bu kızlar hayatları boyunca hiç bu kadar yararlı olmamıştır...”

“Seni pislik!” diye bağırdım ve elimde kazığımı üzerine yürüdüm.

“Olduğun yerde kal, eğer bir daha çeneni açarsan o lanet kafanı koparırım!” diye kükredi Bones.

Donup kaldım. Gözleri tehlikeli bir parıltıyla içten içe yanıyordu, onu daha önce hiç böyle görmemişim. Birdenbire içimi bir kaygı kapladı. Charlie’den bilgi sızdırmaya mı çalışıyordu, yoksa... Teklif edilen işi mi değerlendiriyordu?

“Böyle daha iyi.” Bones tekrar Charlie’ye döndü. “Şimdi, nerede kalmıştık?”

Charlie güldü, sanki kendi aralarında bir espri yapmışlardı. “Vay canına! Senin kedi amma da asabiymiş! Dikkat et de aletini koparıp beline kemer yapmasın!”

Bones da güldü. “Bu mümkün değil dostum. Benim aletimi, benden çalmayacak kadar çok seviyor.”

Kendimi kötü hissediyordum ve başım zonklamaya başlamıştı. Bu kız burada kan kaybederken Bones nasıl böyle boş yere zaman harcayabiliyordu? Tanrım, ya gerçek Bones buysa? Ya şimdiye dek yaptığı her şey bir rolden ibaretse? Yani, onu ne kadar iyi tanıyor olabilirdim ki? Başından beri niyeti bu olabilirdi ve eğer beni ona yardım etmem için kandırıysa ne kadar gülünç bir duruma düşmüştüm. Annemin sesi kulaklarımda yankılanıyordu. *Onların hepsi şeytan Catherine. Hepsi canavar, canavar...*

“Her biri altmış bin dolar, çok iyi. Peki bu para nasıl bölüşülüyor? Büyük bir gölden payınıza düşen sadece birkaç damlaysa, o kadar da iyi sayılmaz.”

Charlie göğsüne bir bıçak saplıyken olabileceği kadar gevşemişti. “Evet, eğer elinde yalnızca birkaç düzine kız varsa çok kazanmıyorsun ama sayıları yüzü aşınca ne kadar kazanacağını bir düşün bakalım. Bu işi yapan yaklaşık yirmi kişiyiz ve Hennessey sipariş ağını büyütüyor. Dünya çapında çalışıyoruz. İnternet bize yeni bir müşteri tabanı açtı, anlıyor musun? Ama Hennessey iç yapıyı küçük tutmak istiyor. Mutluluklar diyarına giden arabamızın tekerleklerini döndürmeye yetecek kadar küçük. İştten işe atlayarak yaşa-

maktan yorulmadın mı? Düzenli gelir, işte anahtar sözcük bu. Elimizde kalan son kızları da tükettik ve şimdi yine avlanma vakti. Birkaç ay avlan ve sonra arkana yaslanıp banka hesabının kabarmasını izle. Şahane bir iş. Şahane.”

“Gerçekten öyleymiş. Cazip bir tablo çizdin dostum. Ancak Hennessy’nin adamlarından bazılarıyla aram çok kötü. Bu yüzden bana grubun içinde başka kimlerin bulunduğunu söylemelisin. Eğer içlerinden birinin karısıyla ya da kardeşiyle düzüştüysem beni takıma alamazsın öyle değil mi?”

Charlie’nin gülümseyişi silinip gitti. Yüzüne buz gibi bir ifade yerleşti ve sesindeki güneyle aksanı yok oldu. “Siktir git.”

Bu sözlerle birlikte Bones yorgun ve tembel oturmuş biçimini değiştirip doğruldu.

“Tamam.” Sesinde keskin bir ton vardı. “Sonunda anlayacağını biliyordum. Pekala, yine de teşekkürler dostum. Çok yardımcı oldun. Sadece yirmi kişi olduğunuzu söylemiştin, değil mi? Sayınız düşündüğümünden de azmış, geri kalanların kim olduğunu az çok tahmin edebiliyorum.”

İçime öyle güçlü bir rahatlama geldi ki bacaklarım titredi. Ah Tanrım, onun rol yaptığını nasıl anlayamadım. Bones’un beni olabilecek en kötü oyuna alet ettiğini düşünmüştüm.

“Kedicik, etrafta başka kimsenin kokusunu almıyorum ama sen yine de binanın çevresini dolaş. Gerekirse kapıları kır ve burada kimsenin olmadığına emin ol.”

Yerde hareketsiz yatan kızı işaret ettim. “Ona ne olacak?”

“Biraz daha dayanabilir.”

“Eğer beni öldürürsen, peşine düşen yalnızca Hennessey olmaz. Seni doğduğuna pişman ederler,” diye tısladı Charlie. “Çok yüksek mevkilerde arkadaşları var ve onlarla baş edemezsin.”

Odadan çıktım ama dairenin en yakınındaki bölümleri kontrol etmeye başladığım sırada Bones’un verdiği cevabı duydum.

“Hennessey ve arkadaşlarının yakalanacak kadar aptal adamlarla işi olmadığını söylememiş miydin az evvel? Bunu sen söyledin dostum. Şimdi bu söylediğine pişman olduğunu düşünüyorum.”

Binaya ve çevresine hızlıca göz attım. Bina dört ayrı bölümden oluşuyordu ve hepsi bomboştu. Tahminimce burası bir paravandı. Yalnızca bir bölümünde rahmetli Dean ve az sonra rahmetli olacak olan Charlie yaşıyordu. Yine de, ilk bakışta burası düşük kira bedeli olan tipik evlerden birine benziyordu. Böyle bir eve benim de ihtiyacım vardı.

On dakika sonra daireye döndüğümde kız hala yerde yatıyordu ama Bones ve Charlie gitmişti.

“Bones?”

“Arka odadayım,” diye seslendi.

Dean’in odasında idi. Az öncekine nazaran daha tedbirsiz bir şekilde odaya doğru ilerledim ama yine de çok acele etmiyordum. Güvensiz mi? Evet, aynen öyleydim.

Gördüğüm manzara karşısında gözlerim hayretle büyüdü. Bones, Charlie’yi yatağa yatırmıştı. Ama yatağın üzerinde değil içindeydiler. Bones yatağın metal iskeletini Charlie’nin etrafına dolamış, onu kısıp almıştı. Şu gümüş

bıçak da hala Charlie'nin göğsüne saplı duruyordu. Yerinden kımıldamaması için Bones bıçağın ucunu bükmişti.

Bones'un yanında üç kova duruyordu. Kokularından ne olduklarını ben bile anlamıştım.

"Şimdi, dostum, sana bir teklifim var. Fazla seçeneğin yok. Diğer oyuncuların kim olduğunu bana söyle, hepsini, sonra da buradan sağ salım çık. Ya da söyleme ve..."

Sürahilerden birini kaldırdı ve içindekini Charlie'nin üstüne boca etti. Charlie'nin giysileri sıırıslıklam oldu ve odaya keskin bir gaz kokusu yayıldı. "Bu seni öldürene kadar yaşa."

"Onları nereden buldun?" diye sordum alakasızca.

"Bulaşık teknesinin altında. Bu gibi şeyleri hazırda bulundurduklarını tahmin etmişim. Mahkeme için gereken delilleri yok etmeden burayı terkedeceklerini düşünmüyordun, öyle değil mi?"

O kadar ayrıntılı düşünmemiştim bile. Görünüşe göre yine bazı şeyleri aklıma getirmekte gecikmişim.

Charlie tüyler ürpertici bir nefretle Bones'a baktı.

"Sana onların kim olduğunu ancak cehennemde söyleyim, ona da çok az vakit kaldı."

Bones bir kibrit yakıp Charlie'nin üzerine attı. Bir anda her yer alev aldı. Charlie çığlıklar atarak kıvranmaya başladı ama etrafını saran metal iskelet hareket etmesini engelliyordu. Ya da alevler onu etkisiz hale getirmişti.

"Yanlıı cevap dostum. Ben asla blöf yapmam. Hadi, Kedicik. Gidiyoruz."

ON DÖRT

CHARLIE'NİN KAÇAMAYACAĞINDAN EMİN OLANA kadar bekledik. Bones binanın üst kattaki bölümlerine de gaz dökmüştü. Şimdi binadan çıkan kırmızı alevler gökyüzünü aydınlatıyordu. Kız konuşacak halde değildi. Onu sırtlayıp binadan çıkardığım sırada gözlerini bile açamıyordu.

Bones ona birkaç damla kan verdi. Onu güvenli bir yere bırakana kadar bununla idare edebileceğini söyledi. Binanın civarında durmamız birçok açıdan tehlikeliydi. İtfaiye ekipleri yola çıkmış olmalıydı. Polis de. Ve Hennessy'nin kiralık katilleri er ya da geç mekanlarından birinin, içinde yaşayanlarla birlikte ateşe verildiğini duyacaktı.

Bones, Charlie'nin arabasına yaklaşıp onu da ateşe verince şaşırđım. "Birazdan döneceğim," diye fısıldadım kıza ve onu arabanın arka koltuğunda bıraktım. Beni duyduğundan bile emin değildim.

Charlie'nin arabasının arkasına doğru merak içinde ilerledim. Bones arabanın bagajına eğilmişti. Doğrulduğunda kollarında bir adam vardı.

Bakakaldım. "Bu da kim!"

Adamın kafasını görünce derin bir soluk aldım. Bardaki o iğrenç herifti!

Kalp atışı duymadığım halde sormam gerekiyordu. "O?"

"Sezar kadar ölü," diye cevap verdi Bones. "Charlie onu arka tarafa getirip omuriliğini ısırdı. Biraz daha dikkatli olsaydı beni de hissedebilirdi. Ben de orada gizleniyordum."

"Onu durdurmadın mı?"

Tanımadığım bir adamın ölümü yüzünden duyduğum suçluluk hissiyle günah çıkarıyordum. Ben de Charlie'yi durdurmaya çalışmamıştım sonuçta. Ses tonumu asıl sertleştiren belki de buydu.

Bones gözlerini kırpmadan bana dik dik baktı. "Hayır, durdurmadım."

Kafamı duvara çarpmış gibi hissediyordum. Teknik olarak bu gece kazanan taraf bizdik ama bu içi boş bir zaferdi. Masum bir adam ölmüştü. Genç bir kadın travma geçiriyordu. Bu işe karışan başkalarının adı henüz ortada yoktu. Ve bunu bilmek işleri yalnızca daha da kötüleştirecekti.

"O adamı ne yapacaksın?"

Bones adamı çimenliğe bıraktı. "Buraya bırakacağım. Yapacak başka bir şey yok. Yangın sayesinde kısa süre içinde onu da bulurlar. Doğru dürüst bir cenaze töreni olur. Hepsi bu."

Adamı orada öylece bırakmak duyarsızlıkmış gibi görünüyordu ama Bones bu konuda deneyimliydi ve bunu yapmazsak başımıza iş açabilirdik. Onun için yapabileceğimiz başka bir şey kalmamıştı. Onu üzerinde bir notla bir hastaneye bırakmak, ailesinin daha az üzülmelerini sağlamayacaktı.

“Gidelim,” dedi kısaca.

“Peki ya Charlie? Onu ve Dean’i, polisin bulması için öylece bırakıp gidecek misin?” diye itiraz ettim arka koltuğa oturup kızın elini tutarken.

“Polis mi?” Dudaklarında keyifsiz bir gülümseme belirdi. “Vampirler öldüğünde vücutlarının gerçek yaşlarındaki haline dönüştüğünü biliyorsun. O yüzden bazıları öldükten sonra lanet mumyalara benziyor. Bırak da polisler yetmiş yaşlarında bir adamın yatağa bağlı halde yanarak ölmesinin sebebini bulmaya çalışsın. Günlerce bunu düşünüp kafa yorsunlar. Charlie’yi o halde bırakmamın başka bir sebebi daha var. Hennessey’nin bunu kimin yaptığını anlamasını istiyordum. Anlayacak da... Çünkü otele döndüğümüzde bu herifin yakalanması için ortaya koyulan bir ödül olup olmadığını araştıracağım. Eğer varsa, ben de hakkımı talep edeceğim ve bu Hennessey’nin kulağına gidecek. Charlie’nin bana neler yumurtladığını merak edip öfkelenecek ve gizlendiği yerden çıkıp benimle konuşmak zorunda kalacak. Beni susturmak isteyeceğine eminim.”

Bu oldukça tehlikeli bir hamleydi. Hennessey, Bones’u yakalamak isteyen tek adam değildi. Charlie’nin dediğine göre bunu isteyecek yaklaşık yirmi adam daha vardı.

“Kızı nereye götüreceğiz?”

“Bir bakalım.” Cep telefonunu çıkardı ve direksiyonu tek eliyle tutup birini aradı. Ben bir yandan kızın kulağına rahatlatıcı ama faydasız sözler fısıldıyor, bir yandan da anemi düşünüyordum. O da yıllar önce bir vampirin kurbanı olmuştu. Bu kızla aynı şeyi yaşamamıştı belki ama onun durumu da çok farklı değildi.

“Tara, ben Bones. Seni bu kadar geç saatte aradığım için özür dilerim... Yardımına ihtiyacım var... Teşekkür ederim. Bir saat içinde oradayım.”

Dikiz aynasından bana bakıyordu. “Tara, Blowing Rock’ta yaşıyor, yani buraya çok uzak değil ve kız onun yanında güvende olur. Tara’yı kimse tanımıyor, bu yüzden Hennessey’nin aklına onun evine bakmak gelmez. Kıza gereken yardımı yapabilir, sadece fiziksel olarak da değil. O da benzer şeyler yaşamıştı.”

“Onu bir vampir mi yakalamıştı?” Ne korkunç bir kullübün üyesi olmuştum.

Bones başını çevirdi, dikkatini tekrar yola verdi.

“Hayır tatlım, onu yakalayan sadece bir insandı.”

Tara, Blue Ridge Dağları’nda, kocaman, ahşap bir evde yaşıyordu. Eve yalnızca özel bir yoldan gidilebiliyordu. İlk defa Ohio dışına çıkmıştım; sarp kayalıklar, yüksek uçurumlar ve engebeli arazi beni ürkütmüştü. Eğer koşullar başka türlü olsaydı, etrafa daha ayrıntılı bakabilmek için Bones’tan arabayı bir süreliğine kenara çekmesini isterdim.

Saçları kırlaşmış, siyah bir kadın bizi verandada bekliyordu. Kalp atışları onun bir insan olduğunu söylüyordu. Bones arabadan inip kadını yanağından öptü.

Onları izlerken içimi rahatsız edici bir his kapladı. Eski sevgilisi miydi? Yoksa o kadar da eski değil miydi?

Kadın da ona sarıldı ve Bones kızın başına gelenleri kimsenin ismini vermeden kısaca anlatırken onu dinledi. Bones, Tara'ya yeni misafirinden ya da onu getirenden kimseye sözetmemesini tembihleyerek konuşmasını bitirdi. Sonra da bana döndü.

“Kedicik? Geliyor musunuz?”

Arabada mı kalmalıydım, yoksa inmeli miydim, karar verememiştim. Bones çağırınca inmek zorunda kaldım.

“Şu tatlı kadınla tanışmaya gidiyoruz,” dedim kıza ve onu dikkatlice arabadan indirdim. Onu taşııyordum, eğer ne tarafa gideceği söylenirse kendi gidebiliyordu. Yalnızca sarındığı çarşafı düşmemesi için tutup kıza yol gösteriyordum.

Biz yaklaşırken Tara'nın yüzünde sempatik bir gülümseme belirdi. Kaşının üstünden saç hizasına kadar uzanan yara izini gördüğümde, az önce Bones'la aralarındaki ilişkiyi düşünüp verdiğim tepkiden dolayı utandım.

“Ben onu alırım,” dedi Bones ve kızı sanki hafif bir şeymiş gibi kaldırıp kucağına aldı. “Tara, bu Cat.”

Kedicik yerine gerçek ismimi söylemesine şaşırmıştım, elimi uzattım ve Tara içten bir tavırla elimi sıktı.

“Seninle tanıştığımıza sevindim Cat. Bones, kızı odama götür.”

Bones ona odanın nerede olduğunu sormadan içeri girdi ve ben kendime bir kez daha bunun beni ilgilendirmeyen bir ayrıntı olduğunu hatırlattım.

“İçeri gir evlat, üşümüş olmalısın!” dedi Tara soğuktan ürpererek. Sabahın dördünde bu kadar yüksek bir yerde hava dondurucu oluyordu.

Bir an hayıflanarak kendime alıcı bir gözle baktım. Nasıl görünüyordum acaba? Bu elbise ve bu ağır makyaj yüzünden, Tara benim bir fahişe olduğumu düşünüyor olmalıydı.

“Teşekkürler, tanıştığımıza memnun oldum,” diye kibarca karşılık verdim. En azından görgülü biri olduğumu gösterebilirdim.

Tara'nın peşi sıra mutfağa gittim ve bana uzattığı bir fincan kahveyi aldım. Kendine de kahve aldı ve oturmasını işaret etti.

Tam oturmak üzereyken sessizliği yaran bir çığlık duydum ve yerimden fırladım.

“Sorun yok,” dedi Tara hemen elini kaldırarak. “Bones kızı geri getiriyor sadece.”

Bu korkunç çığlığın üstüne Bones'un sesini duydum. Kıza güvende olduğunu ve onu artık kimsenin incitemeyeceğini söylüyordu. Şimdi kızın çığlıkları, yerini hıçkırıklara bırakmıştı.

“Bu biraz zaman alabilir,” diye devam etti Tara. “Bones onun her şeyi hatırlamasına izin verecek ve sonra da intihar etmesin diye o anıları zihninde gizleyecek. Bazıları intihara teşebbüs ediyor da.”

“Bones böyle bir şeyi daha önce de yapmış mıydı?” diye aptalca bir soru sordum. “Travma yaşayan kızları sana getirmiş miydi?”

Tara kahvesinden bir yudum aldı. “Şehirde bir kadın sığınma evim var. Çoğunlukla evime kimseyi getirmem ama arada bir fazladan bakıma ihtiyaç duyan kadınları buraya da almam gerekebiliyor. *Fazladan* bakım gerektiren biri olursa Bones’u arıyorum. Sonunda Bones’a bir iyilik yapabildiğime sevindim. Ona hayatımı borçluyum, belki sana bundan sözetmiştir.”

Meraklı gözlerle Tara’ya baktım. “Hayır, sözetmedi. Neden böyle düşündün?”

Tara gülümsedi. “Çünkü buraya daha önce kimseyi getirmemişti evlat. En azından benim yardımımıza ihtiyacı olmayan kimseyi getirmedi.”

Ah! İşte bu çok hoşuma gitmişti ama belli etmedim. “Düşündüğün gibi değil. Biz, şey, sadece birlikte çalışıyoruz. Ben, onunla... Yani istersen, o tamamen senin olabilir!” diye delice bir laf ettim.

Üst kattan öfke dolu bir homurtu yükseldi ve bu kızıdan gelmemişti. Ürktüm ama lafımı geri almak için artık çok geç kalmıştım.

Tara sakın gözlerle beni inceledi. “Eşim beni dövüyordu. Onu terketmekten çekiniyordum, çünkü parasızdım ve küçük bir kızım vardı. Ama bir gece bana bunu yaptı,” diyerek şakağındaki yara izni gösterdi. “Ve ona her şeyin bittiğini söyledim. Sabrım taşmıştı. Ağladı ve bunu yapmak istememiştin, dedi. Beni dövdükten sonra hep böyle söy-

lerdi ama sonra yine yapardı. Kimse istemeden seni dövmez! Onu terkedeceğimi söylediğimde, *benim yapmak isteğim* şeyin gerçekten bu olduğunu da anlamıştı. Ertesi gün işe gittiğimde arabamın arkasına saklanıp beni beklemiş. İşten çıktım ve otoparka girdiğimde karşıma çıktı, elinde bana doğrulttuğu bir silah vardı ve gülümsüyordu. Silahın patladığını duydum, öldüğümü sandım... Ve işte o anda bu beyaz, albino kılıklı çocuğu gördüm, kocamı gırtlığından yakalamıştı. Bana onun yaşamasını istiyor musun diye sordu. Ne cevap verdim biliyor musun? *Hayır*, dedim.”

Kahvemi bir yudumda bitirmiştım. “Seni yargılayacak değilim. Bence kocan bunu haketmiş.”

“Kızımı düşündüğüm için hayır demiştım. Böylece kızım, babasından benim gibi korkmayacaktı,” dedi ve elimdeki boş fincanı alıp bir kahve daha koydu. “Bones sadece onun boynunu ısırmakla kalmadı. Beni o fare deliği gibi evden alıp başka bir eve yerleştirdi ve sonunda ben de bir kadın sığınma evi açtım. Şimdi gidecek bir yeri olmayan kadınlara yardım ediyorum. Tanrı bazen şakadan anlıyor, öyle değil mi?”

Bu söz üzerine gülümsedim. “Ben de O’nun bu şakacılığının kanıtlarından biriyim, emin ol.”

Tara bana doğru eğilip alçak sesle konuşmaya başladı. “Sana bunu söylüyorum, çünkü Bones seni çok seviyor olmalı. Dedim ya, buraya daha önce kimseyi getirmemişti.”

Bu kez tartışmadım. Gerek yoktu. Zaten ona burada bulunmamın bir tercihten öte bir gereklilik olduğunu da anlatamazdım.

Bu arada üst kattaki kızın söyledikleri dikkatimi oraya çekmişti:

“Bana ev arkadaşlarımı arattı. Onlara eski erkek arkadaşım ile görüştüğümü ve onunla gideceğimi söyledim ama bu doğru değildi. Neden böyle söylediğimi bilmiyorum, söylemek istemediğim halde kelimeler ağzımdan dökülüyordu.”

“Her şey geçti Emily.” Bones’un sesi yumuşacıktı. “Bu senin hatan değildi, onlar sana zorla söyletti. Şimdi, zor olduğunu biliyorum ama biraz düşün. Charlie ve Dean dışında birini gördün mü?”

“Beni o eve kapattılar, kimse gelmedi. Şimdi duş almam gerek. Kendimi çok kirli hissediyorum.”

“Tamam, her şey geçti,” diye tekrarladı Bones. “Burada güvende olacaksın ve sana bunu yapanları bulacağım.”

Bones kapıdan çıkarken kız arkasından seslendi.

“Bekle! Biri vardı. Beni ona Charlie götürmüştü ama o eve nasıl gittiğimizi hatırlamıyorum. Bir anda kendimi o evde buldum. Yatak odası büyüktü, yerler ahşaptı, duvarlar kırmızı ve mavi desenleri olan bir duvar kağıdıyla kaplıydı. Orada maskeli bir adam vardı. Yüzünü hiç görmedim, maskesini hiç çıkarmadı...”

Kızın sesi titriyordu. Tara tiksintiyle başını ellerinin arasına aldı, kıza ne yaptıklarını anlamak için daha fazla ayrıntı duymasına gerek kalmamıştı.

“Onları bulacağım,” dedi Bones kararlı bir tonda. “Söz veriyorum.”

Birkaç dakika sonra Bones aşağıya indi.

“Sakinleşti,” dedi Tara’ya dönerek. “Adı Emily, ulaşabileceğimiz bir ailesi yok. On beş yaşından beri yalnız yaşıyor ve ev arkadaşları onun eski erkek arkadaşının peşinden gittiğini sanıyorlar. Gerçeği bilmelerine gerek yok, başları yerde girebilir.”

“Bir fincan kahve koyup geliyorum,” dedi Tara ayağa kalkarken. “Burada kalıyorsunuz değil mi?”

“Kalamayız,” diye cevapladı Bones başını iki yana sallayarak. “Öğleden sonraki uçağa yetişmeliyiz ve bir otelde rezervasyonumuz var. Ama teşekkürler Tara, sana borçluyum.”

Tara, Bones’u yanağından öptü. Bu kez rahatsız olmadım. “Hayır, borçlu değilsin tatlım. Kendine dikkat et.”

“Hazır mısın canım?” diye sordu Bones bana dönerek. “Kedicik?”

“Hazırım. Kahve için teşekkürler Tara, bana eşlik ettiğin için de.”

“Önemli değil evlat.” Gülümsedi. “Oğlumuzla iyi bak ve unutmama, kötü olmak daha eğlenceli değilse iyi olmaya devam et!”

Berbat koşullar altında tanıştığımızı düşünülürse, Tara’nın bu beklenmedik ve şakacı tavrına şaşkın bir kahkahayla karşılık verdim.

“Bunu unutmamaya çalışacağım.”

Bones otele dönüş yolunda hiç konuşmadı. Ona sormak istediğim öyle çok şey vardı ki. Ama elbette bunu yapmaya cesaretim kalmamıştı.

Otoparka girdiğimizde, sessizliğe daha fazla dayanamadım.

“Pekala, sırada ne var? Charlie için bir para ödülü olup olmadığını mı araştıracağız? Ya da şu maskeli pisliğin kim olduğu bilen birilerini mi bulacağız? O herifin niye maske taktığını merak ediyorum. Bir tür sapıklık mıydı sence, yoksa kızın tanıdığı ve ondan kendini gizlemek isteyen biri miydi?”

Bones arabayı park etti ve bana anlaşılmaz bir bakış attı. “Her ikisi de mümkün ama ne olursa olsun bence artık bu işten çekilmelisin.”

“Ah, yine şu güvenlik saçmalıklarına başlama!” dedim hemen sinirlenerek. “Emily’ye yapılanları gördükten sonra, buna sayısız kızın daha kurban gideceğini bildiğim halde, bu işten vazgeçeceğimi mi sanıyorsun? Unutma, o kızlardan biri de ben olacaktım! Onların peşini bırakmayacağım, asla!”

“Bak, burada senin cesaretini tartışmıyoruz,” diye sert bir karşılık verdi Bones.

“O halde sorun ne?”

“Senin yüzündeki ifadeyi gördüm. Ben Charlie’yle konuşurken gözlerindeki o bakışı. Hennessey’nin takımına dahil olup olmayacağımı merak ediyordun. Sen içten içe, hala bana güvenmiyorsun.”

Bunu söylerken direksiyona bir yumruk attı. Direksiyon eğilmişti. Ama beni asıl ürküten sesindeki o kırgın tondu.

“O kadar iyi rol yaptın ki kafam karıştı. Tanrım, beni nasıl suçlayabiliyorsun? Son altı yıldır her gün bütün vampirlerin yalancı ve pislik yaratıklar olduğunu kafama kazı-

dım ve bugüne dek öyle olmadığını gördüğüm tek örnek sensin!”

Bones şaşkınlık içinde homurdandı. “Bana söylediğin en hoş sözün bu olduğunun farkında mısın?”

“Tara eski sevgilin miydi?”

Bir anda ağzımdan çıkıvermişti. Korkuyla soluk aldım. Yüce Tanrım, bunu neden sormuştum ki?

“Boşver,” diye toparladım hızla. “Sorun değil. Bak, dün gece... Bence ikimiz de bir hata yaptık. Zaten sen de bunun farkına varmış olmalısın, bu yüzden dün gecenin bir daha asla tekrarlanmayacağını konusunda benimle aynı fikirde olduğuna eminim. Ne demek istediğimi biliyorsun. Beraber çalışacağız, Hennessey ve küçük çetesindeki adamları yok edeceğiz ve sonra da, şeyey, herkes kendi yoluna gidecek. Birbirimize zarar ziyan vermeyeceğiz.”

Bones gözlerini dikip birkaç dakika boyunca sessizce bana baktı. “Korkarım bunu kabul edemeyeceğim,” diye cevap verdi sonunda.

“Ama neden? Ben harika bir yemim! Bütün vampirler beni yemek istiyor!”

Ben yine yanlış sözcükleri seçtiğimi düşünüp hayıflanırken Bones’un dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Yaklaştı ve yüzümü okşadı.

“Herkesin kendi yoluna gitmesine izin veremem Kedidik, çünkü ben sana aşık oldum. Seni seviyorum.”

Ağzım açık kalmıştı, ne diyeceğimi bilemiyordum. Sonra ne diyeceğimi buldum.

“Hayır, sevmiyorsun.”

Sinirlenip elini yanağımdan çekti. “Biliyor musun Ke-dicik, gerçekten sinir bozucu bir huyun var, o da bana sü-rekli ne hissedip hissetmediğimi söylemen. İki yüz kırk bir yıl yaşadıktan sonra sanırım kendi hislerimi tanıyabi-lirim.”

“Sen sadece benimle yatmaktan mı sözediyorsun?” diye kuşkuyla sordum. Aklıma Danny ve pembe yalanları gel-mişti.

Bones öfkeyle baktı. “Böyle düşünceğini biliyordum. Bu yüzden sana daha önce hiçbir şey söylemedim, çünkü seni yatağa atmak için kandırdığımı düşünmeni istemiyor-dum. Buna rağmen, kabaca söylemek gerekirse, seni yatağa atmaya başladım, hem de sana duyduğum hisleri dile getir-medem. Sadece artık duygularımı saklamak için uğraşmak istemiyorum.”

“Ama beni yalnızca iki aydır tanıyorsun!” Şimdi tartış-maya çalışıyordum, çünkü inkar yöntemi işe yaramışa ben-zemiyordu.

Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bana mağarada aptalca bir dövüş için meydan okuduğun o gün sana aşık olmaya başlamıştım. Oradaydın, elin kol-lun bağlıydı, kanlar içindeydin ama benim cesaretimi sor-guluyor ve kendini öldürtmek için beni kışkırtıyordun. Sence neden seninle o iş anlaşmasını yaptım? Çünkü tat-lım, o anlaşma sayesinde benimle vakit geçirmek zorunda kalacaktın. Seni ikna etmenin başka yolu olmadığını bi-liyordum. Senin vampirlerle ilgili takıntılarının vardı. Hat-ta hala var.”

“Bones...” İtirafı karşısında gözlerim faltaşı gibi açılmıştı. Ciddiydi. “Biz bu işin içinden asla çıkamayız. İşler sarpa sarmadan artık buna bir son vermeliyiz!”

“Sana bunu söyleten şeyin ne olduğunu biliyorum. Korku. O lanet herifin sana davranışları yüzünden korkuyorsun ve sevgili annenin vereceği tepkiden de ödün kopuyor.”

“Ah, onun bu konuda söyleyeceği yığınla şey var, emin olabilirsiniz,” diye mırıldandım.

“Sayamayacağım kadar çok defa ölümle burun buruna geldim Kedidik ve şimdi de Hennessey ile içinde bulunduğum durum pek farklı değil. Gerçekten annenin gazabından korkup kaçacağımı mı sanıyorsun?”

“Eğer aklın varsa kaçarsın,” diye mırıldandım.

“O halde benim dünyadaki en akılsız adam olduğumu düşünebilirsiniz.”

Eğilip beni öptü. Umut verici ve tutku dolu, uzun bir öpücük. Beni öpüşünü seviyordum. Sanki tadıma bakıyordu ama bana olan açlığı asla dinmiyor gibiydi.

Onu geri ittim, soluğum düzensizleşmişti. “Benimle uğraşmasan iyi edersin. Senden hoşlanıyorum. Ama eğer niyetin sadece gönül eğlendirmekse, büyük gümüş hançerimi kalbine saplarım.”

Bones kıkırdadı ve burnunu boynumda gezdirdi. “Bunu bir uyarı olarak alıyorum.”

Kendi nabız atışıyla tahrik olup titriyordum. “Ve ısırma da yok,” diye ekledim.

Gülüştü boynumu gıdıkladı. “Şerefim üzerine yemin ederim. Başka bir şey var mı?”

“Evet...” Düşünmek gittikçe zorlaşıyordu. “Benimle birlikteyken bir başkası olmayacak.”

Başını kaldırdı ve dudaklarını büktü. “İşte bu beni rahatlattı. Tara’ya bana sahip olabileceğini söylediğinde tekeşlilikten hoşlanmadığını düşünmeye başlamıştım.”

Kıpkırmızı kesildim. “Ben ciddiylim!”

“Kedıcik.” Başımı ellerinin arasına aldı. “Sana seni sevdiğimi söyledim. Bu da başka birini istemediğim anlamına geliyor.”

Bu yalnızca felaket getirecekti, biliyordum. Bunu, melez bir manyak olduğumu bildiğim kadar iyi biliyordum ama onun gözlerine bakınca gerisini düşünemiyordum.

“Sonuncusu ve en önemlisi de, Hennessey’yi avlamak için seninle çalışmaya devam edeceğim. Eğer sana güveniyorsam... Hem de sevgilin olacak kadar.. O halde sen de bu işe devam etmem için bana güvenmek zorundasın.”

İç çeker gibi oldu. “Sana bu işin dışında kalman için yalvarıyorum. Hennessey’nin yüksek mevkilerde dostları var ve adam çok acımasız. Bu tehlikeli bir bileşim.”

Gülümsedim. “Ben yarı vampirim, sen yaşayan ölüsün. Biz de çok tehlikeli bir bileşimiz.”

Bones keyifsiz bir şekilde güldü. “Bu konuda haklı olduğumu kabul ediyorum.”

“Bones.” Ne kadar ciddi olduğumu görebilmesi için korkusuz gözlerle ona baktım. “Olup bitenleri bildiğim halde öylece yürüyüp gidemem. Durdurabileceğim bir şeye müdahale etmezsem kendimden nefret ederim. Öyle ya da böyle, bu işin içindeyim. Seçim yapabileceğin tek

konu var, o da bu işte seninle çalışmama izin vermek ya da vermemek.”

Bones insanın içine işleyen o bakışıyla bana baktı. Gözleriyle gözlerimi delip geçecekmiş gibi hissettiren o bakışıyla, Gözlerimi kaçırmadım. Sonunda pes etti. “Tamam tatlım, sen kazandın. Onun peşine beraber düşeceğiz. Söz veriyorum.”

Günün ilk ışıkları göğü delip yeryüzüne sızmaya başlamıştı. Kafamı kaldırıp üzüntüyle gökyüzüne baktım. “Gün doğuyor.”

“Evet öyle.”

Beni kendine çekip öyle şehvetle öpmeye başladı ki nefesim kesilmek üzereydi. Dudaklarının ya da bedeninin bu isteğinde hataya yer yoktu.

“Ama şimdi şafak vakti! Nasıl olur?” diye şaşkınlık içinde durakladım.

Bones kısık sesle güldü. “Tatlım, sence benim ölü bir halim var mı?”

Daha sonra oda servisine kahvaltı söyledik. Bence oda servisi kesinlikle cennetten inme bir buluştu. Öğle yemeği vakti olmasına rağmen ben yumurta ile krep yemeyi tercih ettim. Yemekleri mideye indirip tabağımın dibini sıyrırken Bones beni hayretler içinde izliyordu.

“Bir şeyler daha isteyebilirsin. Tabakları kemirmek zorunda değilsin.”

“Bu kadar acıkmam gayet doğal. Sanırım sen de bütün birikimini harcadın,” diye cevapladım; parçalanmış lamba-

ya, kırık masaya, kana bulanmış halıya, devrilmiş koltuğa ve etrafa saçılan eşyalara imalı bir bakış atarak. Oda sa-
vaş alanı gibiydi. Bizimki de bir tür savaştı. Duygusal ola-
nından...

Bones sırttı ve kollarını uzatıp başının altına koydu.
“Her kuruşuna değerdi.”

Sol kolundaki dövme dikkatimi çekti. Geçen gece de
onu farketmiştim ama nedense o anda sohbet havamda de-
ğildim. Şimdi parmağımı onun üzerinde gezdiriyordum.
“Birbirine çatılmış kemikler. Tam sana uygun.” Dövmenin
içi doldurulmamış, kemiklerin sadece çerçevesi çizilmişti.
Soluk teninde siyah mürekkep çarpıcı duruyordu. “Bunu
ne zaman yaptırdın?”

“Altmış yıl kadar önce bir dostum yapmıştı. Denizciydi.
İkinci Dünya Savaşı’nda öldü.”

Tanrım, benden bir kuşak öncesinden sözediyordu. Bu
dövme benim yaşımın üç katı kadar eskiydi. Biraz rahatsız
edici bir durumdu, konuyu değiştirdim. “Charlie’yle ilgili
başka şeyler bulabildin mi?”

Ben kahvaltımı yerken Bones bilgisayarın başından
kalkmamıştı. Charlie için ortaya koyulmuş bir para ödülü
varsa, Bones’un bunu nasıl öğrenebileceğini bilmek istemi-
yordum. eBay’de listeleme yöntemiyle Charlie’yi arıyor ola-
bilir miydi? *Bir ceset, oldukça gevrek! Teklifleri görelim!*

“Kontrol edeceğim, şimdiye kadar bir şeyler çıkmış ol-
malı,” diye yanıtladı yataktan zarifçe kalkarken. Hala çıp-
laktı ve poposuna bakmaktan kendimi alamıyordum. Ne-
redeyse iki asırlıktı ama taş gibiydi.

“Ah, e-posta gelmiş, işte iyi haber. Bankadan para transferi tamamlandı, yüz bin dolar. Charlie yanlış adamı kızdırmış, artık her kimse. Bu adama cesedi bulabileceği adresi vereceğim ve bu da Hennessey'nin kulağına gidecek. Yüzde yirmisi senin olacak Kedicik, hem de Charlie'yi öpmek zorunda bile kalmadan.”

“Ben para istemiyorum.”

Cevabım çok hızlı olmuştu. Bunu düşünmeme bile gerek yoktu. Beynimin ağgözlü bölümünün itirazına kulak asımıyordum.

Bones bana merakla baktı. “Neden istemiyorsun? Bunu sen kazandın. Böyle planladığımızı sana söylemişim, işe karışmana izin vermesem bile bu para senin olacaktı. Şimdi sorun ne?”

İçimi çektim, kafamda dönüp duran düşünceleri ve duygularımı doğru biçimde anlatmaya çalıştım.

“Çünkü bu doğru değil. O plan biz birlikte değilken geçerliydi ama şimdi kendimi kiralık bir kadın gibi hissetmek istemiyorum. Aynı anda hem sevgilin hem de ornağın olamam. Seçim senin. Bana para ödersen seninle bir daha yatmam. Paranı kendine saklarsan ilişkimiz devam eder.”

Bones kahkahalarla gülerek yanıma geldi.

“Bir de seni neden sevdiğimi merak ediyorsun. Seni becermek için sana para ödediğim gibi bir sonuca varacaksan, para ödemeyi kestikten sonra her yeni anlaşmada tutarın yüzde yirmisi kadar sana borçlanmış olacağım. Şu işe bak Kedicik, beni yine bir fahişeye çevirdin.”

“Ama... Ama ben... Lanet olsun, ne dediğimi anladın işte!”

Açıkçası Bones’un söyledikleri aklımın ucundan geçmemişti. Kollarından kurtulmaya çalışıyordum ama beni çelik bir halat gibi sıkıca kavramıştı. Gözleri hala güldüğü halde, içinde kesinlikle başka bir şeyin parıltısı vardı. Koyu kah-verengi iris yeşile dönmeye başlamıştı bile.

“Hiçbir yere gitmiyorsun. Şimdi ödemem gereken yirmi bin dolar var ve hemen bunun için çalışmaya başlayacağım...”

Hançerlerimizi ve bıçaklarımızı kutulara yerleştirip bir FedEx kuryesine teslim ettikten sonra uçağa bindik. Havaalanını güvenliği bugünlerde oldukça sıkıydı. Bones ‘içerik’ kısmını, ‘tofu’ yazarak doldurmuştu. Tanrım, bazen tuhaf bir espri anlayışı oluyordu. Uçağa binerken sadece küçük valizlerimizi yanımıza almıştık. Bones pencere yanındaki koltuğu yine bana bıraktı ve ben de uçağın motoru çalıştığında çıkan kükreyişi duymak için beklemeye başladım. Bones gözlerini kapatmıştı. Uçağın hızı arttıkça kolçağı tutan parmaklarının kasıldığını farkettim.

“Uçmayı sevmiyorsun değil mi?” diye sordum, buna şaşırılmışım. Bones’u daha önce hiç bu kadar endişeli görmemişim.

“Evet, pek sevmiyorum. Bu benim gibi bir adamın kazara ölebileceği yollardan biri.”

Gözleri hala kapalıydı, uçak yükselirken koltuklarımızıza çakıldık. Basınç azaldığında Bones’un gözkapaklarını

kaldırdım ve yüzümdeki dalgacı ifadeye öfkeyle baktığını gördüm.

“İstatistikleri hiç duymadın mı? Kazaların uçak seferlerine oranına bakarsan uçak yolculuğunun en güvenli seyahat biçimi olduğunu görürsün.”

“Bir vampir için değil. Biz neredeyse bütün araba ve tren kazalarından ya da batan gemilerden kurtulabiliriz. Ama uçak düşerse bizim türümüzün de dua etmekten başka yapacak bir şeyi kalmaz. Birkaç yıl önce bir arkadaşımı Everglades'teki bir uçak kazasında kaybettim. Zavalı adamcağızın sadece diz kapağı kemiğini bulabilmişlerdi.”

Bones'un şüphelerinin aksine uçak saat dört otuzda emniyetle yere indi. Bones taksi çağırma konusunda da pek hünerliydi. Vampir yeşili gözlerini şoförlere dikip onları durmaya zorluyordu. Duruyorlardı da. Arabalarında yolcu olsa bile. Buna şaşkınlık içinde iki kez şahit oldum. Sonunda boş bir taksiye atlayıp benim evimin yolunu tuttuk. Bones uçaktan indiğimizden beri tuhaf bir biçimde sessizdi, eve varmamıza beş dakika kala sessizliğini aniden bozdu.

“Sanırım seni evinin kapısına kadar bırakmamı ve anının karşısında sana bir hoşçakal öpücüğü vermeme istemezsin değil mi?”

“Kesinlikle istemem!”

Bakışlarından verdiğim cevabı anlayışla karşılamadığı belli oluyordu.

“Ne olursa olsun, seni bu gece görmek istiyorum.”

İçimi çektim. “Bones, hayır. Eve daha yeni geldim. Haftaya kendi daireme taşınacağım ve ailemle geçirebileceğim yalnızca birkaç günüm kaldı. İçimden bir ses büyükbabamın ve büyükannemin yeni dairemi pek sık ziyarete gelmeyeceklerini söylüyor.”

“Yeni evin nerede?”

Ah, ona söylemeyi unutmuştum. “Kampüse yaklaşık on kilometre uzaklıkta.”

“Yani mağaraya sadece yirmi dakikalık mesafede olacaksınız...”

Ne kadar da rahatlatıcı. Bones bu cümlelerin devamını getirmemişti. Getirmek zorunda da değildi gerçi. “Cuma günü seni arayıp adresi veririm. Annem gittikten sonra gelebilirsin. Daha önce kesinlikle olmaz Bones. Sen Hennessey ya da şu gizemli maskeli tecavüzcümüz hakkında bir ipucu bulana kadar bana biraz izin ver. Zaten pazar gününe geldik.”

Taksi bir sonraki köşeden dönünce evime giden uzun yol görüldü. Bones evin yoluna girdiğimizi görünce elimi tuttu.

“Bana söz vermeni istiyorum. Benden bir daha kaçmayacağına söz ver.”

“Kaçmak mı?” Bunu neden yapayım ki? Uykusuzum ve hiç koşacak halim yok. Ne demek istediğini daha sonra anladım. Eve gidip annemin gözlerine baktığımda, Bones’la aramızdaki bütün bağları koparabileceğimi biliyordum. O da bunu anlamış olmalıydı. Ama şu anda karşımdaki tek yüz Bones’un yüzüydü.

MEZARLA RANDEVU

“Hayır, kaçamayacak kadar yorgunum ve sen de fazlasıyla hızlısın. Beni bu halde hemen yakalarsın.”

“Bu doğru tatlım.” Sesi yumuşaktı ama inatçı bir tonla konuşuyordu. “Eğer benden kaçarsan senin peşine düşerim. Ve seni bulurum.”

ON BEŞ

EŞYALARIN TOPLANMASI, DAİRENİN EVRAK işlemlerinin halledilmesi, depozitin ödenmesi, yeni ev sahibimle kira sözleşmesinin imzalanması ve aileyle vedalaşma falan derken haftanın geri kalanı çok yoğun geçmişti.

Bones'la yaptığım ilk işten kazandığım paranın bir kısmını kullanarak yatak, şilte ve giysilerimi koymak için bir şifoniyer almıştım. Birkaç da lamba... İşte hepsi buydu. Anneme öldürdüğüm vampirlerden birinin cebinde nakit para bulduğumu söyleyerek ona da biraz para verdim. Bundan fazlasını yapamazdım, gerisini kendime saklamak zorundaydım. Buna rağmen, iki yakamı bir araya getirmek için yarı zamanlı bir iş bulmam da gerekecekti. Üniversiteyi, işi ve bir grup girişimci yaşayan ölüyü avlamakta Bones'a yardım etmeyi aynı anda nasıl yürüteceğimi hiç bilmiyordum.

Bones sözünü tutmuş, beni ne aramış ne de ziyarete gelmişti ama bütün hafta aklım ondaydı. Korktuğum başı-

ma geldi ve bir sabah annem, gece kabus görüp görmediğini sordu. Görünüşe bakılırsa uykuymda 'Bones' diye sayıklamıştım. Mezarlıklarla ilgili bir şeyler zırvalayıp onu başımdan savdım ama gerçekleri başımdan savamıyordum. Bones'tan ayrılmadıkça ya da öldürülmedikçe, bir gün mutlaka bu konuda annemle yüzleşmek zorunda kalacaktım. Açıkçası, bu durum beni Hennessey'nin peşine düşmekten daha çok korkutuyordu.

Büyükannemle büyükbabam kendileri için çok değerli olan kamyonetlerinin bende kalmasına izin vermişlerdi. Son zamanlarda aramız pek iyi değilse de ayrılma vakti gelip çıktığında ikisi de bana sıkıca sarılmıştı. Annem, tıpkı beklediğim gibi, arabasıyla peşimden gelecekti. Eve yerleştiğimi kendi gözleriyle görmek istiyordu.

"Kendine dikkat et ve derslerine iyi çalış evlat," dedi büyükbabam katı bir tavırla, ben arabama bindiğim sırada. Gözlerim yaşla doldu. Büyüdüğüm evden ilk kez ayrılıyordum.

"İkinizi de çok seviyorum," dedim burnumu çekerek.

"O tatlı arkadaşınla İncil dinletilerine gitmeyi unutma," dedi büyükannem sert bir tonda. Yüce Tanrım, keşke ne yölediğini bilseydi.

"Ah, evet, onunla yakında görüşeceğim." Gerçekten çok yakında.

"Catherine, bu... Bu ev... Bak, kendi evinde kalabilir ve okula oradan gidip gelebilirsin."

Annem kiraladığım daireyi gördüğünde dehşete kapılmıştı. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Evet, bu-

rası pek hoş bir yer sayılmazdı ama en azından tamamen bana aitti.

“Burası iyi, anne. Gerçekten. Temizledikten sonra daha da iyi olacak.”

Üç saat boyunca köşe bucak temizlik yapıldığı halde dairenin görünüşünde bir iyileşme olmadıysa da en azından artık böceklerden kurtulmuştum.

Akşam saat sekizde annem beni canımı yakacak kadar sıkıca kucaklayıp veda etti.

“Bir şeye ihtiyacın olursa beni arayacağına söz ver. Ve kendine çok dikkat et Catherine.”

“Söz veriyorum anne. Dikkatli olacağım.”

Ah, nasıl da karmaşık bir ağ örüyorduk... Sırada bekleyen işleri yaparken kendime dikkat etmem çok zordu ama ne olursa olsun bir şekilde yapacaktım. Annem gider gitmez telefona sarıldım.

Bones’u beklerken duş alıp giyindim. Gece elbisesi giyemedim, çünkü o zaman onun için hazırlandığım çok belli olurdu, bu yüzden üzerime günlük bir şeyler geçirdim. Bu hafta çok sıkıntılı geçmişti ve bu sıkıntının tek sebebi de Bones’u çok özlemem değildi. Annem bütün vampirlerin ölmeyi hakettiğine dair o her zamanki cümlelerini kurup durmuş ve onları öldürmeye devam etmemi söylemişti. Elbette derslerime de çok çalışmalıydım. Şüphelenmesin diye her seferinde onu başımla onaylamak zorunda kaldığım için suçluluk duyuyordum.

Bones’un kapıyı iki kez tıklattığını duyduğumda, saçlarım daha kurumamıştı. Kapıyı açtım... Ve son birkaç gü-

nün sıkıntısı uçup gitti. Bones içeri girdi ve beni tek harekette kollarına alırken kapıyı ardından kilitledi. Tanrım, şu belirgin elmacık kemikleri, soluk teni, sıkı ve çekici vücuduyla ne kadar da güzeldi. Daha nefes almama bile izin vermeden dudaklarıma yapıştı. Sonra zaten nefes alıp vermeye gerek kalmadı, çünkü ben de onu öpmekle meşgul idim. Omuzlarını kavradığımda ellerim titriyordu ve Bones kemerimin altındaki tenime dokunduğunda kaskatı kesilmiştim.

“Nefes alamıyorum,” dedim güçlkle, kafamı geri çekerek.

Ağzını boğazıma doğru kaydırđı, belimden tutup beni yere doğru eğerken dudaklarını ve dilini hassas tenimin üzerinde gezdirdi.

“Seni özledim,” diye mırıldandı. Aynı anda giysilerimi çıkarıyordu. Beni kucağına aldı ve tek bir soru sordu. “Ne tarafa?”

Başım la yatak odamın olduğu tarafı işaret ettim, teninin tadına bakmaktan cevap veremiyordum. Beni küçük odaya taşıdı ve fırlatır gibi yatağa bıraktı.

Ertesi sabah kapı çalınca homurdanarak yatakta öbür tarafa döndüm. Saat dokuz buçuğa geliyordu. Bones şafak sökmeden hemen önce gitmişti. Buranın onu uyutmaya- cak kadar ‘açık’ olduğunu söylemişti. Ne demekse.

Sabahlığımla sarınıp dikkatimi kapıya yönelttim. Kalp atışları duyuyordum. Kapıdaki her kimse tek başınaydı. Bunu anlayınca bıçaklarımı yatak odamda bıraktım. Ka-

pıyı silahlı olarak açmak, eğer dışarıdaki ev sahibimse pek hoş olmayabilirdi.

Uzaklaşan ayak seslerini duyar duymaz kapıyı açtım ve genç bir adamın yan daireye girdiğini gördüm.

“Hey!” dedim. Sesim biraz fazla sert çıkmıştı.

Genç adam neredeyse suçlulukla durdu ve o anda ayağımın önündeki küçük sepeti farkettilim. Gözucuyla sepetin içindekilere baktım; erişte, Tylenol ve pizza kuponları vardı.

“Üniversite yaşam desteği,” dedi kararsız bir gülümseyle bana yaklaşırken. “Dün gece dairene koliyle kitap taşıdığını görünce senin de öğrenci olduğunu tahmin ettilim. Ben yeni komşun, Timmie. Şey, Tim. Yani adım Tim.”

Lakabını saklamaya çalışması beni gülümsetti. Çocukluktan kalan şeyleri aşmak güçtür. Ben kendi adıma, henüz aşabilmiş değildim.

“Ben de Cathy,” diye karşılık verdim. Yine okuldaki adımı kullanmıştım. “Sepettekiler için teşekkürler, sert davrandıysam özür dilerim. Uyandığım da biraz suratsız olurum da.”

Hemen özür dilemeye koyuldu. “Üzgünüm! Uyanık olduğumu sanmıştım. Ah, ne aptalım. Yatağa dön ve uyu, lütfen.”

Döndü ve dairesine yöneldi. Düşük omuzları ve tuhaf tavırları bana birini hatırlatıyordu... Kendimi. Ben de çoğunlukla böyle hissederdim. Birini öldürmediğim zamanlarda.

“Sorun değil,” dedim hemen. “Şey, zaten uyanmam gerekiyordu, saatimin alarmı çalmamış olmalı. Kahven var mı?”

Aslında kahve sevmezdim ama Timmie bana hoş bir jest yapmıştı ve kendini kötü hissetmesini istemiyordum. Bu küçük yalanın onu rahatlattığını görmek hoşuma gitti.

“Kahve,” diye tekrarladı ürkek bir gülümsemeyle. “Evet. İçeri gel.”

Sabahlığımın altına hiçbir şey giyinmemiştim. “Bir dakika bekle.”

Bir pantolon ve bir tişört giydikten sonra ayağымda terliklerle Timmie'nin dairesine girdim. Daire kapısı açıktı ve Folgers kokusu her yeri sarmıştı. Büyükanemler de hep bu markayı kullanırdı. Bu kokuyu almak bir bakıma rahatlatıcıydı.

“İşte kahven.” Fincanı uzattı. Tezgahın önündeki tabureye yerleştim. Evlerimizin planı aynıydı ama benim evimden farklı olarak Timmie'nin evinde mobilyalar da vardı.

“Krema ve şeker?”

“Evet, lütfen.”

Küçük mutfağında hareket ederken onu inceledim. Timmie benden yalnızca birkaç santim uzundu, boyu bir seksen civarında falandı. Saçları kumral, gözleri koyu griydi. Gözlük kullanıyordu ve vücudu ergenlikten yeni çıkmış bir genç gibi siskaydı. Altıncı hissim şu ana dek onunla ilgili tehdit edici bir şey bulamamıştı. Yine de, kimden hoşlansam sonradan gizli bir amacı olduğunu keşfediyordum. Danny? Tek gecelik seks. Ralphie ve Martin? Tecavüz haptı. Stephanie? Beyaz kadın taciri. Paranoyak olmak için yeterince sebepim vardı. Eğer bu kahveyi içtikten sonra kendimi biraz kötü hissedersen, Timmie'nin de sonu gelecekti.

“Pekala, şey, Cathy, Ohio’lu musun?” diye sordu elindeki fincanla oynayarak.

“Evet, doğma büyüme,” diye cevapladım. “Ya sen?”

Başıyla onayladı ve tezgaha birkaç damla kahve dökünce gözücuyla bana bakarak yerinden fırladı. Onu azarlayacağımdan korkuyor gibiydi. “Üzgünüm. Ben tam bir budalayım. Ah, şey, evet, ben de buralıyım. Annem Powell’da bir bankada müdür ve bu yıl liseye başlayan bir kızkardeşim var. Hala annemle yaşıyor. Babam öldüğünden beri üç kişilik bir aileyiz. Trafik kazasında öldü. Onu hatırlamıyorum bile. Ayrıntılarını bilmek istemeyeceğin türden bir şey. Üzgünüm. Bazen çenem düşüyor.”

Her lafının sonunda özür dileme alışkanlığı vardı. Basız büyüdüğünü duymak ona kendimi daha yakın hissetmemi sağlamıştı. Bir yudum kahve aldım ve kasten ağzımın kenarından birkaç damla akıttım.

“Hay Allah!” dedim sahte bir çekingenlikle. “Kusura bakma. Bir şeyler içerken bazen böyle ağzımın suyu akar.”

Bir yalan daha... Ama bu yalan da Timmie’yi gülümsetmişti ve bana peçete uzatırken bütün gerginliği silinip gitti. Birinin özgüvenini kazanması için bir başkasının kasıtlı olarak ondan daha aptalca davranması kadar güzel bir şey yoktu.

“Budala olmaktan iyidir. Eminim birçok insanın başına geliyordur.”

“Ah evet, bir kulübümüz bile var,” diye şaka yaptım. “Ağzı Sulananlar. Ben daha birinci kademe üyeyim. Salyalarım konusunda tamamen çaresiz olduğumu ve bu durumun hayatımı güçleştirdiğini itiraf etmeliyim.”

Timmie kahvesinden bir yudum almıştı ki gülmeye başladı. Kahve burnundan geldi ve gözleri faltaşı gibi açıldı. Yine utanmıştı.

“Üzgünüm!” dedi boğuk bir sesle. Konuşmaya çalıştıkça daha kötü oluyordu. Ağzından suratıma doğru kahve püskürtmeye devam etti. Gözleri dehşetle büyümüşü. Ama Timmie'nin dibi delik bir termos gibi kahve sızdırdığını görmek beni sadece güldürmüştü. Birden hıçkırmaya başladım.

“Bu bulaşıcı bir şey!” diyerek ağzımdan kahve akıtmaya devam ettim. “Salya hastalığına bir kez yakalandın mı bir daha ondan kurtulamazsın!”

Ağzından akan kahve eşliğinde tekrar gülmeye başladı. Ben hıçkırıyordum, Timmie soluk soluğa kahve püskürtüyordu ve hala açık olan dış kapıdan biri bizi görse, ikimizi de ruh hastası sanabilirdi. Bana verdiği peçeteyi Timmie'ye uzattım. Kıkırdamamı kontrol etmeye çalışırken artık biliyordum, kendime yeni bir arkadaş bulmuştum.

Pazartesi öğleden sonra, ders çıkışı mağaranın yolunu tuttum. Ağaçlığın sonundaki çakıl yola dönmeden birkaç kilometre önce, yol kenarına park etmiş, ikaz lambaları açık bir Corvette'in yanından geçtim. İçinde kimse yoktu. Neredeyse gururlanmıştım. Kimin yaşlı Chevy'si, altmış bin dolarlık arızalı bir spor arabayı sollayıp geçmişti? Tabii ki benim!

Mağaraya girdiğimde *Kill Bill* filmiyle meşhur olan Darryl Hannah melodisini ıslıkla çalıyordum. İçerideki havada bir değişiklik olduğunu da tam o anda hissettim. Hu-

zursuz ediciydi. Yaklaşık elli metre ötemde biri gizleniyordu ve bu her kimse, nabızı yoktu. İçgüdüsel olarak anladığım başka bir şey daha vardı. O da, içerideki kişinin Bones olmadığıydı.

Kalp atışlarımın hızlanmasına ya da yürüme hızımın düşmesine izin vermeden ıslık çalmaya devam ettim. Silahsızdım. Bıçaklarım ve tahta kaplama kazıklarım evde kalmıştı, yedekleri de bu meçhul kişinin arkasındaki soyunma odasında idi. Silahsızken oldukça dezavantajlı bir konumdaydım ama asla geri dönemedim. Bones'un başı deritte olmalıydı ya da daha kötüsü olmuştu, çünkü onu burada hissetmiyordum. Biri onun gizlendiği yeri bulmuştu. Silahsız da olsam buradan hiçbir yere gitmeyecek, dosdoğru içeri girecektim.

Olabilirdi rahat bir biçimde ilerledim, silah olarak ne kullanabileceğimi düşünüyordum. Seçeneklerim pek iç açıcı değildi. Burası bir mağaraydı ve etrafta toz toprak dışında başka bir şey yoktu...

Başımı öne eğerek mağaranın alçak tavanlı kısmından geçtim, bu eğik duruşum, elime aldığım şeyin görünmesini engelledi. İçerideki meçhul kişi şimdi sessizce bana doğru geliyordu. Son dönemeci geçip davetsiz misafirle karşı karşıya geldiğimde, parmaklarım tutunduğum yerlere ketetlenmişti.

Yaklaşık beş metre ötemde, uzun siyah saçlı ve uzun boylu bir adam duruyordu. Yaklaşırken gülümsüyordu, üstünde kibirli bir rahatlık vardı.

"Kızıl saçlı güzel, sen Cat olmalısın."

Hennessey'ye de kendimi bu adla tanıtmıştım. Bu adam onun kiralık katillerinden biri olmalıydı, Bones'u bir şekilde bulmuşlardı. Çok geç kalmamış olmak ve Bones'un hayatını kurtarabilmek için dua ediyordum.

Yüzümde buz gibi bir ifadeyle gülümsedim. "Tam üstüne bastın. Eee ne düşünüyorsun?"

Ve elimde tuttuğum taş ve toprak parçalarını bu meçhul adamın gözlerini nişan alarak fırlatmaya başladım. Bütün gücümle fırlatıyordum. Bunlar öldürücü darbeler değildi tabii ama hiç değilse onu bir süreliğine etkisiz hale getirirdi. Başı geriye doğru savrulduğunda üzerine atladım, gözlerini kapatmasından yararlanmıştım. Ağırlığımla ayakları yerden kesildi ve ikimiz de yere devrildik. Onu kafasından yakaladım ve taş zemine yüzüstü yatırarak kaya parçalarını gözlerine doğru sertçe bastırdım. Manevralarıyla beni üzerinden atmaya çalıştığı sırada ağırlığımı kullanarak sırtına oturdum ve adamı var gücümle bacaklarımın arasına kısırdım. Aynı anda kafasını yumrukluyor ve kuvvetine sayıp sövüyordum. Usta bir vampir olduğuna şüphe yoktu. Ne sanıyordum ki? Zaten güçsüz olsaydı, beni burada karşılayan onun yerine Bones olurdu.

"Kes şunu! *Kes!*" diye inledi.

Bense durmak yerine tüm gaz devam ettim. "Bones nerede? *Nerede o?*"

"Yüce Tanrım! Yolda olduğunu söylemişti!"

İngiliz aksanı vardı. Mağaraya girdiğimden beri o kadar kaygılıydım ki bunu ancak şimdi farkedebiliyordum. Kafasını yumruklamayı bıraktım ama onu hala taş zeminde tutuyordum.

“Sen Hennessy’nin adamlarındansın. Onu beklediğini niye Bones’a haber veresin ki?”

“Çünkü ben Crispin’in en iyi arkadaşıyım, o alçak herifin itlerinden biri değilim!” diye öfkeyle karşılık verdi.

Bu cevabı beklemiyordum. Bones’un gerçek adını söylemişti. Gerçi bunu herkes biliyor olabilirdi. Bir an düşündüm, sonra bir elimle kafasını tutmaya devam edip diğer elime bir taş aldım. Taşın sivri ucunu ensesine değdirdim.

“Hissediyor musun? Gümüş. Kıpırdarsan bunu senin kalbine saplarım. Bones’un arkadaşı olabilirsin. Ama olmayabilirsin de. Sana güvenmediğim için, onun gelmesini bekleyeceğiz. Senin dediğin gibi birazdan burada olmazsa, yani yalan söylediğini anlarsam, işin biter.”

Nefesimi tutmuş, bıçak yalanımı yutup yutmadığını anlamaya çalışıyordum. Derisini delmediğime göre bunun gümüş olup olmadığını anlayamazdı. Umarım vampirlerin altıncı hissi bunu anlayacak kadar gelişmemiştir. Muhteşem planım, eğer onun bir dost olmadığını anlarsam bu taşı kalbine saplayıp deli gibi koşarak gümüş kazığımı bulmaktı. Tabii bunu yapmaya fırsatım olursa.

“Eğer yüzümü bu kirli yere yapıştırmaktan vazgeçersen, istediğin her şeyi yaparım,” diye karşılık verdi. “Şimdi kafamı serbest bırakacak mısın?”

“Elbette,” dedim kaba bir gülüşle ve var gücümle bastırmaya devam ettim. “Dişlerini boynuma geçirmene de izin vereyim mi? Kusura bakma.”

Tanıdık bir öfkeyle karşılık verdi. “Hadi ama, bu çok saçma...”

“Kes sesini.” Konuşarak dikkatimi dağıtıp Bones’un gelişini -tabii eğer gelirse- duymamı engellemesini istemiyordum. “Burada ölü gibi yat ve bekle, yoksa gerçekten ölersün.”

Kramplarla geçen yirmi dakikanın sonunda mağaranın dışından gelen ayak seslerini duyduğumda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ayak sesleri yaklaştıkça bir güç duygusunun bütün alanı doldurduğunu hissettim. Bones köşeyi döndü ve aniden durdu. Ben geriye doğru yaslanarak vampirin kafasını serbest bıraktığımda, Bones’un yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

“Charles,” dedi Bones imalı bir tonda. “Car’in altında yatıyor olmanın iyi bir açıklaması vardır umarım.”

OP ALTI

SİYAH SAÇLI VAMPİR, BEN OPÜ BIRAKIR BIRAKMAZ
üzerindeki tozu silkeleyerek ayağa kalktı.

“İnan bana dostum, kadınların üstüme çıkmasından asla hoşlanmadım. Sana bir merhaba demek için uğramıştım ama bu şeytan, gözlerime fırlattığı taşlarla beni kör etti. Kıpırdadığım anda kalbime gümüş bir kazık saplamakla beni tehdit etmeden önce de üzerime atılıp kafamı yarmaya çalıştı! Amerika’ya gelmeyeli sadece birkaç yıl oldu; selamlaşma yönteminin bu kadar değiştiğini bilmiyordum!”

Bones gözlerini devirdi ve adamın omzunu sıvazladı. “Hala hayatta olduğuna sevindim Charles, Cat’in elinde gümüş kazığı olmadığı için şanslısın. Yoksa seni olduğun yere mıhlardı. Birine önce saldırıp sonra kendini tanıtmak gibi bir alışkanlığı var.”

“Bu doğru değil!” dedim. Adam öldürmeye eğilimim olduğu iddiasına karşı çıkararak.

“Pekala.” Bones konuşmaya devam etti. “Kedicik, bu benim en yakın arkadaşım Charles. Sen ona Spade diyebilirsin. Charles, bu da Cat, sana sözünü ettiğim kadın. Onunla ilgili anlattıklarım da herhangi bir abartı olmadığını kendi gözlerinle gördün.”

Ses tonu tamamen övgü dolu olmasa da karşımda duran bu uzun boylu vampire yaptıklarım yüzünden kendimi biraz suçlu hissetmeme sebep olmuştu, bu yüzden hiç yorum yapmadım ve sadece elimi uzattım.

“Selam.”

“Selam,” diye tekrarladı Spade ve sonra başını geriye atıp kahkahalarla güldü. “Pekala, sana da merhaba canım! Seninle tanıştığıma ve beni artık acımasızca dövmekten vazgeçtiğine çok memnun oldum.”

Elimi sıkarken bal rengi gözleriyle bana şöyle bir baktı. Ben de ona aynı şekilde baktım. Bones’un yanında, Spade birkaç santim daha uzun duruyordu. Bir doksan beş civarında olmalıydı. Yüz hatları çekiciydi. Düzgün bir burnu, omuzlarından aşağı dökülen siyah saçları vardı. “Spade. Ama sen beyazsın. Seçtiğin ad... Bir tür politik hata sayılmaz mı?”

Yeniden güldü ama bu kez keyifsizdi. “Ah, ben bu adı ırksal bir leke olarak seçmedim. Güney Galler’deki gardiyanın bana seslenmek için kullandığı addı bu. Spade bir tür kürektir ve ben de bir kazıcıydım. Gardiyan hiçbirimizle adımızla seslenmez, hepimize yalnızca kullandığımız alethin adıyla seslenirdi. Mahkumların daha fazlasını haketmediğine inanırdı.”

* Spade, İngilizcede zenci anlamına da gelmektedir. (Ç.N.)

Ah, Charles oydu. Bones tutukluluk dönemini anlatırken adı geçenlerden biriydi.

Orada, üç kişiyle arkadaş oldum. Timothy, Charles ve Ian.

“Çok küçük düşürücü bir durummuş. Peki, neden hala bu adı kullanıyorsun?”

Spade gülümsüyordu ama o çekici yüz hatları sertleşmişti. “Çünkü o adı asla unutmadım.”

Tamam. Konuyu değiştirme vakti gelmişti. Bones bunu benim yerime yaptı.

“Charles, Hennessey’nin dalkavuklarından biri hakkında işimize yarayabilecek bilgiler edinmiş.”

“Harika,” dedim. “Fahişe kostümümü giyip makyaj yapayım mı?”

“Sen bu işe bulaşmasan iyi olur,” diye karşılık verdi Spade ciddi bir tonda.

Bu sözünün üzerine içimden ona birkaç kaya parçası daha fırlatmak geldi. “Tanrım, bütün vampirler mi şoven? Yoksa on sekizinci yüzyıldan kalma bir tavır mı? Kadının zarar görmeyeceği bir yerde, mutfakta dursun, öyle değil mi? Uyan ve yirmi birinci yüzyıla ayak uydur Spade! Kadının evde korkuyla oturup kocasının kendisini kurtarmasını beklemekten daha iyi bir şeyler yapabilir!”

“Eğer Crispin senin için farklı düşünüyor olsaydı, sana şans diler ve işe koyulmanı söyledim,” diye hemen karşılık verdi Spade. “Ama sevdiğin birinin öldürülmesinin ne kadar yıkıcı bir şey olduğunu kendimden biliyorum. Bundan daha kötüsü yoktur. Bones’un bunu yaşamasını istemiyorum.”

Bones'un bana karşı duygularını arkadaşına anlatmasına içten içe sevinmiştim. Beni sevdiğine hala inanmıyordum ama beni sıradan bir insan gibi görmediğini bilmek de güzeldi. "Bak, vampirlerin bir yakınını öldürmüş olmasına üzüldüm, gerçekten. Ama..."

"Onu vampirleri öldürmedi," diye lafımı kesti. "Asker kaçağı bir grup Fransız onun boğazını kesti."

Ağzımı açtım, bir an bekledim ve sonra tekrar kapattım. Bu söz, Spade'in sevdiği kadını öldüren ırkın vampir olmadığı dışında bir şey daha ortaya koyuyordu. O kadın her kimse, bir insandı.

"Ben diğerleri gibi değilim," diyebilirdim ve ona benimle ilgili diğer şeyleri anlatıp anlatmadığını sorgulayan bir ifadeyle Bones'a baktım.

"Onu da duydum," dedi Spade. "Az önce beni korumasız yakaladın ama sıradışı yeteneklerin ne olursa olsun... Sen kolayca öldürülmeye uygunsun. Şu boynunda atan nabız senin en büyük zayıflığın ve eğer öyle bir niyetim olsaydı seni tutup o atardamarını parçalardım."

Gülümsedim. "Çok kibirlisin. Ama ben de öyleyim, özellikle de bazı konularda. Seninle iyi anlaşacağız. Şimdi burada bekle."

"Kedicik..." diye arkamdan seslendi Bones. Nereye gittiğimi anlamıştı.

"Ah, bu eğlenceli olacak!"

"Nereye gitti?" diye sorduğunu duydum Spade'in.

Bones neredeyse merhamet dolu bir ses çıkardı. "Sana haddini bildirmeye gitti ve bu arada, eğer onu bu işten

uzak tutma şansım olduğunu düşünseydim, bunu yapardım. Bu kadın bir keçi kadar inatçı.”

“İnatçılık onu hayatta tutmaya yetmez. Ona izin veriyor olmana şaşırdım...”

Spade karşısında beni görünce sustu. Bunun sebebi, elimde tuttuğum şeylerdi büyük ihtimalle.

“Pekala, sen benim boğazımı kesmeye çalışan büyük ve kötü bir vampirsin, tamam mı? Silahlı olduğumu görüyorsun. Bu arada, elimdekiler çelik. Sadece bir gösteri yapacağız, seni yaralamak istemiyorum. Tamam, silahlıyım ama sen beni ciddiye almıyorsun, çünkü sen üstünsün, bense elbise giymiş bir atardamardan başka bir şey değilim. Eğer boğazıma dişlerini geçirebilirsen sen kazanırsın. Ben senden önce davranıp kalbine bu çeliği saplarsam da kazanan ben olurum.”

Spade’in bakışları Bones’a kaydı. “Şaka mı yapıyor?”

Bones parmaklarını kütürdeterek kenara çekildi. “Kesinlikle hayır.”

“Yemek soğuyor,” diyerek onu kışkırttım. “Gel de yakala beni, kan emici.”

Spade güldü. Ve sonra yanıltıcı bir hareket yaparak son hızla üzerime atladı. Başını aşağı eğip şaşkınlıkla baktığı sırada burun burunaydık.

“Hadi, yap sayını!” dedi havada yükselerek.

“Ne demek istediğini anlamadım ama tamam.”

İki çelik bıçak göğsüne saplanmıştı. Onlara baktı ve sonra bıçakları yerinden çıkarıp şaşkınlık içinde Bones’a döndü.

“Buna inanamıyorum.”

“Ben de aynen böyle demiştim dostum,” diye kuru bir ifadeyle cevap verdi Bones. “Bıçak kullanmada çok yetenekli. Biz tanışmadan önce onları fırlatmayı bilmiyor olması benim için büyük bir şans, yoksa şu anda burada olmazdım.”

“Gerçekten öyle.” Spade bana doğru döndüğünde başını hala iki yana sallıyordu. “Tamam, Cat. Görüldüğünden daha tehlikeli olduğunu ispatladın. Seni Hennessey’yle olan hesaplaşmadan uzak tutamayacağımı görüyorum ve Crispin de sana açıkça güveniyor. Bu yüzden önünde saygıyla eğiliyorum.”

Gerçekten de önümde eğildi, uzun siyah saçları zarif bir hareketle mağaranın zeminine değdi. Öyle kibar, öyle ince bir hareketti ki gülmeye başladım.

“Hapse atılmadan önce neydin sen, bir dük mü?”

Spade doğrulup gülümsedi. “Baron Charles DeMortimer. Hizmetinizdeyim hanımefendi.”

Altından geçtiğim sokak lambası patlamıştı. Yolun aşağısında bir kedi, bilinmeyen bir tehlikeye hırıliyordu. Karşı köşede duran kumral saçlı vampir, topukları üzerinde döndü, hatta olduğu yerde zıpladı. Neşeli olduğu her halinden belliydi.

Ama benim neşem yerinde değildi. Saat sabahın ikisiydi ve birçok insan yatağında uyuyordu, ben hariç. Üzerine doğru yürüdüğüm şu hiperaktif vampir yüzünden şu anda yatağıma girip yatmam söz konusu bile değildi.

“Hey, adamım.”

Kamburumu çıkarıp ona doğru yürürken sendeliyor ve gözlerimi kırıştıırıyordum. Vücudumda görünen çürükler, kesikler ve üzerimdeki kirli elbiseyle, uyuşturucu bağımlılığını resmeden bir afişten fırlamışa benziyordum. Bu işi halletmek hiç de zor değildi. Bones beni azıcık sarstıktan sonra kendimi onun kanını emmekten güçlkle alabilmişim.

“Biraz malın var mı adamım?” diye devam ettim. Kollarımı iğneyi hayal ediyormuşçasına ovuşturuyordum.

İnce bir sesle kıkırdadı. “Yanımda yok yavrum ama biraz bulabilirim. Benimle gel.”

“Polis değilsin, değil mi?” diyerek tedbirli davranır gibi geri adım attım.

Yine kıkırdadı. “Hayır, değilim.”

“Birini aramanı bekleyecek kadar zamanım yok, burada acı çekiyorum...”

“Arabamda,” diye kestirip attı. “Yolun aşağısında.”

Yolu neredeyse koşarak indi. Yolun diğer tarafı çok daha ıssız bir caddeye açılıyordu.

“Bu taraftan,” dedi yüksek sesle. Onu daha yavaş bir hızda takip ediyor ve ortalıkta başka vampirlerin de olup olmadığını anlamak için etrafı kolaçan ediyordum.

“İşte burada yavrum.”

Vampir, arabasının kapısını açıp bana gülümsedi. Mecburen eğilip içeri baktım.

Beni içeri iteceğini biliyordum, yine de canım acıdı. Normal bir insan gibi davranarak yolcu koltuğuna yığıl-

dım, uzuvlarımın yalpalamasına izin verdim. Vampir kıkırdadı ve bacaklarımı da arabanın içine sokup kapıyı kapattı. Bir kez daha kıkırdayarak arabayı çalıştırdı.

Tam yanındaydım. Dikkatini bana vermiyor ama arabayı sürerken gülmeye devam ediyordu. Sinir bozucu bir durumdu. Regl öncesi sendromu yaşıyordum ve bu sabah bir sınava girecektim. Zavallı, yanlış kızı seçmişti.

Arkamızdan gelen araba hiçbir uyarıda bulunmadan bize çarptı. Çarpışmanın sert etkisi çizmemdeki gümüş bıçağı çıkarabilmem için gereken dikkat dağıtıcı ortamı sağlamıştı. Bıçağı göğsüne saplamamla birlikte vampir tiz bir çılgılık attı, kalbini ıskalamıştım ama dikkatini çekecek kadar yakınına isabet etmişti.

“Kapa çeneni, neşeli şey!” diye tersledim. “Kenara çek, yoksa araban bir darbe daha alır. Ve eğer bu olursa, bıçağın nereye saplanacağını tahmin edebilirsin.”

Geçirdiği şokla yamulan yüzü neredeyse komikti. Sonra gözleri yeşile döndü.

“Çek ellerini üzerimden!”

“Gözlerini parlatarak boşa zaman harcama ahbap, işe yaramaz. Arabayı kenara çekmen için sana üç saniye veriyorum, aksi takdirde seni sonsuz uykuya yatırırım.”

Bones arkamızda hızlanıyordu. Yeni bir çarpışma, bıçağın kalbine isabet etmesine sebep olacaktı ve vampir de bunun farkındaydı.

Arabayı kenara çektiğimizde arkama dönüp bakmadım bile. Bones gelip sürücü kapısını açtı.

“Selam Tony, nasıl gidiyor?”

Vampir artık gülmüyordu. “Hennessey’nin nerede olduğunu bilmiyorum!” diye bağırdı.

“Tamam dostum, sana inanıyorum. Kedicik, direksiyona geçer misin? Biz Tony’yle biraz sohbet edeceğiz.”

Bones vampiri arka koltuğa itti. Ben de sürücü koltuğuna geçtim ve onları görebilmek için dikiz aynamı ayarladım.

“Nereye?”

“Buralarda dolanalım. Dostumuz Tony bize nereye gideceğimizi söyleyene kadar.”

Bones, Tony’ye çarpmak için kullandığı arabayı yol kenarına bırakmıştı. Ted’in işine yaramayan hurdalarından biriydi. Araba çöplüğü olan bir arkadaşın bu kadar faydalı olacağı kimin aklına gelirdi?

“Hiçbir şey bilmiyorum, ben sadece para kazanmaya çalışıyorum,” dedi Tony elimizden kurtulma umuduyla.

“Yalancı.” Bones bu sözü hoş bir edayla söylemişti. “Sen Hennessey’nin adamlarından birisin ve şimdi bana ona nasıl ulaşacağını bilmediğini mi söylüyorsun? Bütün vampirler efendilerine nasıl ulaşacağını bilir. Sırf senin bu zavallı hayatın için, seni öldürmem gerekir. Bağımlılara uyuşturucu satıyormuş gibi yapıp gözlerini parlatarak onları hipnoz ediyor ve parasını ödedikleri şeyi satın aldıklarına ikna ediyorsun. Sen bir zavallısın.”

“Aşağılık herif,” diye Bones’u onayladım.

“Beni öldürür.” Bu sözü inleyerek söylemişti.

“Eğer kendisi de ölürse seni öldüremez, böylece kurtulmuş olursun. Senin yakalandığını öğrendiğinde Hennessey’nin

ne yapacağını sanıyorsun? Kapı kapı dolaşarak mal satarken yakayı ele verdiğin için seni bağışlar mı sence? Bağışlar; çünkü o çok iyi bir adam öyle değil mi? Hennessey senin o lanet kafanı koparır ve sen de bunu biliyorsun. Tek umudun benim, dostum.”

Tony yardım dilenircesine yüzüme bakıyordu. Ona ortaparmağımı gösterdim. Başka ne bekliyordu ki?

Bones'a döndü. “Beni öldürmeyeceğine söz ver, ben de sana her şeyi anlatayım.”

“Sen konuşmayı reddetmediğin sürece seni öldürmeyeceğim,” dedi Bones. “Ama eğer bana yalan söylersen seni asla öldürmem ve o zaman beni öldür diye yalvarırsın. Bunu unutma.”

Bones'un sesi buz gibiydi. Tony'nin yerinde olmak istemezdim, içinde bulunduğu durum bayağı ürkütücüydü. Bones istediği zaman kesinlikle çok korkutucu olabilirdi.

Tony konuşmaya başladı. Hızla. “Hennessey son zamanlarda kaldığı yerleri gizliyor ama ben bir şeye ihtiyacım olduğunda Lola'ya gidiyorum. Adresi var. Lansing'de yaşıyor. Hennessey'yle arası çok iyi. Hennessey'nin yerini bilmiyorsa bile, en azından kimin bildiğini biliyordur.”

“Bana onun adresini ver.”

Tony hemen adresi verdi. Bones adresi yazma gereği duymadı, belki de hala Tony'nin göğsüne saplı bıçağı tuttuğu içindi.

“Kedıcik, I 69 yoluna gir ve kuzeye doğru sür. Lansing'e gidiyoruz.”

Yolculuk üç saat sürdü. Bones cep telefonundaki MapQuest'i kullanarak yol bilgilerini alıyordu. Modern teknolojiyi çok sevdiğini farketmiştim. Son yarım kilometreyi yürüdük. Tony'nin arabasını yakınlardaki bir süpermarketin otoparkına bırakmış, Tony'yi de yanımıza almıştık. Bones yüzünde hain bir gülümsemeyle hala bıçağı tutuyor ve Tony'ye sesini yükseltirse onu öldüreceğini söylüyordu. Yaklaştığımızda, Lola'nın da birkaç bölümden oluşan bir evde yaşadığını gördüm. Benimkinden de, Charlie'ninkinden de çok daha lüks bir evdi. Saat sabahın beşiydi ve ben neredeydim? Tanımadığım bir evin etrafında hırsız gibi dolanıyordum. Sınava yetişebilmek için işimizi zamanında bitirebilmeyi umuyordum. Eğer sınava yetişemezsem, profesöre ne bahane uyduracağımı düşünüyordum. Belki de gerçeği söyledim: *Kötü bir vampiri avlamam gerekiyordu! Zamanın nasıl geçtiğini farketmedim.*

"Arabası burada değil," diye fısıldadı Tony. Bones'un tehdidini ciddiye almış, kısık sesle konuşmuştu.

"Bir bakışta burada olmadığını nasıl anladın?" diye şüpheci bir tavırla sordu Bones.

"Arabayı gördüğünde anlarsın," dedi Tony.

Evin yüz metre yakınına geldiğimizde Bones parmağını dudaklarına götürerek sus işareti yaptı ve Tony'yle bana orada beklememizi işaret etti. Binanın etrafını kontrol edecekti. Tony'ye az önce yaptığım hareketin aynısını ona da yapmamak için kendimi zor tuttum ama çevreyi gözletmenin de önemli olduğunu hatırlayarak kendimi rahatlat-

tım. Zaten bir kavga çıktığını duyarsam, müdahale edebileceğim kadar yakındaydım.

Bones sinsice binanın arka tarafına doğru yürüdü ve gözden kayboldu. Dakikalar geçmiş, Bones gözden kaybolalı neredeyse bir saat olmuştu ama etraftan herhangi bir kavga sesi gelmiyordu. Bu yüzden onun da bir yerlere gizlendiğini düşündüm. Birazdan gün doğacaktı ve bıçağın ucunu Tony'ye doğru tutmak için durduğum eğik pozisyon rahatsız edici olmaya başlamıştı. Sırtım tutulmuştu ve artık sınava yetişemeyeceğim neredeyse kesinleşmişti.

Arabanın yaklaştığını gördüğüm sırada oturmak için daha yumuşak bir yer arıyordum. Evet, Tony'nin hanesine bir puan yazalım. Haklı çıkmıştı. Böyle bir arabayı farke derdiniz, tek bakışta.

Karşımda kıpkırmızı bir Ferrari duruyordu ve arabayı park eden kadın bir insan değildi. Biraz daha eğildim. Çalırların ardında yeterince iyi gizleniyordum ve bulunduğumuz küçük tümsekten Lola'yı çok net görebiliyordum. Kısa siyah saçları vardı ve yüzünden bir Asyalı olduğu anlaşılıyordu. Arabası, kıyafeti, hatta çantası bile lüks, pahalı markalardı. Kadının sahip olduğu her şeyden gösteriş akıyordu.

Bones'u karşısında gördüğünde evinin kapısına dört-beş metre uzaklıktaydı. Görünüşe bakılırsa, Bones onu kapının iç tarafında beklemişti. Lola kaçmaya çalıştı ama Bones üzerine atıldı ve kadının özgürlüğe uçmasına izin vermedi.

"O kadar da hızlı değilmişsin Lola."

Kadın doğruldu ve çenesini kibirle kaldırdı. "Hangi cütle bana dokunursun!"

“Cüret mi?” Bones bir kahkaha patlattı. Çekici kahkahalarından biri değildi. “Güzel bir sözcük var. Yürekliplik anlamında kullanılıyor. Cesaretin var mı Lola? Bunu birazdan öğreneceğiz.”

Bu son cümleyi çok imalı söylemişti. Lola, Bones’a bakmadan önce etrafını bakındı.

“Büyük bir hata yapıyorsun.”

“Bu yaptığım ilk hata değil.” Lola’yı kendine doğru çekti. “Pekala tatlım, ne istediğimi biliyorsun.”

“Hennessey ve diğerleri seni öldürecek, bu yalnızca an meselesi,” dedi Lola öfkeden kudurarak.

Bones onu çenesinden yakaladı ve yüzünü kendine yaklaştırdı.

“Şimdi, kadınlara kötü muamele etmeyi sevmem ama bence sen bu konuda bir istisna olmayı hakediyorsun. Zamanım az. Bana Hennessey’nin işine bulaşan diğerlerinin kim olduğunu ve onları nerede bulabileceğimi derhal söyleyeceksin, yoksa başkalarına yaşattığın bütün işkence ve aşağılamaların aynısını sana yaşatırım. Hoşuna gider mi? Yolculuğum sırasında senin o yoz, pislik arkadaşlarından birkaçıyla tanıştım. Sana kendi zehrini tattırmak isteyeceklerdir. Ne yapacağımı söyleyeyim... Seni onlara satacağım. İşte şimdi adil bir oyun olmaya başladı değil mi? Bunun başından sonuna kadar adil bir oyun olacağını söyleyebilirim.”

Lola’nın gözleri dehşetle büyümüştü. Bunu bulunduğu yerden bile kolaylıkla görebiliyordum. “Hennessey’nin nerede olduğunu bilmiyorum, bana söylemedi!”

Bones onu otoparka doğru sürüklemeye başladı. “Birkaç mutlu sapık için Noel’i erkenden getirmiş oldun,” dedi keskin bir tonda.

“Bekle!” Lola yalvarmaya başlamıştı. “Switch’in yerini biliyorum!”

Bones durdu ve kadını sertçe sarstı. “Switch kim?”

“Hennessey’nin iş bitiricisi,” dedi Lola dudaklarını bükererek. “Ellerini kirletmekten ne kadar tiksindiğini bilirsin. Tanıkları susturmak, cesetleri saklamak gibi pis işleri Switch hallediyor. Stephanie, Charlie ve Dean artık aramızda olmadığı için yeni birilerini de o arıyor. Hennessey’nin yeni koruması sayesinde artık belalı insanların işimize ulaşmasından endişelenmiyoruz.”

Binanın çatısında hareket eden bir şey dikkatimi çekti, o sırada Bones, Lola’ya sorular sormaya devam ediyordu. “Switch’in gerçek adı ne ve Hennessey’nin yeni koruması kim?”

On katlı binanın çatısından iki şey aşağı düşüyordu. Bones ve Lola da o şeylerin tam altındaydı. Çalıkların arasından fırladım.

“Yukarı bak!”

Aynı anda iki şey oldu. Bones yukarı bakarken Lola çantasından bir bıçak çıkardı ve ben çok da düşünmeden elimdeki üç gümüş bıçağı savurdum.

Tony o anı bana saldırmak için kullandı. Bıçakları fırlatabilmek için onu bırakmıştım. Üstüme atılıp dişlerini çıkardı ve beni yere devirdi. Çenesini tutup büktüm ve dizlerimi göğsüne dayayıp onu geri ittikten sonra diğer bıçağı-

mı kalbine sapladım. Garip bir ses çıkardı, acı dolu bir kırdama gibiydi ve devrildi.

Ayağa kalkar kalkmaz Bones'un Lola'nın üzerine çıktığını gördüm. Lola yere serilmişti ve gümüş bıçak göğsündeki üç yarığın ortasında saplı duruyordu. Arkalarında ise kafası bedeninden ayrılmış iki ceset yatıyordu. Bones havadan gelen saldırganları da haklamıştı. Ayağa kalktı ve bana döndü.

“Şeytanın zıplayan toplarını da hallettik. Kedicik, bu son olsun!”

Ah, hayır. Yerimde duramıyor ve içgüdüsel olarak Tony'nin cesedini Bones'tan gizlemeye çalışıyordum. Sanki bu onu daha az ölü yapacaktı.

“O kadın seni *yaralayacaktı*,” dedim kendimi savunmak için. “Elindekine bak!”

Ayağımın dibindeki cesede bakıyordu. “Onu da mı?”

Utangaç bir tavırla başımı salladım. “Üzerime atladı.”

Bones yüzüme baktı “Sen bir kadın değilsin,” dedi sonunda. “Sen, Kızıl Azrail'sin!”

“Bu hiç adil değil...” diye itiraz ettim ama tiz bir çığlık sesimi bastırdı.

Takım elbiseli bir kadın elindeki çantasını düşürmüş, çığlık çığığa binaya koşuyordu. Sanırım otoparktaki bir yığın ceset onu korkutmuştu. İşe giderken görmeye alıştığınız türden bir manzara değildi.

Bones içini çekti ve Lola'nın üzerindeki bıçakları çıkardı. “Hadi Kedicik, hemen gidelim. Sen birini daha öldürmeden.”

“Hiç komik değil.”

“En azından Lola’dan bir şeyler öğrenebildim,” diye konuşmaya devam etti beni arabaya doğru çekiştirirken. “Hennessey’nin iş bitiricisi, Switch. Onun kim olduğunu bulmakla işe başlayacağız.”

“O kadın seni öldürecekti.”

“Hiç o bıçakları hedeflerinin kalbinden başka bir yerine isabet ettirdiğin oldu mu?”

Çok hızlı yürüyorduk. Arkamızdaki binadan başkaları da çıkıyordu. Yükselen yeni yeni çılgınlardan bunu anlayabiliyordum.

Arabanın bulunduğu yere vardığımızda, Bones bana hızlı bir öpücük verdi.

“Beni koruman hoşuma gidiyor. Ama bir dahaki sefere öldürmeyi değil yaralamayı dene, tamam mı? Biliyor musun bıçaklarını birilerini kafasına da fırlatabilirsin. O zaman bir süreliğine onları etkisiz hale getirmiş ve geriye çürük kalıntılar yığını bırakmamış olursun. Bunu biraz düşün.”

ON YEDİ

BONES ARABAYI NE KADAR HIZLI SÜRERSE SÜRŞÜN okula gitmeden önce duş almaya vaktim yoktu. Eve girip sadece kıyafetimi değiştirebilirim bile kendimi şanslı sayacaktım.

“Bunu Ted’in yerine bırakmak zorundayım,” dedi Bones ben arabadan inerken. “Birkaç saat içinde dönerim.”

“Ben uyuyor olacağım,” diye mırıldandım. “Yapmamız gereken...”

“Selam Cathy!”

Timmie yüzünde kocaman bir gülümsemeye daire kapısını açmıştı. Binaya girdiğimi pencereden görmüş olmalıydı.

Bones, Timmie’nin yüzündeki gülümsemeyi donduracak kadar sert bir ifadeyle ona döndü.

“Üzgünüm, misafirin olduğumu bilmiyordum,” diye özür diledi Timmie ve neredeyse sendeleyerek evine girmeye çalıştı.

Bones'a ürkek arkadaşımı korkuttuğu için aynı saldırgan bakışla karşılık verdim.

"Sorun değil," dedim gülümseyerek. "Zaten o da *misafir* değil."

"Ah, anlıyorum," dedi Timmie utangaçça. Bones'a gözucuyla çekinerek bakıyordu. "Cathy'nin erkek kardeşi misiniz?"

"Onun kardeşi olduğumu da nereden çıkardın?" diye bağırdı Bones.

Timmie telaşla geri adım atarken başını kapının kenarına çarptı. "Üzgünüm!" dedi soluğu kesilerek ve evine girmeye çalışırken bir kez daha kapıya çarptı.

Bones'a doğru birkaç adım attım ve işaretparmağımı göğsüne bastırdım. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki iki yüz küsur yaşında olduğunu bilmesem onun somurttuğunu söyleyebilirdim.

"İki seçeneğin var," dedim her sözcüğün üstüne basa basa. "Ya şimdi Timmie'den *kibarca* özür dilersin ya da az önceki o mağara adamı tavrıyla burayı terkedip mağarana dönersin. Derdin ne bilmiyorum ama o çok iyi bir çocuk ve senin yüzünden belki de korkudan altına işedi. Karar senin Bones, tercihini yap."

Kaşının birini kaldırarak bana baktı. Ayağımı inatla yere vurdum. "Bir... İki..."

Homurdanarak bir şeylere sövdü ve basamakları çıkıp Timmie'nin kapısını tıklattı.

"Tamam, bak dostum, az önceki kabalığım yüzünden üzgünüm, kendimi kaybettim, senden çok özür dilerim,"

dedi takdir edilesi bir alçakgönüllülükle. Ses tonundaki hafif sertliği ancak ben farkedebilirdim. “Bizim kardeş olduğumuz fikrini bir hakaret olarak algılamıştım da. Bu gece onunla yatarken şu kardeş lafının beni ne kadar strese sokacağını düşünabiliyor musun?”

“Seni pislik!” diye bağırdım Bones’a. Timmie’nin ağzı bir karış açık kalmıştı. “Bu gece sen ancak kendini bece-rirsin!”

“Kibar davranmamı istemiştin,” diye karşı çıktı. “Ben de *kibar* davrandım sevgilim.”

“Arabana dönebilirsin, seninle sonra görüşeceğiz, tabii bir pislik gibi davranmaktan vazgeçersen!”

Timmie’nin kafası bir bana bir Bones’a dönüyordu ve ağzı hala açıktı. Bones ona gülümser gibi yaptı, aslında sadece dişlerini göstermişti.

“Seninle tanıştığımıza memnun oldum dostum, bu arada küçük bir hatırlatma yapayım: Aklından bile geçirme. Eğer onunla bir şeyler yapmayı denemeye kalkarsan, seni çıplak elle hadım ederim.”

“Git artık!” dedim ayağımı yere vurarak.

Bones önümden geçti, sonra dönüp dudaklarıma ateşli bir öpücük kondurdu.

“Sonra görüşürüz Kedicik.”

Timmie konuşmak için Bones gözden kayboluncaya kadar bekledi.

“Sevgilin mi?”

Evet anlamına gelen bir homurtuyla cevap verdim.

“Benden hiç hoşlanmadı,” dedi fısıltıyla.

Bones'un gittiği yöne doğru gülümseyerek son kez bakarak onun bu şaşkırtıcı davranışına karşılık başımı iki yana salladım.

"Evet, Timmie. Sanırım hoşlanmadı."

Profesör sınav kağıtlarını dağıtırken sınıfa girdim. Pasaklı, yara bere içindeki ve darmadağınık görüntüm, birkaç kişinin birbirini dirseğiyle dürtüp beni işaret etmesine sebep olsa da bunu farketmemiş gibi yaptım. Sonra sınav başladı. O kadar yorgundum ki sınav kağıdına ne yazdığımı bile bilmiyordum. Sonraki dersler daha da kötü geçti. Fizik dersinde uyudum ve yanımda oturan kişi beni dürterek uyandırmak zorunda kaldı. Eve döndüğümde regl olduğumu farkettim.

Tecrübeyle sabitti, bugün berbat geçecekti.

Kalan enerjimi de yatağa girmeden önce duş almak için harcadım. Ama beş dakika sonra kapımın çaldığını duydum.

"Kaçsan iyi olur," diye mırıldandım gözlerimi açmadan.

Kapı ısrarla çalıyordu. "Catherine!"

Of, lanet olsun. Gelen annemdi. *Derdin ne Tanrım? Sabrımı mı deniyorsun?*

"Geliyorum!"

Kapıyı üzerimde pijamamla ve kan çanağına dönmüş gözlerle açtım. Annem yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle beni sıyırıp içeri girdi.

"Daha giyinmemişsin bile. Filmin başlamasına bir saat kaldı."

Kahretsin! Bugün pazartesi ve ben anneme birlikte sinemaya gitme sözü vermiştim ama olup bitenler yüzünden bu tamamen aklımdan çıkmıştı.

“Ah, anne, çok üzgünüm. Gece eve çok geç döndüm ve ancak şimdi yatağa girebildim...”

“O canavarlardan birini mi avladın?” dedi sözümü keserek. Yüzündeki hoşnutsuzluk sihirli bir şekilde silinip gitmişti.

“Senin tek düşündüğün şey bu mu?”

Bu kırıcı soru ikimizi de şaşırtmıştı. O anda annemin yüzündeki incinmiş ifadeyi görünce içimi bir pişmanlık kapladı.

“Üzgünüm,” dedim bir kez daha. Tanrım, tıpkı Timmie’ye benzemiştim. “Şey, aslında, dün gece iki kötü vampir avladım.”

Bu kısmen doğrudu. Sadece bilmesi gerekmeyen bazı detayları atlamıştım.

“Kötü vampir mi?” diye sordu. “Kötü vampir de ne demek! Onların hepsi kötü zaten!”

Elinden başka türlü sü gelmez, dedim kendime. Onları suçlamaktan asla vazgeçemezdi. *Hayatı boyunca tanıdığı tek vampir ona tecavüz etmişti.*

“Hiç. Ben gerçekten çok yorgunum. Sinemaya başka bir gün gidelim mi? Lütfen?”

Mutfağa gitti, her köşesine dikkatle baktı ve buzdolabını açtı. Gördüğü manzara karşısında suratı asılmıştı.

“Dolabın bomboş. Yiyecek hiçbir şeyin yok. Neden boş bu dolap?”

Omuz silktim. "Henüz alışverişe çıkmadım. Senin geleceğini de unutmuşum."

Erişmeden kalanı dün öğleden sonra yemiştim ve Bones'un genellikle beni dışarı yemeğe çıkardığını da ona söyleyemezdim. Bu birlikte yaptığımız birkaç normal şeyden biriydi, dikkat çekmemek için en sade mekanları tercih ediyor olsak da.

"Çok solgun görünüyorsun."

Bunu yine bir suçlama gibi söylemişti. Esnedim, uykusuz olduğumu ima ediyordum.

"Hayır, ben iyiyim."

"Catherine, tenin her zamankinden daha solgun, evde hiç yemek yok... Kan emmeye mi başladın?"

Esnerken açılan ağızım, annemin söylediklerini duyunca öylece kalakaldı.

"Sen ciddi misin?" dedim.

Bir adım geri attı. Gerçekten yaptı bunu. "Kan mı emiyorsun?"

"Hayır!"

Ona doğru yavaşça yaklaştım, ürktüğünü görmek beni incitmiş, ayrıca öfkelenmişti. "Bak." dedim ve elini alıp boynuma bastırdım. "Hissediyor musun? Nabzım atıyor. Kan emmiyorum, vampire filan da dönüşmedim ve buz dolabım boş, çünkü alışverişe çıkmadım! Tanrı aşkına, anne!"

Timmie başını açık kalan kapıdan içeri sokmak için tam da bu anı buldu.

"Kapın açık kalmış..."

Durdu, yüzümdeki hiddetli ifadeyi görünce şaşkına döndü. Annem elini boynumdan çekti ve omuzlarını geri attı.

“Kim bu Catherine?”

Timmie annemin tavrından ürkmüştü. Zavallı çocuk bunun annemin normal hali olduğunu bilmiyordu. “Kibar ol!” diye fısıldadım. Önce Bones onu korkutmuştu, şimdi de annem onu kalpten götürecekti.

“Erkek arkadaşın bu mu?” diye sordu Timmie’nin de duyabileceği bir fısıltıyla.

Hayır diyecekken aniden fikrimi değiştirdim. Aklımdan kurnazlık, hile ve fırsatçı birtakım düşünceler geçti. Timmie’ye baktım, annemin ona bakınca tam olarak ne gördüğünü biliyordum. Canlı, soluk alıp veren genç bir adam. Yüzde yüz insan.

Kendimi şöyle savunabilirim: Uykusuzluktan delirmek üzereydim, regl olmuşum ve kan emicilikle suçlanıyordum.

“Evet!” Bu yanıt ağzımdan bir anda çıkıvermişti. “Anne, seni sevgilimle tanıştırayım Timmie!”

Timmie’ye doğru histerik bir şekilde koştum, şaşkınlığını gizlemek için önüne geçtim ve yanağına sıcak bir öpücük kondurdum.

“Lütfen durumu idare et,” diye yalvardım fısıldayarak ve aynı anda ona sarıldım.

“Ahhh!” dedi canı yanmışçasına.

Of, fazla sıkı sarılmıştım. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle onu serbest bıraktım. “Çok sevimli, değil mi?”

Annem bize doğru yaklaştı ve Timmie'yi baştan aşağı süzdü. Timmie anneme bir süre aval aval baktıktan sonra titreyen elini uzattı.

"Merhaba?"

"Merhaba," dedi annem.

Timmie'nin rengi solmuştu, yine de hakkını vermek gerek, çıkıp gitmemişti.

"Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum Bayan..."

"Onunla yatıyorsun ama daha senin soyadını bile bilmiyor mu?" diye sordu annem kaşlarını çatarak.

Timmie geri adım atmaya başladığında onu çimdikledim ve kaşlarımı havaya kaldırdım.

"Sen anneme bakma hayatım, bazen kırıcı olduğunu farketmiyor. Anne, Timmie'nin sana kısaca Justina diye seslenmesine ne dersin? Ya da Bayan Crawford mi desin?"

Annem bana hala 'bunu nasıl yaparsın' bakışı atıyordu ama artık daha sıcak davranmaya başlamıştı.

"Justina demesi yeterli. Sonunda seninle tanıştığımıza sevindim Timmie. Catherine bana o şeytanları beraber avladığınızı söyledi. Dünyayı onlardan arındırmak isteyen biriyle daha tanıştığım için çok mutlu oldum."

Timmie bayılmak üzereydi.

"Hadi gidip kahve yapalım," dedim Timmie'nin birazdan doğruları söylemeye başlamasını engellemek için. "Sen burada kal anne. Timmie yan dairede oturuyor, hemen döneriz!"

Timmie'nin evine girer girmez onu tutup kendime doğru çektim ve sesimi alçalttım. "Zavallı annem! Bazen iyi oluyor, bazen de böyle kötü. Doktor onun ilaç dozları-

nı ayarlıyor ama bu nöbetlerin ne zaman geleceğini kimse kestiremiyor. Şu avlanma ve şeytanla ilgili söylediklerini dikkate alma. O tam bir Pentekostalist. Kötü ruhların avlandığına filan inanıyor. Sadece başını salla ve onunla bu konuda fazla konuşmamaya çalış.”

“Ama...” Timmie'nin gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. “Ona neden senin sevgilin olduğumu söyledin ki? Gerçek sevgilini neden tanımıyor?”

İşte bu iyi bir soruydu. Bir yalan uydurmam gerekiyordu. Herhangi bir yalan.

“Çünkü o bir İngiliz!” dedim çaresizce. “Ve Annem... Annem yabancıardan nefret eder!”

Annem bir saat daha bizimle kaldı. Gidene kadar diken üstünde oturdum, Timmie de öyle. O kadar çok kahve içmişti ki otururken bile tir tir titriyordu. Ben sohbeti üniversiteye, kiraz bahçesine, büyükbabamlara ya da vampirler dışında herhangi bir konuya kaydırmak için uğraştım. Fırsat buldukça annemin arkasından ona acıyan ifadelerle bakıyor ve parmağımı şakağımın yakınlarında döndürerek deliliğin o evrensel işaretini yapıyordum.

Timmie annemin ‘nöbet’i boyunca ona elinden geldiğince destek olmaya çalıştı. “Bu çok doğru Justina!” demişti defalarca. “O şeytanları İsa'nın gücüyle bulup avlayacağız. Tanrı'ya şükür! Amin.”

Aslında, Timmie rolünü o kadar ateşli bir biçimde oynamıştı ki annem giderken beni kenara çekip onun çok tatlı ama büyük olasılıkla da bağınaz biri olduğunu fısıldadı.

Annem kapıdan çıkar çıkmaz kapının arkasına yaslandım ve gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. “Tanrı’ya şükür,” diye homurdandım.

“Elbette,” dedi Timmie. “Amin!”

“Devam etmene gerek yok,” dedim yüzümde yorgun bir gülümsemeye. “Sana bir iyilik borçluyum Timmie. Teşekkürler.”

Ona minnettarlıkla sarıldığım sırada kapının hiç çalmadan açıldığını duydum.

“Yanlış zamanda mı geldim?” diye sordu Bones soğuk bir tavırla.

Bu kez nutkum tutulmuştu. *Aksilikler hiç bitmeyecek miydi? Tamam, öyle olsun! Bakalım şimdi ne yapacağız!*

Timmie bıçaklanmış gibi yerinden zıpladı. “Agggghh!” Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama bir eliyle kasıklarını korumaya çalıştığını görünce öfkeyle Bones’a döndüm.

“Lanet olsun, Timmie’ye onu hadım etmeyeceğini söyle!”

Bones kollarını kavuşturup Timmie’ye acımasızca baktı. “Neden?”

Ben de ona şeytani bir bakış attım. “Çünkü eğer bunu söylemezsen, seninle bir daha asla yatmayacağım.”

Gözlerimde beliren vampir pırlıtsı ona ne kadar ciddi olduğumu gösteriyordu. Bones teslim olduğunu belirten bir hareket yaptı. Yine de Timmie korku içinde ve sesizce kapıya ilerlemeye çalıştı.

“Dert etme dostum, aletine zarar gelmeden buradan gidebilirsin. Ama unutma, sen yalnızca onun erkek arkada-

şıymış gibi davranacaksın. Bundan ötesine gitmeyi hayal bile etme.”

“Yoksa konuşmalarımızı duydun mu?” Şimdi beyaz bayrak sallama sırası bendeydi. *Tamam, sen kazandın!*

Dudaklarını büktü. “Bütün şeytanlara ölüm. Amin.”

Muhteşem. “Bak, üzgünüm, ama deliye dönmüştüm, çünkü beni içmekle suçladı!”

“İçmek mi?” Anlamamıştı.

Boynuma dokundum. “Beni içmekle suçladı diyorum.”

Timmie büsbütün şaşkına dönmüştü. Neyse ki Bones durumu kurtarması gerektiğini farketti.

“Ah, evet, anladım,” dedi sonunda.

Başımla onayladım. “Nihayet.”

Bones, Timmie’ye döndü. “Yalnız kalma vakti ahbap. Güle güle.”

Bunu daha kibar bir biçimde söyleyebilirdi ama daha kötüsü de mümkündü.

“Timmie, tekrar teşekkür ederim. Sabah sana uğrarım,” dedim gülümseyerek.

Evine dönebildiği için mutlu görünüyordu ama düz bir çizgi üzerinde yürüyemeyecek kadar sersemlemişti. Kapıdan çıkmak üzereyken içeri doğru seslendi.

“Ben yabancıları dert etmem. Tanrı Kraliçe’yi korusun!” diye vızıldadı ve koşarak gitti.

Bones tek kaşını kaldırdı. Ben derin bir iç çektim.

“O kısmını duymadın mı? Boşver. Sorma.”

ON SEKİZ

İKİ HAFTA GEÇMİŞTİ AMA SWITCH HAKKINDA HİÇBİR şey bulamamıştık. Daha da kötüsü, kayıp kızlar üzerine hazırlanan bazı polis raporları aniden ortadan kaybolmuştu. Hennessey onu takip edemeyeceğimiz kadar hızla izini kaybettiriyordu.

“Bunun bir anlamı yok,” dedi Bones öfkelenerek. “Hennessey son altmış yıldır kız avlıyor ama hiçbir zaman şimdi ki kadar dikkatli olmamıştı. İşler karıştığına çekip giderdi. Kendine başka bir bölge seçip ağlarını örmeye koyulurdu. Kaçırdığı kızların ailelerini hipnotize etmek için neden zaman harcadığını, polis raporlarını yok etmek için neden fazladan güç sarf ettiğini, amacını bir türlü anlayamıyorum!”

Mağaraya döndük, böylece meraklı komşular tarafından dinlenme ihtimalimizi ortadan kaldırmış oluyorduk. Evimin duvarları inceydi. Bones’un bende kaldığı geceler aramızda geçen konuşmaları Timmie’nin dinlemesinden endişelenmek istemiyordum.

“Belki de kaçıktan yorulmuştur,” diye ortaya bir fikir attım. “Rahat etmek, bir süre aynı yerde kalmak istiyordur ve haber başlıkları bir seri katilden sözederse polis bu işin peşine düşmek zorunda kalacağını biliyordur. O zaman da ya saklanması ya da teslim olması gerekir. Kendini bu şekilde motive ediyor olamaz mı?”

Bones bilgisayarının üzerinden şöyle bir baktı. “Bu benim de aklıma geldi ama işin içinde başka şeyler de olmalı. Lola onun yeni bir koruması olduğundan sözemişti, hatırladın mı? İp burada düğümleniyor. Bu yeni koruma, Hennessey ve ortakları için olağanüstü bir biçimde tedbirli davranıyor, bu da akla *neden* sorusunu getiriyor. Bence bunlar ya vampir ya da tanınmış insanlar. Özenle korunması gereken bir şöhretleri var.”

Vampirlerin dünyası hakkında çok şey bilmiyordum, bu yüzden konuya açıklık getirmekte pek bir faydam olmuyordu. İnsanlar hakkındaysa üç aşağı beş yukarı bir bilgiye sahiptim ve atan bir nabzımın olması bana onlarla ilgili tahminde bulunma yetkisi veriyordu.

“Rüşvetçi polisler olabilir mi? Belki de bir polis şefi? Raporlardan bazıları kazara yok olabilir ama hepsi birden değil. Diyelim ki sen bir polis şefisin ya da bir şef adayısın -her neyse- ve halkı yetenekli olduğuna inandırırken biraz da kolay para kazanmak istiyorsun. Bir yığın kayıp göze batabilir. Bu yüzden sorunları iş ortağının çözmesini sağlarsın, hatta belki de ona korunmasız kızları nerede bulabileceğine dair ipucu verirsin. Tanrım, eğer bu bir polis şefiyse, Hennessey’yi davet edip ona kendi bölgesindeki en göz-

de kızları bile sunabilir! Sonra kayıtları da kolayca yok eder. Peki ya bunun karşılığında Hennessey'den halk protestolarını bastırmak için yardım talep ederse ne olur? Bu öyle büyük bir karşılık da sayılmaz değil mi?"

Bones düşünceli bir edayla çenesini sıvazlayarak bu söylediklerimi düşünmeye başladı. O sırada cep telefonu çaldı.

"Alo? Evet, Charles, Seni duyabiliyorum... Nerede? Ne zaman? *Kim?* Tamam, görüşürüz."

Telefonu kapattı, bana bakıyordu.

"Ne?" diye sordum sabırsızca.

"Gelişme var gibi görünüyor. Şu anda Hennessey'nin adamlarından biri yanındaymış ve o kişi benimle konuşmak istiyormuş."

"Ben de seninle geliyorum," dedim hemen.

Bones'un sesinden pişman olduğu anlaşılıyordu. "Bunu söyleyeceğini biliyordum."

Spade otel odasının kapısını açtı ve gözucüyle bana baktı.

"Onu da getirmene şaşırdım Crispin."

Ona henüz 'siktir' çekmemiştim ama demek üzereydim.

"Olup bitenleri evde merakla beklemek yerine buraya gelip öğrenmesi daha iyi olacaktı," diye cevap verdi Bones. "İçeri girelim Charles, böylece başlayabiliriz."

Şu iki isim olayı çok sinir bozucu diye düşündüm Spade içeri geçerken. *Vampirler niye tek isimle yetinmiyor?*

Odanın ortasında bir kadın duruyordu. Odanın fazlasıyla görkemli ve büyükbabamların evinin üst katı kadar büyük olduğunu, tıpkı içerideki diğer gereksiz detaylar gibi

girer girmez farketmiştim. Ama gözümden kaçan bir şey vardı.

Bu kadın şimdiye dek bizzat ya da televizyonda gördüğüm en harika kadındı. Latin kadınlarına benziyordu; kalçasına kadar uzanan siyah ve kıvrırcık saçları, gerçek olamayacak kadar mükemmel vücut hatları vardı ve de kıpkırmızı dudakları. Ona bir dakika boyunca baktım. Yalnızca çizgi filmlerdeki kadınların bu kadar ince bir beli, iri göğüsleri, yuvarlak kalçaları ve böyle bacakları olabilirdi. Vücudunun her kıvrımını net bir biçimde görmek hiç zor değildi. Elbisesi öyle dardı ki nefes almak zorunda olmayışı onun için büyük bir şanstı.

“Francesca,” dedi Bones ve kadına yaklaşır onu yanağından öptü. “Geldiğine sevindim.”

Ve bu sahne, Francescadan anında nefret etmeme yetti. “Bones...”

Onun adını sanki bir şeker adımı gibi söylüyordu. Bones’u yanağından öptüğünde parlak kırmızı rujunu onun yanağına bulaştırmış ve hemen ardından bana dönüp açıkça meydan okuyarak bakmıştı.

Spade’in omzumu sarsan eli beni son anda ölümcül düşüncelerden uyandırdı. Ceketimin iç cebindeki iki bıçağı çekişip bu kadının göğüslerine fırlatmanın hayalini kuruyordum.

“Francesca, bu Cat,” dedi Bones beni işaret ederek. “Benimle birlikte, yani onun yanında çekinmeden, rahatça konuşabilirsin.”

Yüzümü gererek gülümsemeye benzer bir ifade yaratmaya çalıştım. “Selam. Biz Bones’la yatıyoruz.”

Bu sözcükler ağzımdan bir anda fırlamıştı. Spade'in Bones'a belli belirsiz bir tonda beni buraya getirmenin iyi bir fikir olmadığını mırıldandığını duydum. Bones şaşkıncıydı. Francesca'nın tepkisi, onlarınkinden farklı oldu. Kalın dudakları kıvrıldı.

"Bu çok doğal, *küçük kız*. Ona kim karşı koyabilir ki?"

Parmaklarını Bones'un gömleği üzerinde gezdiriyordu, kontrolümü kaybetmek üzereydim.

"Kedicik." Bones aniden elimi tuttu ve sanki ben şu kadının güzel poposunu tekmelemek üzere değilmişim gibi avcuna aldığı elimi okşadı. "Önce oturalım, değil mi?"

Bendeki problemin ne olduğunu bilmiyordum. Beynim küçük ve rasyonel yanı, bu kadının Hennessey'i yakalamamızda bize yardım edeceğini ve artık kendime gelmemi haykırıyordu. Ama kalan kısmı, bu kadına karşı kör bir düşmanlıkla dolmuştu ve akılcı davranışın önemini katiyen anlamak istemiyordu.

Bones beni yakındaki bir koltuğa oturttu, elimi bırakmıyordu. Gözucuyla Francesca'ya baktım ve onun Bones'a bakarak dolgun kırmızı dudaklarını yaladığını gördüm.

Boşta olan elimi kaldırıp havada bir yay çizerek bu kadının hayranlıkla baktığı Bones'un poposuna götürdüm. Gözlerinin içine bakarak Bones'un poposunu sıktım, çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum. *Bundan hoşlandın mı? O benim!*

Bones durdu, başını eğip anlamlı bir ifadeyle bana baktı. Elimi şaşkınlıkla poposundan çektim ve kendimi bu delilikten kurtarmaya çalıştım.

“Üzgünüm,” diye mırıldandım.

“Sorun değil,” dedi gülümseyerek. Bu gülümseme kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı.

“Bu şekilde hareket etmek biraz zor oluyor da.”

Bir elim göğsünü, diğer elim poposunu kavramışken Bones’un yürümeye çalıştığını hayal edip güldüm. Evet, bu biraz riskli olabilirdi.

“Tamam, işte serbestsin,” diye fısıldadım. Daha kontrollü olmaya ve olaylara daha olgun bir tarzda yaklaşıma karar vermiştim. Tamam, belki Bones ve şu döneke kadın bir zamanlar bir çılgınlık yapmış olabilirdi. Yaklaşık bir asır kadar önce. Büyükbabamlar bile doğmadan önce. Bunu kaldırabilirdim. Eğer erkek olsaydım, ben de onunla sevişmek isterdim. Gördünüz mü? Ne kadar olgunum.

Bones yanıma oturdu, Spade de onun yanındaki boş yere yerleşti. Onun hakkındaki düşüncelerim olumlu anlamda değişiyordu çünkü Francesca’ya da karşımızdaki sandalye kalmıştı. Ama sandalyeye oturup bacak bacak üstüne attığı anda ona karşı hissettiğim üstünlük duygusu bir anda silinip gitti.

Yüzümün kıpkırmızı kesildiğini anlamak için aynaya bakmam gerekmiyordu. Kasıklarına kadar çıkan yırtmacı hayale pek yer bırakmıyordu. Bones parmaklarını parmaklarımın arasına geçirip sıktı. Birkaç dakika önceki temasımız yüzünden avuçları hala sıcacıktı. Ceketimi çıkarıp Francesca’nın bacaklarını örtmek üzere olduğumu anlamıştı, beni olduğum yerde sıkıca tutuyordu.

"Hepimiz neden burada toplandığımızı biliyoruz," dedi Bones sakin bir ses tonuyla, sanki Francesca ona yeni tıraşlanmış bacak arasını göstermiyormuş gibi. "Hennessey'nin peşinde olduğum bir sır değil ve sen de onun adamlarından birisin Francesca. Onunla aranızın iyi olmadığını biliyorum. Yine de efendine ihanet etmek en büyük suçtur. Hata yapma, ben onu öldürmeye çalışıyorum ve bana vereceğin herhangi bir bilgiyi de bu amaç için kullanacağım."

Devam et adamım! Ona sessizce tezahürat yapıyordum. Doğrudan konuya gir ve küçük bir yırtmacın dikkatini dağıtamayacağını ona göster! Bu gece en şanslı gecen.

Francesca dudağını büktü. "Ben de aynı şeyi istemiyor olsam buraya niye geleyim? Eğer onu öldüremeyeceğini düşünseydim bu riske girmezdim. Son doksan üç yıldır ondan nefret ettiğimi biliyorsun. Beni manastırdan alıp vampire dönüştürdüğünden beri ondan nefret ediyorum."

"Sen rahibe miydin?" diye sordum inanamayarak. Yanlış anlamadığımdan emin olmak için üzerindeki giysiye bakıyordum. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Bones, bu kadının burada bulunma amacı ne? Bizimle kalmak zorunda mı?" dedi Francesca. Beni yok sayıyordu.

Bones'un gözleri öfkeyle parladı. "O burada, çünkü bunu ben istedim ve konumuz bu değil."

Bu cümleyle Bones yalnızca seksten, seks ve oral sekse terfi etmişti. Dürüst olmak gerekirse fazladan faaliyet umrumda bile değildi. Zaten bundan hoşlandığımı keşfetmiştim. Sanırım bu odada bir değil iki kaltak vardı.

“Hennessey'nin ölmesini istiyorum,” diye özetledi Francesca, Bones'la bakışma yarışmasını kaybettikten sonra. “O çok uzun bir süredir benim efendim.”

Bu söz beni şaşkına çevirmişti. “Efendi derken neyi kastediyor?” diye sordum Bones'a. Francesca bir köle miydi? O anda Hennessey'nin benim gözümde bundan daha aşağılık bir adam olamayacağına karar vermiştim.

“Vampir toplumunda piramit sistemi vardır,” diye açıkladı Bones. “Piramidin her katmanı kendi efendisinin gücüyle organize olur ve efendinin altındaki herkes onun kurallarına uymak zorundadır. Bir tür feodalizm gibi. Bir toprak sahibi var ve toprağında çalışan herkesin refahından o sorumlu ama karşılığında toprağında çalışan halkın da ona bağlılık göstermesi ve vergisini ödemesi gerek. Vampirle-rinki de üç aşağı beş yukarı böyle bir durum.”

Bu benim için yeni bir bilgiydi ve son derece geri kalmış bir sistem gibi görünüyordu.

“Demek öyle. Diğer bir deyişle, vampir topluluğu da Amway sistemiyle yaşıyor.”

Francesca, İspanyolca bir şeyler mırıldandı ve sözleri ku-lağa hiç hoş gelmiyordu.

“İngilizce konuş ve küçümseyici sözler kullanma,” diye-rek kısa ve sert bir karşılık verdi Bones.

Francesca iri siyah gözlerini öfkeyle kırıştırdı. “Eğer seni tanımıyor olsaydım, burayı hemen terkederdim.”

“Ama beni tanıyorsun,” dedi Bones yumuşak bir tavırla. “Ve eğer beraber olduğum kadına bizim dünyamızla ilgili detayları anlatmayı tercih ediyorsam, bu seni daha az

ciddiye aldığım anlamına gelmez. Sen de Cat'e daha fazla saygı göstermelisin. Çünkü senin en çok istediğin şeyin gerçekleşmesi ve Hennessey'nin ortadan kaldırılması, Cat'e bağlı.”

Francesca bu söze güldü. “Kusmuk.”

Nasıl bir laftı bu böyle?

“Evet, aynen öyleyim.”

Kadın gülümsemeye devam etti. Bu onu daha da çekici kılıyordu. Bu solgun esmer tenindeki parıltı sayesinde, renkli pırlantalardan yapılmış gibi görünüyordu.

“Pekala *küçük kız*, daha hoşgörülü davranılmayı hak ediyorsun. Hennessey senin hakkında pek bir şey söylememiştir. Çok öfkeliydi ve çok aşağılanmıştı. Buna tanık olmak benim için gerçekten büyük bir zevk.”

“Senin ondan ne kadar nefret ettiğini biliyor mu?” diye sordum şüpheli bir tavırla. “Çünkü eğer biliyorsa, bize yardım etmek için ne kadar yaklaşabilirsin ki?”

Öne doğru eğildi. Göğüs dekoltesi biraz daha açıldı. Bakmamaya çalışıyordum ama... Tanrım! Çok canlı görünüyordu.

“Hennessey ondan nefret ettiğimi çok iyi bilir ama ondan bazı şeyleri saklamayı çok önceden başardım.” Durakladı ve Bones'a dönüp şeytanca gülümsedi, kontrolümü kaybetmek üzereydim. “Beni elinde tutmayı seviyor ve onun olduğum için kendimi ne kadar kötü hissettiğimi de biliyor. Vampirler, efendilerinin egemenliğinden ancak onlara karşı yaptıkları bir düelloyu kazanırlarsa, fidye karşılığı bir başka efendiye satılırlarsa ya da bir iyi niyet göstergesi

olarak serbest bırakılırlarsa kurtulabilir. Hennessy benim tek başıma yenemeyeceğim kadar güçlü. Kesinlikle iyi niyetli değil. Ve beni asla bir başka efendiye satmaz. Yine de ona ihanet edebileceğime asla inanmaz, çünkü eğer yakalanırsam bana yapacaklarından çok korktuğumu sanıyor.”

Sesindeki hırıltı tüm bu anlattıklarını daha da ürkütücü kılıyordu. O adamın neler yapabileceğini biliyor ama buna rağmen hayatını tehlikeye atacak kadar da ondan nefret ediyordu. Belki de onu küçümsemekte acele etmemeliydim. Böyle bir kararlılığı takdir etmek gerekirdi. İç çamaşırını giymiyor olsa bile.

“Yani ikimizin ortak bir yanı var,” dedim ve Bones’a bakıp alaycı bir kahkaha attım. “Şey, başka bir ortak yanımız daha var. Ben de Hennessy’nin ölmesini istiyorum. Birbirimiz hakkında bu kadar şey bilmemiz yeterli, değil mi?”

Bana konyak rengi gözleriyle şöyle bir baktı ve ardından omuz silkti. “Evet. Sanırım yeterli.”

Bones ve Spade birbirine baktı. Sanırım uzun saçlı vampirin gülümsediği gördüm.

“Bu ortak amaç dışında, bize vereceğin bilginin karşılığında bizden ne istiyorsun Francesca?” diye sordu Bones konuya dönerek.

“Beni almanı istiyorum,” diye cevapladı Francesca.

“Bu asla olmaz!” dedim hiddetle. Bones’a sınımsız tutunmuşum.

Şaşkınlıkla büyüyen üç çift göz bana odaklandı. O anda artık sıkıca tuttuğum şeyin Bones’un eli olmadığını farkettim.

Ben pancar gibi kızarıırken Spade gülmeye başlamıştı, elimi çekip kendi iyiliğim için onun üzerine oturmaya karar verdim. *Sevgili Tanrım, bana neler oluyordu?*

Bones dudağını büktü ama Spade'in yükselen kahkahasına eşlik etmedi. "Onu demek istemedi tatlım," dedi çok doğal bir tonda. "Francesca kendi efendisi öldüğünde, başka bir vampirin koruması altına girmek istediğini söylüyor. Ben onu kendi adamım olarak kabul edebilirdim, yani onu *alardım*. Ancak ben hala Ian'ın boyunduruğu altındayım, benim üzerimde uzun yıllardır hiçbir otoritesi yok ve ben de bu yüzden özgür olmak için onunla düello yapma gereği duymadım. Böyle daha özgürüm ve bizim anlayışımıza göre benim Francesca'yı almam için Ian'ın izin vermesine gerek yok. Tabii normal koşullar altında olsaydık, onun iznini almak daha uygun olurdu."

Şükürler olsun ki durumun karmaşıklığı Bones'a yeni-
den sarkıntılık edemeyeceğim kadar dikkatimi dağıtmıştı.

"Neden özgür olmak istemiyorsun?" diye merakla sordum Francesca'ya.

"Efendisi olmayan bir vampir tehlike altındadır *küçük kız*. Yalnız bir vampirin başına gelebilecek herhangi kötü bir durumda, onu kimse sahiplenmez. Sizdeki ulus olma mantığıyla aynı. Eğer vatansız biriysen, ihtiyaç duyduğunda nereye başvuracaksın? Seni kim koruyacak?"

"Çok vahşi bir sistem bu," dedim. İyi ki kalbim atıyordu.

"Bu kadar saf olma," dedi kızarak. "Bu sizinkinden çok daha iyi bir yapı. Sizin devletiniz ilgilenmeyi reddettiği için her gün kaç insan açlıktan ölüyor biliyor musun? Şu anda

kaç Amerikalı ilaç satın alacak gücü olmadığı için hastalıktan ölüyor, haberin var mı? Vampirler kendi insanlarını asla açlıktan ölmeye terketmez. Bir canavar olan Hennessey bile, kendisine bağlı olanların kötü koşullarda yaşamasına izin vermez. Düşün bunu. Bizim türümüzün en kötüsü bile sizin ülkenizin kendi vatandaşına yaptığını yapmıyor.”

“Francesca...” Spade artık gülmüyordu.

Francesca ona dönüp elini salladı. “Söyleyecek başka bir şeyim yok.”

Ama benim vardı.

“Eğer ahlaki mükemmeliyetin sembolü kan emicilerse, neden içinizden tek bir kişi bile Hennessey’in insanları vampire dönüştürmesine karşı çıkmıyor? Bones sokaktakilerin yüzde beşinin yaşayan ölü olduğundan sözediyor, yani epey kalabalıksınız! Yoksa adam kaçırma, tecavüz, cinayet ve insanlara yapılan diğer zulümler sizin için çok mu önemsiz?”

Bones elimi okşadı. “Kedicik, belki de...”

Francesca sandalyesinden fırladı. “Uyan artık! Hennessey insanların yaptıklarından daha fazlasını yapmıyor! Her yıl *elli binden fazla* Kolombiyalı genç, Avrupa ve Asya’ya köle olarak satılıyor ve bunu yapan da vampirler değil! Kongo’da yüz binden fazla kadın kendi ülkesinin askerleri tarafından işkence görüyor! Pakistan’da hala yasaların emriyle namus cinayetleri ve tecavüzlerin gerçekleştiği bölgeler var. Ama ne senin ülken ne de dünyanın diğer ülkeleri buna karşı çıkıyor! Vampirler de yalnızca kendi işlerine

bakıyor olabilirler ama biz bu gezegeni denetlemeye başladığımız zaman, burayı asıl şeytandan, yani insanlardan temizleyeceğiz...”

“Bu kadar yeter!”

Bones göz açıp kapayıncaya kadar Francesca'nın karşısında belirmişti. Ona dokunmadı bile ama sesi bir kamçı gibiydi.

“Yaklaşık doksan yıl önce bu şekilde düşünen genç bir kızı hatırlıyor gibiyim. Şimdi, senin durumunu açıklığa kavuşturmak gerekirse, evet, Hennessy'yi öldürdükten sonra seni yanıma alacağım. Ayrıca, bana verdiğin bilgiler yararlı olursa, iş bittiğinde sana hakettiğin parayı da öderim. Sözüm söz. Bu senin için yeterli mi?”

Francesca'nın trafik lambası yeşiline dönüp parlayan gözleri, biraz sonra yavaşça, onu ilk gördüğüm anki rengine, koyu kahverengiye döndü. Sandalyesine oturdu, bir süre alt dudaklarını ısırıp ve sonunda başını evet anlamında salladı.

“Evet, anlaştık.”

Bundan sonraki konuşmalar çok hızlı ilerledi. Francesca, Switch'i tanımıyor ve Hennessy'nin yeni bağlantılarının kim olduğunu bilmiyordu. Spade, Hennessy'ye ulaşabileceği yeni yollar bulmak için şehir dışına çıkacağını ve Bones'u daha sonra arayacağını söyledi. Hepsi buydu. Francesca ve ben ayrılırken birbirimize hoşçakal bile demedik. Francesca otel odasında kaldı, Bones'la ben çıktık ama yirminci katta olmamıza rağmen bu kez asansörü kullanmadık. Merdivenleri işaret etti ve inmeye başladık. Bu

sayede enerjimi, öfkeyle patlamadan boşaltabilecektim en azından.

“Bana daha önce vampir toplumu hakkında hiçbir şey anlatmamıştın,” dedim sakın bir tavırla. Bir kat inmiştik, on dokuz kat daha vardı.

Bones bana esrarengiz bir bakış attı. Artık elimi tutmuyordu. Ben de ellerimi ceketimin cebine sokmuştum.

“Hiç sormadın ki.”

Öfkelendim ve yan çizdiğini düşündüm. Kırıcı laflar etmek için ağızımı açtım, sonra bir kez daha düşündüm ve çenemi tuttum.

“Evet, sanırım hiç sormadım.”

Eğer o da benim kadar öfkeli olsaydı, şimdiye dek vampirler hakkında ilgi duyduğum tek şeyin onları öldürme teknikleri olduğunu söylerdi. Kültürleri, inançları, değerleri ya da gelenekleri beni ilgilendirmiyordu, tabii eğer onları avlarken işime yaramayacaksa. Bir katil mantığıyla düşündüğümü görmek çok korkutucuydu. Sadece yirmi iki yaşındaydım. Bu kadar soğukkanlı olmayı ne zaman öğrenmiştim?

“Nasıl başladı?” diye sordum yavaşça. “Vampirlerin tarihi nasıl başladı?”

En temel sorulardan birini sormuştum. Bu konu daha önce aklımın ucundan bile geçmemişti.

Bones gülümser gibi oldu. “Evrimsel açıdan mı, yoksa yaratılışçı açıdan mı anlatabayım?”

Bir an düşündüm. “Yaratılışçı. Ben inançlı biriyim.”

Basamakları inerken ayaklarımızdan kesik ve kuvvetli sesler çıkıyordu, bu yüzden Bones alçak sesle anlatmaya başladı. Sesler merdiven boşluğunda yankılanıyordu ve saat çok geç olduğu halde kimsenin tesadüfen de olsa bizi duymasına gerek yoktu.

“Tarihimiz, birbirinden çok farklı olan ve birinin diğerini ölümüne kıskandığı iki kardeşin öyküsüyle başlıyor. Bu öyle bir kıskançlıktı ki dünyanın ilk cinayetinin işlenmesine sebep oldu. Kabil, Habil’i öldürdü ve Tanrı onu, üzerine başka kimsede olmayan bir işaret koyarak kabilesinden kovdu.”

“Başlangıç, Dördüncü Bölüm,” dedim usulca. “Annem İncil’i okumama çok önem verirdi.”

“Ama bundan sonraki kısım okuduğün hiçbir kutsal kitapta yazmaz,” diye devam etti Bones bana yan yan bakarak. “O işaret, Kabil’in yaşayan bir ölüye dönüşümünün işaretiydi. Kan dökmenin cezası olarak ömür boyu kan içecekti. Kabil sonradan kardeşini öldürdüğü için pişman oldu ve içlerinden kovulduğu halka hiç benzemeyen bir halk yarattı, kendi halkını. Onun yarattığı çocuklar vampirlerdi ve onlar da kendi soylarını devam ettirdi. Tabii bir gulyabaniye sorsan, bu öyküyü sana başka türlü anlatır. Kabil’in bir vampire değil gulyabaniye dönüştüğünü söyler. Bu atalarımızdan beri süregelen bir tartışma. Ama Kabil ortalıkta olmadığı için bu tartışmaya bir son veremiyor.”

“Peki ona ne oldu?”

“O da Tanrı’nın bir yaşayan ölü versiyonu. Gölgelelerin arasından çocuklarını izliyor. Kim onun nerede olduğunu

gerçekten bilebilir ki? Belki de Tanrı onu affedip yeniden yanına almıştır.”

Ben bunu düşünürken Bones adımlarını hızlandırmıştı.

“Bu sana annenin haklı olabileceğini düşündürdü, değil mi?” diye sordu bitkin bir halde. “Hepimizin katil olduğun düşünce. Biz bu dünyanın ilk katilinin çocuklarıyız, tabii sen vampirlerin ve gulyabanilerin evrimsel bir mutasyon ürünü oldukları düşüncesine inanmıyorsan.”

Hızına yetişemiyordum. On ikinci kat... On birinci kat... Onuncu kat...

“*Benim* türümün ilk örneği de epey haltlar karıştırmış,” dedim sonunda omuz silkererek. “Şu elma meselesi yüzünden sizi eleştirmekte zorlanıyorum.”

Güldü. Ve sonra beni hızla döndürüp kucağına aldı, adım atan ayağım havada kalmıştı. Dudaklarıma yapışıp nefesimi kesti. Az önce üst katta garip davranışlar sergilememe sebep olan akıl yoksunu arzularım şimdi başka bir şekilde ortaya çıkmak üzereydi. Kollarımı boynuna, bacaklarımı da beline doladım ve onu benden önce hayatına giren tüm kadınların anılarını silmek istercesine şehvetle öptüm.

Bir dikiş sökülmesi sesi duydum. Önce arkamdaki duvarı ve bir saniye sonra da Bones’un içime girdiğini hissettim.

Ona sınıksız sarılmıştım, tırnaklarımı sırtına geçiriyor ve çığlıklarımı bastırmak için ağzımı boynuna dayıyordum. İnliyordu, bir eliyle saçımı kavramıştı ve hızla, daha derine doğru gidip geliyordu. Her hareketi son derece sertti ve

ben de böyle istiyor, aramızdaki dizginsiz tutkuyla çoştukça çoşuyordum.

İçimdeki her şey aniden kilitlendi ve sonra bir zevk dalgası ayak parmaklarıma kadar yayıldı. Bones da orgazm olmuştu ve sarsıntılı birkaç dakikadan sonra gevşedi.

Bir kapı gıcirtısı, ardından bir soluk duyuldu ve Bones sesin geldiği yöne döndü. "Kapıyı kapat, hiçbir şey görmedin!" Kapı hemen kapanmıştı. O sırada ben de sakinleşmiştim, içimdeki zevk dalgaları dinmeye başlamıştı.

"Tanrım, bu da nesi?"

Bones'u kendimden ittim ve o da beni uzun bir öpücüğün ardından yere indirdi. "Bence önemli bir şey değil."

Pantolonumun ağı boydan boya yırtılmıştı. Merdivenlerde kimse yoktu ama ben yine de az önce birine yakalandığımız için utanıyordum. *Hangimiz daha kaltakmış ha? İkiyüzlü kadın!*

"Önce seni herkesin önünde taciz ettim, sonra efendisine ihanet eden hainimizi neredeyse bıçaklayacak kadar öfkelendim ve şimdi de bir merdiven boşluğunda sana saldıyorum! Bir de senin Timmie'ye kaba davrandığını düşünmüştüm! Sen de benden bir özür beklemelisin!"

Bones kıkırdadı, ceketini çıkarıp belime sardı. En azından pantolonumun yırtığını tamamen gizliyordu. Onun giysilerinde hiçbir yırtık yoktu. Zaten iç çamaşırı giymiyordu, fermuarını açması yetmişti.

"Sen beni taciz etmedin ve bu gece için senden özür filan da beklemiyorum. Hiçbir şey için özür dilemene gerek yok. Doğrusunu söylemek gerekirse, sıkıntım hafifledi."

“Hafifledi mi?” Bones’un önüne baktım. “Sanırım hafiflemenin tek yolu vardı, o da...”

“Ondan bahsetmiyorum.” Ağzından şaşkın bir homurtu daha çıktı. “Gerçi senin dediğin de doğru. Bu gece nasıl davrandığını biliyor musun? Bir vampir gibi. Bizim türümüzde, ait olma hissi çok gelişmiştir, her birimizde, bu yüzden Timmie’nin sana aşık bir buzağı gibi bakmasına o kadar sert bir tepki verdim. Senin de Francesca’ya aynı düşmanlıkla baktığını gördüğümde... Beni sahiplendiğini anladım. Benim için ne hissettiğini merak ediyordum Kedicik. Benimle yalnızca arkadaşlığım ya da fiziksel cazibem yüzünden birlikte olmadığını umuyordum. Bu yüzden sana Francesca’yla ilgili bir korkun olmaması gerektiğini söylerken aslında duygularının ne kadar derin olduğunu farkedip bencilce bir mutluluk duydum.”

Ona sessizce bakmaya devam ettim. Söylemek istediğim çok şey vardı. *Sana sadece fiziksel bir yakınlık duyduğumu nasıl düşünebilirsin*, diye sormak istiyordum mesela. Ya da, *Benim tek dostum olduğumu bilmiyor musun*, diyebilirdim. Ve son olarak da *Bones, seni seviyorum*, diyebilseydim keşke.

“Bence buradan çıkmalıyız,” demeyi tercih ettim ödleke. “Bizi polise şikayet etmesin diye sen birilerini daha hipnotize etmeden önce buradan çıksak iyi olur.”

Gülümsedi ama biraz kederliydi ve belki de bunun sorumlusu bendim.

“Tamam Kedicik, senden hiçbir şey talep etmiyorum. Kaygılanmana gerek yok.”

Elini tuttum. Sıcaklık farkını umursamıyordum ve bunu bir daha asla umursamayacak olmaktan delicesine korkuyordum.

“Gerçekten benim misin?” Bu soruyu sormaktan kendimi alamamıştım.

Soğuk parmaklarıyla ellerimi hafifçe sıktı. “Elbette seninim.”

Ben de onun elini sıktım ama daha kuvvetlice.

“Buna sevindim.”

ON DOKUZ

SAAĞ ON BİRİ VURMUŞTU VE VAMPİR AVCISI CAĞ harekete hazırdı ama savaş zırhım sadece destekli bir sutyen, bukleli saçlar ve kısa bir elbiseden oluşuyordu. Evet, pis bir işti bu. Yine de yapacaktım. *Hepiniz davetlisiniz kan emiciler! Barımız açıldı!*

Hennessey kaynaklarını tazelemek için hala arayış içindeydi. Francesca on gün boyunca casusluk yaptıktan sonra bunu doğrulamıştı. Lola ve Charlie'den de aynı şeyi duymuştuk, o yüzden bu pek de şaşırtıcı bir bilgi sayılmazdı. Ama Francesca'nın son gizli telefon konuşmasında ilettiği bilgi değerliydi. Hennessey'nin adamlarından birinin gizemli bir insana 'Sayın yargıç' diye hitap ettiğini duymuştu. Bu dalga geçerek söylenmiş bir lakap da olabilirdi ama Bones öyle olmadığına karar verdi. Kurcalanmış polis kayıtlarından ve Hennessey'nin kayıp kişi raporlarını engellemek için kullandığı yöntemlerden zaten haberdardık. Bones bu insanın bir hakim olduğunu tahmin ediyordu, belki

de delillerin sıklıkla kaybolduğu Columbus'tan bir hakimdi. Bir yandan bu ihtimali araştırıyorduk ama düşünmemiz gereken bir şey daha vardı. Yakalanmak istemeyen birini yakalamaya çalıştığınızda yeme ihtiyacınız vardır. Hala kim olduğunu bilmediğimiz Switch'in ya da Hennessy'nin atlayacağı bir yeme... Ben bu noktada devreye girdim. Gündüzleri üniversiteye gidiyordum, geceleri ise tüm adı, bayağı barlarda ve kulüplerde devriye geziyordum. Bunun pis bir iş olduğunu söylemiş miydim?

“Catherine? Aman Tanrım, Catherine, bu sen misin?”

Nasıl yani? Ailem dışında kimse bana bu isimle seslenmezdi ve ailem kesinlikle burada değildi. Yine de bu seste tanıdık bir şey vardı.

Sandalyemde döndüm ve atılabilecek ilaçlardan koruduğum içkim elimden yere düştü ve parçalandı. Altı sene geçmiş olmasına rağmen onu bir bakışta tanıdım.

Danny Milton tam karşımda duruyordu. Dar, gümüş rengi elbisemi ve dizlerime kadar gelen çizmelerimi görünce ağzı açık kalmıştı. Bakışları yüzümden göğüs dekolteme, oradan tekrar yüzüme döndü. Her zamanki siyah deri eldivenlerim o anda kalbimle aynı renkti.

“Vay canına, Catherine, sen çok... Vay be!”

Ya görünüşüm karşısında gerçekten söyleyecek söz bulamıyordu ya da üniversitedeki edebiyat dersleri ona pek iyi gelmemişti. Seçeneklerimi düşünürken gözlerimi kıstım. Bir: *Onun* kalbine bir kazık saplayabilirdim. Çekici bir fikirdi ama hiç etik değildi. İki: Onu görmezden gelip bir an önce gitmesini umabilirdim. Mümkündü ama fazla kibar-

dı. Üç: Bir içki daha söyleyip o içkiyi onun suratına atmak ve bıraktığı anılar için teşekkür etmek. Hakedilmiş bir hareket olurdu ama fazla gösterişliydi. Şu anda gereksiz yere dikkat çekip buradan atılmak istemiyordum. Bu da beni otomatikman ikinci seçeneğe mahkum ediyordu. Kahretsin! Aralarında en az tatmin edici olan oydu.

Öldürücü bir bakış attıktan sonra ona sırtımı döndüm. Umarım mesajı almıştır diye düşündüm.

Almadı. “Hey, beni kesin hatırlıyorsundur. Yolda karşılaşmıştık ve lastiğimi değiştirmeme yardım etmiştin. Ve eminim hatırlıyorsundur, seninle ilk ben...”

“Kapa çeneni, seni aptal!”

Bu kadar zamandan sonra, sağırların bile duyacağı bir şekilde, beraber yattığım ilk adamın o olduğunu söylemeye nasıl cüret ederdi? Belki de en iyisi, birinci seçenektir.

“Gördün mü? Hatırlıyorsun beni,” diye devam etti. Anlaşılan ‘apral’ kısmını anlamamıştı.

“Vay be, ne kadar oldu... Altı yıl mı? Daha mı fazla? Neredeyse seni tanımayacaktım. Önceden böyle gözükmediğine eminim. Tamam, o zamanlar da tatlıydın ama daha çok bir bebek gibiydin. Şimdi ne kadar büyümüşsün.”

O kesinlikle pek farklı gözükmüyordu. Saçı aynı uzunlukta ve aynı kumlu kahverengiydi. Gözleri hafızamdaki mavilikteydi. Göbek bölgesi biraz daha yumuşamış görünüyordu ya da içimdeki burukluk algılarımı etkiliyordu. Benim için o artık herkes gibiydi. Benden yararlanmaya çalışan bir adam daha sadece. Sırf bu sebepten onu öldürebilseydim keşke.

“Danny, kendi iyiliğin için, arkanı dön ve uzaklaş.” Bones buralarda bir yerdeydi, ben onu göremesem de. Eğer o bizi gördüyse, Danny’nin kim olduğunu öğrendiği anda onun fişini çekme konusunda herhangi bir vicdani çatışma yaşamayacağından emindim.

“Niye ki? Biraz sohbet ederdik. Uzun zaman oldu ne de olsa.” Hiç teklif etmememe rağmen yanımdaki, az önce boşalan tabureye çöktü.

“Sohbet edecek bir şeyimiz yok. Geldin, gördün, gol attın, gittin. Bu hikayenin sonu.”

Tekrar sırtımı döndüm, hala içimde kalmış olan acıya şaşırılmıştım. Bazı yaralar asla iyileşmez, zaman ve bilgiyle bile.

“Yapma Catherine, o kadar da...”

“Selam dostum, sen de nereden çıktın?”

Bones birden Danny’nin arkasında belirmişti ve yüzünde gerçekten korkutucu bir gülümseme vardı. *Eyvah.*

“Kalkmak üzereydi,” dedim sert bir şekilde. Danny’nin en azından bir tane beyin hücresi olması ve Bones onun kim olduğunu anlamadan kaçması için dua ediyordum. Tabii çoktan anlamadıysa. Bones’un yüzündeki bakış yırtıcı bir hayvanınki gibiydi.

“Daha değil Kedicik, henüz tanıştırılmadık.” İh, iyi bir fikir değildi bu, hiç iyi bir fikir değildi.

“Benim adım Bones, senin adın...”

“Danny Milton. Catherine’in eski bir arkadaşıyım.”

Danny hiç şüphelenmeden kendisine uzatılan eli sıktı. Bones ise Danny’nin elini yakaladı ve bırakmadı; Danny elini çekmeye çalıştığında bile.

“Sorun çıkarmak istemedim, sadece, Catherine’e merhaba diyeyim demiştim ve... *Aaaagghhh*.”

“Tek kelime söyleme.” Bones o kadar kısık bir sesle konuşuyordu ki söyledikleri zor duyuluyordu. Kirpiklerinin altında gözleri yeşil bir ateşle yanıyordu ve üzerinden sanki bir güç akıyordu. Elini biraz daha sıktı ve Danny’nin elindeki kemiklerin kırıldığını duydum.

“Kes şunu,” diye fısıldadım ve onu durdurmak için ayağa kalktım.

Bones kıpırdamıyor, sadece Danny’nin elini giderek daha fazla sıkıyordu. Danny o yeşil gözlerin karşısında sessizce oturmaya devam ederken gözlerinden yaşlar boşalıyordu.

“Buna değmez. Olmuş bir şeyi değiştiremezsin.”

“O senin canını yaktı Kedicik,” diye cevap verdi Bones. Acımasızca Danny’nin yüzünden akan yaşları seyrediyordu. “Bunun için onu öldüreceğim.”

“Yapma.” Laf olsun diye söylemediğini biliyordum. “Bitti artık. O beni kullanmasaydı, ilk vampirimi yakalamaya hiç çıkmayacaktım. Ve dolayısıyla seninle de tanışmayacaktım. Her şeyin bir sebebi vardır, buna inanmaz mısınız?”

Elini gevşetmeden dönüp bana baktı.

Elimi yüzünde gezdirdim. “Lütfen. Bırak gitsin.”

Bones onu serbest bıraktı. Danny yere düşüp olduğu yerde kusmaya başladı. Elindeki kemiklerin, derisini parçaladığı yerlerden kanlar akıyordu. Ona bakarken çok az acıma duygusu hissettim. Onu son gördüğümünden beri başımdan çok şey geçmişti.

“Barmen, bu arkadaşın bir taksiye ihtiyacı var gibi,” dedi Bones. Barın arkasındaki adam olanları farketmemişti. “Zavallı herif daha içkisini bile tutamıyor.”

Danny’ye yardım edecekmiş gibi yanma eğildi ve sessizce, korkutucu bir tonla söylediklerini duydum.

“Tek kelime daha edersen bu kez testislerini sıkırım. Bu gece şanslı gecen dostum. Onun beni durdurduğuna dua et, yoksa kendini pek uzun sürmeyecek bir partide bulurdun.”

Danny hala ağlıyor ve elini göğsüne bastırıyordu. O yutkunmaya devam ederken, Bones barmene doğru bir ellilik attı ve beni kapıya yönlendirdi.

“Buradan gitsek iyi olur yavrum. Başka bir gece şansımızı deneriz artık. Bu olay biraz fazla dikkat çekti.”

“Uğraşma, değmez demiştım sana.” Onu kamyonete kadar takip ettim, biner binmez hızla uzaklaştık. “Kahretsin, Bones, bunu yapmana gerek yoktu.”

“O seninle konuşmaya başladığında, senin yüzünü gördüm. Rengin atmıştı. Onun kim olduğunu tahmin ettim ve senin ne kadar acı çektiğini de.”

Yumuşak ses tonu çılgınlardan bile daha deliciydi.

“Ama onun elini kırman bize ne kazandırdı ki? Bu gece Hennessey’nin veya Switch’in gelip gelmeyeceğini öğrenemeyeceğiz. Ya gelirlirse ve birini yakalarlarsa? Danny’nin benimle yatıp sonra beni terketmiş olması bir kadının hayatına değmez.”

“Seni seviyorum. Benim için ne kadar değerli olduğun hakkında hiçbir fikrin yok.”

Sesi tekrar alçaldı ama bu kez duyguyla titriyordu. Arabayı sürmek ve aynı anda konuşmak için kafam fazla dağınıktı. Aracı kenara çektim ve yüzümü ona döndüm.

“Bones, ben... Ben aynı şeyi söyleyemem. Ama benim için diğer herkesten daha çok şey ifade ediyorsun. Herkesten. Bunun bir değeri yok mu?”

Uzanıp yüzümü ellerinin arasına aldı. Az önce parçalayıp kıran eller, şimdi bana, sanki çenem narin bir kristalden yapılmış gibi dokunuyordu.

“Değeri var elbette. Yine de beni sevdiğini söylemeni beklemiyorum diyemem. Bu gece ilk kez birinin sana kendi adınla seslendiğini duydum, farkında mısın?”

“Artık o gerçek adım değil.” Gerçekten böyle hissediyordum. Ne kadar da vampirim.

“Tam adın ne? Bunu biliyorum tabii ama senin ağzından duymak istiyorum.”

“Catherine Kathleen Crawfield. Ama bana Cat diyebilirsin.” Son kısmı gülümseyerek söyledim çünkü o bana ne diyeceğini çoktan seçmişti.

“Ben Kedicik demeye devam edeceğim sanırım,” dedi gülümseyerek ve gerginliğimiz azaldı. “İlk tanıştığımızda, bana bir yavru kediyi hatırlatmıştın. Sinirli, cüretkar, cesur bir kedicik. Ara sıra bir yavru kedi kadar kucaklanası da oluyorsun.”

“Bones, barda onu bırakmak istemediğini biliyorum ve seni tanıyorsam, Danny'nin günleri sayılı. Ama onun ölümünü vicdanım kaldırmaz. Bana öyle bir şey yapmayacağına söz ver.”

Bana hayretle baktı. “O hergele için hala bir şeyler hissetmiyorsun değil mi?”

Anlaşılan hala iyi öldürmeler ve kötü öldürmeler konusunda konuşacaklarımız vardı. “Bir şeyler hissediyorum tabii ki. Onu toprağa ben gömmek isterim, emin ol. Yine de bu çok yanlış. Bana söz ver.”

“Peki. Onu öldürmeyeceğime söz veriyorum.” Bu sözü fazla kolay vermişti.

Gözlerimi kıstım. “Bana söz ver, Danny Milton’ı asla yaralamayacaksın, sakatlamayacaksın, bir yerlerini koparmayacaksın, kör etmeyeceksin, ona işkence etmeyeceksin, herhangi bir hasar vermeyeceksin ya da onun kanını akıtmayacaksın. Ve bir başkası bunları yaparken sen izlemeyeceksin.”

“Bak şu işe! Bu hiç adil değil!”

Sanırım ilk söylediğini hemen kabul etmemem iyi olmuştu. “Söz ver!”

Çileden çıkmış gibi bir ses çıkardı. “Peki. Hayret bir şey. Her şeyi düşünmeyi çok mu iyi öğrettim sana?”

“Evet, çok iyi öğrettin. Şimdi bara dönemeyiz. Ne yapmak istiyorsun?”

Bir parmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi.

“Sen karar ver.”

İçimde hınzır bir his uyandı. Tüm o titiz araştırmalarımız, kayıp insan raporlarını incelememiz, otopsiler ve bir grup seri katili bulma çabalarımız arasında kaygısızlığa pek zamanımız olmamıştı. Kamyoneti tekrar vitesine takıp otolyola çıktım ve güneye sürdüm. Bir saat sonra çakıl bir yolda kenara çektim.

Bones bana yandan bir gülüş attı. “Hatıralar geçidinden geçmek istiyorsun ha?”

“Demek burayı hatırlıyorsun?”

“Unutması zor,” diye güldü. “Burada beni öldürmeye çalışmıştın. O kadar heyecanlıydın ki kızarıp duruyordun. Bana kazık çakmaya çalışan hiç kimse o kadar kızarmamıştır.”

Akarsuyu gören bir yere park ettim ve emniyet kemeri mi çözdüm.

“O gün benim ışıklarımı söndürmüştün. Tekrar denemek ister misin?”

Yine güldü. “Sana vurmamı mı istiyorsun? Bak şu işe, gerçekten sert seviyorsun.”

“Hayır. Ötekini deneyelim. Belki daha iyi sonuç alırsın. Sevişmek ister misin?”

Yüzümü ciddi tutmaya çalıştım ama dudaklarım kıpırdayordu. Gözlerinde bir ışık belirdi, o yeşil ateşin başlangıcı.

“Hala kazıkların üzerinde mi? Huzur içinde yatmamı mı istiyorsun?” Bones bunları söylerken bir yandan da ceketini çıkarıyordu. Hiç korkmadığı belliydi.

“Öp beni ve gör.”

Yine yıldırım hızında hareket etti. Daha önce yüzlerce kere görmüş olmama rağmen bunu her yaptığında hareketinin aniliği beni şaşırtıyordu. Ben göz açıp kapayıncaya kadar Bones beni kendine çekti, kafamı geri yatırdı ve ağızıyla ağzımı örttü.

“Burada pek yer yok,” diye fısıldadı uzun bir dakikadan sonra. “Dışarı çıkıp iyice gerilmek ister misin?”

“Hayır. Burada. Kamyonette yapmak istiyorum.”

Bones daha önce onun söylediği sözleri benim ağzımdan duyunca güldü. Gözleri zümrüt yeşili parlıyordu ve gülümsediğinde vampir dişleri dudaklarının üzerine çıkıyordu.

“Görelim bakalım.”

İki hafta boyunca olta atmamıza rağmen ne Hennessey'nin ne de Switch'in izine rastlayabilmiştik. Columbus çevresindeki bütün sefil kulüplere gitmeme rağmen hiçbir sonuç alamamıştım. Bones bana on bir yıldır Hennessey'nin peşinde olduğunu hatırlattı. Yaşı ona sabırlı olmayı öğretmişti. Gençlik ise bana, gelişme olmayınca sinirlenmeyi öğretmişti.

Benim dairemde, ısmarladığımız pizzayı bekliyorduk. Pazar akşamıydı, dışarı çıkmayacaktık. Bu gece istediğim tek şey yayılmak, tüm işleri sonraya ertelemekti. Markete gitmek bile zor gelmişti, bu yüzden yemeği dışarıdan söylemiştik. Annemden, yemek pişirmeyi sevme genini almamıştım anlaşılır.

Kapı çalınca dalgın bir şekilde saate baktım. Sipariş vereli daha sadece on beş dakika olmuştu. Vay canına, gerçekten hızlıydılar.

Bones kibarca ayağa kalkmaya yeltendi ama onu durdurdum.

“Kalkma. Sen yemeyeceksin bile.”

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Katı yiyecekler yiyebiliyordu, yediğini görmüştüm. Ama bundan zevk aldığı

söylenemzdi. Bir keresinde, sadece uyum sağlamak için yemek yediğini söylemişti.

Kapıyı açtım. Ve bir çığlık atıp tekrar kapattım. “Aman Tanrım!”

Bones anında ayaktaydı. Hala çıplaktı ve elinde bir bıçak tutuyordu. Onu görünce bir çığlık daha kaçtı ağzımdan. Bir yandan da dışarıdaki kişi kapıya vurmaya devam ediyordu.

“Catherine, ne oluyor? Aç şu kapıyı!”

Aklım uçup gitmişti adeta, paniğe kapılmıştım. “Annem!” diye fısıldadım, sanki Bones anlamamış gibi. “Kahretsin, hemen saklanman lazım!”

Onu yatak odasına doğru ittim, bir yandan da dışarıya doğru bağıryordum, “Bir saniye... Üstüme bir şeyler giyip hemen geliyorum!”

Bones benim gibi panik olmadan yatak odasına gitti. “Kedicik, hala ona söylemedin mi? Bak şu işe, neyi bekliyorsun ki?”

“İsa'nın İkinci Gelişini!” diye tersledim. “Daha önce söyleyemem. Hadi, dolaba gir!”

Annem kapıyı giderek daha sert yumrukluyordu. “Ne yapıyorsun da bu kadar uzun sürüyor?”

“Hemen geliyorum!” diye seslendim. Sonra bana kötü kötü bakan Bones'a döndüm. “Bu konuyu sonra konuşuruz. Sadece buradan çıkma ve ses çıkarma, onu hemen yollayacağım.”

Cevabını beklemeden dolap kapısını sertçe kapattım, arkama döndüm ve onun kıyafetlerini ve ayakkabılarını

tekmeleyerek yatağın altına iteledim. Eyvah, anahtarlarını tezgahta mı bırakmıştı acaba? Annemin bulabileceği başka ne vardı etrafta?

“Catherine!” Bu sefer adımla beraber kapıda bir tekme sesi de duyuldu.

“Geldim!”

Kapıya koştum ve kocaman, sahte bir gülümsemeyle açtım. “Anne, bu ne hoş bir sürpriz!”

Benim yanımdan geçip sinirle içeri girdi. “Merhaba demek için bir uğrayayım diyorum, kapıyı suratıma çarpıyor-sun. Sana neler oluyor böyle?”

Bir bahane bulabilmek için beynimi zorladım. “Migrenim tuttu!” dedim zaferle, hemen sonrasında da sesimi alçaltıp acı çekiyormuş gibi bir yüz ifadesi takındım. “Ah, anne, çok sevindim seni gördüğüme ama biraz kötü bir zaman oldu.”

Şaşkınlıkla daireme bakakaldı. *Eyvah. Nasıl açıklayacağım?*

“Şu eve bak.” Küçük dairem son gördüğünden bu yana çok değişmişti. “Catherine, tüm bunları satın almak için parayı nereden buldun?”

Bones dairemi ilk gördüğünde, benden kira aldığı için ev sahibimi katledeceğini söylemişti. Bunu yapmamıştı tabii ama söyleyiş şeklinden tamamen dalga geçmediğini anlamıştım. Daha sonra, ev sahibimi öldürmek yerine dairemi baştan aşağı yeniden döşemişti. Şimdi annem hayretle bu eşyalara bakıyordu. Bones’un yere oturmak istemiyorum diye aldığı koltuk, haberleri izleyip ipuçları araya-

yım diye aldığı televizyon, benzer amaçlarla aldığı bilgisayar, sehpa, komodinler, mutfak eşyaları... Bir noktada pes etmiştim.

“Kredi kartları,” dedim anında. “Herkes veriyorlar o kartları.”

Onaylamadığını belli eden bir bakış attı. “O şeyler başını derde sokacak.”

Neredeyse manyak gibi gülmeye başlayacaktım. Bu eşyaları aslında nasıl aldığımı bir öğrense, yüksek faiz oranlarının tehlikelerini anında unuturdu!

“Anne, seni görmek harika, gerçekten, ama...”

Şok olmuş bir şekilde yatak odasına baktığını görünce bir ürperti geçti içimden. Arkamı dönmeye korkuyordum. Bones beni dinlemeyip dışarı mı çıkmıştı?

“Catherine...Yeni bir *yatak* da mı aldın?”

Gözle görülür bir şekilde rahatladım. “İndirimdeydi.”

Bana doğru gelip bir elini alnıma koydu. “Ateşin yok gibi.”

“İnan bana,” dedim samimi bir tonda. “Her an kusabilirim.”

“Pekala.” Aynı somurtan bakışla bir kere daha daireme göz gezdirdi, sonra omuz silkti. “Bir dahaki sefere, gelmeden önceden ararım. Akşam yemeğine çıkarız belki diye düşünmüştüm ama... Bu arada sana yiyecek bir şey getireyim ister misin?”

“Hayır!” Bu fazla heyecanlı olmuştu. Ses tonumu yumuşattım. “Yani, teşekkürler. Ama hiç aç değilim. Seni yarın ararım.”

Bones'a karşı kullandığımdan çok daha az güç kullanarak annemi kapıya yönelttim. Bana öylece baktı ve içini çekti.

"Şu baş ağrısı çok garip davranmana sebep oluyor Catherine."

Kapıyı kapattıktan sonra gittiğinden emin olmak için kulağımı kapıya yasladım. Paranoyak yanım, annemin sadece gider gibi yaptığını, bir an sonra kapıyı açıp beni yaşayan ölü sevgilimle yakalayacağını hayal ediyordu.

Bir ses duyunca arkama döndüm. Bones yatak odasının kapı aralığında giyinik olarak duruyordu. Dengesiz, sahte, mizahtan yoksun bir gülüş attım.

"Of, neredeyse yakalanıyorduk."

Bones bana bakmaya devam etti. Yüzünde öfke yoktu. Sanırım beni asıl endişelendiren de buydu. Öfkeyle başa çıkabilirdim.

"Kendine bunu yaptığını görmeye dayanamıyorum."

Tedbirli bir şekilde ona baktım. "Neyi yaptığımı?"

"Babanın günahları için kendini cezalandırmaya devam ediyorsun," dedi sakın bir şekilde. "Daha ne kadar o günahların karşılığını ödeyeceksin? Annene karşı borçların ödenene kadar daha kaç vampir öldürmen gerek? Tanıdığım en cesur insanlardan birisin ama kendi annenden ölüme korkuyorsun. Farkında değil misin? Dolapta sakladığın ben değilim... Kendinsin."

"Senin için söylemesi kolay, senin annen öldü!" Oflayarak koltuğa oturdum. "Kiminle yattığını söylersen senden nefret edecek mi ya da seni bir daha *görmek* istemeyecek

mi diye düşünmene gerek yok. Ne yapayım yani? Hayatım boyunca yanımda olmuş tek insanla ilişki mi riske mi atayım? Sana sadece bir kez bakacak ve tek göreceği şey vampir dişlerin olacak. Beni asla bağışlamaz, bunu neden anlamıyorsun?”

Son cümlede sesim çatallaştı ve kafamı ellerimin arasına aldım. Harika. Şimdi rol yapmıyordum, *gerçekten* migrenim tutuyordu.

“Doğru söylüyorsun, benim annem öldü. Hakkımda ne düşünürdü hiçbir zaman bilemeyeceğim. Gurur mu duyardı... Yoksa yaptığım seçimler yüzünden benden tiksindir miydi? Ama şunu söyleyebilirim. Eğer hayatta olsaydı, ona ne olduğumu gösterirdim. Her şeyimi. Daha azına razı olmazdı ve doğrusu ben de olmazdım. Ama bu benimle ilgili değil. Bak, annenle tanışmak için ısrar etmiyorum. Tek söylediğim, eninde sonunda kendini kabul etmen gerektiği. İçindeki vampirin yok olmasını sağlayamazsın ve bunun için kendini cezalandırmana gerek yok. Kim olduğunu ve neye ihtiyaç duyduğunu keşfetmelisin. Bunun için özür dilemek zorunda değilsin. Benden de, annenden de, hiç kimseden özür dileme.”

Ben ne yaptığımı farkedene kadar kapıya varmıştı bile.

“Gidiyor musun? Sen... Sen benden ayrılıyor musun?”

Bones arkasına döndü. “Hayır Kedicik, sadece ben senin dikkatini dağıtmıyorken düşünmen için sana bir fırsat veriyorum.”

“Ama Hennessey’ye ne olacak?” Şimdi de ben onu bir bahane olarak kullanıyordum.

“Francesca hala somut bir şey bulamadı ve biz de kendi başımıza onu bulmak için yeterince çabaladık. Biraz ara vermenin bir zararı olmaz. Eğer bir şey çıkarsa seni ararım. Söz veriyorum.” Kapıyı açmadan önce bana son kez uzun bir bakış attı. “Hoşçakal.”

Kapının kapandığını duydum ama beynim bunu algılayamadı. Yirmi dakika daha kapıya bakarak orada öylece oturdum. Sonra sanki büyü yapılmış gibi, biri kapıyı çaldı.

Büyük bir rahatlık hissederek ayağa fırladım. “Bones!”

Üniformalı genç bir çocuk “Pizzanız geldi,” dedi mekanik bir neşeyle. “Borcunuz, on yedi buçuk...”

Sersem bir şekilde ona bir yirmilik verdim, üstü kalsın dedim ve ardından kapıyı kapatıp ağlamaya başladım.

YİRMİ

TİMMİE NE YAPACAĞI BELLİ OLMAYAN BİR VİRÜSE mikroskopla bakar gibi merakla bana bakıyordu.

“Bir bardak *daha* mı alacaksın?”

Kaşığım çikolatalı dondurmanın üzerindeyken durdum, tek kaşımı kaldırdım.

“Niye sordun?”

Ayağımın yanındaki iki boş şişeye bir bakış attı. Yanımda duran cin şişesine de bakıyor olabilirdi. Her neyse.

“Hiç!”

Bones’u görmeli ya da sesini duymayalı dört gün olmuştu. Çok uzun bir zaman gibi gelmiyor değil mi? Ama bana haftalar gibi geldi. Timmie bir şeyler döndüğünü farketmişti. Malum motosikletin neden bir süredir önümüzdeki yolda gözükmeyeceğini ya nezaketten ya da korkudan sormuyordu.

Hayat devam ediyor gibi yaptım. Derslerime girdim. Çok yoğun çalıştım. İnsülin seviyem tavan yapana kadar

şeker ve abur cubur yedim. Ama uyuyamıyordum. Yatakta yatmaya bile dayanamıyordum; yataktayken elim devamlı orada olmayan birine uzanıyordu. Bir günde yüz kere telefonu elime alıp sonra numarayı çevirmeden bırakıyordum, çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum.

Timmie kafayı yemememi sağlıyordu. Misafirlige geliyordu, saat kaç olursa olsun benimle film izliyordu, moral durumuma göre konuşuyor ya da susuyordu, yani benim için orada oluyordu. Ona daha fazla minnettar olamazdım ama yine de kendimi yalnız hissediyordum. Rol yapmak, ne söylediğime dikkat etmek ve benliğimin yarısını maskeleyememek zorunda olmam onun suçu değildi. Hayır, kesinlikle onun suçu değildi. Beni tüm kusurlarım ve garipliklerimle kayıtsız şartsız kabul etmiş olan tek kişiyi kendimden uzaklaştırdığım için hata benimdi.

“Tamamen doğru, biliyor musun,” dedi televizyonu göstererek. “Gerçekten varlar.”

“Kimler?”

Televizyonu izlemiyordum, kendi girdaplarıma kapılmıştım.

“Siyah giyen adamlar. Uzaylıları, dünya dışı veya doğaüstü olguları araştıran gizli devlet ajanları. Onlar gerçekten var.”

“Hmm,” dedim ilgilenmiyormuş gibi. *Vampirler de gerçekten var. Hatta şu anda bir tanesinin yanında oturuyorsun. Sayılır.*

“Bu film gerçek olaylar üzerine kuruluymuş diye duydum, biliyor musun?”

Televizyona üstünkörü bir bakış attım ve Will Smith'in uzaylı bir canavarla savaştığını gördüm. Ah, *Siyah Giyen Adamlar*.

"Olabilir." *İnsanları avlayan devasa, uzaylı hamamböcekleri mi? Ben mi böyle bir şeyin imkansız olduğunu iddia edecektim?*

"Neden ayrıldığınızı bana anlatacak mısınız?"

Bu söz dikkatimi çekmeyi başardı. "Ayrılmadık," diye inkar ettim hemen, ondan daha çok kendime karşı. "Eee, biraz ara verdik, ilişkimize dışarıdan bir bakalım ve şey, tekrar değerlendirelim diye. O yüzden... Onu dolaba tıktım!" Utançla ağzımdan çıktı sözler.

Timmie'nin gözleri büyüdü. "Hala dolapta mı?"

Yüz ifadesi mükemmeldi ama espri anlayışım bu sefer karşılık veremedi. "Pazar günü haber vermeden annem uğradı, ben de paniğe kapılıp annem gidene kadar onu dolapta sakladım. Ondan sonra da bu *yeniden değerlendirme* olayı ortaya çıktı. Sanırım sorunlarımdan bıkmaya başlıyor ve işin kötü tarafı ben de ona hak veriyorum."

Timmie önceki yanlış anlamasını atlatmıştı. "Neden annen yabancıardan o kadar nefret ediyor?"

Nasıl açıklamalı?

"Eee... İkimiz de babalarımızı tanımadığımız için ortak bir noktamız var demiştim ya? Benimki seninkinden biraz daha karışık. Benim babam... İngilizdi. Annemle çıkarken ona tecavüz etmiş, bu yüzden... Annem o zamandan beri İngilizlerden nefret ediyor. Biliyorsun, erkek arkadaşım İngiliz ve ben, eee, yarı İngiliz'im. Ve annem bundan

hiç mutlu değil. Eğer annem bir İngiliz'le çıktığımı öğrenirse ona sırtımı döndüğümü düşünecek ve bir... Yabancıya dönüştüğümü sanacak.”

Timmie televizyonun sesini kıstı. Yüz ifadesi kararsızlık içinde değişti ve sonra omuzlarını dikleştirdi.

“Cathy.. Bu hayatımda duyduğum en aptalca sebep.”

İç çektim. “Anlamıyorsun.”

“Bak, erkek arkadaşın beni korkutuyor,” Timmie ciddiyetle devam etti. “Ama sana iyi davranıyorsa ve annenin ona karşı olmasının tek sebebi İngiliz olmasıysa, bunun aptalca bir sebep olduğu fikrimin arkasındayım. Annen tek bir kişi yüzünden koca bir *ülkeden* nefret edemez! Herkesin içinde başka biri için sorun olabilecek bir şeyler olabilir ama annenin onun hangi ülkeden olduğundan çok seni mutlu edip etmediğini düşünmesi lazım.”

Söylediği o kadar basitti ki! Annemin önyargısını anlatmak için kullandığım bu kötü örnek aslında durumu en temel haliyle ortaya koymuştu ve gerçekten bu kadar basitti. Ya hayatımın geri kalanını kendi soyum için kendimi cezalandırarak geçirecektim -Bones'un dediği gibi, günah çıkararak- ya da bunu yapmayacaktım. Basit. İnanılmaz derecede basit. Daha önce bunu neden anlamamıştım ki?

“Timmie,” dedim tamamen inanarak “sen bir dahisin.”

Şaşkın bir yüzle cevap verdi. “Nasıl?”

Ayağa kalktım, onu dudaklarından öptüm ve telefona koştum.

“Onu arıyorum,” diye haber verdim. “Özür dileme şekli için de bir tavsiyen var mı? O konuda pek iyi değilim.”

Timmie donmuş bir şekilde yerinde oturuyordu. “Ne? Üzgün olduğunu söyle.”

“Dahice,” diye tekrarladım sırtarak. Bones’un numarasını çevirdim.

İlk çalışta telefonu açtı. “Francesca?”

Birden dondum ve sesim çıkmadı. Pekala, beklediğim bu değildi! Bir saniye sonra sesi tekrar geldi.

“Kedicik, sensin. Zaten sana geliyorum şu anda. Bir sorunumuz var.”

“Ne oldu?” diye sordum. Telefonu açış şekliyle ilgili rahatsızlığımı unutmuştum.

“Giyinmen gerekiyorsa giyin. Telefonu kapatıyorum, bu hatı meşgul etmemeliyim. Beş dakikaya oradayım.”

Ben başka bir şey soramadan telefonu kapattı. Timmie beklenti içinde beni izliyordu.

“Eee?”

Tişörtümün üstüne aceleyle bir kazak geçirdim. Dışarı bayağı soğuktu. Eşofman altı sorun olmazdı ama bıçaklarımı alabilmem için Timmie’nin gitmesi gerekiyordu. “Buraya geliyor, hemen çıkmamız lazım. Bir şey... Bir şey olmuş.”

“Aaa.” Timmie ayağa kalktı, birkaç saniyeliğine ayaklarını sürttü, sonra birden yumurtladı. “Eğer onunla işler iyi gitmezse, benimle çıkmayı düşünür müsün?”

Ayakkabılarımı giyerken olduğum yerde kaldım. *Vay canına. İşte bunu beklemiyordum.*

“Biliyorum, fazla tatlı dilli değilim veya onun gibi kötü çocuk havam yok ama çok iyi anlaşıyoruz ve annen zaten

beni erkek arkadaşın sanıyor, yani... Ön onayı aldım,” diye bitirdi cesur bir şekilde. “Ne diyorsun?”

Eğer Bones seni duysaydı bunlar son sözlerin olurdu diyorum.

“Timmie, seninle çıkmak bir kız için büyük şans. Bu tüm kızlar için geçerli, ben de dahil. Ama erkek arkadaşım ile aramı düzeltmeyi umuyorum. Bu yüzden de şu anda böyle varsayımsal bir soruyu cevaplandıramam.”

Onun incitmek istemiyordum ve doğrusu bu durum beni aşıyordu. Birini nazikçe reddetmek benim en başarılı olduğum alanlardan sayılmazdı. Benim birini reddetme anlayışım, o kişinin kalbine bir kazık saplayıp *Al bakalım!* diye bağırımdan ibaretti.

Motosikletin fren sesi neyse ki daha fazla konuşmamıza engel oldu. Timmie'nin gözleri dehşetle büyüdü. “İyi geceler!” diye aceleyle veda edip daireden fırladı. Ben de yatak odama gidip yatağımın altından silah kutumu çıkardım. O anda olanlar neden asla onunla çıkamayacağımın altını çizdi. Sorun onun tatlı dilli olmaması veya sadece şu anda merdivenleri çıkan adamla birlikte olmayı istemem değildi. Sorun bazı şeylerin -ön onay almak bir yana- ona asla açıklanamayacağıydı.

Yaşadığım aydınlanma anını Bones'a anlatmaya fırsatım olmadı. Daireme girer girmez söylediği ilk söz daha öncelikliydi.

“Sanırım Francesca yakalandı.”

Kahretsin. O anda onun hakkındaki tüm kötü düşüncelerimden dolayı pişmanlık duydum.

“Ne oldu?”

Sinirle dairenin içinde yürümeye başladı. “İki gün önce bana telefon açtı, Hennessy için yasal ipleri kimin çektiğini bulmasına az kaldığını söyledi. Bir hakim veya polis şefi değil, daha yüksek mevkiden birisiymiş. Bana daha fazla bilgi veremedi ama hala araştırıyordu. Bir saat önce beni aradı ve çok telaşlıydı. Onu bu işten çıkarmamı istedi, çünkü Hennessy’nin içinde olduğu bu iş çok derinlere iniyormuş. Onunla bu gece buluşacağımı söyledim. Bir buluşma yeri saptamaya çalışıyorduk ki, *Biri geliyor*, dedi ve telefon kesildi. O zamandan beri ondan haber alamıyorum.”

“Nerede olduğunu biliyor musun?”

Gözlerinde yeşil kıvılcımlar çaktı. “Tabii ki hayır! Bilsydim şimdi oraya gidiyor olurdu!”

Sesindeki öfkeden dolayı geri adım attım. Bir adımda yanıma gelip beni yakaladı ve beni kendine çekti.

“Üzgünüm Kedicik, bu olay beni iğrenç bir hale getirdi. Kaçmak istemesine sebep olacak kadar onu ne korkutmuş olabilir, hayal bile edemiyorum. Eğer Hennessy onu casusluk yaparken yakaladıysa, ona ceza olarak yapacaklarının yanında hiç kalır.”

Bones abartmıyordu. Tamam, Francesca’yı pek sevmiyordum ama şu anda ona neler yapıyor olabileceğini düşünmek yine de midemi kaldırıyordu.

“Sorun değil, özür dileme. Bak, bir saniyeliğine, belki durum o kadar kötü değildir diye düşünelim. Bir yerden hızla çıkmak zorunda kalsa ve sana ulaşamasa nereye gider-

di? Güvende hissedeceği bir yer var mıydı? Onu sen tanıyorsun. Onun gibi düşünmeye çalış.”

Omuzlarımdaki parmakları kasıldı. Acı verecek kadar değil ama pek masaj yapar gibi de değil. Yüz ifadesinden yaptığının farkında bile olmadığını anladım.

“Isırık’a gidebilir,” dedi düşünceli bir şekilde. “Bu civarda şiddetin yasak olduğu tek yer orası. Denemeye değer. Benimle gelecek misin?”

Ona bir bakış attım. “Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?”

Neredeyse gülümsedi ama yüzünde çok fazla endişe vardı. “Şu anda, tatlım, durduramayacağım için memnunum.”

Bones’la ilk randevumuza çıktığımız, içkime ilaç atılan kulüpte, Francesca’dan eser yoktu. Kapıda yine aynı kaslı kadın fedai duruyordu. Bones onu kenara çekip eğer Francesca’yı görürse haber versin diye ona cep telefonu numarasını verdi. Sonra Francesca’yla birkaç hafta önce buluştuğumuz oteli denedik. Orada da yoktu. Bones hala New York’ta olan Spade’i aradı ama o da Francesca’dan bir haber almamıştı. Hiçbir gelişme olmadan saatler geçtikçe, Bones giderek daha korkunç gözükmeye başladı. Bu işin mutlu sonla bitmeyeceği açıktı. Kendimi çaresiz hissediyordum.

Gündoğumuna kadar oteli ve Isırık’ı tekrar kontrol etmiştik, ne olur ne olmaz diye ve yine bir şey çıkmamıştı. Bu arada Bones’un cep telefonu bir kere bile çalmamıştı. Daireme dönüyorduk ki birden motosikletini yavaşlatıp yolun kenarına çekti.

Birkaç kilometre ileride, otoyolda, kırmızı ve mavi ışıkları parlayan polis arabaları vardı. Bu kadar erken saatte oldukça az olan trafik tek bir şeride yönlendiriliyordu. Diğer üç şerit işaretlerle ayrılmıştı.

“Kaza oldu herhalde, başka bir yola sapmalıyız,” derken bir déjà vu hissiyle etrafıma baktım. “Burası çok tanıdık geliyor.”

Arkasına dönerken çenesi granit gibiydi. “Tanıdık gelmeli zaten. Burası Hennessey’nin, kanını almak için seni sürüklediği yer. Yani, tam burası değil. İleride aynasızların olduğu yer.”

Ona ve uzakta parlayan ışıklara bakakaldım. Şimdi çok daha uğursuz gözüküyorlardı.

“Bones...”

“Onları duyabiliyorum,” dedi düz, duygusuz bir ses tonuyla. “Bir ceset bulmuşlar.”

Elleriyle gidonları sıkıyordu. Ona yavaşça dokundum.

“O olmayabilir. Devam et.”

Motosikleti çalıştırıp tekrar otoyola çıktı ve ne olursa olsun kaskımı çıkarmamamı söyledi. Yüzümü gizlemek istediğini biliyordum. Bizi gören birileri olabilir diye korkuyordu.

Yavaş ilerleyen trafik yüzünden, polis aktivitesinin en yoğun olduğu noktaya gelmemiz otuz dakikadan fazla sürdü. Ben de onları aralarında konuşurlarken duyabiliyordum. Telsiz üzerinden tıbbi muayeneyi yapacak kişiyi çağırıyorlardı, cesedin nasıl bulunduğu hakkında detaylı notlar alıyorlardı...

Yoldan geçen herkes ne olduğunu görmek için kafasını çeviriyordu. Bu yüzden yerde yatan ve o anda ilgi odağı olan bedene, Bones'un uzun uzun bakması trafiği yonten memurun dikkatini pek çekmedi. Ben sadece bir anlık bakış atabildim. Ve kollarımla Bones'un beline iyice yapıştım.

Cesedin önünde eğilen polisin ardında uzayıp giden siyah saçlar seçilebiliyordu. Fotoğraf çekmeye devam eden polis yüzünden tam olarak gözüküyordu ama o saçın kime ait olduğu belliydi. Ve yalnızca yarısı gözükken bir kol, iskelete dönmüştü.

Francesca'nın çürümüş kalıntılarını gördükten sonra o kadar hissizleşmişim ki Bones'un dengesiz sürüşünü fark etmiyordum bile. Mağaranın yakınındaki ormana ulaşana kadar yan yollardan, çakıllardan ve yolsuz arazilerden geçtik. Eğer biri bizi izliyor olsaydı, en az on kere kaybolurdu. Son birkaç kilometreyi yürürken de ses çıkmasın diye Bones motosikleti hiç zorlanmadan tek eliyle taşıdı. Mağaraya girdikten sonra ilk defa ağzımı açtım.

"Üzgünüm. Yeterli değil, biliyorum ama Hennessey onu öldürdüğü için çok üzgünüm."

Bones ağzında acı bir gülümseme ile bana baktı.

"O öldürmedi. Herif ona birçok şey yapardı ama hemen öldürmezdi. Cesedi ben onunla konuştuktan en fazla bir-iki saat sonra oraya bırakılmış. Hennessey onu en azından günlerce canlı tutardı. Bana lettiği bilgilerin tüm detaylarını öğrenene dek. Hennessey'nin adamları da o söylemeden öyle bir şey yapmazlar."

Mantıklı gelmiyordu söyledikleri. “Ne diyorsun yani? Onu kim öldürdü?”

Ağzı daha da büküldü. “Francesca yaptı. Tek mantıklı açıklama bu. Köşeye sıkışmış olmalıydı, kaçış olmadığını gördü ve kendini öldürdü. Gümüş bir bıçağı kendi kalbine saplaması sadece bir saniye sürerdi ve diğerleri onu durduramazdı. Hennessey bu ihanetin arkasında kimin olduğunu biliyordu. Bildiğini göstermek için cesedi onu neredeyse öldürdüğüm yere bıraktı.”

Francesca'nın bu yaptığı için gereken buz gibi cesareti hayal bile edemiyordum. Bones'a mağarayı bırakan Kızılderili'yi hatırlatmıştı bu bana. Onun da elinde tek kalan şey nasıl öleceğine karar vermektir. Son düşüşten önce son bir direniş.

“Senin bu işteki görevin sona erdi Kedicik. Bitti.”

Sesindeki kesinlik beni daldığım düşüncelerden çıkardı. “Bones,” dedim nazikçe. “Üzgün olduğumu biliyorum...”

“Saçmalama.”

Beni omuzlarımdan kavradı. Sesi derin ve güçlüydü.

“Ne kadar sinirleneceğin veya beni neyle tehdit edeceğin umrumda değil. İlişkimizi bitir, bir daha benimle konuşma, istediğini yap... Ama seni yem olarak bu kişilerin önünde sallandırmaya devam etmeyeceğim! Francesca onların eline düşmektense ölmeyi tercih etti. Eğer aynı şekilde senden bir telefon bekliyordum veya senin vücudunu yerde uzanmış görseydim...”

Birdenbire arkasını döndü ama gözlerindeki pembe parlaklığı görmüştüm. Duyduğum öfke anında geçti.

“Hey.” Gömleğinin arkasından yumuşakça çektim. Yüzünü bana dönmeyince ona yaslandım. “Beni kaybetmeyeceksin. Francesca kendi başınaydı, senin gibi bir takipçisi yoktu. Olanlar senin suçun değil ama ona borçlusun, Hennessey’nin ardından gitmek zorundasın. Francesca varını yoğunu ortaya koydu. Belki bunu kendi sebepleri için yaptı ama bu onun yaptığını değiştirmes. Pes etmeyeceksin ve ben de etmeyeceğim. İnançlı olmamız lazım. Hennessey korkmuş olacak ve Francesca’nın sana neler söylediğini merak edecek. Korkusu onu dikkatsizleştirdike hatalar yapmaya başlayacak. *On bir* yıldır onun peşindedin ve hiç bu kadar yaklaşmamıştın! Artık geri dönüş yok. Ben de korkup kaçacak değilim. Onu yakalayacağız. O ve takımı yerdeyken onlara bakacağız ve senin tarafından işlerinin bitirildiğini bilecekler. Sen ve senin küçük ölüm meleğin tarafından. Ve bu melek önce öldürmeye çalışmadığı hiçbir vampirle karşılaşmadı şu ana dek.”

Lola’yla ilgilendiğimiz sabah bana sinirle taktığı ismi duyunca boğazında bir şey kalmış gibi bir ses çıkardı. Sonra arkasına döndü ve beni kollarına aldı.

“Sen benim kızıl meleğimsin ve seni çok özledim.”

Tüm olanlara rağmen, beni özlediğini duyduğum anda, kendimi çok mutlu hissettim.

“Bones, daha önce seni aradığımda, Francesca’ya olanları öğrenmeden önce... Artık kim olduğumu ve neye ihtiyacım olduğunu anladığımı söylemek için aramıştım. Bunu başarınca kimseden özür dilememem gerektiğini söylemiştin, o yüzden dilemeyeceğim.”

Biraz geri çekildi. Bakışları tedbirliydi.

“Ne diyorsun yani?”

“Diyorum ki ben dengesiz, kendine güvensiz, dar kafalı, kıskanç, katil ruhlu bir kaltağım ve bunun senin için bir sorun olmadığına söz vermeni istiyorum. Çünkü ben buyum ve ihtiyacım olan da sensin. Bu haftanın her dakikası seni özledim ve sensiz bir gün daha geçirmek istemiyorum. Eğer bir vampir olduğum için annem beni evlatlıktan reddederse bu onun kararı ama ben kendi kararımı verdim ve bunun için özür dilemeyeceğim.”

Uzunca bir süre sustuğu için endişelenmeye başladım. Kendi değerlendirmemi yaparken biraz fazla mı dürüst olmuşum? Tamam, belki bir reklamda kullanacağım cümleler değildi ama bir şeyi kanıtlamaya çalışıyordum...

“Bu söylediklerini tekrarlar mısınız?” dedi sonunda. Yüzündeki gerginliğin yerini başka bir duygu almıştı. “Sanırım tamamen aklımı kaçırdım ve duymak istediğim şeyleri hayal ettim.”

Tekrarlamak yerine onu öptüm. Yeniden onun kollarında olmaktan o kadar mutluydum ki ona dokunmaktan kendimi alamıyordum. Onu gerçekten ne kadar özlediğimin farkına varmamışım; Francesca'nın ölümünün korkunçluğuna rağmen son beş günde kendimi en mutlu hissettiğim an şu andı.

Bones ellerini üzerimde gezdirdi ve beni öyle uzun öptü ki kısa sürede nefesim kesildi. Ağzımı geri çekip nefes almam gerekti. O da ağzını boynuma kaydırdı, dilini nabzımın üzerinde gezdiriyor ve hafifçe emiyordu. Boynumda

atan şey yavaş yavaş güneye iniyordu. Daha rahat hareket etsin diye yakamı çekip genişlettim.

Bluzumu çekip çıkardı. Bunu yaparken ağzı boynumdan sadece bir saniyelğine uzaklaşmıştı. Arzuyla uzamış olan vampir dişlerini boynuma sürtüyordu. Bones asla derimi delmezdi, ne kadar tutkulu olsak da. Her zaman onun için çizdiğim sınırların içinde kalırdı. Ama aynı şey benim için söylenemezdi. Tutku anlarında onu sayabileceğimden çok kez kanatmıştım. Bones bu çifte standardın sözünü hiç etmezdi. *Acaba şu anda bunu mu düşünüyor*, diye merak ettim. Kendini geride mi tutuyordu? Hissettiğim bu sanrı, onun içimde olması için duyduğum açlık... Acaba o da böyle mi hissediyordu. Ama farklı bir şekilde? O benim her şeyimi kabullenmiş olmasına rağmen ben onun bu yönünü kabullenmediğim için o hissi bastırıyor muydu?

Bones ağzını daha aşağıya, göğüslerime kaydırды ama onu tutup tekrar boynuma çektim. “Durma,” diye fısıldadım ve bunu her anlamda söylemişim.

Ön sevişmeden bahsetmediğimi sesimden anlamış olmalıydı, çünkü birden durakladı.

“Ne yapıyorsun Kedicik?”

“Önyargımı yeniyorum. Sen bir vampirsin. Kan içiyorsun. Ben seninkini içtim ve şimdi de senin benimkini içmeni istiyorum.”

Uzun bir an boyunca bana baktı, sonra kafasını iki yana salladı. “Hayır. Aslında istemiyorsun.”

“Dişlerin beni hiç korkutmuyor,” diye fısıldadım ona yaklaşp. “Sen de korkutmuyorsun. Kanımın senin içinde

olmasını istiyorum Bones. Damarlarında aktığını bilmek istiyorum.”

“Beni böyle tahrik edemezsin,” diye söylendi ve yumruklarını sıkıp sırtını döndü. Evet, bunu istiyordu ve ben de bunu ona vermek istiyordum, daha önce geride tuttuğum her şeyle beraber.

Tekrar onun önüne geçtim. “Seni tahrik etmiyorum. *Israr* ediyorum, benden iç diye. Hadi. Aramızdaki bu son duvarı da yık.”

“Bana kanıtlaman gereken bir şey yok,” diye karşılık verdi. Hala kabul etmiyordu ama karşı çıkışı zayıflamıştı. Açlığının yükseldiğini hissedebiliyordum. Sanki aramızdaki havada elektrik vardı ve gözleri daha önce görmediğim parlaklıkta bir yeşile dönmüştü.

Kollarımı onun etrafına doladım ve dudaklarımı onun boynuna değdirdim. “Korkmuyorum.”

“Ama ben korkuyorum. Sonradan pişman olmandan çok korkuyorum.”

Böyle söylemesine rağmen kolları beni sardı. Ona karşı sürtündüm ve tısladığını duydum. Dişlerim onun kulak memesini yakaladı. Isırmamla beraber hafifçe titredi.

“Bunu istiyorum. Bu kadar uzun süre beklemem neden bir hataydı, göster bana.”

Eliyle saçımı düzeltti ve ağzı boynuma yaklaştı. Her zamankinden daha yırtıcı bir şekilde nabzımı yoklayan dilini hissettiğimde nefesim kesildi. Ağzını boynumun üzerine kapadı ve emmeye başladı. Atardamarımı yüzeye çekiyordu ve sivri dişleriyle üzerine bastırıyordu. Kalbim deli

gibi çarpıyordu. Kalp atışlarımı dudaklarında hissediyor olmalıydı.

“Kedicik,” diye inledi. “Emin misin?”

“Evet,” diye fısıldadım. “Evet.”

Vampir dişleri boğazıma saplandı. Acıya karşı kendimi sıktım ama acı yoktu. Uzun, derin bir emme hissi beni şaşırttı. Hennessey beni ısırıldığındaki gibi değildi bu. Acımıyordu. Tam tersine, vücuduma tatlı bir sıcaklığın dağıldığını hissediyordum. Sanki rollerimiz değişmişti ve onun ağzına akan kan beni de besliyordu. Sıcaklık arttı ve onu daha yakınıma çekmek için kollarımı boynuna doladım.

“*Bones...*”

Derin derin içti ve dizlerim çözüldüğünde beni tuttu. Onun kollarında tüm vücudum gevşemişti, sanki eriyordum. Emdiği her yudumla kendimi daha da iyi hissettiğime şaşıırıyordum.

Tüm evrenim daraldı ve geriye sadece kalbimin atışı, nefes alışım ve vücudumun her yerini dolaşan kanın akışı kaldı. Daha önce hiç hissetmediğim gibi hissediyordum bunu, kanın her bir sinir ucu, her bir hücre için ne kadar gerekli olduğunu ve hayatın ta kendisini barındırdığını anlıyordum. Kanımın onu benimle boğulana kadar doldurmasını istiyordum. Ağırlicısız, uçuyor gibiydim ve beni çevreleyen sıcaklık bir alev seline dönüşüyordu.

Evet. Evet!

Sesli mi söyledim bunu bilmiyorum, çünkü gerçeklik benim için artık bitmişti. Tek hissettiğim şey, içimde git-tikçe güçlenen ve kanımı kaynatan sıcaklıktı. Birden algıla-

rım gerçekliğe döndü. Beni saran deri patlayacak gibi oldu, kanım erotizmle fokur fokur kaynıyordu ve hissettiğim son şey Bones'un içerken beni tutuşunu daha da sıkılaştırmasıydı.

Gözlerimi açtığımda battaniyeler arasına gömülmüştüm. Soluk renkli kollar beni sarmalıyordu ve etrafta saat olmamasına rağmen çok zaman geçtiğini anlamıştım.

"Hava karardı mı?" diye sordum ve düşünmeden boynumu kontrol ettim. Hiç şişlik yoktu, derim pürüzsüzdü. Tüm vücudum karıncalanıyordu ama görünürde hiç iz kalmamıştı.

"Evet, dışarısı karanlık."

Dönüp yüzümü ona çevirdim ve soğuk ayakları benimkilere değdiğinde bir an nefesim kesildi. "Donuyorsun!"

"Yorganın hepsini üzerine çektin yine."

Gözlerimi kaydırıp kendime baktım. Battaniyeyi bir koza gibi etrafıma sarmıştım. Bones'a ise battaniyenin yalnızca ucu kalmıştı. Sanırım abartmıyordu.

Kendimi yorgandan kurtarıp yarısını onun üzerine attım. Buz gibi vücuduna çıplak derim değdiğinde titredim. "Ben uyurken mi beni soydun? Fırsattan istifade etmedin değil mi?"

"Hayır, önlem aldım," diye cevapladı ve gözlerime diklikle baktı. Ne kadar tedirgin olduğunu o anda farkettim. O kadar gergindi ki tek bir vuruş onu yıkabilirdi. "Kıyafetlerini çıkardım ve sakladım. Çünkü eğer sinirli uyanırsan olanlar hakkında benimle konuşmadan koşup kaçmanı istemiyordum."

Ah, tecrübe konuşuyordu. Kıyafetlerimi farklı kaya parçalarının altına saklarken onu hayal edince neredeyse gü-lümsedim. Sonra kendime geldim.

“Kızgın değilim. Ben istedim bunu ve... İnanılmazdı. Böyle olacağını hiç bilmiyordum.”

“Bunu duymak beni hayal edemeyeceğin kadar mutlu etti,” diye fısıldadı. “Seni seviyorum Kedicik. Ne kadar sevdiğimi anlatamam.”

Bir duygu akınıyla kalbim göğsümün içinde patladı sanki. Seslendirilmek için çığlıklar atan duyguların sancısıyla gözümde yaşlar belirdi.

Gözyaşlarımı gördü. “Ne oldu?”

“Benim her şeyimi elde edene kadar durmayacaksın, değil mi? Vücudumu, kanımı, güvenimi... Ve hala daha fazlasını istiyorsun.”

Neden bahsettiğimi biliyordu ve hemen cevap verdi.

“Senin en çok kalbini istiyorum. Diğer her şeyden daha fazla. Kesinlikle haklısın, onu elde edene kadar durmayacağım.”

Yanaklarımdan yaşlar akmaya başladı, çünkü artık gerçeği saklayamazdım. Bu kadar uzun süre bunu nasıl içimde tutmuştum bilmiyordum. “O zaten senin. O yüzden durabilirsin.”

Tüm vücudu birden durgunlaştı. “Sen ciddi misin?”

Bana bakarken gözleri hem tereddüt hem de güçlenen duygularla doluydu. Ağzımın kuruluşundan konuşamadım, başımı salladım.

“Söyle o zaman. Kelimeleri duymam lazım. Söyle bana.”

Dudaklarımı yaladım ve boğazımı temizledim. Üçüncü denemede nihayet sesim geri geldi. “Seni seviyorum Bones.”

Varlığının farkında bile olmadığım bir ağırlık üzerimden kalktı. Hiç korkmamam gereken bir şeyden bu kadar korkmuş olmam ne kadar garipti.

“Bir daha.” Gülümsemeye başladı ve hayatım boyunca içimde taşıdığım boşluğun yerini saf bir mutluluk doldurdu.

“Seni seviyorum.”

Alnımı, yanaklarımı, gözkapaklarımı ve çenemi öptü. Dokunuşları tüy gibiydi ama bir lokomotifin gücüne sahipti.

“Bir kere daha.” Ağız benim ağzımın üstünde olduğundan istediği sözler boğuk bir sesle çıktı.

“*Seni seviyorum.*”

Bones sırtüstü yatıyor olmama rağmen başım dönene kadar beni öptü. Sadece bir cümleyi fısıldamak için ara verdi. “Kesinlikle beklemeye değdi.”

YİRMİ BİR

“CATHRINE DÖRT HAFTADIR EVE GELMEDİN. Üniversitenin çok zamanını aldığını biliyorum ama Noel için eve döneceğine söz ver.”

Telefonu bir kulağımdan ötekine alırken suçluluk duygusuyla doldum. Bir yandan da kızarmış ekmek makinesinin atmasını bekliyordum. Makinenin içindeki yay genellikle ekmekleri tezgaha fırlatıyordu.

“Söyledim ya anne, Noel’de orada olacağım. Ama o zamana kadar çok yoğunum. Deli gibi çalışıyorum. Sınavlar yaklaşıyor.”

Zamanımın çoğunu alan bu değildi. Eh, çalışıyordum ama üniversite için değil. Bones ve ben, Francesca’nın bir hakim veya polis şefinden ‘daha yüksek mevkide’ birinden bahsederken kimi kastettiğini bulmak için tüm yazılı delilleri inceliyorduk. Karşılaştığımız tüm sahte ve kayıp raporlardan anlaşıldığına göre, bu kişinin polisin üzerinde de yetkisi vardı. Bu durumda en olası şüpheli, Colum-

bus Belediye Başkanı'ydı. Onu izliyorduk. Peşinden gidiyorduk, konuşmalarını dinliyorduk, geçmişini araştırıyorduk, akla gelen her şeyi yapıyorduk. Henüz elimize hiçbir şey geçmemişti ama tabii son zamanlarda dikkatli oluyor da olabilirdi. Ne de olsa onu sadece dokuz gündür takip ediyorduk.

"Hala Timmie'yle görüşüyor musunuz? Lütfen prezeratif kullandığınızı söyleyin."

Derin bir nefes aldım. Vahşi canavarlarla karşılaştığımda bile bu kadar gerilmiyordum. Ama bu konuşmayı yeterince ertelemiştik.

"Aslında, ben de bu konuda seninle konuşmak istiyordum. Bu haftasonu bize gelsene. Beraber... Beraber oturabiliriz."

"Hamile değilsin, değil mi?" diye sordu anında.

"Hayır." *Ama söylediği şeyi duyduğunda, keşke hamile olsaydın diyeceksin.*

"Peki, Catherine." Sesi daha az endişeli geliyordu ama yine de temkinliydi. "Ne zaman?"

Yutkundum. "Cuma günü, saat yedide?"

"Tamam. Turta getiririm."

Ben de biraz Valium kırıp içine atarım, çünkü ihtiyacın olacak. "Tamam, görüşürüz. Seni seviyorum anne." *Sen beni sevmekten vazgeçecek olsan bile.*

"Kapıda biri var Catherine. Kapatmam lazım."

"Tamam. Hoşçakal."

Telefonu kapattım. Evet, artık olan olmuştu. Bones'u gördüğümde bunu ona da söyleyecektim. Onu tanıdığım

kadarıyla memnun olacaktı. Zavallı adam, başına ne geleceğinin farkında bile değildi.

Yaklaşık yarım saat sonra hiç beklemiyorken biri kapıyı çaldı. Timmie şehir dışındaki annesini ziyarete gitmişti. Bones her zamanki gibi gün doğmadan evden çıkmıştı. Annemle de az önce konuştuğuma göre, geriye sadece ev sahibim Bay Josephs kalıyordu. Ancak kimin geldiğini görmek için kapı deliğinden baktığımda gördüğüm yüzü tanımadım. İkisini de.

“Kim o?”

Kapının öteki tarafından gelen his bir insan hissiydi, bu yüzden kazıklarımı yanıma almamıştım.

“Polis. Dedektif Mansfield ve Dedektif Black. Catherine Crawford?”

Polis mi? “Evet?” Yine de kapıyı açmadım.

Rahatsız edici bir duraksama oldu. “Kapıyı açar mısınız lütfen bayan? Size birkaç soru sormak istiyoruz.”

Sesinden anlaşıldığı kadarıyla duvarın diğer tarafından konuşmak pek hoşuna gitmemişti. Ne olur ne olmaz diye yakınlarda olan kazıklarımı bir tekmeyle koltuğuna altına gönderdim.

“Bir saniye! Giyinik değilim.”

Silahlarımın geri kalanını bir çantaya koyup onu da yatağımın altına ittim. Aceleyle giyinmiş izlenimi yaratmak için üzerime bir bornoz geçirdim ve kapıyı açtım.

Elli yaşlarında gözükten adam, kendini Dedektif Mansfield olarak tanıttı. Daha genç olan, otuzlarında gözükten de Dedektif Black’ti. Dedektif Mansfield üzerinde ismi ve

numarası olan bir kartı bana uzattı. Kartı aldım, el sıkıştım ve bana gösterdikleri polis kimliklerine kısa bir bakış attım.

“Bu kimlikleri marketten de almış olabilirsiniz, aradaki farkı anlamam. Bu yüzden kusura bakmayın ama kapıda sohbet edelim.”

Sesim sakın ama nazikti. Bir yandan onlar hakkında fikir yürütmeye çalışıyordum. Tehditkar gözüküyorlardı ama görünüş aldatıcı olabilirdi ve Hennessy'nin üniformalı adamları olduğunu biliyorduk.

Dedektif Mansfield beni şöyle bir süzdü. Örnek bir masum üniversite öğrencisi gibi gözükteğümü umuyordum.

“Bayan Crawfield, içiniz rahat edecekse şubeyi arayıp kimlik numaralarımızı kontrol edebilirsiniz. Bekleyebiliriz, sorun değil. Böylece dışarıda ayakta durmak zorunda kalmayız.”

İyi deneme ama hiç şansınız yok arkadaşlar. “Gerek yok. Neyle ilgiliydi bu? Biri kamyonetimden bir şey falan mı çaldı? Kampüste böyle şeyler çok oluyor.”

“Hayır, bayan, kamyonetinizle ilgili olarak burada değiliz. Ama sanırım neden sizle konuşmak istediğimize dair iyi bir fikriniz vardır, değil mi?”

“Hayır, yok ve bu gizemli hallerden hoşlanmadım Dedektif.”

Ses tonumu sertleştirerek onlara titreyen bir jöle kıvamında olmadığını gösteriyordum. Ama bağırsaklarım o kıvamdaydı.

“Pekala, Catherine Crawfield, biz de gizemi sevmeyiz. Özellikle öldürülen annelerle ve mezarından çıkarılmış

cesetlerle ilgili olanları. Felicity Summers'ı tanıyor musunuz?"

İsim tanıdık geliyordu ama hayatta bunu onlara söylemezdim. "Hayır, kim ki o? Ve neden bahsediyorsunuz? Şaka mı bu?" Gözlerim iyice açıldı, sanki daha önce bir düzineden fazla ceset gömmemişim gibi. *Mezarından çıkarılmış cesetler*, dediğinde dizlerimin bağı çözülecek sandım. Neyse ki hala dimdik duruyordum.

"Altı yıl önce bir arkadaşını ziyaret ederken kaybolmuş yirmi beş yaşındaki bir anne. Çürümüş vücudu sekiz hafta önce Indiana'da avcılar tarafından bulundu. Ama 1998 model bir Passat olan arabasını, iki hafta önce bizim bölgeimizdeki Gümüş Göl'ün dibinde bulundu. Bu söylediklerim size bir şeyler hatırlatıyor mu?"

Kim olduğunu o anda anladım. İlk vampirimi öldürdüğüm gecede gördüğüm ruhsat bilgileri gözümün önüne geldi. O vampir beni çok hoş, mavi bir Passat'la Gümüş Göl'e götürmüştü. Kahretsin, gölün dibine yolladığım arabayı bulmuşlardı.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptıştırıp kafamı safça sağa sola salladım. "Bunlar neden bana bir şeyler hatırlatsın ki? Hiç Indiana'ya gitmedim. O zavallı kadını nereden tanıyacağım?"

Hem de ne kadar zavallı. O kadının çektiği acıyı bu iki ukala heriften daha iyi biliyordum.

"Neden içeri girmemize izin vermiyorsunuz Bayan Crawfield? Sakladığınız bir şey mi var?"

Yine o konuya döndük. Arama izinleri olmasa gerek, yoksa içeri davet edilmek için bu kadar bastırmazlardı.

“Neden sizi içeri almayacağımı söyleyeyim. Kapıma gelip bana ölü bir kadınla ilgili sorular soruyorsunuz ve bu hoşuma gitmiyor.” O kadar. Öfkeli hissini vermek için kollarımı kavuşturdum.

Mansfield iyice yakınımaya eğildi. “Tamam, sizin istediğiniz gibi olsun. Bayan Summers’ın arabasının bulunduğu yerden yüz metre ötede, kafası kesik bir cesedin gömülü olduğunu biliyor musunuz? Ve o cesedin neden yirmi yıl önce ölmüş birine ait olduğunu? Yani neden biri bir cesedi mezarından çıkarıp kafasını kesip ona günümüz kıyafetleri giydirip bir kurbanın arabasının saklandığı yerin yakınına gömer ki? Hem de o kurban başka bir eyaletteyken? Biri neden böyle bir şey yapar, bir fikriniz var mı?”

Eh, Bones bir sayı daha almıştı. İlk öldürdüğüm vampirlerin genç vampirler olduğunu doğru bilmişti.

“Neden biri böyle bir şey yapar bilmiyorum. Bu dünyada *birçok* insanın neden garip şeyler yaptığını bilmiyorum.” Bu kesinlikle gerçektir. “Ama asıl bilmediğim bunları neden bana anlattığınız.”

Mansfield’in yüzünde kötü niyetli bir gülümseme belirdi.

“Aaa, gerçekten iyisin. Sen yalnızca küçük bir kasabadan gelmiş bir köylü kızısın, değil mi? Ama ben daha fazlasını biliyorum. Örneğin 12 Kasım 2001 gecesinde Felicity Summers’ı kaçıran kişinin eşkaline uyduğunu. Onun Galaksi Kulübü’nden yanında uzun boylu, güzel, kızıl saçlı bir genç kızla çıktığını biliyorum. Felicity’nin 1998 model Passat’ı zaten aranıyordu ve o gece Columbus’ta durdu-

rumuştu. Nasıl olduysa memurun kafası karışmış ve şüphelinin gitmesine izin vermiş ama önce arabanın plakasını merkeze bildirmeyi akıl etmiş. Dedektif Black biraz daha araştırdığında, aynı gece büyükbabanın polisi arayıp senin eve dönmediğini bildirdiğini öğrendi. *Şimdi* bir şeyleri hatırlamaya başladın mı?”

Televizyonda bir sahne izlemek gibiydi bu ama mide bulandırıcı derecede gerçektir. “Hayır, beşinci kere söylüyorum, bunların hiçbiri bana bir şey hatırlatmıyor. Bir kadını öldürmüş olabilecek birinin, kızıl saçlı bir kızla birlikte görüldüğü gece, ben de evden kaçmışsam ne olacak yani? Saçım kızıl diye ben o kız mı olmak zorundayım?”

Mansfield daha söyleyecekleri varmış gibi kollarını kavuşturdu. “Eğer işlerimizi sadece saç rengine göre yürütüyor olsaydık haklı olurdu. Sadece kızıl saçlısın diye seni ayıramayız değil mi? Ama yeni ortağım...” Başıyla Dedektif Black’i işaret etti. “Fazla mesai yapıyor ve asılsız çıkan bir saldırı raporunda ne buldu biliyor musun? Seni buldu Catherine. Felicity Summers’ı kaçıran kişiyle, o gece bardan ayrılan kişi olarak teşhis edilmişsin.”

Lanet olsun. Beni nasıl buna bağlayabildiler? Nasıl?

“Kaynağınız kim bilmiyorum ama altı yıldan sonra benimle bu kadın arasında bağlantı kurmaya çalışmak gülünç. O sırada hala lisedeydim. Bu kadar zamandan sonra birden birinin çıkıp beni o kişiyle gördüğünü söylemesi birazcık garip değil mi?”

Mansfield alaycı bir şekilde gülümsedi. “Neyi garip buluyorum, biliyor musun? Senin gibi cici bir kızın bu işe bu-

laşmasını. Kim bu insanlar, Satanistler mi? O yüzden mi bir cesedi mezarından çıkarıp günümüz kıyafetleri giydirdiler? Bir tür tören mi yapıyorlar? Bu garip cesetler birden fazla yerde karşımıza çıktı. On gün önce bir benzeri buraya yakın bir yerde bulundu. Bu seferki bir kadındı ve neredeyse yüz yıl önce ölmüştü! Hadi, Catherine. Bunu kimin yaptığını biliyorsun. Söyle bize, biz seni koruyabiliriz. Ama eğer söylemezsen, cinayet, komplo, mezar soygunculuğu ve adam kaçırmaya yardım ve yataklık etmekten, onlarla beraber içeri gireceksin. Hayatının geri kalanını hapiste mi geçirmek istiyorsun? Buna değmez.”

Vay be, amma teorileri varmış. Sadece insanları kapsayan bir bakış açısıyla bakıldığında, en mantıklı açıklama bu olsa gerek. Yoksa neden çoktan ölmüş birini mezarından çıkarıp tekrar gömesin ki? Çünkü o kişi aslında ölü değildi, o yüzden.

“Ne bildiğimi size söyleyeceğim.” Sinir ve sıkıntıdan sesim keskinleşmişti. “Ölü kadınlar ve eski cesetlerle ilgili çılgın fikirlerinizi dinlemekten bıktığımı biliyorum. Uçan kuştan medet umuyorsunuz ve ben sizin kuşunuz olmayacağım.”

Bunu söyleyip topuğum üzerinde döndüm ve kapıyı çarptım. Beni durdurmak için hareket etmediler ama Mansfield kapının öteki tarafından konuştu.

“Danny Milton’ı da tanımıyorsun o zaman? İsmi-ni nasıl öğrendiğimizi sanıyorsun? Altı yıl önce, Galaksi Kulübü’nden Felicity’yi kaçıran kişiyle çıktığını gören oydu. O geceyi iyi hatırlıyor, çünkü o gece ikiniz kavga et-

miştiniz ve yaşı küçük bir kızla olan ilişkisi ortaya çıkmasını diye olanları polise o zaman anlatmamıştı. Ama Dedektif Black, senin yeni erkek arkadaşının Danny'nin elini sıkıp kırmasıyla ilgili polis raporunu bulduktan sonra Danny'yle temasa geçti ve bu sabah Danny her şeyi anlattı. Danny'nin eli nasıl sakatlandı tam olarak bilmiyoruz. Sadece bir el sıkışmasından olamayacağı aşikar. Onu bir yere götürüp elini mi ezdiniz? Belki konuşmasını önlemek için? Ondan her şeyi öğreneceğiz, inan bana. Sonra da geri döneceğiz.”

Ayak sesleri uzaklaşana kadar bekledim ve hemen ardından kapının yanında yere çöktüm.

Hemen telefonu kaldırıp Bones'u aramamam gerektiğini bilecek kadar televizyon izlemiştim. Hattım dinleniyor olabilir. Yeterince şey biliyorlardı ama daha fazlasını öğrenebilirlerdi. Bu sabahki korkutma taktiğinin amacı benim ağlaya ağlaya itiraf etmemi sağlamaktı. Bunu kesinlikle yapmayacaktım elbette. Bu sadece bir tımarhanede uzun bir tatile yollanmama sebep olurdu. Ve tatil boyunca bana litium pompalayan sevgili doktorlara gördüğüm canavarları anlatmak zorunda kalırdım.

Onun yerine siyah dar pantolonumu, uzun kollu bluzumu ve spor ayakkabılarımı giyip saçlarımı atkuyruğu yaptım. Ormanda koşuya çıktığımı düşünsünler. Neyi aradığını bilmeyenler için mağaranın girişini bulmak oldukça zordu, zaten onlar da neyi aradıklarını bilmiyorlardı. Ayrıca dengesiz bir zeminde koşarken bana hayatta yetişemezlerdi. Mansfield büyük ihtimalle oracıkta kalp krizi

geçirirdi. Kokusundan ağır bir sigara tiryakisi olduğu anlaşılıyordu.

Öncelikle, olay mahalline gidiyormuş gibi gözükmem gerekiyordu. Alışveriş merkezine gidip bir saat kadar alışveriş yaptım ama midem kasılıyordu. Sonra da çıkıp mağaraya doğru yola koyuldum.

Kamyoneti her zaman park ettiğim yerden daha uzağa bıraktım. Buradan mağaraya kadar altı kilometreden fazla ağaçlık arazi vardı. Beni izleyen olabilir diye koşuya başlayacakmışım gibi gerinme ve ısınma hareketleri yaptım. Ardından depara kalktım. Gittiğim yönü anlamaya çalışan birileri varsa, onları şaşırtmak için geniş daireler çiziyordum.

On beş kilometre kadar koşuttuktan sonra mağaraya daldım. Bones bana doğru yürüyordu ve yüzünde şaşırmış ama memnun bir ifade vardı.

“Kedicik, seni bu kadar erken...”

Yüzümü görünce durdu. Kollarımı ona sarıp ağlamaya başladım.

“Ne oldu?”

Beni kaldırıp alt bölüme taşıdı ve koltuğun üzerine bıraktı. Olanları açıklayabilecek kadar kendimi toparladım.

“Danny. Danny Milton! Kahretsin, beni yine becermeyi başardı ve bu sefer üstündekileri bile çıkarmadan yaptı bunu! Biraz önce iki dedektif beni ziyarete geldi. O pislik onlara benim adımları vermiş ve bir kulüpten bir katille çıktığımı söylemiş. Şimdi bil bakalım genç bir kadın ve çürümüş bir cesetle ilgili esrarengiz bir vakada bir numaralı şüpheli kim? Sanırım onlardan biraz içip fikirlerini de-

ğiştirmen gerekiyor, yoksa asla mezun olamayacağım. Tanrım, büyücölükle uğraşan bir katili koruduğumu sanıyorlar, ürettikleri teorilerin bazılarını duysan...”

Yüzünde anlık bir panik belirdi ve koltuktan kalktı.

“Kedicik.” Sesinde ölümcöl bir gerilim vardı. “Annene telefon aç. Hemen şimdi. Ona büyükbabanları alıp evden çıkmasını söyle. Buraya gelsinler, hepsi.”

“Sen *çıldır*dın mı?” şimdi ben de ayaktaydım, söylediğini idrak edemediğim için gözlerim kocaman açılmıştı. “Annem zaten mağaradan çığlıklar atarak kaçır, karanlıktan korkuyor ve büyükbabamları buraya yerleşirken hayal bile edemiyorum. Polis için değmez bu...”

“Polis umrumda bile değil.” Ağzından çıkan kelimeler havayı bile biçecek keskinlikteydi. “Hennessy benimle ilgili herhangi bir şey bulmaya çalışıyor ve o olmazsa bana yakın birilerini bulmaya razı. Polisle bağlantıları olduğunu biliyorsun, yani poliste çürümüş bir cesetle ilgili bir cinayet vakasında şüpheli olarak senin ismin varsa, Hennessy’de de var demektir. Artık isimsiz birisi değilsin. Ölü bir vampirle bağlantın olduğu ortaya çıktı ve senin sadece bir fotoğrafına bakıp onun neredeyse ölümlüne sebep olan kız olduğunu hatırlayacaktır. Bu yüzden şu telefonu aç ve aileni o evden çıkar.”

Aman Tanrım, bunu hiç düşünmemiştim! Titreyen ellerle bana uzattığı telefonu aldım ve numarayı çevirdim. Bir kere çaldı... İki... Üç... Dört... Beş... Altı... Gözlerime yaşlar dolmaya başladı. Hiç bu kadar uzun çalmasına izin vermezlerdi. *Hayır, hayır, lütfen... On... On bir... On iki...*

“Cevap yok. Annemle bu sabah konuştum, dedektifler gelmeden önce. Kapıda biri olduğunu söylemişti...”

Bones’un motosikletiyle ağaçların arasından hızla geçtik. Bu güvensiz alete sahip olduğuna ilk defa şükrediyordum. Bu arazide bu hızla gidebilecek tek araç buydu. Eğer polisin teki bizi durdurmaya kalkarsa, kesinlikle suçlu gibi gözükeceğimi biliyordum. Giydiğim siyah tayt pantolonunun üzerine, içine kazıklar sıkıştırılmış çizmelerimi çekmiştim, kollarımda ve uyluklarımda gümüş bıçaklar vardı ve gümüş mermilerle dolu iki tabanca belimdeydi. Durdurmaya kalksalar duracağımızdan değil. Kolaysa yakalamayı denesinler bizi.

Cep telefonumdan ailemi arayıp durdum, açan olmadıkça lanet yağıdırıyor ve dua ediyordum. Eğer onlara bir şey olduysa, bunun tek suçlusuy bendim. Keşke o ilaçlı içkiyi içmeseydim ve Hennessy’yi öldürebilseydim... Keşke Danny’yle hiç tanışmasaydım... Kendimi cezalandırmak için aklımdan binlerce yol geçiyordu. Normalde mağaradan eve gitmek bir buçuk saat sürüyordu. Bones’la yarım saatten daha kısa bir sürede oraya ulaşmayı başardık.

Evin önüne çektik. Hemen fırladım, koşarak merdivenlerden çıktım ve açık kapıdan girdim. İçeri girince beynim gördüklerimi algılamayı reddetti. Yerlerdeki kırmızı sıvı kayıp öne doğru düşmeme sebep oldu. Bones daha dikkatli ama en az benim kadar hızlı bir şekilde içeri adımını attı ve beni ayağa kaldırdı.

“Hennessy ve adamları hala yakınlarında olabilir. Eğer şimdi yıkılırsan kimseye yararın olmaz!”

Sesi sertti ama o kadar kanı görünce donup kalmış olan beynime ulaşmayı başardı. Günbatımının ilk gölgeleri göğü karartıyordu. Mutfakta yerde yatan büyükbabamın artık görmeyen gözleri üzerine solgun, kehribar rengi ışık huzmeleri düşüyordu. Boğazı parçalanmıştı. Üzerine basıp kaydığım kan onun kanıydı.

Bones'tan kurtulup bıçaklarımı çıkardım ve onları kıpırdayan herhangi bir yaşayan ölüye fırlatmak için hazırlandım. Kan izleri merdivenlerden yukarı çıkıyordu ve duvarlardaki kızıl el izleri bize takip etmemizi işaret ediyordu. Bones derin bir nefes aldı ve beni geri itti.

“Dinle. Kokularını çok az alıyorum, sanırım Hennessey ve onunla gelenler yakınlarda değil. Ama o bıçakları burada tut ve oynayan herhangi bir şeye hemen fırlat. Burada bekle.”

“Hayır.” Dişlerimi sıkarak konuşuyordum. “Yukarı çıkacağım.”

“Kedicik, yapma. Bırak ben gideyim. Sen burada kal ve etrafı gözetle.”

Yüzünde bir acıma ifadesi vardı ama umursamadım. Kederimi daha sonra açmak üzere şimdilik küçük, sert bir yumru olarak içimde saklıyordum. Çok sonra, bu işi yapan her bir vampir veya insan öldüğünde...

“Çekil yolumdan.”

Sesim daha önce hiç bu kadar tehditkar çıkmamıştı. Bones kenara çekildi ama hemen arkamdan beni takip etti. Yatak odamın kapısı kırılmıştı. Kapıyı sadece bir menteşe tutuyordu. Büyükannem yüzükoyun yerde yatı-

yordu, elleri pençe gibi kasılmıştı. Sanki onu kovalayan şeyden hala kaçmaya çalışıyordu. Boynunda iki yara vardı, biri hafif, biri derin. Ölmek üzereyken sürünerek merdivenlerden çıkıp odama gelmiş gibi gözüküyordu. Bones büyükannemin yanına çömelip garip bir şey yaptı. Boynundaki delikleri kokladı ve sonra yatağımdan kanlı bir yastığı alıp yüzüne tuttu.

“Sen ne yapıyorsun?” Tanrım, acıkmamıştı, değil mi? Düşüncesi bile vücudumda iğrenç bir titremeye sebep oldu.

“Onların kokusunu alabiliyorum. Hennessey’yle beraber dört kişilermiş. Yastıkta annenin kokusu var. Onu götürmüşler. Onu öldürecek kadar kanı dökülmemiş.”

Rahatlama ve korkudan dolayı ayakta güçlüğüle duruyordum. Annem hala hayattaydı, en azından hayatta olma ihtimali vardı. Bones vahşi bir köpek gibi odanın etrafını kokladı ve kokuyu merdivenlerden aşağı inerek takip etti. Mutfaktan gelen sesleri duydum ve büyükbabamı da benzer şekilde kokladığını anladım. Düşünmesi bile çok korkunçtu. Büyükannemi nazikçe döndürerek sırtüstü yatırdım. Açık gözlerinde suçlayıcı bir bakış vardı sanki. *Bütün bunlar senin suçun*, diye sessizce sövüyor gibiydi. Ağlamamaya çalışarak gözlerini kapadım ve huzur içinde yatсын diye dua ettim, çünkü ben asla huzur içinde olmayacaktım.

“Aşağı in Kedicik. Biri geliyor.”

Merdivenlerdeki kana basmamaya çalışarak hızla aşağı indim. Bones’un elinde buruşturulmuş bir şey vardı, beni ön kapıdan dışarı çıkarırken onu kemerinin altına soktu.

Bir kilometre kadar uzakta bir arabanın hızla yaklaştığını duydum. İki bıçak daha çıkardım, şimdi iki elimde dörder bıçak vardı.

“Bunlar onlar mı?” Umarım onlardır diye düşündüm. Tek isteğim bunu yapan hayvanları parçalamaktı.

Bones bacakları açık bir şekilde yanımda durdu ve gözlerini kıstı.

“Hayır, bu gelenler insan. Kalp atışlarını duyabiliyorum. Gidelim.”

“Bekle!” Umutsuzca etrafıma baktım, kıyafetlerimde ve ellerimde ailemin kanı vardı. “Annemi nereye götürdüklerini nasıl bulacağız? Bulana kadar bir yere ayrılmayacağız, kim gelirse gelsin!”

Motosikletine atlayıp başının bir hareketiyle benim de binmemi işaret etti.

“Bir not bırakmışlar. Büyükbabanın gömleğinin içindeydi, şimdi bende. Hadi, Kedicik, geldiler.”

Gerçekten gelmişlerdi. Araba otuz metre kadar ileride fren yaptı ve içinden ellerinde silahlarıyla Dedektif Mansfield ve Dedektif Black çıktı.

“Durun orada! Sakın kıpırdamayın!”

Ben göz açıp kapayıncaya kadar Bones motosikletten indi ve benim önümde durdu. Onu sadece kısa bir süreliğine yaralayacak ama bana çok daha kötüsünü yapabilecek kurşunlardan beni koruyordu.

“Motosiklete bin Kedicik,” diye onların duyamayacağı bir şekilde mırıldandı. “Ben de arkandan bineceğim. Gitmeliyiz. Destek çağırmışlardır.”

“Eller yukarı! Silahlarınızı atın!” Mansfield yavaş adımlarla yaklaştı. Bones söz dinler gibi ellerini uzattı. Zaman kazanıyordu.

İçimdeki kederin ve acının üzerine soğuk bir şey yerleşti ve yayıldı. Bones biz kaçarken sırtına iki şarjör kurşun yemeyi düşünüyordu. Ya da onların onu kelepçelemeye çalışmasını bekleyip onları devirecekti. Benim başka fikirlerim vardı.

İki dedektif de Bones’u asıl tehlike olarak gördükleri için ona doğru yaklaşıyordu. Bir kadının asla küçümsenmemesi gerektiğini söyleyen vecizeleri unutuyorlardı.

Ellerim havada, avuçlarım kendime dönük olarak Bones’un arkasından çıktım. Mansfield bir adım daha attığında ilk bıçağı salladım. Bıçak onu bileğinden şişledi ve silahı yere düştü. Black tepki verene kadar diğer bıçağı yolladım ve o da kanayan kolunu çığlıklar içinde tutarak toprağa düştü. Sıradaki iki bıçağı hedeflerine yollamak daha kolay oldu ve göz açıp kapayıncaya kadar ikisinin de bileklerine gümüş bıçaklar saplandı, artık elleri tutmuyordu.

Bones bana bakıp tek kaşını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Motosiklette benim arkama bindi ve hızla uzaklaştık.

Aramızdaki mesafe arttıkça arkamızdan gelen bağırışlar da azaldı.

YİRMİ İKİ

GÖRÜLMEMEK İÇİN ASFALTSİZ YOLLARDAN VE ağaçlık bölgelerden gidiyorduk. Uzaktan gelen siren sesleri duyuyordum. Önde ben oturuyor olmama rağmen motosikleti Bones kontrol ediyordu. Ağaçların arasından öyle hızlı geçiyorduk ki başka zaman olsa kesinlikle kusardım. Şimdiyse daha da hızlı sürmesini istiyordum.

Otoyola ulaştığımızda motosikleti durdurdu. Hava kararmıştı, gölgeler ışıkları yutuyordu. Bones motosikleti yana yatırdı ve yakınlarda bir ağaçtan kopardığı dallarla üzerini örttü. Otoban yüz metre kadar ilerideydi.

“Burada bekle. Hemen döneceğim,” diye esrarlı bir tavırla söz verdi.

Yola doğru yürümesini şaşkınlıkla izledim. Yol kenarına ulaştığında durdu. Çok trafik yoktu, saat yediyi geçmişti ve çoğu kişi işten eve dönmüştü. Durduğum yerden onu rahatlıkla görebiliyordum. Gözleri yine o delici yeşillikle parlamaya başlamıştı.

Bir araba yaklaştı ve Bones bakışlarını onun üzerine dikti. Araba bir an için yoldan çıkacak gibi oldu, sonra yavaşlamaya başladı. Bones yolun ortasına yürüdü ve araba onun üzerine geldikçe gözleri daha parlaklaştı. Araba yarım metre kala durdu ve Bones başıyla yolun kenarını işaret edince yol kenarına çekti.

Bones araba tamamen durunca sürücü kapısını açtı. Kırklarında bir adam serser bir bakışla oturuyordu. Bones onu arabadan dışarı çekip benim yanıma getirdi.

Bir anda ağız adamın boynuna kenetlendi ve şanssız yabancu hafifçe inledi. Bones bir süre sonra adamı bıraktı ve dudaklarını koluna sildi.

“Yorgunsun,” dedi o çınlayan sesiyle. “Burada yatıp uyuyacaksın. Uyandığında arabayı dert etmeyeceksin. Arabayı evde bıraktın ve bir yürüyüşe çıktın. Eve yürümek istiyorsun ama önce dinlenmen lazım. Ve çok, çok yorgunsun.”

Adam bir çocuk gibi yere uzanıp cenin pozisyonu aldı ve kafasını kollarının üzerine koyup dinlenmeye başladı. Anında uykuya dalmıştı.

“Aramadıkları bir arabaya ihtiyacımız vardı,” diye açıkladı Bones. Yeni aracımıza kadar onu takip ettim. Tekrar otoyola çıktığımızda ona döndüm.

“Notu bana göster.” Motosikletleyken saatte iki yüz kilometreye yakın hız yaptığımız için çıkan rüzgarda düşer diye notu vermesini istememiştim.

Bones hafifçe kafasını iki yana sallayıp notu kemerinden çıkardı.

“Anlamayacaksın. Benim anlayacağımı biliyorlardı.”

Annemin nerede olduğuna dair tek ipucumuz olan kağıdı dikkatle düzelttim:

Karşılığını ver. Günün ölümünü iki kere geçince.

“Bu, annem hala hayatta anlamına mı geliyor?”

“O anlama gelmesi gerekiyor. Eğer onlara güveniyorsan.”

“Onlara bu konuda güveniyor musun? Rehinelerle ilgili yalan söylenmez diye bir çeşit... Vampir kuralı var mı?”

Gözünü bana çevirdi. Yüzündeki şefkat hiç de rahatlatıcı değildi.

“Hayır Kedicik. Ama Hennessey annenin işe yarayacağını düşünmüş olabilir. Annen çok hoş bir kadın ve onun hoş kadınlara ne yaptığını biliyorsun.”

Kafamda çizdiği resme karşı içimde ateş gibi bir öfke yükseldi ama en azından dürüsttü. Yalanlar işime yaramazdı, oysa gerçekler annemi kurtarabilirdi, eğer bir kereliğine de olsa öfkemi kontrol edip akıllı davranabilirsem.

“Ne zaman onlarla buluşacağız? Herhalde bir zaman belirlemişlerdir? Ne bekliyorlar bizden?” Sorular onları sorabileceğimden daha hızlı belirliyordu kafamda ve Bones elini kaldırdı.

“Önce duracak bir yer bulalım, ondan sonra konuşuruz. Polisin bizi takip edip zaten kötü olan bir durumu daha da kötüleştirmesini istemeyiz.”

Ses çıkarmadan başımı sallayıp kollarımı kavuşturdum. Bones yirmi dakika kadar sonra otoyoldan çıktı ve Motel 6 isimli bir yere çekti.

“Bir dakika burada bekle,” dedi ona şaşkınlıkla baktığını görünce. Beni arabada on dakika beklettikten sonra nihayet binadan çıkıp arabayı motelin arkasına park etti. Pek üst düzey bir mahallede değildik, etraftaki bazı insanların bize attığı yırtıcı hayvan bakışlarını farkettim. Hakikaten nasıl bir yerdi burası?

“Gel, odamız bu tarafta.”

Etraftakileri umursamadan elimden tutup beni 326 numaralı odaya götürdü. Odanın içi de dışı gibi çekici değildi. Zaten o anda kafamda başka şeyler vardı.

“Neden buradayız?” Burada olmamızın sebebi romantizm değildi, orası kesin.

“Biraz yol dışındayız, daha az dikkat çekiyoruz ve burada konuşmamız bölünmez. Arabayla birileri geçip ateş açmadığı sürece buradakilerin ilgisini pek bir şey çekmez. Hem üzerindeki kanı da yıkayabilirsin.”

Kana bulanmış ellerime kısa bir bakış atıp tekrar ona döndüm. “Zamanımız var mı ki?”

Bones hafifçe kafasını salladı. “Saatlerimiz var. İki kere buluşmak istiyorlar. *Günün ölümünü iki kere geçince* ile onu demek istiyorlar. Günün ölümü, geceyarısı demek. Ondan iki saat sonrasını seçmişler. Herhalde büyükbaban ve büyükanne ne olduğunu öğrenmen ve bana ulaşman için yeterince zaman veriyorlardı.”

“Ne kadar düşünceliler.” Sesim nefret doluydu. “Şimdi bana ne teklif ettiklerini söyle, bir şey teklif ediyorlarsa tabii. Anneme karşılık ben mi? Hennessey’nin neredeyse ölümüne sebep olan yemi mi istiyorlar?”

Bones beni yatağın kenarına kadar götürüp oraya oturttu. Öfke ve kederle tüm vücudum kaskatı kesilmişti. Önümde dizlerinin üzerine çöküp kanlı ellerimi tuttu. Lambayı yakmamıştık ama onu görmek için lambaya ihtiyacım yoktu. Ayışığında saçları neredeyse beyazdı ve yüzünün çizgileri can verilmiş bir mermeri andırıyordu.

“Hennessey'nin seni istemediğini biliyorsun Kedicik. O beni istiyor. Seni nasıl kullanabileceğinin ötesinde seni düşünmüyor. Eğer becerebilirlerse, annenden seninle ilgili tüm detayları öğrenmeye çalışacaklardır, bunu biliyorsun değil mi tatlım? Umarım doğru soruları sormazlar. Bana yarım vampir olduğunu söylediğinde ben bile sana inanmamıştım, sadece gözlerini görünce ikna oldum. Anneni zorla konuşturular bile söylediklerine büyük ihtimalle inanmayıp onun deli olduğunu sanacaklar. Eminim ki çoktan dairene girmişlerdir ve seni arıyorlardır. O dedektifler bu sabah gelip seni korkutarak ve evden çıkmanı sağlayarak büyük ihtimalle hayatını kurtardılar. Senin silahlarını bulacaklardır ama o silahların benim olduğunu ve orada el altında bulundurduğumu sanabilirler. Beni istiyorlar ve ben onlara gideceğim. Ama seni beklemiyor olacaklar. Tek avantajımız bu.”

“Bones, bunu yapmak zorunda değilsin. Annemin nerede olduğunu söyle, ben gideyim. Dediğin gibi, beni beklemiyor olacaklar.” O benim annemdi, bu yüzden ne olursa olsun ben gidecektim. Annemin yaşadığı kesin bile değilken Bones'un onu kurtarmak için ölmesine göz yumamazdım.

Cevap vermeden önce başını bir an için dizlerime koydu. “Bunu nasıl teklif edebilirsin? Öncelikle, bu işe başlamış olman benim suçum, içgüdülerime güvenip buna asla izin vermemeliydim. Ve o gece Danny’yi niyetlendiğim gibi öldürmeliydim. En azından elinin nasıl sakatlandığı konusunda beynini yıkasaydım, polise ismini vermezdi. Ama çok sinirliydim, bunu ona yapanın kim olduğunu ve neden yaptığını bilmesini istedim. Tabii ki ben gideceğim. Seni sevdiğim aklının ucundan bile geçmemesine rağmen Hennessey oraya gideceğimi biliyor. Annen ölmüş bile olsa ve bu intikamdan başka bir yarar sağlamasa da gideceğim. Ve yemin ediyorum, ona ve büyükannenlere dokunmuş olan tüm elleri koparacağım. En azından bu kadarını yapabilirim senin için. Beni tek korkutan şey, bu işi yapanlar vampir olduğu için, beni de tekrar bir canavar gibi görmeye başlayabileceğin.”

Bones bana baktı, gözlerinde hafif bir pembelik vardı. Vampir gözyaşları. Benim yanaklarımdan zikzaklar çizerek inen temiz yaşlardan çok farklıydı. Yataktan aşağı yavaşça kayıp yere oturdum ve ona sarıldım. Ayakta kalan tek şey oydu. Etrafımdaki diğer her şey yıkılıyordu.

“Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Hiç kimse bunu değiştiremez. Sonrasında ne olursa olsun, seni seveceğim.”

Hepsi bu kadardı. Bu gece bir tuzağın içine yürüyor olacaktık ve büyük ihtimalle canlı çıkamayacaktık. Annem şu anda dehşet içindeydi ve hayattaysa bile beklemek dışında yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bones’la son kez birbirimi-

ze sarılıyor olabilirdik. Hayat, böyle anları bile harcamak için çok kısaydı.

“Bones. Seviş benimle. Seni içimde hissetmem gerek.”

Gözlerimin içine bakabilecek kadar kendini geri çekti ve gömleğini çıkardı. Hemen ardından benimkini çıkarıp yere attı. Belimdeki kemeri çözdü, bıçakları ve silahları attı. İçine kazıklar saklanmış olan çizmelerimi de çıkardı. Bacaklarımı sarmalayan tayt, üzerindeki kurumuş kandan dolayı sertleşmişti. Büyükannemlerin örselenmiş bedenlerini kafamdan atmaya çalıştım. Çok uzağa atamazdım. Hayatımın geri kalanı boyunca kabuslarımda hep onları görecektim. Bir daha rüya göreceğ kadar uzun süre yaşarsam tabii.

“Ne düşündüğünü biliyorum ve bu doğru değil. Bu bir veda değil Kedicik. Seni bulduktan beş ay sonra kaybetmek için iki yüz yıl hayatta kalmadım ben. Seni istiyorum ama sana veda etmiyorum, çünkü bunun üstesinden geleceğiz.”

Bones’un elleri beni öyle narin bir biçimde okşuyordu ki camdan yapılmış olsam kırılmazdım. Ellerinin geçtiği her yerden ağzı da geçti ve parmaklarımin altındaki hissi içime çekmeye çalıştım. Bir anlığına bile bunun bir veda olmadığını inanmadım. Yine de seviyordum ve seviliyordum, bundan daha harika bir şey olamazdı. Önceki yıllarda hissettiğim yabancılaşmaya değerdik bu. Bones beş ayın çok kısa olduğunu düşünüyordu, bense bu kadar uzun süren bir mutluluk yaşayabildiğime şaşıyordum.

“Seni seviyorum,” diye inledi ya da belki ben söylemişimdir. Artık aradaki farkı bilmiyordum. Aramızdaki tüm çizgiler yok olmuştu.

Üzerimdeki kanı yıkamayı reddettim, derimin üzerinde leke olarak kalmasını istedim. Sonrasında -eğer yaşarsam- bu işi yapanların kanı da üzerimdeyken yıkayacaktım. Bones'un Kızılderili arkadaşının savaşa giderken neden derisini boyadığını şimdi anlamıştım. Kararlılığının herkes tarafından görülmesi için bir semboldü o, benim sembolüm de ailemin kanıydı. Bu gece işimiz bitmeden önce vücudumun birçok yeri boyanacaktı. Ağzım da onlardan biriydi.

Konuyu Bones açtı ve bu defa tereddütsüz kabul ettim. Onun kanı beni daha güçlü yapacaktı. Geçici olarak tabii ama bu kadarı bana yeterdi. Diğer bir artısı da alacağım yaraların daha çabuk iyileşmesini sağlamasıydı. Ne kadar çabuk iyileşsem, o kadar çabuk öldürebilirdim.

Öncelikle benzin alan bir araba gibi deposunu doldurdu. Bu mahallede belasını arayan birilerini bulması sadece birkaç dakika sürüyordu. Şanssız kurbanlar bir cüzdan kapabileceklerini sanan dört adamdı. Tek kaptıkları biraz demir eksikliği oldu. Gözlerindeki gücü boşuna harcamamak için Bones onları çenelerine isabet eden zarif birer yumrukle bayılttı. Eğer durumumuz korkunç olmasaydı, adamların sırayla göz kırpmadan yere düşüşlerine gülerdim. Hiçbir suçun cezasız kalmayacağı fikrine katkıda bulunmuş-tuk sanırım.

Bones adamların her birinden içti ve bana süzülür gibi döndüğünde yüzü neredeyse kızarmıştı. Başımı iki yana sallayarak otele doğru yürümeye başladım.

"Ağzını yıkamak zorundasın. Beni öpersen hepatit kapmak istemiyorum."

Dalga geçme kalkanımla zırhımı takmıştım. Daha derindeki duyguları bir kafese kilitlemişim ve orada bekleyeceklerdi.

Odaya döndüğümüzde söz dinleyip ağzını suyla çalkaladı. İkimizin de yanımızda diş macunu getirmediğimizi söylememe gerek yok.

“Dert etme tatlım. Sen, soyun sayesinde, istesen de bir şey kapamazsın. Hiçbir mikrop veya virüs vampir kanında yaşayamaz. Hayatın boyunca bir gün bile hasta olmadın, değil mi?”

“Aslında... Evet. Ama mikroplar bir yana, iğrenç görünüyordu.”

Ama söylediği şey beni şaşırtmıştı. Kimse hasta olana kadar sağlığının değerini bilmez ve ben de nasıl bu kadar sağlıklı bir geçmişim olduğunu şimdiye dek hiç merak etmemiştim. Soğuk alacak kadar uzun süre yaşayıp yaşayamayacağımı da görecektik.

“Buraya gel.”

Bones yatağın kenarına oturmuştu ve eliyle kucığına vurdu. Alışveriş merkezinde Noel Baba’yı ziyaret eden bir çocuk gibi kucığına oturdum. Sonra da bir çocukla hiç alakası olmayan bir şekilde kollarımı onun boynunun etrafına dolayıp kanını içmeye hazırlandım. “Ne zaman duracağımı bana söyleyecek misin?”

Sesim endişeyle buğulanmıştı. Bu beni vampire dönüştürmeyecekti ama hiç gitmek istemediğim bir yolda kısa bir yolculuğa çıkacaktım.

“Söz veriyorum.”

Sözü beni sakinleştirdi. Bana hiç yalan söylememişti.

“Niye bileğinden yapmıyoruz tekrar söylesene.” Bu biraz daha az... Nahoş olurdu.

Bones beni kollarına alıp sımsıkı sardı.

“Çünkü o zaman seni tutamayacak durumda olurudum. Vakit geçirmeyi bırak. Ne yapacağını biliyorsun.”

Ağzımı boynuna, atardamarının olması gereken yere yasladım. Kalbi atmadığı için kan fişkırlarak çıkmayacaktı. Hayır, emmem gerekecekti. *Ne derler bilirsin*, diye kara kara düşündüm derisini dişlerimle delecek kadar sert ısıtırdım. *Hayat berbattır, sonra da ölürsün*.

İlk ılık yudum midemi kaldırdı ama kendimi yutmaya zorladım. Normal bir insan, vücudu onu geri çıkarmadan önce en fazla yarım litre kan içebilir. Benim için hiçbir zaman normallik söz konusu olmamıştı ve şimdi de normal olmayacaktı. Yara kapanmaya başladığı zaman onu tekrar ısırdım ve Bones başımın arkasından tutup beni daha yakına çekti.

“Daha sert.” Sesi boğuktu ve ani bir nefes aldı. Zevk miydi, acı mıydı, emin değildim ve sormak istemiyordum.

“Daha fazla.”

Geri çekilmeye çalıştığımda bunu söyledi. Kanının bakkır tadı ağzımdaydı. Son birkaç ayda içtiğim damlalardan çok daha fazlasıydı bu. İçimden gelen tükürme isteğini bastırarak derin derin içtim.

İçimde bir şeyler olmaya başladı. Gücüm, sanki doku-naçlarını uzatıp içimde daha çok yer kaplayan bir yaratılmış gibi artıyordu. Her şey daha keskin gözükmeye başladı.

Derisinin kokusu daha önce dikkat ettiğimden çok daha güçlüydü şimdi. Odada benim terimin ve bizden önce gelenlerin vücutlarının kokusu vardı. Etrafımızdaki odalardan ve dışarıdan gelen seslerin şiddeti arttı. Görüşüm daha önce hiç tecrübe etmediğim kadar netleşti. Karanlığın tonları yavaş yavaş aydınlandı.

Dişlerimin altındaki derisi bana şehvet veriyordu. Daha sert ısırıldım, aniden ağzıma akan kandan zevk almaya başlamıştım. Kafasını tutup tekrar ısırıldım onu ve *o kadar* iyi hissettim ki. Sanki ömrüm boyunca yapmayı beklediğim bir şeymiş gibi. Daha sıcak hissetmeye başladım. Bacaklarımı onun beline dolamıştım, başını daha da geriye itiyordum ve kanı... Nefis gelmeye başlamıştı.

“Yeter.”

Bones ağzımı itti ve ben karşı koydum, çünkü durmak istemiyordum. *Duramıyordum*. Bir hırlamayla dişlerimi tekrar boynuna geçirmeye çalıştım ama kollarımı arkamda tutup kendisini benim üzerime attı. Vücudunun ağırlığı ve kuvveti beni yere çiviledi.

“Sakinleş. Nefes alıp ver. Geçmesine izin ver Kedicik. Gececek.”

Başlangıçta çırpındım ama yavaş yavaş kapıldığım delilikten kurtuldum. Artık Bones’a bakarken onun tüm kanını emmek istemiyordum. *Kana susamak* dedikleri şeyin artık benim için yepyeni bir anlamı vardı.

“Nasıl dayanıyorsun buna?” Nefesim kesik kesik geliyordu. Çelik gibi sıkı kavrayışını gevşetti. Ancak henüz üstümden kalkmamıştı.

“Dayanamıyorsun, özellikle de ilk günlerde. İhtiyacı hissettiğin anda yakınlardaki herhangi bir şeyi öldürüyorsun. Sen sadece küçük bir tat aldın. Haftaya kadar tüm etkileri sisteminden çıkar. Kendine dönersin.”

Gelecek hafta hayatta olacağıma olan inancı inanılmazdı. Niye onunla tartışayım ki?

“Kokunu alabiliyorum.” Sesimde hayret vardı. “Senin derinde kendi kokumu alabiliyorum. Her şeyin kokusunu alabiliyorum. Tanrım, bu odada ne kadar çok koku varmış...”

Yükselmiş olan diğer tüm duyularımın yanında bu duyum neredeyse yepyenyidi. Bones burnumun sadece dekorasyon amacıyla orada durduğunu sık sık söylerdi, çünkü burnum tamamen bir insan burnuydu. Koku duyusunun ne kadar inanılmaz bir şey olduğunu hiç farketmemiştim. Kör ve sağır bile olsam sadece kokuyla etrafımda ne olduğunu anlayabilirdim.

“Senin için her şeyin ne kadar farklı olduğunu kavrayamamışım. Umumi tuvaletlerin yakınından geçerken nasıl oluyor da bayılmıyorsun?” En olmadık anlarda insan aklı ne garip şeyleri düşünebiliyor.

Bones gülümseyip beni öptü. “İrade gücü, yavrum.”

“Gerçek bir vampir olmak böyle bir şey mi?” Soru buydu. İyi... Hissediyordum. Daha üstün. Bu beni inanılmaz korkuttu.

“Bir litre kadar yıllanmış vampir kanı içtin. İki yüz kırk yıl kadar mayalanmış. Benim gücümle giden bir otostopçu gibisin, yani bir anlamda evet, böyle bir şey. Bana bundan hoşlandığını mı söylüyorsun?”

Dur bir saniye. Bu düşüncenin kafamdan geçmesine bile izin veremedim. Çünkü o kadar hoşuma gitmişti ki bağımlı olacağımdan korkuyordum.

Bakışlarıma yansıyan düşüncelerimi okudu ve bir cevap alamayacağını anladı. Cevap beklemek yerine beni dolu dolu öptü ve ben hiç beklemediğim bir şekilde inledim. Onun tadı bile şimdi daha keskin geliyordu.

Öpüşmeyi bitirdiğinde, gözünü kırpmadan bana baktı.

“Zamanı geldiğinde, neyle karşılaşırsak karşılaşalım, içindeki her şeyi serbest bırakmanı istiyorum. Hiçbir şeyi içinde tutma. Güçlüsün ve tüm gücünü kullanmanı istiyorum. İçindeki öfkeye teslim ol ve onun seni beslemesine izin ver. Vampir olsun olmasın, annenle senin aranda duran her şeyi öldür. Unutma, orada zincirlenmiş durumda değillerse, onlar Hennessey'nin adamlarıdır ve onlar senin düşmanın.”

“Hazırım.” Vicdanımı sonradan çıkarmak üzere karanlık, derin bir kuyuya atmıştım. Sonrası varsa tabii.

Bones sadece yaşayan ölülerin becerebileceği bir zarafet ve hızla yataktan atladı. Tabii şimdi ben de yapabiliyordum bunu. Damarlarımda onun kanı varken hız konusunda neredeyse ona eşittim. Parmaklarını ve boynunu kütürdetti, koyu kahve gözlerindeki zümrüt rengi ışık benim gözlerime yansiyordu.

“O zaman gidip hepsini öldürelim.”

YİRMİ ÜÇ

KAZIKLARIM VE BIÇAKLARIM, ÇİZMELERİMDE VE kuyuluklarımdaydı. Kemerime sıkıştırılmış başka öldürücü güzellikler de vardı. Hennessey'nin adamlarıyla daha önce onu öldürmeye çalıştığımız ve Francesca'yı bıraktıkları yerde buluşacaktık. Gizemli notun diğer yarısının anlamı buydu. Orada kimsenin bizi takip etmediğinden emin olduktan sonra, bizi annemin olduğu yere götüreceklerdi. Bones silahlarımın üzerimde bariz bir şekilde görünmesini önemsememişti. Hennessey ve adamları onları kullanabileceğimi bilmediklerinden, gümüş cephanem onları ancak güldürdü. Bones hiçbir şey taşııyordu, çünkü zaten üzerindeki alacaklarını biliyordu. Planının basitliği korkunçtu. Annemin olduğu binaya onu götürmelerine izin verecekti ve bize ihanet edip onu serbest bırakmadıklarında, ben silahlarımla içeri girecektim.

“Ya seni görür görmez bir kazık saplarılarsa?” Düşüncesi bile karnımı ağrıttı. “Tanrım, Bones, bu riski alamam.”

Bana görmüş geçirmiş bir bakış attı. “Hennessey öyle bir şey yapmaz. Bu zevki haftalarca uzatmak ister. Sana söyledim, çabuk, merhametli öldürmeler ona göre değil. Özellikle ona çok dert açmış biriyle uğraşırken. Hayır, yalvardığımı duymak isteyecektir. Zamanımız olacak.”

Benim de bu konuda güçlü hislerim olduğu için, kendi işkence ve ölüm senaryosunu üstünkörü anlatışı beni şoka uğrattı. Öte yandan, yalnızca mantıklı düşünüyordu. Planımız ya işe yarayacaktı ya da yaramayacaktı. İlk plan işe yaramazsa, bir B planımız da yoktu.

“Bones.” Elini tuttum ve söylemeye vakit olmayan her şeyi gözlerim çığlık atarcasına belli etti. O da benim elimi sıktı ve gülümsedi.

“Aklındakini unutma Kedicik, sonra dinleyeceğim.”

Neredeyse varmıştık. Çok yaklaşımadan önce kulağıma eğilip fisildadı. “Korkunun kokusunu almalarına izin ver, bu onları uyutur. Olman gereken ana kadar güçlü olma.”

Eh, en azından bunu yapabiliyordum. Ben bile yeni burunum sayesinde kendimden çıkan kokuyu alabiliyordum. Çürümüş meyve gibi, rahatsız edici tatlılıkta bir kokuydu. Onları kandırmak için korkuya izin vermemi mi istiyorsunuz? Siparişiniz hemen geliyor.

Dört büyük cip yol kenarında, karanlıkta, farlarını söndürmüş bekliyordu. Bizim arabamız durduğu anda altı vampir bizi çevreledi. Sanki boşluktan belirmişlerdi ama hareketlerinin artık algılanabilir bir ölçüde daha yavaş gözüküğünü bir rahatlamayla farkettim. *Yaşasın Bones kanı*, diye düşündüm şakayla karışık. *Amin.*

“Demek geldiniz.”

Bir tanesi kapının yanında duruyordu. Bones camı indirip ona bir bakış attı.

“Selam Vincent. Seni burada gördüğüme şaşırdım.”

O kadar sıkılmış bir ses tonuyla konuşuyordu ki gözlerimi kırptıstırdım. Ben böyle bir soğukkanlılık taklidini asla yapamazdım.

Vincent gülümsedi. “Bana Switch de.”

Vay canına! Hennessy’nin özel adamı *bu* muydu gerçekten? Hennessy’nin kendi uğraşmak istemediği tüm pis işlerini yapan adam *bu* muydu? Switch benden bile daha genç görünüyordu, oğlansı yüz hatları ve kestane rengi saçları vardı. Tanrım, çilleri bile vardı! İzci üniforması giydirilse hiç garip durmazdı.

“Onu da yanında getirmen beni şaşırttı,” diye devam etti Switch.

“Gelmek için ısrar etti. Annesini görecekmış, fikrini değiştiremedim.” Sesindeki monotonluk sinirimi bozuyordu.

Switch beni gözleriyle süzdü, ben de gözeneklerimden gerginlik akmasına izin verdim. Gülümsemesi daha da büyüdü ve dudaklarının arkasında çıkıntı yapan vampir dişleri gözüksü.

“İyi bir ailen var Catherine. Büyükannenler için üzgünüm. Yemekten sonra hemen kalkmak ayıp, biliyorum ama fazla zamanım yoktu.”

Her zamankinden daha fazla zorlanarak hiddetimi gizledim. Gözlerimin parlamasını görmelerine ve sürprizin bozulmasına izin veremezdim. Neyse ki bakışlarımı kont-

rol etmekte uzmanlaşmıştım. Bu orospu çocuğu, büyükanemleri öldürmekle ilgili alay ettikten sonra elimden kurtulabileceğini mi sanıyordu? O anda karar verdim, eğer ölürsem, onu da yanımda götürecektim.

“Annem nerede?” Bende umursamazlık yoktu, sadece saf nefret vardı. Bu kadarını onlar da bekliyor olmalıydı.

“Annen bizde.” Başka bir vampir Switch’e yaklaştı ve kimsenin bizi takip etmediğini söyledi. Switch tekrar Bones’a döndü.

“O zaman yola çıkalım. Çok geride kalmazsınız herhalde?”

“Beni dert etme,” diye karşılık verdi Bones.

Switch homurdanarak aracına yollandı.

“Korkuyorum,” dedim tekrar hızlanırken. Daha önce prova ettiğimiz kelimeleri söylüyordum. Beş araba uzaklığı mesafeden bile bizi duyabiliyorlardı.

“Arabada kal ve sakın çıkma. Annen binince hemen gidin, tamam mı?”

“Tamam, öyle yapacağım.” *Cehennem karlarla kaplandığı zaman*. Ellerim onları parçalamak için kaşınıyordu. İşaret almış gibi ağlamaya başladım, kesik kesik nefes sesleri de çıkarıyordum. Bir yandan da içimden geri sayıyordum. Yakında, çok yakında, kendi türlerinden birinin nasıl bir çocuk dünyaya getirdiğini görecektlerdi. İntikam benim özel alanımdı.

Yol kırk dakika sürdü ve otoyoldan on beş kilometre uzakta, köhne bir evin önüne park ettik. Bir katliam için mükemmel bir yer. Bones fren yaptıktan sonra arabayı boşa

aldı ama motoru açık bıraktı. Araba kapısı açılmadan önce, bir an, gözlerimin içine baktı.

“Yolun sonu. Hennessy sen içeri girdiğinde anneyi yollayacağız diyor.” Switch yine kapıdaydı, yüzünde aynı kötü niyetli gülümseme vardı.

Bones kara kaşlarından birini kaldırdı.

“Sanmıyorum dostum. Onu kapıya getirsinler de hayatta olduğunu görelim, ondan sonra geleceğim. Kabul etmezsen, sen ve ben hemen şimdi, burada dansa başlayabiliriz.”

Sesindeki yumuşaklık gitmişti ve gözleri yeşile dönmüştü. Arabamızın arkasında başka arabalar olmasına ve etrafımız sarılmış olmasına rağmen Switch gergin gözüküyordu.

“İçeriden gelen kalp atışını duyabilirsin. Hayatta,” diye savunmaya geçti.

Bones keyifsizce güldü.

“İçeride yedi kalp atışı duyabiliyorum, birinin onun kalbi olduğunu kim söyleyebilir ki? Saklayacak ne var? Bu bir anlaşma mı, değil mi?”

Switch kötü kötü baktı, sonra başının bir hareketiyle vampirlerden birini içeri yolladı.

“Şimdi bak.”

Nefesim kesildi. Az aydınlanmış bir pencereden annemin yüzü gözüküyordu. Boynunun etrafında bir el vardı ve arkadan biri onu tutuyordu. Başından kanlar akmıştı ve bluzunda kan lekeleri vardı.

“İşte kanıtın. Tatmin oldun mu?”

Bones başını sallayıp arabadan indi. Anında, altı vampir tarafından etrafı sarıldı. Ben de sürücü koltuğuna geçip kapıyı kilitledim.

Switch camın öteki tarafından sırttı.

“Bekle orada. Anneni dışarı getireceğiz, ondan sonra gidebilirsiniz.”

Beni hiç umursamamasından anladığım kadarıyla, ya annem ne olduğumu onlara söylememişti ya da ona inanamamışlardı. Tanrıya şükür ki dünya hala aptallarla dolu.

Bones’un ardından evin ön kapısı kapandı ve ben arabada tek başıma kaldım. Üç tarafımda cipler etrafımı sarmıştı. Neyse ki annem pencereden uzaklaştırılmıştı ve gözüküyordu.

Evden fesat ve neşeli bir ses yükseldi. Hennessey’nin sesi olduğunu hemen anladım.

“Bak bak, partiye katılmaya kim gelmiş! Ne dilediğine dikkat et Bones. Yıllardır kimin benimle bağlantısı olduğunu bulmaya çalışıyordun, o yüzden iyi bak etrafına. Biri dışında, hepimiz buradayız.”

Hepsi oradaydı. Sadece benimkini değil yüzlerce hayatı batırmış kişiler. Bu pisliklerin parçaladığı tüm o aileleri düşündüm ve bu bana güç verdi. Hiç titremeyen ellerle cep telefonumu alıp Dedektif Mansfield’in bana sanki önceki bir hayatta verdiği karttaki numarayı çevirdim. Telefonu bir kadın açtı.

“Franklin Şerif Bürosu, acil bir durum mu?”

“Evet,” diye fısıldadım. “Ben Catherine Crawford. 71 ve 323 numaralı otoyolların arasında, Bethel Yolu’na yakın

çıkılmaz sokaktaki evdeyim. Dedektif Mansfield ve Black'i bileklerinden bıçaklamıştım. Gelin, beni yakalayın.”

Kadın hızla konuşmaya başlarken ben telefonu kapattım ve arabayı birinci vitese taktım. Evin ön kapısı açıldı ve Switch insanüstü bir hızla evden çıktı. Tahmin ettiğim gibi, telefonla konuşmamı duymuşlardı ve beni susturmaya geliyorlardı. Nasıl olduysa, yaptıkları tüm o planlar boyunca Bones'un bana polisi aratacağını düşünmemişlerdi. Her düşüşün öncesinde gurur olmuştur.

Switch'e vahşice sırtarak gaza bastım. Cipler beni her yönden engelliyordu ama önümde kimse yoktu. *İster hazır olun, ister olmayın çocuklar, işte geliyorum!*

Araba öne fırladı ve Switch ezilmemek için motor kapağının üzerine atladı. Hemen ön camı kırıp beni yakalamaya çalıştı ama elimde bir bıçak zaten hazırды. Bıçağı boynuna saplayıp çevirdim. Bıçak onun gırtlığını yırtarken ben direksiyonun altına eğildim ve arabayı evin üzerine sürdüm.

Muhteşem bir rahta ve tuğla patlamasıyla araç evin ön camından içeri girdi. Metal gıcirtısı ve parçalanmış camların sesi sağır ediciydi. Hiç tereddüt etmeden arabanın kırılmış ön camından dışarı atladım, motor kapağının üzerinden yuvarlandım ve bana doğru kıpırdayan her şeye gümüş bıçaklar atmaya başladım. Bones eğilmesi gerektiğini biliyordu ve buharlar çıkaran motorun sesine acı çığlıkları eşlik etti.

Hennessey giriş odasının yıkıntıları içinde yaklaşık yirmi beş vampirle beraberdi. Aman Tanrım, beklediğimden

çok daha fazlaydılar. Annem elleri ve ayaklı bağlanmış, bir köşeye itilmişti. Kocaman, inanamayan gözleri bana kilitlenmişti. Büyükanemlerin cansız bedenlerini ilk gördüğümden beri kontrol ettiğim kırmızı hiddet dalgası nihayet içimden taşıtı ve onun beni yönetmesine izin verdim. Boğazımdan bir intikam hırlaması çıktı ve gözlerim zümrüt rengi bir ateşle yanmaya başladı.

Bones bu dikkat dağılmasından yararlandı. Ben evi bir garaja çevirdiğimde birisi onu zincirlemeye çalışıyordu. Bileklerinden sarkan demir zincirler birden en yakınındaki vampirin boynuna dolandı. Zincirleri aniden acımasızca çekmesiyle vampirin kafası koptu ve Bones hızla dönerek bir sonraki vampire geçti.

Bu sırada üç vampir birden üzerime atladı. Dişleri öldürücü bir uzunlukta idi ama benim bıçaklarım da öyleydi. Vampir dişlerinden kendimi koruyarak onlara tekmeler savuruyordum ve sonunda birini yere düşürdüm. Bir anda onun üzerine çıkıp kalbini bir hamleyle parçaladım ve diğer ikisine de aynı işlemi yapmak için onlara doğru yuvarlandım.

Onların işini bitirdikten sonra siyah saçlı bir vampirin anneme yöneldiğini farkettim. Havaya fırlayarak odanın diğer ucuna neredeyse uçtum ve vampirin sırtına bindim. Elleri anneme değdiği anda gümüş bıçağım vampirin kalbine gömüldü. Bıçağı acımasızca çevirerek vampirin işini bitirdim ama tam o anda bir vuruşla ayaklarım yerden kesildi ve yüzüstü düştüm. Karşımdaki vampirle dövüşmek yerine, düşerken bacaklarımı göğsüme doğru çekip kıvrılmış-

tım, böylece saldırganım beni yakalamak yerine üzerimden atlamış oldu. Hiçbiri bu kadar hızlı olabileceğimi tahmin etmiyordu. Tekrar atlamaya fırsatı olmadan vampiri arkasındaki duvara çivilemişim, göğsünden çıkan gümüş bıçak sapına aptal aptal bakıyordu.

Bıçaklarımdan biriyle annemi bağlayan ipi kestim.

“Dışarı çık, *hemen!*”

Başka bir seri saldırıyı engelleyerek onu dışarı ittim ve havaya zıplayıp hücum eden iki vampirin arkasında yere indim. Tüm gücümü serbest bırakarak kafalarını çatlatacak kadar sert bir biçimde birbirine vurdum, hemen ardından ellerimdeki bıçakları ikisinin de sırtına sapladım. Vuruşlarımın gücüyle ellerim göğüslerinden içeri girmişti. Vahşi bir homurtuyla döndüm ve çürüyen vücutlarını kalın olarak kullandım. Boynumu hedef alan vampir dişleri, boynum yerine ölü vampirlerin etine saplandı. Kanlı bıçağımı bir diğer şeytanın vücudunda o kadar derine sapladım ki bileğim göğüs kafesini deldi. Bir sonraki vampir grubu yaklaşına kadar, diğer kolumdaki bedeni onlara doğru attım. Bu şeytani nişan becerisiyle onlara birkaç gümüş bıçak daha atacak zamanı kazanmış oldum. Bıçaklardan biri yakındaki bir vampirin tam gözüne saplandı ve bu vampirin ağzından çıkan korkunç çığlıkları, vampir dişlerinin arasına isabet eden başka bir bıçak susturdu.

Gümüşleri tekrar atabilmek için cesetlerden çekip çıkarıyordum, ölümcül bir hokkabaz gibiydim. Bunu beceremediğim zamanlarda, daha tehlikeli olmasına rağmen vücudumu kullanarak dövüşüyordum. Birinin başını kopa-

na kadar çevirebilmemi sağlayan öfkeyle kendinden geçme hissini tecrübe ettim. Sonra elimdeki başı bir bowling topu gibi atarak Bones'a yaklaşan başka bir vampiri arkasından vurdum. Bones tek bileğine dolanmış demir zinciri o kadar hızlı çeviriyordu ki zincirin yerine sadece gri bir bulanıklık gözüküyordu.

Bir adam araba enkazının üstünden atlayarak arkama geçmeye çalıştı ve ben de hiç duraksamadan onun kafatasına bir bıçak fırlattım. Duyduğum ani çığlık ve hemen ardındaki sessizlikten bir insan öldürdüğümü anladım. Vampirler o kadar kolay yıkılmazdı. İlginç biçimde, hiç suçluluk duymadım. Eğer beni yakalamaya çalışıyorlarsa kötü niyetliydim, kalpleri atsin atmasın.

Uzaktaki siren seslerinin gittikçe yaklaştığını duyuyordum. Anlaşılan Mansfield mesajımı almıştı. Evin yıkılmış duvarının ötesinde yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıklar görüyordum, hem de bir sürü. Ufak bir ordu yaklaşıyordu. Hala ayakta olan vampirler de ışıkları gördü ve dağılmaya başladı. Biz de bunu umuyorduk. Yüzleri bize dönük değilken onları öldürmek çok daha kolaydı. Onlar evin kalıntıları arasında koşarken gümüş bıçaklarım etlerine saplanıyordu.

Şeytani bir sevinçle doldum ve ağzımdan zafer dolu bir uluma sesi çıktı. Cesetlerin arasında yok etmek için bir vampir daha ararken sesim kalan pencereleri titretiyordu. Gözucuyla Bones'u pis pis gülerken ve şanssız bir vampiri parçalarken gördüm. Bir kol, katliam alanının üzerinden uçup vücut parçalarından oluşan bir yığın içine düştü, hemen ardından da bir kafa onu takip etti.

“Polis! Silahlarınızı...”

Fenerler polislerin önündeki sahneyi aydınlatınca, megafondaki ses aniden kesildi. Sadece altı vampir kalmıştı ve onların da üçüne bıçaklar saplanmıştı. Memurlar kıpırdayan her şeye çılgınca ateş etmeye başladılar, neye ateş ettikleri konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Bu da sağ kalan vampirlerin polislere yönelmesine sebep oldu. Ben eğilmeyi tercih ettim, mermiler benim için çok daha zararlıydı. Bulduğum yerden Hennessey’yle Switch’in arabanın kalıntıları çevresinde sürünürken gördüm. Duvardaki deliğe yaklaşmışlardı ve oradan ormana doğru kaçabilirlerdi.

İçimde fokurdayan nefret sonunda patladı ve tek bir belirgin düşünce oluştu kafamda. *Önce cesedimi çiğnemeniz lazım.* Cansız vücudum yerde yatmadığı sürece hiçbir yere gidemezlerdi.

“Hennessey!” diye hırladım. “Senin için geliyorum!”

Hennessey inanamayarak kafasını bana döndürdü. Switch bakmadı bile, daha hızlı sürünmeye başladı. Daha önceki karşılaşmamızda boynunda açtığı yara iyileşmişti ama telaşına bakılırsa bir rövanş istemiyordu.

Tek bir bıçağım kalmıştı ama büyük bir bıçaktı. Lanetlilerin tutuşuyla kavradım bıçağımı. Eğildim, tüm enerjimi odakladım ve uçuşan mermileri umursamadan onlara doğru hızla koştum. Switch daha ufak tefekti ve bu avantajını kullanıp arabanın arkasında saklanıyordu. Hennessey’ye iriyarı bir adamdı. Mükemmel bir hedefti ve tüm hiddetimin beni yönetmesine izin vererek onun üzerine atladım. İkimiz birlikte evin yan duvarına çarptık.

Duvarlardaki alçılar dökülüyordu. Hennessey boynuma hamle yaptı ama aynı anda onu geriye ittim. Dişleri boynum yerine köprücük kemiğimi buldu. Vampir dişleri derimi yırtarken acısını tüm vücudumda hissettim. Araba ve yıkılan duvar arasına sıkıştığımız için onu üzerimden atamıyordum. Hennessey bir köpekbalığı gibi kafasını sallayarak yarayı daha da açtı. Bu sırada kendi altımda kaldığı için bir kolumu kullanamıyordum. Acımasızca onu tek meliyordum ama bir türlü bırakmıyordu. Bir vampirle olabilecek en kötü pozisyondaydım, bu yüzden uzak mesafeden bıçaklarla öldürmeyi öğrenmiştim. Garip bir şekilde, Spade'in sözleri kafamda çınliyordu. *Şu boynunda atan nabzın senin en büyük zayıflığın...* Hennessey de, ben de biliyorduk ki onun tek yapması gereken tek şey dayanmaktı ama benim işim bitmişti. Ağzını her sallayışı onu boynuma daha da yakınlaştırıyordu.

Bir saniye içinde kararımı verdim. *Ben ölebilirim ama seni de yanımda götürüyorum.* Onu uzak tutmak için kullandığım serbest kolumu onu sarmak için kullandım. Hennessey bir anlık gülümsemeye kafasını kaldırdı. Çenesinden kan akıyordu ve ağzını şimdi korumasız olan boynuma yaklaştırdı.

Vampir dişleri derime değdiği anda gümüş bıçağımı sırtına sapladım. Tüm vücudu kaskatı kesildi ama bunun yerli olup olmadığını anlamak için duraksamadım bile. Bıçağı döndürerek daha da derine soktum, her bastırıışında bedeninin sarsıldığını hissediyordum, ta ki tamamen hareketsiz kalana kadar. Boynumdaki ağız tehditkarlığını kay-

betti, gevşedi ve onu üstümden ittiğimde artık her anlamda ölü ağırlıktı.

Kutlamaya zaman yoktu. Silah atışlarının evin dışına yöneldiğini farkedince kafamı kaldırdım ve Switch'in ağaçların arasında kaybolduğunu gördüm. Polislerin arasından geçmeyi başarmış, özgürlüğüne koşuyordu.

Onu kovalamak için ayağa fırladım ama fazlaca yakınımdan geçen bir mermi yüzünden tekrar eğilmek zorunda kaldım.

"Bones!" diye çığlık attım. "Switch kaçıyor! Ormana doğru gidiyor!"

Bones en yakınındaki vampirin boynuna bir yumruk attı ve eli öteki taraftan dışarı çıktı. Dört mermi ardına bedene girdi ama başını indirip yaralarına bakmadı bile. Kararsızlıkla yüzü buruşmuştu. Eğer Switch'i kovalarsa beni geride bırakmış olacaktı, çünkü ilk amacımız polisler gelmeden önce burayı terketmekti. İçerideki vampir sayısını hesaba katmamıştık. Polis geldiğinde burada olsak bile, Bones vücudunu kalkan olarak kullanıp beni koruyacaktı. Artık bu seçeneklerin hiçbiri işe yaramazdı. Eğer Switch'i yakalamak istiyorsak tabii...

Benim tek düşünebildiğim, sessiz bir suçlamayla bakan büyükbabam ve mutfak zemininde yatan büyükbabamdı.

"Şimdi onu yakala, sonra benim için geri gelersin. *Yakala onu!*"

Bu sonuncusu, dizginlenemez şiddette bir kükremeydi. O yaratığın ölmesini istiyordum. Gerçekten, acı çekecek ölmesini. Diğer her şey bekleyebilirdi.

Bones kararlı bir şekilde, bir arabanın bile ulaşamayacağı bir hızda odanın öteki tarafına koştu. Mermiler ona yetişmek için çok yavaştı. Göz açıp kapayınca kadar gitmişti.

Kalan vampirlerden biri inisiyatif gösterip bıçaklarından birini bana fırlattı. Gümüş bıçak uyluğuma saplandı, atardamarımı birkaç santimetreyle kaçırmıştı. Acıyı umursamadan, bıçağı bacağımdan çektim ve tam isabetle vampirin kalbine gönderdim. Ödülüm aniden kesilen acı bir çılgılık olmuştu.

Birden kulaklarımda bir ses patlaması oldu ve yana düştüm. Bıçağımla hedef belirlemek için ayağa kalktığımda, başka biri bana nişan almıştı. Mermi hedefini buldu ve sıcak metalin omzuma girdiğini hissettim. Yerde, nefesim kesilmiş bir şekilde elimle yarayı yokladım ve üzerimdeki sesleri duydum.

“Kıpırdama! Kıpırdama! Ellerini hemen havaya kaldır!”

Titreyen bir polis tam üzerimde duruyordu. Yanında üç polis daha vardı ve korkudan açılmış gözlerle oturma odasındaki kan gölüne bakıyorlardı. Yavaşça ellerimi kaldırdım ve omzumdaki acıyı hissedince yüzümü buruşturdum.

“Tutuklusun,” dedi panik halindeki bir memur. Gözlerinin akı gözüküyordu. Korkusunun kokusu benim için neredeyse çok fazlaydı.

“Tanrıya şükür,” diye cevap verdim. Her şey göz önüne alınırsa, beklediğimden daha iyi bir sondu bu.

YIRMİ DÖRT

BAPA HAKLARIMI OKUDULAR AMA PEK DİPLEMEDİM. Çenemi kapamanın şu anda yapabileceğim en iyi şey olduğunu bilmek için uyarılmama gerek yoktu. Sorulara cevap vermeyi yarım saat boyunca reddettikten sonra, beni bir ambulansa bindirip sedyeye kelepçelediler. Uzun boylu, zayıf bir polis, kalabalık arasından ite kaka ilerleyerek bana ulaştı.

“Onu ben götüreceğim Kirkland.”

İsmi Kirkland olan ve bana haklarımı okuyan memur buna karşı çıktı. “Teğmen Isaac? Ama...”

“Birazdan burası basın helikopterleriyle kaynıyor olacak ve acilen cevaplar almamız lazım, o yüzden bana *teğmen* ayağı çekme!” diye tersledi adam.

“Hey, vurulmuş durumdayım millet. Hani, kanamam filan var,” diye dikkatlerini çekmeye çalıştım.

“Kapa çeneni,” dedi Isaac uzatmadan ve beni sedyede tutan kilitleri açtı. Ambulans görevlileri inanamadan ona

baktılar. Isaac kelepçeli ellerimden tutarak ve omzumu acıtarak beni ardından çekti. Kirkland'in ağzı açıldı ama bir şey demedi. Buradan bir an önce gitmek istiyor gibiydi.

Teğmen Kirkland beni pek nazik davranmadan, sivil bir polis arabasının arkasına oturttu. Arabayla ilgili resmi gözüken tek şey üzerindeki kırmızı ışıktı. Şaşırılmış bir şekilde etrafıma baktım. Normalde böyle mi yapılırdı bu işler?

"Yaralıyım ve siz palyaçolar yarım saattir ağzımı arıyorsunuz. Bir hastaneye götürülmem gerekmiyor mu?" diye sordum Isaac gaza basarken.

"Kapa çeneni," dedi Isaac tekrar. Yıkılmış binayı saran polis arabalarının çevresinden dolaştı.

"Çünkü iyi bir avukat buna kesinlikle haklarımın ihlali derdi," diye devam ettim umursamadan.

Dikiz aynasından bana sinirli sinirli baktı. "Kapa şu *lanet* çeneni," dedi her kelimeyi uzatarak.

Bu normal değildi. İlk defa tutuklanıyordum ama yine de... Meraklı bir şekilde havayı kokladım. Isaac'in üzerinde bir koku vardı ama ne olduğunu tam anlayamamıştım. Kokuyla teşhis etmeye henüz alışık değildim.

Birkaç dakika sonra, Isaac bizi tüm o karmaşadan uzaklaştırmıştı ve açık bir yoldaydık. Tatmin olmuş gibi homurdandı, aynadan gözlerime baktı tekrar.

"Ne yazık, Catherine. Senin gibi bir kız, önünde uzun bir ömür varken, beyaz köle ticaretine bulaşarak tüm geleceğini çöpe atıyor. Ne yaptığın ortaya çıkmasın diye büyükbabanları bile öldürdün. Ne trajik."

“Teğmen Salak,” dedim net bir şekilde, “git kendini becer.”

“Aaa, ne ayıp,” diye gıdıkladı Isaac. “Ama buna şaşırmadım aslında. Kendi anneni bile köle olarak satacaktın, değil mi?”

“Gördüğüm *en aptal...*” diye hırsla başladım ama durdum ve derin bir nefes aldım. Isaac çok fazla şey biliyordu ve *şimdi* kokunun ne olduğunu anlamıştım.

Isaac hızla elini arkaya çevirirken kendimi arabanın ön tarafına attım. Silahı ateş aldı ama mermi benim yerime arka koltuğu deldi. Araba tehlikeli bir biçimde yalpalarken Isaac tekrar nişan almaya çalıştı.

Kafasını tutup direksiyona çarptım. Yolun kenarına çıkmıştık. Neyse ki erken saatler olduğu için yollar boştu ve kaza yapmamamız için direksiyonu kırmam gerekti. Isaac birkaç saniye sonra sersemlemiş ve kanlı bir yüzle kafasını kaldırdığında, silahını ona doğrultmuştum.

“Yavaşça kenara çek, yoksa beynin ikimizin de üzerine sıçrayacak.”

Silahı kapmaya çalıştı ama daha parmakları değmeden silahla çenesine vurdum. “Bir daha dene Renfield ve ne olacağını gör.”

Gözleri iyice açılmıştı. Pis bir gülüş attım. “Evet, ne olduğunu biliyorum. İstedğin ismi seç; Renfield, vampir hizmetçisi, yarasa kaltağı, her neyse... Vampirlerin kokusu var üzerinde, hem de sadece ölü vampirlerin değil. Çürüyünce daha farklı kokuyorlar. Kimin aklına gelirdi, değil mi? Sen kimin ayak işlerini yapıyorsun peki? Kimin sol-

gun kıcını öpüyordun, belki bir gün seni de dönüştürürler diye?”

Isaac arabayı durdurdu. Zaten yolun kenarındaydık. “Hayatının en büyük hatasını yapıyorsun.”

Vitesi boşa aldım ve daha bağırmasına bile fırsat vermeden hayalarını yakaladım. Ama hemen ardından sert bir sıklıkla bağırmasını sağladım.

“Kimdi o? İşimi bitirmen için kim yolladı seni?”

“Siktir.”

Hayalarını stres toplarıymış gibi sıktım. Isaac baş ağrıtan, tiz bir çığlık daha attı.

“Şimdi tekrar soracağım ve beni daha fazla sinirlendirme. Kim yolladı seni?”

“Oliver,” dedi acı çekerek. “*Oliver* yolladı!”

Belediye Başkanı'nın ismi bu değildi. Hatta şüpheli listemizdeki hiç kimsenin ismi bu değildi.

“Beni daha fazla aydınlatsan iyi olur. Oliver kim?”

“*Ethan* Oliver!”

Dondum kaldım. Isaac iki soluk arasında güldü. “Bilmiyor muydun? Hennessey Francesca'nın Bones'a söylediğine emindi.”

“Ethan Oliver,” diye fısıldadım. “*Vali* Ethan Oliver? O bir vampir mi?”

“Hayır, insan. Ama vampirlerle iş yapıyor.”

Her şey yerine oturuyordu. “Hennessey'nin gölgelerdeki ortağı o! Tanrım, ona oy vermiştim! Niye yaptı böyle bir şey?”

“Bırak hayalarımı!”

Bırakmak yerine daha sıkı tuttum. “Mantıklı gelmeye başladığı zaman bırakacağım, saat aleyhine işliyor. Geçen her dakika daha fazla sıkacağım. Beş dakika içinde hiçbir şeyin kalmayacak.”

“Başkanlığa oynamak istiyor ve podyum olarak Ohio’yu kullanıyor,” dedi Isaac tek solukta. “Oliver, Hennessey’ye birkaç yıl önce rastladı. Sanırım kadın satın alırken denk geldi. Hennessey’nin beslenme amacıyla insan hasadı yapmak gibi bir fikri vardı, daha önce Meksika’da yaptığı gibi ve Oliver bu fikre bayıldı. Sorun şuydu, en kolay satılanlar güzel, genç kızlardı ama kaybolunca en çok sorun yaratan da onlardı. Böylece bir anlaşmaya vardılar. Hennessey sokakları evsizlerden, uyuşturucu tüccarlarından, fahişelerden ve yozlaşmışlardan temizleyecekti, Oliver da Hennessey’nin müşterileri için kaçırdığı insanlarla ilgili raporları ve belgeleri yok edecekti. Ama bu iş zor oluyordu, bu yüzden Hennessey kızların adreslerini öğrenmeye ve daha yazılmadan raporları durdurmaya başladı. Benim işimi çok kolaylaştırdı bu, artık tüm o ağlayan aileleri dinlemek zorunda kalmayacaktım. Mükemmeldi. Suç oranı düşüyordu, ekonomi yükselişteydi, oy verenler mutluydu. Oliver, Ohio’yu kurtaran kişi olarak gözüküyordu... Ve Hennessey de iyi para kırıyordu.”

İnanamaz bir halde, tüm olayın duygusuzluğuna karşı kafamı iki yana sallıyordum. Açıkçası, hangisi daha kötüydü bilmiyordum; yaptıkları için Hennessey mi, yoksa yüzlerce kurbanın kemikleri üzerine çıkıp kendini bir kahraman ilan ettiği için Oliver mi?

“Oliver belli ki beni öldürmen için seni yolladı ama ya annem ve o evdeki diğer kızlar? *Onlara ne yapacaktınız?* Sıkıysa şimdi yalan söyle.”

Tekrar sıkarak hem ciyaklamasını sağladım hem de ciddi olduğumu gösterdim. Bunun üzerine bana söyledikleri kesinlikle süslenmiş ya da uydurulmuş şeyler değildi.

“O evi polislin bastığını ve bazı kızların canlı kurtarıldığını öğrenince Oliver çılgına döndü. Ona gidebilecek tüm izleri silmemi istiyordu, bu yüzden seni vuracaktım ve kızları götürdükleri hastaneye bomba yerleştirecektim. Oliver olanları radikal Müslümanların üzerine atacaktı. 11 Eylül olaylarından sonra Bush’un oylarının ne kadar arttığını gördü, bu iş sayesinde bir sonraki seçimlerde başkan adayı olabileceğini düşünüyordu.”

“*Pislik,*” diye hırladım. “Bomba nerede?”

“Bagajda.”

Çok hızlı düşündüm. Oliver önümüzdeki iki saat içinde bir patlama bekliyor olacaktı, eğer bomba patlamazsa işi bitirmek için bir başkasını yollardı.

“Isaac,” dedim tatlı bir ses tonuyla, “benimle geliyorsun. Oyumu geri alıyorum.”

Vali’nin Bexley’deki konutu, Noel için neşeli bir şekilde dekore edilmişti. Ön tarafta ışıkları, çelenkleri ve süsleriyle birlikte büyük bir çam ağacı vardı. Binanın dış cephesine de ışıklar asılmıştı. Bahçelerse her zamanki çiçeklerinin yanında poinsettia çiçekleriyle de doldurulmuştu. Isaac girişin bir blok ötesindeki demir çitin yanına park etti.

“Ne yapacağını zannediyorsun, zili mi çalacaksın?” diye sordu iğneleyici bir şekilde.

Onun arkasında, arka koltukta oturuyor ve onu kendi silahıyla koltuğun kenarından dürtüyordum. Karşımızdaki mülkten, sanki başka bir dünyaya ait bir enerji geliyordu. İşte burada canavarlar vardı, orası kesindi.

“Kaç tane var? Ve neyi kastettiğimi biliyorsun.”

Aptal numarası yapmadı. “Üç, belki dört vampir ve bir de her zamanki insanlar.”

Kalp atışlarından anlaşıldığı kadarıyla altı kadar insan bekçi vardı. Belki sadece işini yapan masum, sıradan insanlardı. Belki de değillerdi. Vampirler hakkındaysa hiçbir vicdan azabı hissetmiyordum ama bu sefer farklı sebeplerle. Eğer Oliver’ı koruyorlarsa, neler döndüğünü gayet iyi biliyorlar demekti bu.

“Seni tanıyorlar mı? Bekçiler? Buraya daha önce geldin, değil mi?”

“Hem de çok.” Küçümseyen bir gülüş attı. “Yanlış adama bulaştın kaltak. Onun yanındaki yerim gayet sağlam.”

“Hı hı.” Üstümü ve sutyenimi tek elimi kullanarak çıkardım, silahın namlusunu bir an bile Isaac’ten ayırmadan. Sonra saçımla omzumdaki kurşun yarasını örttüm. Üzerimdeki geri kalan kanlar içinse... Eh, onlar için yapabileceğim bir şey yoktu.

Dikiz aynasından Isaac’in gözlerinin büyüdüğünü görebiliyordum.

“Karıya kadar sür ve onlara Noel için eğlencelik bir şey getirdiğini söyle,” dedim arkama yaslanarak. “Eminim bu

ilk olmayacaktır. Ve unutma, kafana nişan almış durumdayım, yani başka bir şey söylersen, seni direkt cehenne me yollarım.”

Isaac zoraki gülümsedi. Bir şey deneyeceğini biliyordum ama bunu yapmak için içeri girmeyi bekleyeceğini umuyordum.

“Memelerin güzelmiş.”

“Yürü.”

Daha fazla söze gerek kalmadan araba yoluna girdi. Bekçi kulübesine yaklaşırken silahımı belimin yanında gizledim.

Isaac giriş kapısının önünde durup camını açtı. Bekçilerden biri kafasını kulübeden çıkardı.

“Merhaba Frankie,” dedi Isaac. “Yine ben.”

“Bir günde iki kere mi Jay?” diye sordu adam. “Arkadaki kim?”

Isaac benim camımı da açtı. Cam koyu renkliydi. Bekçi beni ve göğüslerimi görünce sırtıttı ve güldü.

“Boşver. Herhalde bilmesem daha iyi olur. İyi zamanlama. Hanımefendi bir saat önce ayrıldı.”

“Gerçekten iyi zamanlama,” diye ağır ağır konuştu Isaac. Sesi kendinden emin geliyordu. “Sonra görüşürüz Frankie.”

Kapılardan geçip evin hemen önüne park ettik. Üstümü tekrar giymek üzereydim ki kalp atışı olmayan biri ön kapıdan dışarı çıktı.

“İmdat!” diye bağırdı Isaac. Ve eğildi.

Vampir arabaya doğru atladığı anda ben tetiği çekmiştim. Eğer sadece bir insan olsaydım, Isaac kurtulmuş olacaktı ama Bones’tan bir litre kan içmiş bir yarı vampirdim

ve Isaac'ın hiç şansı yoktu. Kafası patladı ve kanı her yere sıçradı, camlar ve üstüm kana bulanmıştı.

Bir sonraki saniyede kapım yerinden sökülüp çıkarılmıştı ama bu süre benim nişan almam için yeterliydi. Yıldırım hızıyla art arda vampirin açık ağzına ateş ederek onu geri püskürttüm. Şarjör boşalana kadar tetiği tekrar tekrar çektim ve sonra vampirin üzerine atladım.

Yüzü mahvolmuştu. Bir yandan iyileşiyordu ama kafatası Isaac'ın şu andaki haline benziyordu. Rahatlayarak be-
lindeki bıçağı kaptım ve kalbine sapladım. Döner dönmez, bana doğru koşan diğer iki vampiri gördüm.

Biri havalandı. Eğilip üzerimden geçmesine izin verdim. Benim yerime arabanın üzerine iniş yaptı, ben de bu saniyeleri kullanıp kendimi partnerinin üzerine attım. Bir kesik, bir kesik daha ve yüzünde inanamayan bir ifadeyle can verdi. Hafife alınmak dünyanın en harika şeyiydi.

Diğer vampir kendini toparlayıp etrafımda bir çember çizmeye başladı, vampir dişleri parlıyordu. Evin içinden ve bekiçi kulübesinden çılgınlık geliyor. Önce Frankie'nin destek çağırıldığını duydum, sonra da koştuğunu. Kahretsin. Birazdan burası da polislerle dolacaktı. Ya da daha kötü şeylerle.

Geride adım attım ve takılıp düşüyormuş gibi yaptım. Dışli Surat numaramı yuttu ve bana doğru atıldı. Hızı sayesinde bıçağım göğsünün derinliklerine girdi. Üzerime atladığında hala tıslıyordu. Takla atarak geri yuvarlandım ve bir tekmeyele onu evin ön camından içeri soktum. Hemen ardından da ben içeri zıpladım. Yeni bir kapı girişi yapmak için onun vücudunun kesilmesi benim kesilmemden daha iyiydi.

İnsan güvenlik elemanları, işverenlerini korumak için hem içeriden hem dışarıdan ateş açtılar. Ölen vampiri tutum ve onu en yakındaki iki silahlı adamın üzerine atarak onları devirdim. Sonra yemek odasının içinden koşarak geçtim, taş şömineyi de geride bıraktım ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım. Arkamda, beni yakalamak için koşuşturanlar arasında bir kargaşa olmuştu.

Dikkatimi onlara vermedim. Oliver'ın telefonda konuştuğunu duyuyordum, yardım çağırıyordu ve ben ona yoğunlaşmıştım. Koridorun sonuna ulaştım, duyduğum hızlı kalp atışı bana yol gösteren sinyaldi ve avımla aramda duran kapıyı yıktım.

Silahı çok geç görmüştüm ve göğsümü hedef alan kurşun sendelediğim için omzumu delip geçti. Oliver tekrar ateş etti ve beni bacağımdan vurdu. Bu kez yere düştüm. Merminin vuruş gücü bir anlığına beni durdurmuştu. Aptalca içeri daldığım için kendime küfrediyordum.

Frankie'yle iki bekçi daha nefes nefese merdivenleri tırmanıyordu. Arkama dönmedim bile, Oliver şaşmaz bir kararlılıkla silahını bana doğrulturken gözlerimi ondan ayırmadım.

"Isaac öldü," dedim sertçe. Mermilerin verdiği acı beni neredeyse felç edecekti. "Hastanede patlama falan olmayacak."

"Sayın Vali!" dedi adamlardan biri. "Yaralı mısınız?"

Oliver'ın gök mavisi gözleri vardı. Çok temiz ve parlaktılar. Ve kestane rengi saç, posterlerinde olduğu gibi mükemmel bir biçimde fönlüydü.

“Frankie, Stephen, John... Defolup gidin buradan,” dedi temiz bir sesle.

“Ama efendim!” diye koro halinde söylendiler.

“Kız dizleri üstünde ve ona doğru bir silah tutuyorum, defolup gidin buradan!” diye kükredi. “Hemen!”

Siren sesleri uzaktan duyuluyordu. Onların duyması için fazla uzaktaydı. Üç adam odadan çıktı ve Oliver’ın başının bir hareketiyle kapıyı arkalarından kapattılar. Odada sadece ikimiz kalmıştık.

“Şu Crawfield denen kız sen misin?” diye sordu namlunun ucunu bir santimetre bile kıpırdatmadan.

Kıpırdamadım, kafamın içinde yaralarımı değerlendiriyordum. Yeni bir sinir dalgasıyla, odasındaki duvarların kırmızı ve mavi renkte şal desenleriyle kaplı olduğunu ve yerlerin ahşap olduğunu farkettim. Emily’nin maskeli tecavüzcüsü Oliver olmalıydı. Emily yatak odasını aynen böyle tarif etmişti. “Bana Cat diyebilirsin.”

“Cat,” diye tekrar etti. “Odamın yerlerine kanını akıtırsen o kadar da sert gözüküyorsun. Söyle bakalım, arkadaşın nerede? Ödül avcısı olan?”

Siren sesleri yaklaşıyordu. Fazla zaman yoktu. “Tahminimce şu anda Hennessey’nin arkadaşı Switch’i öldürüyor. Sen bittin Oliver. Hepsi öldü. Sonsuza kadar.”

Eli hiç kıpırdamadı. “Öyle mi?” Sonra buz gibi gülümsedi. “Hennessey’nin geldiği yerden onun gibi daha birçok vampir bulabilirim. Onun gibi para kazanmak isteyecek birini bulmak çok zor olmayacak, hem yemekler de dahil! Başkan olduğum zaman, bu ülke tamamen elden ge-

çecek. Vergi ödeyenler milyonlarca dolar kar edecek ve sokaklardaki tüm pislikleri temizleyeceğiz. Yakında huzurevlerine ve yoksullara da başlamayı düşünüyorum. Amerika her zamankinden daha güçlü ve zengin olacak. Ben başkan olduktan sonra iki dönemlik seçilme sınırını da büyük ihtimalle kaldıracaklardır.”

Arabalar köşeyi dönüyordu. Sadece saniyeler kalmıştı.

“Öyle bir şey olmayacak.”

Gülümsedi. “Sen göremeyeceksin tabii. Kendimi savunurken seni öldüreceğim. Manşetleri görebiliyorum: *Vali, Suikast Girişiminde Bulunan Katili Cesurca Hakladı*. Sadece bu gece oylarım on iki puan artacak.”

“Ethan,” dedim yumuşak bir sesle. Eve doğru gelen gü-rültülü ayak seslerini duyuyordum. “Bana bak.”

Gözlerimdeki parlaklığı dışarı saldım. Adamın gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve dikkatinin dağıldığı o saniyede hü-cum ettim. Silahına yandan vurarak zararsızca duvara ateş etmesini sağladım.

“Kanın akıyor... İnsan olmalısın. Ama gözlerin... *Nesin sen?*” diye fısıldadı.

Zümrüt rengi ışık yüzünü aydınlattı ve ellerim boğazının etrafında sıkılaştı. “Ben Ölüm Meleği’yim,” diye hırladım. Ayak sesleri neredeyse buradaydı... “Ya da Bones’un diyeceği gibi, Kızıl Melek.”

Kapı hızla açılmadan hemen önce boynunu kırdım. Yarım düzine polis içeri daldığında, gözlerimdeki parlaklık gitmişti ve ellerim zaten havadaydı.

“Teslim oluyorum.”

YİRMİ BEŞ

HASTANE ODAMI KAPISINDA ÜÇ BEKÇİ VARDI ve beni on birinci kata yerleştirmişlerdi. Hatta katın bu bölümünü boşaltmışlardı. Yan odalardaki sessizlikten anlamıştım bunu. Anlaşılan bir valiyi öldürmek ciddi bir işti.

Sabahtan beri odama doktorlar girip çıkıyor ve bana hayretle bakıyorlardı. Bunun sebebi bir valiyi öldürmem değil çok hızlı iyileşmemdi. Birkaç saat içinde, üç mermi yaram da kaybolmuştu. Bıçak yaram kapanmıştı. Hennessey'nin diş izleri geçmişti. Üzerimdeki tüm çizikler ve ezikler yok olmuştu. Bana bir serum bile bağlı değildi; iğne kendi kendine çıkıp duruyordu. Dürüst olmak gerekirse, neden beni hala normal bir hücreye kapatmadıklarını merak ediyordum. Ama Isaac sağolsun, artık polislerin beni alıp bir yerlere götürmesine pek meraklı değildim.

Öğlene doğru, yaklaşan yeni ayak seslerini duydum. Biri, "FBI," dedi. Anlık bir sessizlik oldu, sonra kapım açıldı.

İçeri bir adam girdi. Elli yaşlarındaydı ve orta boyluydu. Seyrelen kömür rengi saçları, gri tellerin saldırısına uğramıştı. Gözleri de saç gibi gri renkiydi ama rengi kadar sakın değildi. Bu gözler zekayla parlıyordu. Ardından kapıyı kapatan refakatçisiyse oldukça gençti, belki yirmilerinin sonlarındaydı. Kahverengi saçları vardı ve asker tıraşı olmuştu. Hareketleri de ordudan olduğunu bas bas bağırtıyordu. Gözleri deniz mavisiydi ve sarsılmaz bir keskinlikle bana dikilmişlerdi.

“FBI demek. Onur duydum.” Dalga geçtiğimi anlamak için güçlendirilmiş duyulara ihtiyaçları yoktu. Genç olan bana pis bir bakış attı.

Gri Saç ise gülümsedi ve elini uzatarak bana yaklaştı.

“Sen olmayabilirsin ama ben kesinlikle onur duydum. Adım Donald Williams ve bu da Tate Bradley. FBI’ın Doğüstü Davranışlar Birimi’nin başıyım.”

Gönülsüzce elini sıktım. Yıllarca uyduğum nezaket kuralları bunu yapmamamı imkansız hale getirmişti. Başımı çevirerek Tate Bradley’yi işaret ettim.

“Ya o? Bürodan değil herhalde... Ne selüitleri var ne de göbeği.”

Williams fazla kahve veya sigaradan sararmış dişlerini göstererek güldü.

“Söylediğin doğru. Tate, Özel Kuvvetler’in çok seçkin birimlerinden bir çavuş. Bugün korumalığı yapıyor.”

“Neden korumaya ihtiyacınız olsun ki Ajan Williams? Gördüğünüz gibi, yatağa kelepçelenmiş durumdayım.” İyi-ce belli etmek için, kelepçelerime hafifçe asıldım.

İyi niyetle gülümsedi. “Bana Don diyebilirsin. Ben dikkatli bir adamım. Bu yüzden Tate kırk beşlik bir Colt taşıyor.”

Genç adam omuz askısında duran silahının kabzasına bir anlığına dokundu. Zayıf bir şekilde ona gülümsedim, o da pek dostça olmayan bir tavırla bana dişlerini gösterdi.

“Tamam, korkudan titriyorum. Tam anlamıyla gözüm korktu. Şimdi, ne istiyorsunuz?”

Tahmin ediyordum zaten. Büyük ihtimalle, Vali’yi öldürdüğüme dair bir itiraf, bir amaç vesaire istiyorlardı ama benim niyetim çenemi kapalı tutup sonra da buradan sıvışmaktı. Bones yakında gelirdi, bundan emindim. Annemi de alıp hep birlikte saklanabilirdik. Elimizden kaçmış iki vampir daha vardı ve Bones’la benim sebep olduğumuz kan banyosunun öcünü almak isteyeceklerdi. Bu yüzden annemin göz önünde bulunması çok tehlikeli olurdu. Yaptığımız yıkım hem vampirlerle ilgiliydi hem de politikti.

“Sen bir üniversite öğrencisisin, hem de gördüğümüz kadarıyla mükemmel notlar alıyorsun. Edebiyattan alıntıları sever misin?”

Pekala, bir zeka testi geliyordu. Beklediğim şey bu değildi ama şimdilik oyunu sürdürebilirdim.

“Duruma göre değişir.”

Don teklif beklemeden bir sandalye çekti ve yatağımın yanında oturdu. Bradley ayaktaydı ve parmakları silahının kabzasındaydı.

“Peki, Sir Arthur Conan Doyle’un *Sherlock Holmes* kitabından şu alıntı nasıl: *İmkansızı ayıkladığınızda geriye*

kalan, her ne kadar olasılık dışı gibi gözükse de gerçek olmalıdır.”

Uyarıcı bir ürperti duydum. Bu ikisi tehlike sinyalleri yaymıyordu, o yüzden Oliver'ın ya da Hennessy'nin adamları olduklarını sanmıyordum. Ama onları hafife almamalıyım.

“Ne olmuş?”

“Catherine, doğal olmayan cinayetleri araştıran bir birimin başındayım. Tabii, çoğu insan hiçbir cinayetin doğal olmadığını savunacaktır. Ama sen de ben de biliyoruz ki insanların başka insanlara karşı gazabından bile daha derine inen şeyler var, değil mi?”

“Neden bahsettiğiniz konusunda hiçbir fikrim yok.”

Don söylediğimi umursamadı. “FBI bizim birimizizi açıkça tanımıyor. Aslında CIA, FBI ve Silahlı Kuvvetler'den insanların birleşiminden oluşuyoruz. Bu grupların uyum içinde birlikte çalıştığı ender zamanlardan biri yani. Bu sebeple desteğim olarak, eğitimini yeni tamamlamış bir eri değil Bay Bradley'yi seçtim. Çok özel bir tür savaşa hazırlanan, yeni bir asker bölüğünün lideri olmak için eğitim görüyor. Kendi topraklarımızda, burnumuzun dibinde yüzyıllardır süren bir savaş bu. Neden bahsettiğimi biliyorsun Catherine, hem de herkesten daha iyi biliyorsun. Nazlanmayı bırak. Vampirlerden bahsediyorum.”

Aman Tanrım, hakikaten vampir dedi. Şimdi dikkatli den de öte... Çarpılmış gibiydim.

“Vampirlere inanmak için yaşın biraz büyük değil mi Don?” Belki durumu geçiştirebilirdim. Belki de sadece çok büyük bir yemle balık avlamaya gelmişti.

Don şimdi gülümsemiyordu. Granit gibi bir yüz ifadesi vardı. “Kariyerim boyunca birçok garip ceset inceledim. Yüz yıl öncesinden, hatta bin yıl öncesinden cesetler... Ama modern kıyafetler giyiyorlardı. Belki kıyafetler bir şekilde açıklanabilir ama patolojileri açıklanamaz. DNA’larında daha önce hiçbir insan veya hayvanda görülmemiş bir mutasyon vardı. Arada bir bu tuhaf cesetlere rastlardık ve arkalarındaki sır daha da derinleşirdi. Dün geceki evde bu anormal cesetlerden yığınla vardı ve Vali’nin evinde de öyle. Şu ana kadar hiç böyle büyük bir zulaya denk gelmemiştik. Ama bulduğumuz en önemli şey neydi biliyor musun? Sendin.”

Don sesini alçalttı. “Son altı saati senin hakkında bulabileceğim tüm belgeleri okumakla geçirdim. Yirmi iki yıl önce annen bir randevu sırasında tecavüze uğradığını ve saldırganın onun kanını içtiğini bildirmiş. Annenin aşırı gergin olduğu düşünülmüş ve detaylar ciddiye alınmamış. Beş ay sonra sen doğmuşsun. Ve o suçun failini hiç bulamadılar.”

“Ne olmuş? Annem tecavüze uğramanın travmasını yaşıyordu ve isterikti.”

“Katılmıyorum. Annen tamamen gerçeği söyledi ama kimse ona inanmadı. Verdiği bazı detaylar çok kesindi. Aniden gözlerin yeşil yeşil parlaması, vampir dişlerinin uzaması, inanılmaz bir güç ve hızdan bahsetmişti. Başka hiçbir yerden duymuş olamayacağı bu tür şeyler... Anlattıklarında diğer tüm hikayelerden farklı olan kısım ise seni doğurmuş olmasıydı. Ki hastanenin patoloji bölümüne göre senin kanında da gizemli cesetlerde görülen mu-

tasyon mevcut. Daha az tesir etmiş ama genetik yapıda bir farklılık yok. İşte, Catherine, seninle tanışmaktan onur duyuyorum, çünkü kariyerim boyunca senin gibi birini aradım durdum. Hem onlardan birisin hem de değilsin, bir insan ve bir vampirin çocuğusun. Bu seni yüzyıllardır bulunan en önemli şey yapar.”

Kahretsin. Vali'nin evinde mermileri umursamayıp tabana kuvvet kaçmam gerekirdi.

“Çok ilginç bir hikaye ama birçok insanın ender rastlanan kan çeşitleri ve ruh sağlığı bozuk anneleri var. Sizi temin ederim, yaşıtım kızlardan hiçbir farkım yok. Ayrıca, vampir diye bir şey de yok.”

Sesim o kadar sakın çıkıyordu ki Bones duysaydı benimle gurur duyardı.

“Öyle mi?” Don ayağa kalktı ve Tate Bradley'e işaret verdi. “Çavuş, sana direkt bir emir vereceğim. Emrimi hemen uygula. Bayan Crawfield'ı kafasından vur, tam gözlerinin arasından.”

Dur bir saniye. Yataktan fırladım ve yatağın metal kenarlığını yerinden koparıp onu kullanarak bana silah tutan ele vurdum. Kırılan kemiklerin sesi geldi. Aynı hareketin devamı olarak elimdeki metalle Don'un diz kapağına vurdum ve Bradley'nin elinden silahı alıp onun kafasına tuttum.

“Ateş edilmekten bıktım artık! Hastanelerde daha saygılı davranmanız gerektiğini kimse size söylemedi mi?”

Don yüzüstü yerde yatarken yavaşça doğruldu ve bana baktı. Yüzünde saf bir tatmin ifadesi vardı.

“Sen normal bir kızsın ve vampir diye bir şey yok, öyle mi? Bu şu ana kadar gördüğüm en inanılmaz şeydi. Sadece bir bulanıklık gördüm. Tate’in nişan almaya zamanı bile olmadı.”

Tate Bradley’nin kalbi çok hızlı atıyordu ve gözeneklerinden korku kokusu çıkmaya başlıyordu. Korkmak onun için normal bir durum olmamalıydı.

“Ne istiyorsun Don?” Demek küçük sınavı buydu ve yıldızlı pekiyi ile geçmişim.

“Lütfen Tate’i serbest bırakır mısın? Silah sende kalabilir, ihtiyacın olacağından değil ya. Belli ki silahsız halinle bile silahlı Tate’ten daha güçlüsün. Sadece iyi niyet dileği olarak gör bunu.”

“İyi niyetimi onun beynine sıkarak göstermemi ne engelleyecek peki?” dedim kötü kötü. “Veya senin beynine?”

“Çünkü duymak isteyeceğin bir teklifim var. Ölmüşken konuşmam daha zor olabilir.”

Eh, en azından kriz anında sakın kalarak bir puan almış oldu. Birdenbire Bradley’yi bıraktım ve odanın diğer tarafına ittim. Ayağı kaydı ve Don’un hemen yanına düştü.

Biri kapıya vurdu. “Efendim, her şey yolunda mı?” Bekçinin sesi endişeli geliyordu ama içeri girmede.

“Her şey yolunda. Yerinizde kalın ve misafir almayın. Söylenene kadar da o kapıyı sakın açmayın.” Don’un sesi kendinden emin ve güçlü geliyordu ama dizlerindeki acı gözlerinden okunabiliyordu.

“Ya yanılıyor olsaydın? Ya bu Amerikan askeri kafamda bir delik açsaydı? Açıklaması biraz zor olurdu herhalde.”

Don bana değer biçen bir bakış attı. “Bu riski almaya değerdı. Uğrunda öldürecek kadar bir şeye inandın mı hiç?”

Hayır demek ikiyüzlülük olurdu. “Teklifin ne?”

Don yatığı yerden doğrulup yere oturdu, dizlerini bükerken yüzü ekşiyordu. “Seni istiyoruz tabii ki. Az önce metal bir çubuğu söktün ve bir yatağa kelepçelenmişken eğitimli bir askerin silahını aldın. Ve bunları neredeyse bir saniyede yaptın. Böyle bir hıza sahip canlı hiç kimse yok ama bu kadar hızlı ölü şeyler var. Yaptıklarını gördükten sonra, o şeyleri öldürmeye karşı olmadığını söyleyebilirim. O şeylerden bir sürü öldürdün aslında ama şimdi daha da fazlası seni arıyor olacak. Artık isimsiz biri değilsin. Bu durumu düzeltebilirim. Eh, Oliver’ın pisliğinin içinde olduğunu biliyordum, birçok kişi biliyordu ama hiçbir şey kanıtlayamıyorduk, çünkü yolladığımız hiçbir ajan geri dönmüyordu. Sen farklısın. Bu yaratıklara kendi güçlerinde birini yolluyor olacağız ve sana karşı olan tüm bu suçlamaların anlamı kalmayacak, çünkü Catherine Crawfield ölecek ve sen yeni hayatın için yeniden doğmuş olacaksın. Sana destek ve asker verilecek. Amerikan devletinin, halkını, hayal bile edemeyeceği tehlikelere karşı koruması için kullanacağı en değerli silahlardan biri olacaksın. Senin bu dünyaya geliş amacın bu değil mi? Başından beri bunu içinde hissetmiyordun musun?”

Vay canına, adam gerçekten iyiydi ve eğer Timmie burada olsaydı, şu anda yüzde yüz haklı çıkmış olurdu. Siyah giyen adamlar *gerçekten* vardı ve onlara katılmam tek-

lif edilmişti. Bu fırsatı ve getireceği avantajları düşündüm. Yeni bir hayata başlamanın heyecanını. Polis korkusu olmayan, ceset gömmemin veya kendimi saklamamın gerek-meyeceği yeni bir hayat. Altı ay önce olsaydı hiç düşünme-den kabul ederdim.

“Hayır.”

Söylediğim tek kelime havada asılı kaldı. Don gözleri-ni kırptırdı.

“Annemi görmek ister misin?”

İtirazımı fazla sakın karşılamıştı. Bir şeyler dönüyordu. Yavaşça başımı salladım. “O burada mı?”

“Evet. Ama onu sana biz getireceğiz. Elinde o demir çu-bukla koridorda yürümene asla izin vermezler. Tate, bekçi-lere Bayan Crawford’ı bir tekerlekli sandalyeyle buraya ge-tirmelerini söyle. Ve bir tekerlekli sandalye daha iste. Ro-matizmam yine başladı.” Hem acıyla hem de eğleniyormuş gibi dizlerine baktı.

Hafif bir suçluluk duygusu geçti içimden.

“Hakettin.”

“Haklı çıkmam buna değdi Catherine. Bazı şeyler ödet-tikleri bedele değer.”

Bones’u düşündüm ve Don’a kesinlikle hak verdim.

Bekçi kapıyı açtığında yüzünde oluşan ifade paha biçil-mezdi. Tate Bradley kırık kolunu garip bir açıda tutuyordu ve Don yerde serilmiş yatıyordu. Bense metal kenarlığı elimde tutuyordum ve masumca yatakta yatıyordum.

“Ben takılıp düştüm, refakatçim de bana yardım etmek isterken üzerime düştü,” diye bir açıklama yaptı Don. Bek-

çi yutkundu ve itaatkar bir şekilde başını salladı. Don'un odadan çıkmasına yardım edildi ve kısa bir süre sonra da tekerlik sandalyeyle annem getirildi. Bir an için, annemi alıp camdan kaçmayı düşündüm ama yüzüne bakar bakmaz işe yaramayacağını anladım.

"Nasıl yapabildin?" dedi kapı kapanır kapanmaz. Gözlerinde kalbe işleyen bir hayalkırıklığı vardı.

"Sen iyi misin anne? Büyükanneyle büyükbabam için çok üzgünüm. İkisini de çok seviyordum." İçimde sıkışık kalmış gözyaşları sonunda dışarı çıktı. Doğrudum ve elini tutmaya çalıştım.

Pis bir şeymişim gibi geri çekildi.

"Nasıl üzgün olduğunu söyleyebiliyorsun? Tüm o dediklerini nasıl söylüyorsun, *seni o vampirle gördükten sonra?*"

Sesi giderek yükselmişti ve artık bağırıyordu. Gerginlikle kapıya baktım. Bekçi büyük ihtimalle düşüp bayılacaktı. Birden annemin yüzünde yalvaran bir ifade belirdi.

"Bana doğru olmadığını söyle. Annemi ve babamı öldüren ve beni kaçıran o canavarların yalan söylediğini söyle. O vampirin seni becermediğini söyle!"

Daha önce hiç kullanmadığı bu kelime ağzından bir çırpıda ve çirkin bir biçimde çıkıvermişti. Yüzüne baktığımda, en büyük korkumun gerçek olduğunu anladım. Tam korktuğum gibi, yaptıklarından dolayı benden öğreniyordu.

"Anne, onunla ilgili seninle konuşacaktım. Diğerleri gibi değil. Vampirleri öldürmeme yardım eden oydu, Timmie değildi. Yıllardır Hennessey ve grubunun peşinde."

“Para için mi?” Sözlere kamçı gibiydi. “Ben oradayken bu konuda oldukça şey duydum. Para için öldüren vampirden bahsedip duruyorlardı. Ve senden bahsederken gü-lüyorlardı. Onun hep kadınları tercih ettiğini söylüyorlar-dı. Bu hale mi geldin Catherine, yaşayan ölüler için bir fa-hiçe mi oldun?”

Hıçkırığa başladım. İlişkimi ne kadar da bayağı gös-teriyordu.

“Onun hakkında yanılıyorsun. Seni kurtarmak için o eve girerek hayatını tehlikeye attı!”

“Zaten *ölü* biri hayatını nasıl tehlikeye atabilir? Hem ölü hem de kendisiyle beraber ölüm getiriyor! Onun yü-zünden o katiller evimize geldi ve onunla ilişkiye girdiğin için bütün bunlar senin suçun! Eğer bir vampirle yatıyor olmasaydın, annemle babam hala hayatta olacaktı!”

Tüm söyledikleri arasında canımı en çok bu yak-tı. Ölümünün benim suçum olmadığını söyleyemedim ama Bones’u suçlayamazdı.

“Sakin, anne! Sakin! On altı yaşında beri ne yaptığım biliyorsun, dışarı çıkıp vampir arıyordum. Ve bunun ne ka-dar tehlikeli olduğunu da biliyordun. Babamın yaptıkları yüzünden bunu en iyi sen bildiğin halde yine de beni bunu yapmaya teşvik ettin. Bu senin suçun! Ve vampir ara-maya devam ettim. Eğer Bones’la tanışmasaydım, bir vam-pirle hiç yatmamış olsaydım, Bones olmadan yaptıklarım yüzünden büyükannemle büyükbabam yine de ölmüş ola-bilirdi. Eğer büyükannemle büyükbabamın kanı birileri-nin üzerinde kalacaksa, senin ve benim üzerimde kalma-

lı, Bones'un değil. İkimiz de bir gün yaptıklarımın ailemizi etkileyebileceğini biliyorduk, bu yüzden büyükannemlerin ölümünden biz ikimiz Bones'tan daha çok sorumluyuz.”

Annemin yüzü bembeyaz oldu. Konuştuğunda sesi alçak ama kuvvetliydi. “Belki haklısın. Belki annemle babamın öldürülmesinde benim de suçum var ve hayatımın geri kalanını bunu bilerek yaşamam gerekiyor. Ama hayatımı bir vampirle yaşamam gerekmiyor. Catherine, seni seviyorum. Ama o yaratıkla ilişkini sürdürmeye devam edersen seni bir daha görmek istemiyorum.”

Bu sözler bana mermilerden daha sert çarptı. Bunu duymaya hazır olduğumu sanıyordum, yine de tahmin ettiğimden daha fazla canım yanmıştı.

“Bana bunu yapma anne. Ailemden geriye bir tek sen kaldın!”

Sandalyesinde arkaya yaslandı ve ağrıyan kaburgalarının izin verdiği ölçüde dik durmaya çalıştı. “Sana ne oldu biliyorum. Kirlendin sen. O yaratık vicdanınla oynadı ve içindeki karanlığı dışarı çıkardı, hep korktuğum gibi. Keşke bir anne olarak başarısız olduğumu öğrenmeden önce, o hayvanlar beni öldürseydi.”

Her bir kelime beni kesen bir bıçak gibiydi. Kaçırılmış olması ve ailesinin öldürülmesi, vampirlerin otomatik olarak kötü olmadığını anlaması ihtimalini yok etmişti. Kendi hiddetinde boğuluyordu ve onu kurtarmamın yolu yoktu.

“Umarım o adamlar o canavarı yakalar ve ebediyen öldürürler,” diye devam etti. “O zaman onun etkisi altında hissetmezsin artık.”

Başım birden yukarı kalktı. “Kim? Neden bahsediyorsun sen?”

Meydan okurcasına bana baktı. “Onlara gerçeği söyledim, az önce buradan çıkan adamlara. Onlara, o yaratıklardan biri tarafından yoldan çıkarıldığını anlattım ve dün gece o evden kaçanlar arasında onun da olduğunu söyledim. Yaşı büyük olan adam, vampirlerle ilgili bilgi sahibiydi. Şimdi onu arıyorlar. Umarım onu katledecekler. O zaman sen de özgür kalırsın.”

“Don! Buraya gel!”

Bu sefer yataktan fırlayıp kapıyı açtım. Beni serbest görünce bekçi silahına davrandı ama Don tekerlekli sandalyesinden onu engelledi.

“Sorun değil Jones. Her şey kontrol altında.”

“Ama... O...” Jones ağzı açılıp kapanırken sağ elimdeki kelepçeye ve ondan sallanan yatak kenarlığına bakıyordu.

“Sen sadece kapıyı gözle,” diye çıkıştı Bradley ve sağlam koluyla bekçiyi itip içeri girdi.

“Bayanların konuşması iyi geçti mi?” diye sordu Don.

“Seni ukala piç. Nasıl bir oyun oynadığını sanıyorsun sen?”

Don sakın bir öğle yemeğinin ardından kahvesini içiyormuş gibi telaşsızdı. “Bayan Crawfield, bize kızınızla baş başa konuşmamız için birkaç dakika izin verir misiniz? Bekçi sizi odanıza geri götürecektir.”

Annem giderken bir hoşçakal bile demedi, ben de demedim. İkimiz de öfkeliydik ve ihanete uğradığımızı hissediyorduk. Ama onun aksine, ben onu hep seveceğimi bili-

yordum. O benim annemdi, ne olursa olsun. Bu yaptığını bile bağışlayabilirdim.

“Demek annen bize bir vampirle olan... İlişkini anlattığını söyledi. O vampirin sana bir tür büyü yaptığını düşünüyor. Doğru mu bu? Onun kölesi misin?”

“Eğer sadece seksten bahsediyorsak evet,” diye karşılık verdim göz kırpmadan. Sadece fiziksel bir ilişki olduğunu düşünmelerini istiyordum.

Bradley bana saklamaya çalışmadığı bir tiksintiyle baktı. Artık bıkmıştım bundan.

“Al düşüncelerini bir tarafına sok! Kendi işine baksana sen, asker bozması!” Annemin yargılamasına razıydım ama bu adamı çekmek zorunda değildim.

Bradley'nin öfkelenince yüzüne renk gelmişti. Don öksürerek gülümsemesini saklamaya çalışıyordu.

“Öyle olsa bile, bir vampirle yakın ilişkin olduğunu daha önce belirtmemen dikkatimi çekti. Acaba görüldüğünden daha mı fazla onların tarafındasın?”

“Bak Don, kiminle yattığım benden başka hiç kimseyi ilgilendirmez. Benzer amaçlarımız vardı onunla. Annem onun da vampir öldürdüğünü söyledi mi? Büyük ihtimalle onu öldürmenizi sağlamaya çalışırken o noktayı atlamıştır. Ortak bir amacımız vardı ve birbirimize biraz ilgi gösterdik. Ciddi bir şey değildi, sadece buralardan geçiyordu.”

“Buralardan mı geçiyordu?” dedi kuşkuyla. “Kasım ayında bir barda Danny Milton'ın elini kıran vampir değil mi bu? Polisler birinin elini sıkarak kırmanın imkansız olduğu-

nu düşünebilir ama bir vampirin yapabileceklerinin farkında olduklarını sanmıyorum.”

“Vay, vay, vaaay, çok akıllıymışsınız. Eğer daha önce haberiniz olmadıysa, o Danny sürüngeni ben on altı yaşımdayken beni kullandı ve benden yararlandı. Arkadaşımdan ona bir ders vermesini istedim. En azından bir süre için o el, yaşı küçük kızların eteklerinin altına giremeyecek.” Bir kez daha, yalanlar rahatlıkla dilimden akıyordu. “Ve eğer henüz farketmediyseniz, bir vampirin buralardan geçiyor olma anlayışı, birkaç ay kalmak oluyor. Zamanı bizden biraz daha farklı hesaplıyorlar.”

“O zaman bize onun nerede olduğunun detaylarını vereceksin.” Bu söz Bradley’den geldi. Ona ettiğim hakaretler belli ki dokunmuştu.

Gülerek kafamı salladım. “Tabii. Harika fikir. Bana karşı garezi olmayan bir vampiri ispiyonlayıp sinirlendireyim, hem de beni sonrasında koruyup koruyamayacağınızı hiç bilmeden. Yarı insan olabilirim ama *tamamen* aptal değilim.”

“Biliyor musun Catherine, bence hiç aptal değilsin.”

Don yavaşça konuşuyordu ve yüzünde aynı gülümseyiş vardı. “Hayır, bence sen çok, çok akıllısın. Bunca yıl geceleri çıkıp yaşayan ölüleri öldürdüğüne göre akıllı olman lazımdır zaten. Sadece yirmi iki yaşındasın ve üniforma giyen birçok askerden daha fazla mücadele görmüşsündür. Bence kaçmaya çalışacaksın. Anneni alıp kaçacaksın, vampir sevgilin gelse de gelmeseydi de. Ama az önce farkettiğin gibi, bu planda küçük bir sorun var. *Annen gelmeyecek*. Seni olduğun gibi kabul etmiyor. Sıradışı seks hayatını öğrendik-

ten sonra daha da üzüldü. Onu ardında bırakmak zorunda kalacaksın ve kaybolacaksın. Ama daha sonra, sana ulaşmak için kaç yaratık anneni kullanmak isteyecek sence? Kaç vampir öldürdün şu ana kadar? Bahse girerim onların arkadaşları vardı. Oliver'ın da vardı. Ve tüm o tatlı sözlerin, annenin sana bakınca gördüğü şeyi değiştirmeyecek. Artık seni bir vampir olarak görüyor ve bir vampirle asla yola çıkmayacak. Gitmeden önce onu sen öldürsen ona iyilik etmiş olursun, daha az acı çeker.”

“Seni piç!”

Yataktan fırlayıp beni durdurmaya çalışan Bradley'nin kafasına tüm gücümle vurdum. Taş gibi yere düştü. Sonra Don'u yakasından yakalayıp tekerlekli sandalyesinden kaldırdım ve ayakları havada sallanırken havada tuttum.

“İkimizi de şu anda öldürebilirsin Catherine,” dedi nefes nefese. “Seni durduramayız. Belki vurulmadan pencereden dışarı çıkmayı da başarabilirsin. Belki annenin odasına ulaşip onu omzuna atıp onu da tüm bağırmalarına rağmen götürebilirsin. Belki bir araba ve sahte bir pasaport bulursun, sevgilinle buluşup ülkeden kaçmayı denersin. Belki tüm bunları başarırısın. Ama annen seni ne kadar zamanda terkeder sence? Kendi kızından korktuğu için kaçmaya karar vermesi ne kadar sürer? *Ve sonra birisinin onu bulup senin yaptıklarını ona ödetmesi ne kadar sürer?*”

Don benim onu gömleğinden tuttuğum sertlikte gözlerime bakıyordu. Bakışlarında gerçeği görebiliyordum. Annemin kaçmak için uğraşacağını, üzüntüden kendini öldürmeye çalışacağını, sonra benim veya Bones'un yüzün-

den tekrar kaçırılacağını görüyordum. Onu kurtarmayı denerdik tabii ama ya o ve Bones ölürse? Sevdiğim adamla olan ilişkiyi kabul etmediği için annemle olan ilişkiyi riske atmam belki kabul edilebilirdi. Ama mutluluğum için annemin hayatını talep edemezdim, aynı sebeple Bones'unkini de edemezdim. Tüm dünyayı kaçarak dolaşabilirdik ama içimizdeki şeyden kaçamazdık ve eninde sonunda içimizdeki o şey bizi yok ederdi.

Don'u tutmayı bıraktım. Parçalanmış dizleri onu ayakta tutamadığından hemen yere yığıldı. Hem Bones'un hem de annemin güvenliğini sağlayacak tek bir yol vardı ve sadece bir kişinin kendini feda etmesini gerektiriyordu. Tabii ki benim.

Don'un teklifini kabul etmem gerektiğini o zaman anladım. Kalbim parçalanıyordu ama kabul etmemek ya Bones'u ya da annemi cezalandırmak olacaktı. Annemin vampirlere karşı nefreti o kadar büyüktü ki kaçmaya çalışırken ya kendisinin ya da Bones'un ölümüne sebep olacaktı. Ve bu kadar fazla kişi peşimizdeyken kesinlikle kaçmamız gerekecekti. Hem Hennessey ve Oliver'ın kalan arkadaşlarından hem polisten *hem de* gizli bir Amerikan devlet biriminden kaçamazdık! Birinden biri bizi yakalardı. Eninde sonunda. Eğer Don'la gitmeyi seçersem, en azından bu üç tehditin ikisini elemiş olurum. Böylece Bones'un ve annemin güvende olma şansı en azından iki katına çıkardı. Eğer onları gerçekten seviyorsam, başka ne yapabiliirdim ki? Sevgi sadece benim için en iyisini yapmak değildi ne de olsa. Onlar için en iyisini yapmaktı.

“Anlaştık,” dedim Don’a hissiz olmaya çalışarak. “Eğer şartlarımı kabul ederseniz.”

“Şartlarını söyle. Eğer imkansızlarsa sana hemen söylerim.”

Tekerlekli sandalyesine geri tırmanmaya çalışıyordu. İçimde en ufak bir acıma hissetmeden onu izliyordum.

“Bir, vampir avlayan tüm takımları ben yöneteceğim. İş savaşmaya gelince, asla rütbeli bir aptaldan emir almam. Adamlarınızın hepsinden üstünüm ve daha genç olmak umrumda değil. İşleri benim söylediğim gibi yapacağız ve kendi takımımı kendim seçeceğim. Eğer standartlarıma ulaşamazlarsa, evde kalabilirler.”

Sesim granit gibiydi ve gözümü bile kırpmadım. Ciddiyetle kafa salladı.

“İki, hemen yola çıkıyoruz ve buraya geri dönmüyoruz. Yaşayan ölü arkadaşımı unutuyorsunuz. Annemi kurtarmama yardım etmiş ve bana hiç zarar vermemiş birini sırtından bıçaklamam. Eğer bunu kabul etmezseniz hemen konuşmayı keselim, çünkü başka bir şey yaptığınızı duyarsam hiç doğmamış olmamı annemden bile fazla dilersiniz. Merak etmeyin, işim bittiği zaman oynamak için bir sürü başka ölü vampiriniz olacak.”

Don sadece bir an için tereddüt etti, sonra omuz silkti. “Ben savaşı kazanmak istiyorum, tek bir muharebeyi değil. Bunu kabul edebilirim. Tabii ki onunla veya başka yaşayan ölü arkadaşlarıyla bağlantıyı sürdürmediğin sürece. Sırf bir şeyin yatakta nasıl olduğu senin hoşuna gidiyor diye kendi adamlarımı tehlikeye atmayacağım.”

Özellikle *şey* kelimesine vurgu yapmıştı. Demek onun da önyargı sorunu vardı.

“Üç, anlaşmamızın bir süresi var. Askerler bile belli bir süreden sonra ordudan ayrılabilir. Hayatımın geri kalanı boyunca, her ne kadar kısa olsa da, size kölelik etmek istemem. On yıl. Bir dakika daha fazla kalmam.”

Yüzünü buruşturdu ve tek kaşını kaldırdı. “Ya o süreden sonra özel bir durum ortaya çıkarsa? Canavarlar bizim için planladıkları sıkıntıları önceden bize haber vermiyorlar. On yıllık tam zamanlı çalışmadan sonra üç yıl boyunca, yılda bizim seçtiğimiz üç göreve ne dersin? Adil bir öneri, değil mi?”

“Üç yılda üç görev ve hepsinin toplam süresi bir ayı aşmayacak. Tamam.”

On üç yıl. Bones'un beni beklemesi için çok uzun bir süre, yaşlanmıyor bile olsa.

“Dört, annemi ve beni aynı bölgede ama ayrı evlere yerleştireceksiniz. Çingene gibi kışladan kışlaya taşınıyor olmayacağım. Bir ev istiyorum, özel bir şey olmasına gerek yok ama benim olması lazım ve bir maaş istiyorum. Anneme de bir ev verin ama benimkinin çok yakınında olmasın. Aynı eyalet ama farklı şehirler olabilir. Bu anlaşma ben görev sırasında ölsem bile sürecektir. Eğer ben ölürsem maaşım ona verilecek, anlaşıldı mı? Ayrıca dün gece kurtarılan o kızlarla da ilgileneceksiniz. Onlara paranız yettikçe en iyi rehberliği sağlayın ve iyi bir işe girdiklerinden ve bir evleri olduğundan emin olun. Onların seçilmesinin nedeni, bu şeylere sahip olmamalarıydı. Şimdi bu şeyleri onlara siz vereceksiniz.”

Don hafifçe gülümsedi. “Bunu zaten yapacaktık. Eğer işbirliği yaparsak herkesin yararına bir ortaklık olacağını göreceksin.”

“Sanmıyorum,” dedim yorgunlukla. “Yine de anlaşma budur. Son bir şey daha var, bu da önemli. İnsanları öldürmeyen vampirleri avlamayı *kesinlikle* reddediyorum. Bu size bir tezat gibi gelebilir ama sadece hayatta kalacak kadar içen ve gereksiz kimseyi öldürmeyen vampirler tanıdım. İçtikleri kişiler bunu hatırlamıyor bile. Ben katilleri öldüreceğim. Tek suçu kan içmek olanları değil. Onları avlamak için bir başkasını bulun ve iyi şanslar.”

Tate Bradley kendine geldi, hafifçe inledi ve tek elini kanayan başına koyup doğrulmaya çalıştı. Sanırım kafatasını biraz çatlatmıştım. Ayağa kalktı ama dengesizdi. Bana kötü bir bakış attı.

“Bir daha bana vurursan...”

“Ne yapacaksın? Biraz daha mı kanayacaksın? Teşekkürler ama ben sadece cin tonik içiyorum. Sahip olmadığım bir vampir özelliği o. Vampir dişlerim yok, bak.”

Kötü bakışına karşılık geniş geniş gülümseyerek ona dişlerimi gösterdim. Eğer şimdi benden nefret ediyorsa, eğitime başlayana kadar beklemeliydi. Asıl o zaman nasıl nefret edilir görecekti.

Don öksürdü. “Eminim seni meşgul edecek sayıda kötü niyetli vampir bulabiliriz, böylece zararsız olduğunu düşündüğün vampirleri avlaman gerekmez.” Bütün yaşayan ölülerin zararlı olduğunu düşünüyordu ve ben bunu seçtiği kelimelerden anlamıştım. Ama zarar verme potansiye-

li sadece vampirlere özgü değildi. Bunu yeterince tecrübe etmiştim. “O zaman işimiz bitti. Senin ve annenin hemen buradan götürülmenizi sağlayacağım. Tate size havaalanına kadar eşlik edecek. İkiniz birbirinizi daha iyi tanımalısınız. Tate, yeni takım liderinle tanış, Catherine.”

“Adım Cat.”

Ağzımdan çıkıverdi. Hayatımdaki her şey değişmek üzereydi ama bazı şeyleri saklayabilirdim.

Bradley kapıyı açık tuttu ve Don tekerlekli sandalyesiyle odadan çıktı. Bradley bir an için durdu ve bana bakarak kafasını salladı.

“Tanıştığımıza memnun olduğumu söyleyemem ama yakında görüşürüz. Bir dahaki sefere izin ver de ayık kalayım.”

Kaşımı kaldırdım. Sevdiğim vampirden kalma bir alışkanlıktı.

“Göreceğiz.”

YİRMİ ALTI

HAKKINI VERMEK LAZIM, DOP BİZİ HAŞTAPEDEN çıkarma konusunda, söz verdiği kadar hızlıydı. Bir saat sonra giyinik, kelepçesiz olarak annemin odasında bekliyordum. Nihayet üzerimdeki kanı çıkarmak için bir duş aldım ve içerideyken kendimi bırakıp ağladım. Suyun altındayken gözyaşlarım kamufle oluyordu. Ama şimdi aneme bakarken gözlerim kum kadar kuruydu.

“Eee?”

Bana sunulan teklifi anlatmayı yeni bitirmiştım. Ben konuştuğça yüzündeki tiksinti biraz azalmıştı, sonunda elimi tuttu.

“Doğru şeyi yapıyorsun. Kendini kötülük dolu bir gelecekte kurtaracak *tek* şeyi.”

İçimden acı bir his yükseldi ve küçük, bencil bir parçam o anda annemden nefret etti. Eğer o olmasaydı, Bones’la beraber kaybolup hayatımın geri kalanını sevdiğim adamla geçirebilirdim. Ama doğmuş olmak benim suçum olma-

dığı gibi, onun vampirlere karşı bitmeyen nefreti de onun suçu değildi. Bu açıdan eşit sayılırdık.

“Bunun beni kötülük dolu bir gelecekte kurtardığını sanmıyorum, yine de bunu yapacağım.”

“Aptal olma Catherine. Tabii ki kurtarıyor. O yaratıkla olan ilişkiye, o seni bir vampire çevirmeden daha ne kadar devam edebirdin? Eğer senin iddia ettiğin gibi seni umursuyorsa, oturup senin yaşlanmanı seyretmeyecektir, değil mi? Tüm insanlar gibi her sene ölüme biraz daha yaklaşmanı... Niye öyle bir şey yapsın ki, seni değiştirip gençliğini sonsuza kadar uzatabilecekken? Eğer onunla kalırsan sana yapacağı şey bu olurdu ve eğer kör olmasaydın bunu sen de görürdün.”

Kabul etmek hiç işime gelmiyordu ama göz ardı ettiğim çok önemli bir noktaya değinmişti. On yıl sonra ilişkimize ne olacaktı? Yirmi? Daha fazlası? Tanrım, annem haklıydı. Bones yaşlılıktan ölmeme göz yumamazdı. Beni değiştirmek isteyecekti ve ben bunu asla yapmayacaktım. Belki de ilişkimiz başından beri ölmeye mahkumdu ve annemin önyargısıyla Don'un teklifi de bunun kanıtlarıydı. *Kazanabileceğin savaşlara girmelisin*, demişti Bones defalarca. Bu savaşı kazanamazdım ama Bones'u güvende tutabilirdim. Annemi de güvende tutabilirdim ve içimdeki şeyi başka insanları korumak için kullanabilirdim. Geniş bir bakış açısına sahip olunca, kırık bir kalp, ödemesi o kadar da korkunç bir bedel gibi gözüküyordu. Bones'suz bir gelecekle karşı karşıya olabilirdim ama en azından bir gelecek vardı. Hennessey'nin geleceğini çaldığı o kızla-

rı düşününce, hayatımı israf etmek o kızlara bir hakaret olurdu.

Kapı açıldı ve Tate Bradley kafasını içeri uzattı. Kolu alçıdaydı ve şakağının yakınında bir bandaj vardı.

“Gitme zamanı.”

Başımı hafifçe sallayıp annemin tekerlekli sandalyesini iterek Tate’i hastane koridoru boyunca takip ettim. Koridor boşaltılmıştı ve tüm hasta odalarının kapıları kapalıydı. Arkamda silahlı sekiz adam vardı. Anlaşılan Don son anda caymamdan korkuyordu.

Yaklaşık iki saat sonra hava kararacaktı. Kısa bir mesafeyi arabayla gidip oradan bir helikopterle alınıp askeri bir uçağın olduğu bir yere götürülecektik. Arka koltukta annemle oturuyorduk. Tate kırık koluyla arabayı sürmeyeceğinden öndeki yolcu koltuğunda oturuyordu. Kendini Pete olarak tanıtan bir adam direksiyon başındaydı. Diğer bekçilerim üç farklı araçla bizi çevrelemişti; ikisi iki yanımızda, biri de arkamızdaydı. Önceki gece vampirlerin kullandığı düzenin aynısıydı. Yola çıktık ve gözlerimi kapadım. Bones’a hoşçakal demenin bir yolunu bulmalıydım. Belki Tara’yla bir mesaj bırakabilirdim. Bones’a nasıl ulaşacağını o bilirdi. Hiçbir şey söylemeden gidemezdim.

Birkaç dakika sonra Tate sessizliği bozdu. “Pete takımımızın üyelerinden biri olacak, Cather... Özür dilerim, Cat,” diye düzeltti.

Gözlerimi açmadım. “Ben kabul etmeden olmaz, yoksa o bölümde sen uyuyor muydun? Takımı ben seçeceğim.

Pete eğer sınavımı geçerse takıma girebilir, aynı şey senin için de geçerli.”

“Sınav neymiş?” diye sordu Pete küçümseyerek.

Gözlerim hafifçe aralandı.

“Seni döve döve bayılttıktan sonra kaç kere tekrar ayağa kalkabileceğini görmek.”

Pete güldü, Tate gülmedi. Belki de düşündüğüm kadar aptal değildi. Bana attığı bakış söylediğim her kelimeye inandığını gösteriyordu.

“Bak,” Pete dikiz aynasından bana baktı, yüzünde şüphe vardı. “Güya özel bir şey olduğunu söylediklerini biliyorum ama...*Ne oluyor* be!”

Pete otoyolun ortasında, bizim şeridimizde duran adamı gördüğünde konuşmasını aniden bitirdi. Benim de nefesim kesildi ve annem bir çığlık attı.

“Bu o! Bu...”

Tate daha az tereddüt etti. Araba Bones’a çarpmadan önceki birkaç saniyede silahını çekti ve ön camdan ona ateş etti.

Tuğla bir duvara çarptık sanki. Çarpışma arabanın ön tarafını parçaladı. Arabanın camları patladı ve hava yastıkları anında şişti. Arkamızda bize çarpmamak için yolunu değiştiren eskortumuzun fren sesini duydum. İki yanımızdaki arabalar da yanımızdan geçtikten sonra fren yaparak dönmeye çalıştı. Arkamızda hala trafik akıyordu. Bizim so-lumuza veya sağımıza kıran arabalar, yanlarımızdaki ajanların arabalarına çarptı. Araçlar domino taşları gibi birbirlerine vururken çıkan, çeliğin metal üzerinde sürtünme sesi sağır ediciydi.

Tate'le Pete emniyet kemerleri takılı, hareketsiz duruyordu. Patlayan camdan ve çarpışmadan dolayı yüzleri kan içindeydi. Tate'in kapısı iç gıcıklayan bir sesle yerinden söküldü. Mahvolmuş motordan çıkan dumanlar arasında, Bones'un gülümseyerek arabanın kapısını dev bir frizbi gibi arkamızdaki arabaya fırlattığını gördüm. Arkamızdaki diğer bekçiler boş yere Bones'a nişan almaya çalışıyordu. Bones'un fırlattığı kapı ön camlarına çarpınca hepsi farklı yerlere dağıldı. Hemen ardından bir sonraki kapı da aynı şekilde açıldı. Benim yanımdaki kapı da yerinden sökülünce annem ölümcül bir korkuyla bir çığlık attı.

"Selam Kedicik!"

Daha önce aldığım karara rağmen onu gördüğüme çok sevinmiştim. Emniyet kemerimi çözdü ve annem kendi tarafındaki kapıdan kaçmaya çalışınca onu tuttu.

"Bir saniye, annesi. Biraz acelemiz var."

Ön koltuktan gelen inlemeyi duyunca gelişigüzel bir şekilde Tate'in kafasına vurdu.

"Onu öldürme Bones! Bana zarar vermeyeceklerdi!"

"Ah... Peki, o zaman. Onları nazik bir şekilde yollayalım."

Hızla Tate'i koltuğundan çekip aldı. Bir an ağzını boynuna dayadı, sonra da Tate'i havalandırıp on beş metre kadar ileriye, yolun kenarındaki çimlere attı. Pete sürünerek kaçmaya çalıştı ama Bones onu yakalayıp ona da aynı uçuşu ve içki servisini sağladı.

"Arabadan in tatlım," dedi Bones. Hemen arabanın enkazından dışarı attım kendimi. Hala annemi kolundan tu-

tuyordu. Annemse hem ağlıyor hem de Bones'a lanetler okuyup duruyordu.

“Seni öldürecekler, senin ne olduğunu biliyorlar! Catherine’in...”

Annemi çenesinden yumruklamamla cümlesi yarıda kaldı. Tek bir kelime daha edemedi olduğu yerde yığıldı. Sıraladığı tehditler arasında çok fazla şey belli edebilirdi ve eğer Bones yaptığım anlaşmadan haberdar olursa beni bundan vazgeçirirdi. Vereceği imkansız güvencelerin hepsine inanırdım, çünkü kalbimin sağduyusu yoktu.

Kulağımın dibinden bir kurşun geçti. Yine vurulmak istemediğimden yere yattım. Bones merminin geldiği yöne rahatsız olmuş gibi baktı, sonra da arabayı altından tuttu. Ne yapacağını anladığımda gözlerim büyüdü. Tanrım, bunu yapamazdı değil mi?

Önümüzdeki arabalardaki ajanlar, ters dönmüş araçlardan birinin arkasına siper almış bize ateş ediyordu. Anlaşılan ya güvenli bir şekilde helikoptere ulaştırılmam ya da onu başaramazlarsa, kesinlikle kaçmama izin vermemeleri emredilmişti. A planı başarısız olmuştu, o yüzden B planına dönmüşlerdi. Bones bir kurt gibi gülümseyerek arabayı havaya kaldırdı. En fazla hızı yakalayabilmek için kendi etrafında bir yarım daire çizerek döndü, sonra da dağılmış koca makineyi ajanların kurduğu barikatın tam üzerine fırlattı.

Araba gök gürlemesi gibi bir ses çıkararak düştüğü yerde patladı. Keskin, koyu bir duman göğe yükseldi. Bu girdabın ortasında, bacakları ayırık, gözleri yeşil yeşil parlar-ken Bones korkunç ihtişamlı gözüküyordu.

Otoyolda tam bir kargaşa vardı. Yolun diğer tarafındaki trafik de durmuştu, çünkü insanlar sürmeyi bırakıp inanamayarak sol taraflarındaki yığına bakıyordu. Her saniye yeni bir fren ciyaklıyordu ve yeni kazalar oluyordu. Bones eserini seyretmek için durmadı. Elimden tuttu, annemi omzunun üstüne attı ve ağaçlara doğru koşup gözden kaybolduk.

Arabasını, sekiz kilometre kadar ötede bırakmıştı. Buradaki yollarda, ardımızda bıraktığımız yoldaki kargaşadan eser yoktu. Bones annemi arka koltuğa yerleştirdi, sadece ağzını bantlamak için duraksadı ve arabaya binip hızla uzaklaştık.

“Onu yumruklayanın sen olduğuna sevindim tatlım. Beni o zahmetten kurtardın. Huysuzluğunu babandan almamışsın, annenden almışsın. Annen beni ısırıldı.”

Saatte yüz kilometre hızla giden bir arabanın çarptığı biri olarak oldukça neşeli görünüyordu.

“Nasıl yaptın bunu? *Nasıl* durdurdun o arabayı? Eğer bir vampir bunu yapabiliyorsa, dün gece Switch neden arabayı evin üzerine sürmeme engel olmadı?”

Bones alaycı bir homurtu çıkardı. “O yavru köpek mi? O bisikletli bir çocuğu bile durduramaz. O sadece altmış yaşlarındaydı tatlım. Benimki gibi bir numarayı gerçekleştirip sonradan çok pişman olmamak için, benim gibi yaşlı usta bir vampir olman lazım. İnan bana, korkunç canım acıdı. O yüzden iki arkadaşını yollamadan önce onlardan birer yudum almam gerekti. Kimdi onlar sahi? Polis değillerdi.”

Bu konuyu dikkatle halletmem gerekiyordu. “Bir devlet bürosundan gelmişlerdi, hangisi olduğunu söylemediler. Pek konuşkan değillerdi, bilirsin işte. Sanırım Oliver’a yaptıklarımın dolaylı beni özel bir hapishaneye götürüyorlardı.”

Bana bir bakış attı. “Beni beklemeliydin. Ölebilirdin.”

“Bekleyemedim! Oliver’ın kirli polislerinden biri beni vurmaya çalıştı ve annemi götürdükleri hastaneye bir bomba koymayı planlıyorlardı! Aradığımız kişi Oliver’dı, Bones. Kendi kabul etti, Hennessey’nin onun için eyaleti nasıl *temizlediğinden* bahsedip hava attı. Sanki tüm o insanlar sadece çöpmüş gibi. Tanrım, onu on kere öldürebilirdim, yine de yeterli olmazdı.”

“Seni götüren o heriflerin onun adamları olmadığını nereden biliyorsun?”

“Değillerdi. Hem onlara pek şans tanımadın zaten. Dördünün üzerine bir araba fırlattın.”

“Dert etme,” dedi umursamaz bir şekilde. “Patlamadan önce atlayıp uzaklaştılar. Eğer uzaklaşmayacak kadar aptal olanları varsa da zaten aptallıkları için ölmeyi hakemişlerdir.”

“Kimin arabası bu?” Siyah bir Volvo cip sürüyorduk ve yeni araba kokusu vardı.

Bones yan yana bana baktı. “Senin. Beğendin mi?”

Kafamı iki yana salladım. “*Şu anda* kimin demedim, çalındığı polise bildirilmeyecek mi?”

“Hayır,” diye cevapladı. “Bu senin Noel hediyen olacaktı. Sahte ehliyetindeki adını kullanarak aldım, bu yüz-

den bu arabanın izini sürme şansları yok. Umarım sürprizin bozulduğuna üzülmiyorsundur. Ama bu şartlar altında yapabileceğimin en iyisi buydu.”

Ağzım açık kalmıştı, belli ki Bones ciddiye. “Bunu kabul edemem. Çok pahalı bir şey bu!” Bunca şeyin ortasında, bir Noel hediyesinin aşırılığını tartışıyordum. Normallik ve ben asla buluşamayacaktık.

Sıkılmış gibi derin bir soluk alıp verdi. “Kedicik, bir kere olsun sadece teşekkür edemez misin? Gerçekten tatlım, artık bunları geçmedik mi?”

Bir an keskin bir acı hissettim. Bütün bunları gerçekten geçmiştik artık. Ama onun düşündüğü şekilde değil.

“Teşekkür ederim. Çok güzel. Ben sana sadece yeni bir ceket almıştım.” Noel’e iki hafta vardı ama şimdi bana bin yıl uzakta gibi geliyordu.

“Nasıl bir ceket?”

Tanrı yardımcım olsun, ondan uzaklaşmayı nasıl başardım acaba? Koyu kahverengi gözleri, paranın alabileceği her şeyden daha güzeldi. Yutkundum ve anlatmaya başladım, çünkü konuşmak gözyaşlarının akmasını engelliyordu.

“Eee, uzun bir ceket, trençkot gibi. Siyah deriden, korkutucu ve gizemli gözükürsün böylece. Dairemde vampirlerin yok etmediği her şeyi polisler talan etmiştir büyük ihtimalle. Ama ceketi sarıp mutfakta bir dolabın altına saklamıştım.”

Bones elimi tuttu ve şefkatle sıktı. Artık gözlerimdeki nemlenmeyi durdurmanın yolu yoktu.

“Ya Switch?” Şimdi sormak hiç sormamaktan iyiydi. Bones’un burada olması soruyu biraz anlamsız kılmıştı.

“Indiana’da çürümüş durumda. Herif saatlerce son sürat koştu. Onunla daha uzun vakit geçiremediğime üzgünüm Kedicik ama hemen sana dönmek istedim. Onu yakalayınca ona da bir kazık çakıp cesedini Cedar Gölü yakınındaki ormana bıraktım. O evde bıraktığımız onca cesetten sonra, bir tane daha bulunması pek bir şey değiştirmez. Aslında biz de şu anda Indiana’ya gidiyoruz.”

“Neden Indiana?” Switch’in ölmüş olduğuna sevindiğimin belli belirsiz farkındaydım. Belki artık büyükannemle büyükbabam huzur içinde yatabilirdi.

“Orada bir dostum var, Rodney, annene ve sana yeni kimlikler ayarlayacak. Bu gece onun yerinde kalırız, yarın öğleden sonra da çıkarız. Sabah halletmem gereken son bir-iki işim daha var sadece. Oradan birkaç ay için Ontario’ya geçeceğiz. Kaçan son iki elemanı yakalayacağız, bu sözümü unutmama. Ama şu andaki Oliver gerginliği biraz yatışınca, sessizce yapacağız bu işi. Seninkiler de senin izini bulamayınca, bir süre sonra yakalayacak başka balıklar arayacaklardır.”

Ah, keşke o kadar basit olsaydı. “Bizi ne zaman götürecüklerini nereden öğrendin?”

“İzleyerek. Bir kattan arka kapıya uzanan tüm yolu temizlediklerinde ve araçların yanında duran silahlı adamları gördüğümde ne olup bittiğini anladım. Tek yapmam gereken, doğru zaman gelene kadar onların ilerisinden gitmekti.”

Arka koltuktan bir vurma sesi geldi. Bones gülümsedi.

“Anlaşılan annen uyandı.”

YİRMİ YEDİ

TAHMİNİMİN TERSİNE, RODNEY GÜLYABAĞIYDI. Nedense ben bir vampir bekliyordum. Bones annemi arka koltuktan aldı -annemin ağzı hala bantlıydı- ve bizi tanıştıırken annemi bana teslim etti. Rodney gözünü bile kırpmadı. Elleri bağlı ve ağzı bantlı insanların evine gelmesine alışık gibi gözükiyordu.

Annemin yere basmasını sağladıktan sonra Rodney'nin elini sıktım. Bir yandan da annemin kaçmasını engelleme-ye çalışıyordum.

“Gelir gelmez misafirperverliğinden yararlanmak istemiyorum Rodney ama banyo nerede?”

“Hiç sorun değil, hemen solda,” dedi gülümseyerek.

Annemi taşıırken, “Hemen döneceğim. Annemin temizlenmesine yardım etmek, onunla konuşmak istiyorum.”

“Acele etmene gerek yok tatlım.”

Arkamızdan kapıyı kilitledim ve hemen küvetin musluğunu açtım. Yoldayken bir plan yapmıştım ama annemin

durumu idare etmesini sağlamalıydım. Ağız bandının altından sinirli hırıltılar çıkartıyordu. Derin bir nefes aldım. Su akıyor olmasına rağmen Bones bizi duyabilirdi.

Banyo aynasına ihtiyatlı bir bakış attım ve suyu en sıcakta ayarladım. Kısa süre içinde oda buharla dolmuştu. Tam istediğim gibi.

Üzeri buhar olmuş aynaya parmağımınla yazmaya başladım:

Yarın gidiyoruz konuşma seni duyar.

Annemin gözleri kocaman oldu. “Bones, büyükbabamı ve büyükannemi katleden adamı öldürdü anne,” dedim duyulabilir bir sesle. “Bana da sana da zarar vermez o.”

Benimkilerin yanına üç kelime yazdı:

Onsuz mu gidiyoruz?

Kafamı evet anlamında salladım ama içimden kusmak geliyordu. “Vampirlerden nefret ettiğini ve bunun zor olduğunu biliyorum ama beni biraz dinlemek zorundasın.”

Bilmiyor, bilse bizi durdurur.

“Bana biraz zaman ver. Bana güvenmelisin. Hayatlarımızı kurtarmamız için.”

Ne olursa olsun ayak uydur.

“Bu gece burada kalıyoruz, yarın ülkeyi terk ediyoruz. Tek yol bu.”

Bunu kendime tekrar edip durdum. Bu *gerçekten* tek yoldu. Ama dayanabileceğimden daha fazla canımı acıtıyordu.

“Eee? Mantıklı davranacak mısın? Ağzındaki bandı çıkarabilir miyim?”

Bana sert bir bakış attı ve yine aynaya yazdı:

Onsuz gidiyoruz, bana söz ver.

“Bana güvenebilirsin,” diye tekrar ettim, gözlerinin içine bakarak. “Söz veriyorum.”

Annem başıyla onayladı ve ağzındaki bandı çıkardım. Kapıya baktı ama tek kelime etmedi.

Oradaki güzel havlulardan biriyle aynaya yazdıklarımızı sildim. “Dışarı çıktığımızda iyi davranmaya çalış.”

Bones’la Rodney masada oturuyordu. Annem ikisine de kötü kötü baktı ama bir şey demedi. Onun için iyi davranmak buydu.

“Misafir odalarından istediğinizi seçin, biri üst katta, biri de bodrumda,” diye teklif etti Rodney.

“Bodrumdakini gösterir misin?” dedim hemen.

“Tabii, beni izleyin.”

Annemin koluna girdim ve merdivenleri inerek bodrum katına ulaştık. Rodney bir kapıyı açtı ve bize kalın yorganları olan ama daha da önemlisi pencereleri olmayan misafir odasını gösterdi.

Annemi hafifçe içeri ittim. “Burası senin için mükemmel, anne.”

Ben çıkarken annem aptal gibi baktı bana.

“Sen nereye gittiğini sanıyorsun?”

“Üst kata. Bones’un yanına. İyi geceler.”

Kapıyı çarptım ve Rodney’nin kapıyı dışarıdan kilitlemesini izledim. Bodrum katında dışarıdan kilitlenebilen bir odası olması yoruma açıktı ama bu beni ilgilen-dirmezdi.

Kapıya hemen öteki taraftan vurulmaya başlandı.

“Catherine! Sen bunu...”

“Yarın konuşuruz anne, yalnız kaldığımızda. *Yarın*. Sorun çıkarma, Rodney’yi acıktırıyorsun.”

Söylediğimin gerçek olup olmadığını bilmem mümkün değildi ama Rodney bana göz kırptı ve gırtlığından derin bir hırıltı çıkarttı. Odanın içi hemen sessizleşti.

“Bunun için teşekkürler,” diye fısıldadım minnetle. “Tüm gece kapıya vururdu yoksa.”

Merdivenlerden çıkarken gülümsedi. Bodruma inen kapıyı da kilitledi ve anlamlı bir bakış attı. “Eğer fazla mücadeleci çıkarsa diye.”

Bones beni diğer misafir odasında bekliyordu. Kendimi hemen kollarına atıp kokusunu içime çektim. Birkaç dakika öylece kaldık. Onun yanımda olması hissini bencilce kendime saklamaya çalıştım. Tek yolun bu olduğunu biliyordum. Ama, Tanrım, çok canım acıyordu.

“O gecedен sağ çıkacağımızı sana söylemiştim tatlım. Bana inanmamıştın.”

“Hayır,” dedim yumuşak bir tonda. “İnanmamıştım. Ama haklıydın, ikiniz de hayattasınız. Önemli olan da bu. Bu benim için her şeyden daha önemli.”

“Benim için her şeyden daha önemli olan sensin.”

Başını eğip dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Karşılığında ellerimi onun sırtında birleştirdim ve onu kendime sıkıca bastırdım. Sabaha eziklerim ve morarıklarım olacağını biliyordum.

“Neden ağlıyorsun?” diye fısıldadı.

Aktığını farketmediğim gözyaşlarımı sildim. “Çünkü... Sana bir şey olsaydı, buna dayanamazdım.”

Beni öptü. “Bana hiçbir şey olmayacak, söz veriyorum.”

Ben de söz veriyorum. Hatta bunun için hayatımı ortaya koyacağım.

“Tüm olanlara rağmen seninle tanıştığıma çok mutluyum, bunu bilmeni istiyorum,” dedim. Boğazımda bir şey düğümlendi. “Hayatımın en şanslı günüydü. Eğer seni tanımasaydım, biri tarafından sevilmenin nasıl bir şey olduğunu asla bilmeyecektim. Birinin benim her şeyimi sevmesinin, benim nefret ettiğim yönlerimi bile... Hayatımı boşlukta ve suçluluk duygusuyla geçirecektim. Ama sen bana yeni bir dünya gösterdin Bones. Tüm yaptıkların için sana asla yeterince teşekkür edemeyeceğim ama ölene kadar her gün seni seviyor olacağım.”

Belki ben gittikten sonra bunu hatırlardı. Belki yapmak zorunda olduğum şey için benden nefret etmezdi.

“Kedicik,” diye inledi beni yatağa çekerken. “Ben seninle tanışmadan önce yaşadığımı *santıyordum*. Ölene ka-

dar beni seveceğini mi söylüyorsun? Bu yeterince uzun bir süre değil...”

Ortaya çıkararak benimle alay eden güneş ışınlarına sayıp sövdüm. Bones kaçışımız için son hazırlıkları yapmak üzere Rodney’yle beraber dört saatliğine bir yere gideceklerini söylemişti. Rodney’nin arabasını alacaklardı, bu da bana Volvo’yu bırakıyordu. Şimdi geriye kalan tek şey, Bones’un bir daha görüşmeyeceğimizi bilmeden evi terketmesiydi.

Evcil gulyabani Rodney bize kahvaltı hazırladı. Annem ve benim için omlet ve krepler. Tehditkar bakışlarımın altında annem önüne konulanları yedi. Her yutkunuşta boğulacak gibi gözüküyordu. Nezaket gereği ben de istediğimden çok daha fazlasını yedim. Aslında aç değildim ama kabalık etmek istememiştim. Minnettar olduğum birkaç şeyden biri, Rodney’nin yemek için sonrasını beklemesiydi... Normalde kahvaltıda ne yiyorsa...

Bones kapiya yöneldiğinde onu şaşırtıp kollarımı etrafında doladım. Başımı boynuna gömdüm. *Henüz gitmene izin veremem. Bunu yapamam. Çok erken bu!*

“Ne oluyor? Daha gitmeden beni özledin mi?”

Kalbim sıkıştı. “Gittiğinde hep seni özleyeceğim.”

Çok ince bir çizgide yürüyordum ve bu fazla tehlikeliydi ama yine de söylemekten kendimi alamadım.

Beni şefkatle öptü. Ona sarıldım ve çaresizlikle ağlamaya çalıştım. *Canım çok yanıyor! Nasıl gitmene izin verebilirim? Nasıl uzaklaşmana izin verebilirim?*

Nasıl izin vermezsin, diye karşı çıktı mantığım. *Onu sevmiyor musun? Onu sevdiğini kanıtla. Onu güvende tut.*

Gözyaşlarımı içime akıttım. *Bunu şimdi yapmak, sonra yapmaktan daha iyi. Doğru seçimin bu olduğunu biliyorsun. Senin ömründen çok daha uzun süre yaşayacak ve eninde sonunda seni unutacak.*

Geri çekildim ve yavaşça yüzüne dokundum. “Ceketini bana versene.”

Bu son sarılmanın tadını çıkarmaya çalışırken bile, tabutun son çivilerini çakıyordum. Bones merakla kara kaşlarından birini kaldırdı. “Dışarı çıkıp sizinle buluşmamız gerekirse diye,” dedim açıklama olarak. “Dışarısı soğuk.”

Bones dün kırk arabalık bir zincirleme kazaya sebep olurken giydiği solmuş kot ceketini bana verdi. Ceketini katlayıp kolumun altına koydum. Ben kapıyı onun ardından kapatmaya hazırlanırken dudaklarını son bir kez hafifçe alnıma değdirdi. *Bunu yapabilirsin. Bırak gitsin. Tek yol bu.*

“Dikkatli ol Bones. Lütfen, sadece... Dikkatli ol.”

Gülümsedi. “Dert etme tatlım. Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım.”

Kapı deliğinden arabayı çalıştırıp gitmelerini seyrettim, sonra da dizlerimin üzerine çöktüm ve kendime parçalanmış bir kalbin tüm acısını hissetme izni verdim. Gözlerim yanana kadar ağladım. Zorlukla nefes alıyordum. O merimlerden çok daha fazla canımı yakıyordu bu.

Yirmi dakika sonra ayağa kalktım ve şimdi farklı bir insandım. Artık ağlamaya zaman yoktu. Yapacak bir işim vardı. *Sana dağıtılan ele göre oynamalısın*, derdi hep Bones. Melez olarak doğmuş olmamın bir sebebi olmalıydı

ve bunu kanıtlama şansım önümdeydi. *Hepiniz davetlisiniz kan emiciler! Kızıl Ölüm Meleği hazır!*

Anneme yaklaştım ve alçak bir ses tonuyla konuştum. Doğru sırayla hareket etmeliydim.

“Giyin, gidiyoruz. Şimdi, ne diyeceğini sana söyleyeceğim ve eğer her bir kelimeyi aynen tekrar etmezsen, Tanrı yardımcın olsun...”

Helikopter kocaman, mekanik bir böcek gibi havada asılı duruyordu. Don Williams kendi ısrarı üzerine tekerlekli sandalyesiyle getirilmişti ve on ajan çevreye dağılmıştı. Bu sahnenin ortasında, Switch’in çürümüş cesedinin yanında duruyordum. Onu bulmam zor olmamıştı. Bones onu Cedar Gölü’nün yakınındaki ormanda bıraktığını söylemişti. Yeni burnum sayesinde, ormana varır varmaz kokusunu almıştım. Switch şimdi bir kot ceket giyyordu ve sırtına saplanmış gümüş bir bıçak vardı.

Oturuyor olmasına rağmen tüm faaliyetleri Don yönetiyordu. “O mu?” diye sordu yaklaşırken.

“Evet, o.”

Don tanınamayacak halde olan cesede baktı ve somurttu. “Kemiklerden başka bir şey kalmamış!”

“Bunu söylemen ilginç,” diye karşılık verdim düz bir ses tonuyla. “İsmi de Bones’tu.”

Soğuk bir rüzgar içimi titretti. Etrafımdaki kasvetli manzaraya, çıplak ağaçlara ve cansız toprağa baktım.

“Zaten ölmüş, niye acele ediyorsun? Bizi aradığında, eğer bir saat içinde gelmezsek buradan gideceğini ve bekle-

menin çok tehlikeli olduğunu söylemiştin. Kırk beş dakika oldu ve bu cesedin bir yere gideceği yok gibi.”

Tekerlekli sandalyesinin yanında durup ona tepeden baktım. “Çünkü Bones bana geçen gece olanların intikamını almak için başka vampirlerin geleceğini söylemişti. Oliver’ın dişli arkadaşları var. Takımım hazır değil ve tek başıma onlarla dövüşemem. Kendi canıma önem verdiğim için, onlara yemek olmak istemiyorum. Beni ve annemi buradan götürün. Hemen.”

“Onu da götüreceğiz,” diye ısrar etti. “Cesedi incelemek istiyoruz.”

Omuz silktim.

“İstedığınız kadar inceleyin ama acele etmenizi tavsiye ederim. Vampirler kilometrelerce uzaktan etin kokusunu alabilir. Burada kalıp kozalakları dürten çocuklarınız kısa süre içinde vampirler için abur cubur olacak.”

Don bana uzun uzun baktı. “Neden sana inanayım?”

Sinirlenmiş gibi elimi saçımda gezdirdim. “Çünkü göründüğün kadar aptal değilsin. Dün yaralanmış adamlarınızın hepsinin de hemen gitmesi gerek. Vampirler onlardan zorla bilgi almaya çalışacaklardır ve eminim ki adamlarınız yaşayan ölülerle paylaşmak istemeyeceğiniz şeyler biliyordur.”

Bir süre daha gözlerime baktı. Ben de gözümü bile kırpmadan bakışlarını karşıladım. Sonunda kararını verip adamlarına seslendi.

“Kıpırdayalım millet. İşinizi bitirin, beş dakikaya gidiyoruz! Biri hastaneyi arasın. Tüm yaralıları hastane he-

likopteriyle buradan götürsünler. Varış noktası belirtmeyin. Stanley, şu cesedi paketle ve hızlı ol, beş dakikaya havadayız.”

Telaşlı bir hareketlilikle tüm ajanlar Don'un dediklerini uygulamaya başladı. Onlar son hazırlıkları yaparken ben de annemin yanına oturdum. Hiçbir şey söylemeden elini benim avcumu koydu.

“Bayan Crawfield.” Don tekerlekli sandalyesiyle yaklaştı. “Kızınızın anlattıklarına eklemek istediğiniz bir şey var mı? Herhangi bir şey?”

Annem kafasını kaldırdı ve asık bir yüzle başını iki yana salladı. “Ne ekleyebilirim ki? Baygındım. O hayvan bana vurdu, yine. Kendime geldiğimde Catherine onu öldürmüştü. İşte orada zaten, siz de görüyorsunuz.”

Don bir anneme bir bana baktı. İkimiz de tereddüt etmiyorduk. Derin bir nefes aldı. “O zaman bayanlar, benimle gelin. Helikopter bizi havaalanına götürecektir. Bir daha deneyelim şu işi.”

Sekiz saat sonra Houston, Teksas'taki askeri hastanenin uzun koridorlarında, yanımda Don'la beraber yürüyordum.

“Halloldu mu?”

Ağzından onaylar gibi bir homurtu çıktı. “Catherine Crawfield kaçmaya çalışırken FBI tarafından resmi olarak öldürüldü. Dünkü otoyol kazalarını da buna bağlayarak açıkladık. Kimliği belirsiz bir cesedi seninki olarak gösterdik.”

Başımı salladım, tek üzüntüm Timmie'nin buna inanacak olmasıydı. Belki de inanmazdı. Ne de olsa komplo

teorisi aşığydı o da. "Peki ya Ethan Oliver'ı öldürme sebebim?"

Don soğuk bir şekilde gülümsedi. "Planlanmamış, rasgele bir şiddet eylemi. Oliver'ın propagandalarını göz önünde bulundurunca, bunun uygun olacağını düşündüm."

Ona gülümseyerek karşılık verdim, bence de uygundu.

"Tate beni mi görmek istedi?"

"Uyanır uyanmaz. Doktorlar ağrı kesicileri şimdilik vermiyorlar, yoksa konuşmanız biraz tek taraflı olabilir."

"Ne kadar kötü yaralanmış?" Aslında endişeli değil meraklıydım.

"İki kırık bacak, iki kırık kol, altı kırık kaburga, çatlak bir köprücük kemiği, kırık burun, biraz iç kanama, sıyrıklar ve kanındaki demir düşük çıktı. İyileşmesi haftalar sürecek."

"Göreceğiz," diye mırıldandım.

Tate Bradley alçılar ve sargı bezleri içindeydi. Biz kapıya geldiğimizde gözlerini kırıştırdı.

Bir sandalye çekip oturdum. "Merhaba."

Bana acı dolu bir bakış attı. "Takıma girdim mi Cat?"

Sesi hırıltılı bir fısıltı olarak geliyordu ama söylediği beni neredeyse güldürecekti. Neredeyse. "Böyle acıları rutin bir şekilde çekmek istiyor musun?"

"Hem de nasıl." Sesi kısık ama kesindi.

Alaycı bir şekilde başımı salladım. "O zaman tebrikler Tate. İlk takım üyesi sensin." Ayağa kalktım ve Don'a döndüm.

"Bir hemşire bulun, benden biraz kan alsınlar. En azından yarım litre. O kanı Tate'e versinler."

Don gözlerini kısarak bana baktı. “Aynı kan grubundan olup olmadığınızı bile bilmiyorsun. Önce onu kontrol etmek lazım.”

Bu beni güldürdü. “Ben herkesin kan grubundanım. Yarı vampir kanı, üzerine de yıllanmış bir vampirin kanı eklenmiş durumda. Önümüzdeki iki gün içinde kanımdaki ilave güç, sistemimden çıkmış olacak. Hala o kan etkiliyken onu kullanmanızı tavsiye ederim. Alın size, *Ben Sizden Daha Fazla Şey Biliyorum* dersinin birinci bölümü. Vampir kanı iyileştirir. Yarın geceye kadar ayağa kalkmış olur. Hemen eğitime başlamalıyız. Yapacak çok işimiz var.”

Don hemşireyi çağırırken ben kolumu sıyırdım.

“Bilmediğim başka ne söyleyeceksin?” diye sordu.

Gözlerim zümrüt yeşili parladı ve gözlerimin ışığı onun yüzüne vurduğu anda nefesi kesildi.

“Hayal bile edemezsin...”

Annemle askeri tesislere yerleştirildiğimizde, kendime tekrar Bones’u düşünme izni verdim. Saatler önce Rodney’nin evine dönmüş ve bıraktığım notu görmüş olmalıydı. Kısaca, sevdiğim kişilerin kanlarının üzerimde olmasına izin veremeyeceğimi açıklamaya çalışmıştım. Her şeyi ne kadar zekice ayarlarsa ayarlasın, eninde sonunda ya devlet bizi bulacaktı ya da kaçan vampirlerden biri. Ya da annem içindeki nefretle, kaçma girişimleriyle aramızdaki her şeyi mahvedecekti. Ya da zaman bizim düşmanımız olacak, o hep aynı yaşta kalırken ben yaşlanacaktım. Hepimiz, bize dağıtılan ele göre oynamalıydık. Kazanabileceğimiz savaşımlara girmeliydik.

Ve nihayet uykuya daldığım sırada, mantığın bulunmadığı düşler alemine girerken Bones'un sesini duyar gibi oldum. Aylar önce ilişkimiz başladığında bana verdiği sözü fısıldıyordu. Bunun bir işaret olup olmadığını merak ettim. Ve gerçekten sözünde durup durmayacağını...

Eğer benden kaçarsan, peşine düşerim. Ve seni bulurum...

JEANIENE FROST

Jeaniene Frost kocası ve şımarık köpeğiyle Florida'da yaşıyor. Belki vampir değil ama yüzü kireç gibi, genelde siyah giyiyor ve geç yatmayı seviyor. Dahası hayaletleri göremediği halde mezarlık ziyaretlerini asla aksatmıyor. Jeaniene, şifre ve hayvanlara aşık. Fakat çocuklardan korkuyor, yemek yapmaktansa nefret ediyor. Şu anda çoksatar Gece Avcısı serisinin yeni kitabını yazmakla meşgul.

www.jeanienefrost.com/www.artemisyaayinlari.com sitesinden yazar ve kitapları hakkında daha fazla bilgiye ulaşabilirsiniz.